RUTH WARE

CRIME

Moartea doamnei Westaway

DE LA AUTOAREA
BESTSELLERULUI NEW YORK TIMES
FEMEIA DIN CABINA 10

FICTION CONNECTION

TREI

RUTH WARE

MOARTEA DOAMNEI WESTAWAY

Original: *The Death of Mrs. Westaway* (2018)

Traducere din limba engleză:
TUDOR CĂLIN ZAROJANU

virtual-project.eu

— 2019 —

Pentru mama. Întotdeauna.

Notă către cititori:

Moartea doamnei Westaway începe în Brightonul de azi, dar cititorii familiari cu localitatea vor observa o diferenţă. Digul de Vest încă există. Sper că locuitorii oraşului se vor bucura de renaşterea acestui mult-iubit reper, fie şi numai în ficţiune.

Una pentru întristare
Două pentru bucurie
Trei pentru o fată
Patru – pentru un băiat să fie.
Cinci pentru argint
Şase – aur strălucit
Şapte – un secret
Nicicând dezvăluit.

29 noiembrie 1994

Coţofenele s-au întors. E straniu când te gândeşti cât de mult le uram când am ajuns prima oară în casă. Îmi amintesc cum am venit pe alee, în taxiul luat din gară, şi le-am văzut înşirate aşa, de-a lungul zidului grădinii, ciugulindu-şi penele.

Azi, una era cocoţată pe creanga brumată a tisei, chiar în faţa geamului meu, şi mi-am amintit ce obişnuia să spună mama când eram mică şi cum şoptea încet „Bună, doamnă Coţofană”, ca să alunge ghinionul.

Le-am numărat în timp ce mă îmbrăcam, tremurând lângă fereastră. Una în tisă. A doua pe giruetă. A treia pe peretele bucătăriei de vară. Trei pentru o fată.

Părea o prevestire şi, pentru o clipă, m-am înfiorat. Dorind, întrebând, aşteptând...

Dar, nu, erau şi mai multe pe peluză. Patru, cinci... şase... şi una ţopăind pe lespezile terasei, ciugulind husele puse pe masă şi pe scaune.

Şapte. Şapte pentru un secret nicicând dezvăluit. Ei, bine, secretul poate să fie, dar restul e departe de adevăr. Va trebui să vorbesc, cât mai rapid. Nu voi avea de ales.

Aproape că terminasem să mă îmbrac, când s-a stârnit un foşnet în frunzele rododendronilor. O clipă n-am putut să văd cauza, dar apoi ramurile s-au îndepărtat şi o vulpe s-a furişat tăcut de-a curmezişul peluzei acoperite de frunze, cu roşcatul ei auriu strălucind aprins între culorile îngheţate de iarnă.

Acasă, la părinţii mei, vulpile erau destul de obişnuite, dar rar vezi aici una în plină zi, ca să nu mai zic de una suficient de îndrăzneaţă încât să traverseze uriaşa întindere expusă a peluzei din faţa casei. Am văzut iepuri ucişi şi pungi cu gunoaie, sfâşiate de pe urma scormonelii vulpilor, dar ele nu sunt aproape niciodată atât de îndrăzneţe. Asta trebuie să fi fost foarte curajoasă sau foarte disperată ca să meargă prin faţa casei. Privind îndeaproape, m-am gândit că poate era a doua variantă, pentru că era tânără şi extrem de slabă.

La început, coţofenele n-au băgat de seamă, dar cea de pe terasă,

mai atentă decât celelalte, a sesizat forma prădătorului croindu-şi drum spre ele şi a zburat ca o rachetă de pe dalele îngheţate, dând alarma, o avertizare clară în dimineaţa liniştită. Vulpea n-a mai avut nicio şansă după aceea. Celelalte păsări şi-au luat zborul, una câte una, până ce a mai rămas doar una, aşezată pe tisă, în siguranţă, departe de vulpe. Aceasta, ca un şuvoi de aur topit, a traversat din nou iarba, lipită de pământ, lăsând-o pe coţofana solitară de pe ramură să-şi croncăne triumful.

Una. Una pentru întristare. Dar este imposibil. Niciodată nu mă voi mai simţi tristă, în ciuda tuturor lucrurilor, în ciuda furtunii care ştiu că vine. Când stau aici în salon, scriind asta, îl simt – secretul meu – cum mă arde cu o bucurie atât de intensă, încât cred că uneori trebuie să fie vizibilă prin piele.

O să schimb rima aia. Una pentru bucurie. Una pentru dragoste. Una pentru viitor.

Capitolul 1

Fata se înclina sub vânt, strângând în mână pachetul umed cu pește și cartofi prăjiți, chiar dacă vântul puternic îi smulgea hârtia, încercând să o desfacă și să-i trimită conținutul pe țărm, pentru a fi revendicat de pescăruși.

În timp ce traversa drumul, mâna i se strânse peste hârtia mototolită din buzunar, apoi aruncă o privire peste umăr, verificând întinderea lungă și întunecată a trotuarului din spatele ei, căutând o umbră, dar nu era nimeni acolo. Sau cel puțin nimeni pe care să-l poată vedea.

Se întâmpla rareori ca țărmul să fie complet pustiu. Barurile și cluburile erau deschise mai toată noaptea, vărsându-i până în zori pe plaja cu pietriș pe localnicii și pe turiștii beți. Dar în seara aceea, chiar și cei mai îndârjiți petrecăreți deciseseră să nu se aventureze, și acum, la ora 21:55, într-o zi umedă de marți, Hal avea promenada numai pentru ea, lumina intermitentă a debarcaderului fiind singurul semn de viață, în afară de pescărușii care se învârtejeau și țipau peste apele tulburi ale Canalului.

Părul negru și scurt îi intra în ochi, ochelarii îi erau aburiți, iar buzele, crăpate de vânt. Dar își strânse mai bine pachetul sub braț și coti dinspre malul mării pe una dintre străzile înguste, rezidențiale, cu case albe, înalte, unde vântul se opri atât de brusc, încât o făcu să se clatine și aproape să se împiedice. Ploaia nu contenise; de fapt, la adăpost de vânt, părea să toarne și mai tare când Hal coti din nou spre complexul Marine View Villas.

Denumirea era o minciună. Nu erau vile, ci doar un șir mic de case cu terasă, cam ponosite, cu vopseaua cojindu-se de la contactul permanent cu aerul sărat. Și nu exista nicio vedere – nici către mare, nici către orice altceva. Poate că vederea fusese odată, când se construiseră casele. Dar de atunci se ridicaseră clădiri mai înalte și mai mari, și orice perspectivă pe care ferestrele din Marine View Villas ar fi putut s-o aibă odinioară se reducea acum la pereți din cărămidă și acoperișuri din ardezie, chiar și de la mansarda lui Hal. De fapt, singurul avantaj de a locui la capătul a trei rânduri de scări înguste și rahitice era că nu trebuia să suporte vecinii tropăind deasupra capului ei.

În seara asta, vecinii păreau să fi ieşit totuşi – ba chiar de ceva timp, judecând după felul în care uşa rămăsese blocată în maldărul de facturi şi pliante publicitare din hol. Hal trebui să împingă din greu până ce uşa cedă şi ea orbecăi în întunericul rece, pipăind după comutator. Nu se petrecu nimic. Ori sărise siguranţa, ori se arsese becul.

În lumina slabă care se strecura dinspre stradă, adună corespondenţa nedorită, încercând, pe întuneric, să aleagă scrisorile pentru ceilalţi chiriaşi, apoi începu să urce spre apartamentul ei de la mansardă.

Nu existau ferestre pe casa scărilor şi, după ce urcă primul tronson, era aproape beznă. Dar Hal ştia drumul pe dinafară, de la scândura spartă de pe palier până la bucata de covor care se bălăngănea pentru că ieşise din ţinte pe ultimul rând de trepte, aşa că urca obosită, gândindu-se la cină şi la pat. Nici măcar nu era sigură dacă îi mai era foame, dar peştele şi cartofii costau 5,50 şi, judecând după numărul de facturi pe care le ţinea în mână, erau cinci lire sterline şi jumătate pe care nu-şi putea permite să le piardă.

Pe palierul de sus îşi feri capul, ca să evite stropii de apă căzuţi din luminator, deschise uşa şi apoi, în sfârşit, acasă.

Apartamentul era mic, doar un dormitor deschizându-se spre un hol larg, care era folosit drept bucătărie, cameră de zi şi orice altceva. Era, de asemenea, sărăcăcios, cu vopseaua cojită şi covorul uzat, cu ferestre din lemn care gemeau şi se zguduiau când vântul bătea dinspre mare. Dar fusese casa lui Hal timp de douăzeci şi unu de ani, cei douăzeci şi unu de ani ai ei şi, indiferent de cât de înfrigurată şi de obosită era, inima îi creştea, măcar un pic, de fiecare dată când îi trecea pragul.

Intrând, se opri să şteargă stratul de sare de pe ochelari, lustruindu-i apoi pe genunchiul zdrenţuit al blugilor, înainte de a arunca pe măsuţa de cafea pachetul cu peşte şi cartofi prăjiţi.

Era foarte frig şi, dârdâind, îngenunche în faţa şemineului cu gaz, apăsând pe buton până când se aprinse flacăra, iar căldura începu să revină în mâinile ei roşii şi îngheţate. Apoi desfăcu pachetul jilav, stropit de ploaie, inhalând mirosul puternic de sare şi de oţet care umplu cămăruţa.

Înfigând o furculiţă de lemn într-o felie caldă de cartof, începu să sorteze corespondenţa, punând deoparte, pentru reciclare, pliantele publicitare, şi aşezând facturile una peste alta. Cartofii erau săraţi şi iuţi, iar peştele pané era încă fierbinte, dar Hal simţi o uşoară senzaţie

de greață în adâncul stomacului, în timp ce stiva de facturi creștea. Nu o îngrijora atât mărimea teancului, cât ștampila cu AVIZ FINAL, așa că împinse peștele deoparte, simțindu-se brusc rău.

Trebuia să plătească chiria – care nu era negociabilă. Și electricitatea era, de asemenea, prioritară pe listă. Fără frigider și lumină, micul apartament era greu de locuit. Gazul... ei bine, era noiembrie. Viața fără încălzire ar fi fost inconfortabilă, dar ar fi supraviețuit.

Însă plicul care îi strânse și mai mult stomacul era diferit de facturile oficiale. Era un plic ieftin, evident livrat manual, și pe el era scris, cu pixul: „Harriet Westaway, etajul de sus".

Nu era nicio adresă a expeditorului, dar Hal nu trebuia să vadă vreuna. Avea sentimentul oribil că știe de la cine este.

Înghiți un cartof, care părea că i se înțepenise în gât, și împinse plicul la fundul mormanului de facturi, cedând nevoii copleșitoare de a-și îngropa capul în nisip. Voia din toate puterile să poată pasa problema cuiva mai în vârstă, mai înțelept și mai puternic, ca să-i facă față.

Dar nu era nimeni. Nu mai era. Și, în plus, exista în Hal un nucleu dur și încăpățânat de curaj. Oricât de mică, de slabă, de palidă și de tânără ar fi fost, nu era copila pe care și-o imaginau oamenii de obicei. Nu mai era copilul ăsta de mai bine de trei ani.

Acel nucleu o făcu să ridice plicul din nou și, mușcându-și buza, să-i rupă clapeta.

Înăuntru era numai o foaie de hârtie, cu doar câteva propoziții dactilografiate.

Ne pare rău că nu te-am găsit acasă. Am dori să discutăm despre situația ta financiară. O să te căutăm din nou.

Simți că i se întoarce stomacul pe dos și își pipăi buzunarul după hârtia pe care o primise la serviciu în acea după-amiază.

Era la fel ca cealaltă, cu excepția cutelor și a unei pete de la ceaiul pe care îl vărsase peste înștiințare când o deschisese.

Nu era o noutate pentru Hal. Ignorase de luni întregi apelurile și mesajele în acest sens.

Dar cel *din spatele* însemnărilor îi făcea mâinile să tremure, în timp ce așeza foile cu grijă pe măsuța de cafea, una lângă alta.

Hal era obişnuită să citească printre rânduri, descifrând importanţa a ceea ce oamenii *nu* spuneau, la fel de mult ca şi ceea ce ziceau.

Era jobul ei, într-un fel. Dar cuvintele nerostite aici nu cereau nicio decodificare.

Ele spuneau: ştim unde lucrezi.

Ştim unde locuieşti.

Şi ne vom întoarce.

Restul corespondenţei era dispensabil şi Hal îl puse în coşul de reciclare, înainte de a se aşeza tăcută pe canapea. Pentru o clipă, îşi lăsă capul să i se odihnească în mâini, încercând să nu se gândească la precaritatea situaţiei sale bancare, şi auzi vocea mamei sale în urechi, de parcă i-ar fi stat în spate, ţinându-i bine-cunoscuta lecţie: *Hal, ştiu că eşti stresată, dar trebuie să mănânci ceva! Eşti prea slabă!*

Ştiu, răspunse ea, în gând. Aşa se întâmpla întotdeauna când era îngrijorată sau speriată – apetitul era primul sacrificat. Dar nu şi-ar fi putut permite să se îmbolnăvească. Dacă nu muncea, nu era plătită. Şi, mai concret, nu-şi putea permite să piardă o masă, nici măcar una umezită şi rece. Ignorând durerea din gât, se forţă să aleagă alt cartof. Dar era doar la jumătatea drumului spre gură când ochiul ei sesiză ceva în coşul de reciclare. Ceva care nu ar fi trebuit să fie acolo. O scrisoare într-un plic alb, rigid, cu adresa scrisă de mână. Zăcea înghesuită acolo, împreună cu ofertele de mâncare pentru acasă.

Hal băgă cartoful în gură, îşi linse sarea de pe degete şi se aplecă spre coş să scoată plicul din mormanul de hârtii vechi şi cutii de supă.

Domnişoara Harriet Westaway, zicea. *Apartament 3c, Marine View Villas, Brighton.* Adresa era doar puţin murdărită cu unsoarea de pe degetele lui Hal şi de mizeria din coşul de gunoi.

Probabil o aruncase acolo din greşeală, odată cu plicurile goale. Ei, bine, cel puţin asta nu putea fi o factură. Arăta mai mult ca o invitaţie la nuntă – deşi părea puţin probabil. Hal nu ştia pe nimeni care s-ar fi putut căsători.

Îşi împinse degetul mare în golul de pe marginea plicului şi îl deschise.

Hârtia pe care o scoase nu era o invitaţie. Era o scrisoare pe hârtie groasă şi scumpă, cu numele firmei de avocatură în partea de sus. Pentru o clipă, stomacul lui Hal se chirci, în timp ce perspectivele groaznice se deschideau înaintea ei. O dădea cineva în judecată pentru

ceva ce spusese vreunui client? Sau – Dumnezeule – poate era ceva legat de închirierea apartamentului. Domnul Khan, proprietarul, avea vreo şaptezeci de ani şi vânduse toate celelalte apartamente din casă, pe rând. Faptul că îl păstrase pe al lui Hal era în mare parte din milă pentru ea şi din afecţiune pentru mama ei, dar situaţia asta nu putea dura la nesfârşit. Într-o zi, el va avea nevoie de bani pentru a se retrage într-o casă de bătrâni sau îl va răpune diabetul şi copiii săi vor trebui să vândă. Nu conta că zidurile erau îmbibate de umezeală, că instalaţia electrică ar fi cedat dacă foloseai uscătorul de păr în acelaşi timp cu prăjitorul de pâine. Era acasă – singura casă pe care o cunoscuse vreodată. Şi, dacă o dădea afară, şansele să-şi găsească alt loc cu chiria asta nu erau doar infime, ci zero.

Sau poate că era... Dar nu. *El* nu avea cum să se fi dus la un avocat.

Degetele îi tremurau în timp ce desfăcea foaia, dar când ochii îi fugiră la datele de contact de sub semnătură, îşi dădu seama, cu o oarecare uşurare, că nu era o firmă din Brighton. Adresa era din Penzance, în Cornwall.

Nimic de-a face cu apartamentul – slavă Domnului! Şi extrem de puţin probabil să fie un client nemulţumit, atât de departe de casă. De fapt, nu ştia pe nimeni în Penzance.

Înghiţind o altă bucată de cartof, întinse scrisoarea pe măsuţa de cafea, îşi împinse ochelarii pe nas şi începu să citească.

Dragă Domnişoară Westaway.

Vă scriu la instrucţiunile clientei mele, bunica dumneavoastră, Hester Mary Westaway, din Casa Trepassen, St Piran.

Doamna Westaway a murit pe 22 noiembrie, la domiciliul ei. Bănuiesc că această ştire poate fi un şoc pentru dumneavoastră; acceptaţi sincerele mele condoleanţe.

În calitate de avocat şi executor testamentar al doamnei Westaway, este de datoria mea să-i contactez pe beneficiarii dispoziţiilor testamentare. Din cauza mărimii substanţiale a proprietăţii, va trebui să se solicite succesiunea şi bunurile să fie evaluate pentru aplicarea impozitului pe moştenire, iar procedura de plată nu poate începe decât după ce toate acestea au avut loc. Dar, dacă între timp îmi puteţi oferi copii după

două documente care confirmă identitatea și adresa dumneavoastră (vă anexez lista formelor acceptate ale documentelor de identitate), acest lucru îmi va permite să demarez actele necesare.

În conformitate cu dorințele defunctei, am fost, de asemenea, instruit să informez beneficiarii despre detaliile înmormântării. Va avea loc la ora 16:00, pe 1 decembrie, la Biserica St Piran's din St Piran. Deoarece mijloacele de cazare la fața locului sunt foarte limitate, membrii familiei sunt invitați să stea la Casa Trepassen, unde va avea loc și priveghiul.

Vă rog să-i scrieți menajerei defunctei bunici, doamna Ada Warren, dacă doriți să beneficiați de oferta de cazare, și ea se va asigura că o cameră este pregătită pentru dumneavoastră.

Vă rog să primiți din nou condoleanțele mele.

Al dumneavoastră cu sinceritate,
Robert Treswick
Treswick, Nantes și Dean
Penzance

Un cartof îi căzu în poală, dar Hal nu se mișcă. Rămase acolo, citind și recitind scurta scrisoare și apoi uitându-se la lista formelor acceptate ale documentelor de identitate, ca și cum ar fi putut elucida misterul.

Proprietate substanțială... beneficiarii dispozițiilor testamentare... Stomacul îi chiorăi, așa că luă cartoful și îl mâncă, aproape absentă, încercând să înțeleagă cuvintele din fața ei.

Pentru că *nu* aveau sens. Niciun pic. Bunicii lui Hal muriseră de mai bine de douăzeci de ani.

Capitolul 2

Hal nu mai ştia cât a stat acolo, uimită de scrisoare, plimbându-şi ochii între foaia albă îndoită şi agenda telefonului ei. Dar, când ridică privirea, ceasul de pe cuptorul cu microunde arăta că mai sunt cinci minute până la miezul nopţii, şi ea îşi întinse mădularele, dându-şi seama, cu un junghi de spaimă, că şemineul cu gaz funcţionase neîntrerupt. Se ridică şi îl opri, ascultând pocniturile elementelor care se răceau, şi în timp ce adăuga mental alţi cincizeci de penny la factura de gaze, privirea îi căzu pe fotografia de pe poliţă.

Era acolo dintotdeauna – de zece ani cel puţin –, dar acum o ridică, privind-o parcă prima oară. O fată de nouă sau poate zece ani şi o femeie, pe plaja din Brighton. Râdeau, cu ochii strânşi din cauza unui vânt în rafale care le flutura părul lung şi negru într-un fel comic. Femeia îşi ţinea braţul în jurul fetei şi plutea în jurul lor un asemenea sentiment de libertate, de încredere, încât Hal îşi simţi inima strângându-i-se dureros, acea durere cu care se obişnuise treptat în ultimii trei ani, dar care nu părea că se va estompa niciodată.

Fetiţa era Hal – şi totuşi parcă nu era ea femeia care stătea acum în faţa focului, cu părul tuns scurt, băieţeşte, cu urechile găurite, cu tatuajele de pe spate iţindu-se de sub tricoul jerpelit.

Fata din fotografie nu avea nevoie să-şi însemneze pielea cu amintiri, pentru că tot ceea ce dorea să-şi amintească era chiar lângă ea. Nu se îmbrăca în negru, pentru că nu avea nimic de jelit. Nu-şi ţinea capul în jos şi gulerul ridicat când mergea acasă, pentru că nu avea nimic de ascuns. Îi era cald şi era bine hrănită şi, mai ales, era iubită.

Peştele şi cartofii prăjiţi se răciseră şi Hal le împachetă în hârtie şi le puse în coşul din colţul camerei. Gura îi era uscată de la sare, gâtul o durea, iar gândul unei căni fierbinţi de ceai înainte de culcare deveni brusc reconfortant. Va face ceaiul şi va umple o sticlă cu restul de apă caldă, să scoată răceala din aşternuturi şi s-o ajute să doarmă.

Când ceainicul începu să bolborosească, Hal scotoci în dulapul de deasupra lui după cutia cu pliculeţe de ceai. Dar, ca şi când de fapt asta ar fi căutat cu adevărat, mâna găsi altceva. Nu cutia de carton uşoară, ci o sticlă pe jumătate plină. Nu trebuia s-o scoată ca să ştie ce este, dar o luă, cântărind-o în mână, simţind lichidul dinăuntru clătinându-se cu greutate. Vodcă.

Bea rareori în ultimul timp – nu-i prea plăcea persoana care devenise, cu un pahar în mână –, dar apoi privirea observă cele două documente de deasupra măsuţei de cafea şi, cu o mişcare rapidă, răsuci capacul şi îşi turnă o porţie generoasă în ceaşca pregătită pentru ceai.

Apa clocotea în timp ce îşi duse paharul la buze, inspirând mirosul acru, cu un vag iz de petrol, privind tremurul lichidului în lumina slabă a felinarului de pe stradă. Pentru o clipă, gustul pe care şi-l imaginase deja fu intens – o arsură de foc, urmată de acel scurt sentiment de bine. Dar apoi stomacul ei păru să se revolte şi ea vărsă vodca în chiuvetă, golind ceaşca şi punând în ea ceaiul.

Ducându-şi ceaşca în dormitor, îşi dădu seama cu un fel de amorţeală că uitase de sticla cu apă fierbinte. Dar nu mai conta. Era prea obosită să-i pese, iar ceaiul era cald şi bun. Hal se aşeză în pat în capul oaselor, îmbrăcată, sorbind ceaiul şi holbându-se la ecranul luminos al telefonului.

Era o poză găsită pe Google Images, înfăţişând o carte poştală pictată manual, de prin 1930, cu o casă de ţară. Aceasta avea o faţadă lungă de piatră de culoare crem, cu ferestre în stil georgian, acoperite de iederă. Hornurile se iţeau dintr-un acoperiş din plăci de ardezie, erau o duzină sau mai multe, toate în stiluri diferite. Clădirea se continua în spate cu o altă aripă, care părea a fi din cărămidă roşie, construită în alt stil. Un gazon se întindea în faţa clădirii până departe. Şi un text mâzgălit peste imagine spunea: *Am băut un ceai foarte bun la Casa Trepassen înainte de a merge la Penzance.*

Era Casa Trepassen. *Asta* era Casa Trepassen. Nu un mic bungalou modest sau o locuinţă dintr-un şir victorian de case cu nume pretenţios. Ci o reşedinţă în toată regula, la ţară.

O parte, oricât de mică, dintr-un loc ca acesta ar putea face mai mult decât să-i plătească facturile. Ar putea să-i dea înapoi siguranţa pierdută când murise mama ei. Chiar şi câteva sute de lire sterline i-ar fi oferit răgazul pe care nu-l mai avusese de luni întregi.

Ceasul din partea de sus a ecranului arăta o jumătate de oră peste miezul nopţii, iar Hal ştia că ar fi trebuit să doarmă, dar nu închise telefonul.

Continuă să stea acolo în pat, cu aburul de la ceai înceţoşându-i ochelarii, căutând, derulând şi simţind cum un amestec ciudat de emoţii o cuprindea, încălzind-o mai mult decât ceaiul.

Entuziasm? Da.

Şi agitaţie, destul de multă.

Dar, mai presus de toate, ceva ce nu mai îndrăznise să simtă de mulţi ani. Speranţă.

Capitolul 3

În dimineaţa următoare, Hal se trezi târziu. Soarele era deja sus, cu razele-i căzând pieziş prin perdelele dormitorului, şi ea zăcea nemişcată, simţind drept în stomac o emoţie amestecată cu teamă şi încercând să-şi aducă aminte motivul.

Amintirea reveni ca o dublă lovitură în burtă.

Teama venea de la grămada de facturi de pe măsuţa de cafea – şi, mai rău decât facturile, cele două înştiinţări bătute la maşină care-i fuseseră livrate personal...

Dar entuziasmul...

Îşi petrecuse toată noaptea trecută încercând să se lămurească. Doar pentru că acolo locuise Hester Westaway nu era o garanţie că ea deţinuse lucrul acela măreţ de pe cartea poştală. Oamenii, pur şi simplu, nu aveau, în acele zile, case de asemenea dimensiuni. Faptul că murise acolo nu însemna că fusese proprietara clădirii. Foarte probabil că locul era acum o casă pentru pensionari.

Dar menajera? şopti o voce în capul ei. *Şi fraza aia, despre pregătirea unei camere pentru tine? Nu ar spune asta dacă ar fi vorba de o casă pentru pensionari, nu?*

— Nu contează, zise Hal cu voce tare, uimită şi ea de sunetul vocii sale în apartamentul tăcut.

Se ridică în picioare, netezindu-şi hainele mototolite, şi îşi luă ochelarii. Aranjându-i pe nas, îşi aruncă o privire în oglindă.

Nu conta dacă Hester Westaway deţinuse o cameră, sau o aripă, o cabană pe-acolo sau chiar tot nenorocitul ăla de loc. Era evident o greşeală. Hester Westaway nu era bunica lui Hal. Banii aparţineau altcuiva şi asta era totul.

Mâine îi va scrie înapoi şi îi va spune asta domnului Treswick.

Dar astăzi... Hal îşi privi ceasul şi clătină din cap. Astăzi abia avea timp să facă un duş. Era 11:20 şi mai lipsea puţin ca să întârzie la serviciu.

Era la duş, cu apa caldă bătându-i darabana pe cap, îndepărtând toate celelalte gânduri, când vocea îi şopti din nou, sub jetul zgomotos.

Dar dacă e adevărat? Ţi-au scris, nu-i aşa? Au numele şi adresa ta.

Nu era însă adevărat, era doar ceea ce se putea spune.

Singurii bunici ai lui Hal muriseră cu ani în urmă, înainte de a se fi născut ea. Şi pe bunica ei nu o chema Hester, o chema... Marion?

Poate că Marion era al doilea nume. Oamenii fac asta, nu? Folosesc un nume în mod obişnuit şi au unul diferit pe hârtie.

Ce-ar fi dacă...

Taci, spuse vocea din capul lui Hal. *Taci. Ştii că nu e adevărat. Încerci să te convingi pentru că vrei să fie adevărat.*

Totuşi vocea interioară continua îngrijorată şi, în cele din urmă, mai mult într-un efort de a se convinge pe sine decât din oricare alt motiv, Hal opri duşul, se înfăşură într-un prosop şi făcu drumul înapoi spre dormitor. Sub pat era o cutie grea de lemn pe care o târî afară, tresărind la scrâşnetul rotiţelor pe podea şi sperând că vecinii de la parter nu se odihnesc.

Înăuntru era un haos de documente importante – acte de asigurare, contractul de închiriere al apartamentului, facturi, paşaportul... Hal trecu prin straturile de hârtii, simţindu-se ca un arheolog al propriei istorii. Iată abonamentul de televiziune, iată factura pentru incidentul în care o ţeavă a plesnit în pod şi apoi, mai jos, un strat care nu era nimic altceva decât durere: certificatul de deces al mamei sale, copia testamentului ei, raportul poliţiei, permisul ei auto decolorat, care nu mai fusese folosit de-atunci. Sub toate astea era o pânză împăturită îngrijit – un tifon negru fin, tivit cu mărgeluţe din pietre semipreţioase.

Hal simţi un nod în gât când o scoase şi o puse deoparte, grăbindu-se în ciuda amintirilor amare spre lucrurile mai vechi de dedesubt: documentele pe care mama ei alesese să le păstreze, mai bine conservate decât cele înghesuite de Hal. Era un plic cu certificatele ei de la examene, programul pentru o piesă şcolară în care jucase, o fotografie cu ea uitându-se sfioasă la un iubit plecat de mult.

Şi apoi, în sfârşit, un dosar din plastic pe care, cu caligrafia frumoasă a mamei ei, scria „Important – certificate de naştere", iar în el, două certificate în roşu şi crem, scrise de mână şi purtând extravagant de ornamentată emblemă a coroanei. *Copie legalizată a formularului* scria în partea de sus a paginii. Mai întâi certificatul lui Hal, *Harriet Margarida Westaway, născută pe 15 mai 1995, mama: Margarida Westaway, ocupaţie: studentă.*

Spaţiul pentru „tată" fusese lăsat necompletat, o linie trasată ferm în căsuţă, ca şi cum ar fi vrut să oprească pe oricine să adauge ipoteze personale.

Şi apoi, sub el, un alt certificat, mai vechi şi mai şifonat – *Margarida Westaway.* Mama ei. Ochii lui Hal săriră la coloana „părinţi” – *tată: William Howard Rainer Westaway, ocupaţie: contabil,* şi dedesubt *mamă: Marion Elizabeth Westaway, nume de familie: Brown.* Nicio ocupaţie nu figura pentru bunică.

Deci până la urmă asta era.

Nu-şi dăduse seama cât de mult sperase împotriva evidenţei, până când totul se ruină brusc, iar timidele gânduri privind rambursarea datoriilor şi siguranţa ei se dezumflară ca un balon înţepat.

Proprietate substanţială... şopti glasul în ureche, seducător. *Beneficiarii testamentului... membrii familiei...*

Mai există şi tatăl tău, şopti din nou vocea, în timp ce ea se îmbrăca. *Mai ai o bunică, ştii.* Hal scutură amar capul. Dacă subconştientul poate trăda, Hal tocmai o păţise.

De ani buni ea plăsmuia fantasme despre tatăl ei, ţesând poveşti din ce în ce mai elaborate pentru fetele de la şcoală, ca să-şi acopere neştiinţa şi mânia pentru că mama ei îi spusese aşa de puţin. Era un pilot care se prăbuşise în mare. Era un poliţist sub acoperire care fusese obligat de către superiorii săi să se întoarcă la viaţa sa reală. Era o celebritate, al cărei nume nu putea fi dezvăluit, căci ar fi fost vânat de tabloide şi viaţa tatălui ei ar fi fost distrusă.

În cele din urmă, când zvonurile ajunseseră la urechile profesorilor, cineva abordase discret problema şi mama lui Hal o luase deoparte şi îi spusese cu blândeţe adevărul.

Tatăl ei fusese o relaţie de o noapte – un bărbat pe care mama sa îl întâlnise într-un club din Brighton şi cu care se culcase pentru prima şi ultima oară în acea noapte în care se cunoscuseră. Avea un accent spaniol şi asta era tot ceea ce ştia mama lui Hal.

— Nici măcar nu i-ai aflat *numele?* întrebase Hal neîncrezătoare, iar mama ei îşi muşcase buza şi scuturase din cap.

Obrajii ei erau purpurii şi părea mai stingherită decât o văzuse Hal vreodată.

Îi părea foarte rău, spusese. Nu voise ca Hal să afle în acest fel, dar *trebuia* să înceteze cu invenţia acestor... mama ei se oprise acolo, prea delicată ca să spună cuvântul pe care-l gândise, dar, la şapte ani, Hal ştia deja să-i citească pe oameni şi era destul de perspicace pentru a înţelege ce nu spusese mama ei.

...Acestor minciuni. Adevărul era că tatăl ei nu era un personaj

special. Cine era, unde locuia acum – nu avea nicio idee şi probabil că nu va şti niciodată.

Probabil că se întorsese în Spania sau în Mexic sau în ţara de unde o fi venit. Dar un lucru ştia clar – aproape sigur nu era un Westaway. De oriunde-ar fi venit greşeala, nu era de acolo. Dar o greşeală era. Undeva, iţele se încurcaseră. Poate exista altă Harriet Westaway, într-un alt oraş, complet îndreptăţită la aceşti bani. Sau poate era vorba de unul dintre acele programe care caută descendenţi când cineva moare fără moştenitori legitimi, iar banii urmează să se piardă dacă executorii nu descoperă nicio rudă, oricât de îndepărtată, ca să pună mâna pe pot.

Oricare ar fi fost adevărul, banii nu erau ai ei şi ea nu i-ar fi putut pretinde. Şi vocea din cap nu avea răspuns la asta.

Grăbindu-se acum, Hal băgă hârtiile la loc sub pat şi termină cu îmbrăcatul. Peria de păr părea să fi dispărut, dar se pieptănă la fel de bine cu degetele şi verifică rezultatul în oglinda de lângă uşa principală. Faţa ei arăta chiar mai palidă şi mai trasă decât de obicei, şuviţele neîngrijite şi umede făcând-o să arate ca o figurantă din *Oliver Twist.* Machiajul ar fi fost de folos, dar nu era stilul lui Hal.

Când îşi puse haina, jilavă încă din noaptea anterioară, vocea făcu o ultimă remarcă. *Ai putea revendica banii ăştia, ştii? Nu mulţi oameni sunt în stare, dar, dacă cineva ar putea reuşi, tu eşti aceea.*

Taci din gură, spuse Hal în sinea ei, scrâşnind dinţii. *Taci. Taci.*

Dar nu spusese asta pentru că nu credea.

O spusese pentru că era adevărat.

1 decembrie 1994

Astăzi este prima zi de Advent și în aer ar fi trebuit să plutească speranța unor noi începuturi și să debuteze numărătoarea inversă până la un eveniment memorabil, dar, în loc de asta, m-am trezit greu, cu un fel de groază fără nume.

Nu mi-am mai dat în cărți de peste o săptămână. Nu am simțit nevoia, dar astăzi, în timp ce stăteam la biroul de la fereastră, cu plapuma în jurul umerilor, am simțit o mâncărime în degete și m-am gândit că poate m-ar ajuta să le amestec din nou. Dar, numai după ce am petrecut un timp oarecare alegându-le, amestecându-le și etalând diferite combinații, niciuna nearătând prea bine, mi-am dat seama ce trebuia să fac de fapt.

Nu aveam lumânări în cameră, așa că am luat unul dintre sfeșnicele mari din alamă de pe polița din sala de mese și o cutie de chibrituri de lângă șemineu. Am strecurat chibriturile în buzunar, dar lumânarea era prea lungă ca să încapă, așa că am băgat-o în mâneca de la pulover, în caz că m-aș fi intersectat cu cineva pe scări și m-ar fi întrebat ce fac.

Sus, în camera mea, am pus totul pe masă – cărți, lumânări, chibrituri și o ceașcă goală. Am topit lumânarea puțin, la capătul de jos, și am fixat-o în ceașcă pentru a avea o bază fermă, apoi am aprins-o și am trecut cărțile de tarot prin flacără de trei ori.

Când am terminat, am suflat în lumânare și apoi am stat pur și simplu, privind de la fereastră peluza înzăpezită, cântărind cărțile în mână. Se simțeau... altfel. Mai ușoare. Ca și când ar fi ars toate îndoielile și sentimentele neplăcute. Și am știut ce să fac.

Desfășurând Arcana Majoră[1] *cu fața în jos, pe birou, am ales trei cărți și apoi le-am așezat în fața mea. Trecut. Prezent. Viitor. Întrebările mi s-au îngrămădit în minte, dar am încercat să-mi limpezesc capul – am încercat să mă concentrez pe un singur lucru, nu pe o întrebare, ci pe răspunsul desfășurat înăuntrul meu.*

Apoi am întors cărțile.

Prima carte, cea care reprezenta trecutul, era îndrăgostiții, cu capetele în sus – ceea ce m-a făcut să zâmbesc. E o greșeală frecventă

---

[1] O etalare a cărților de tarot *(N.t.).*

în tarot să iei în calcul citirea cea mai evidentă a unei cărţi, dar într-un fel aici se potrivea. În pachetul meu, cartea arată un bărbat gol şi o femeie, înlănţuiţi, înconjuraţi de flori, cu mâna lui pe pieptul ei şi cu o lumină strălucitoare deasupra lor. Este o carte pe care o iubesc – atât s-o privesc, cât şi s-o trag din pachet –, dar cuvintele care vin cu ea nu sunt întotdeauna de bun augur: poftă, ispită, vulnerabilitate. Aici, totuşi, purificat de foc, am văzut doar cel mai simplu sens – un bărbat şi o femeie, îndrăgostiţi.

Următoarea carte pe care am întors-o a fost Nebunul – dar cu capul în jos. Nu mă aşteptam la asta. Noi începuturi, viaţă nouă, schimbare – toate astea, da. Dar inversate? Naivitate. Nebunie. Lipsă de gândire. Am simţit că zâmbetul mi se şterge de pe buze şi am împins cartea deoparte, grăbită să o văd şi pe cea de-a treia, şi cea mai importantă – viitorul.

Era o altă carte inversată şi am simţit că stomacul mi se strânge puţin, pentru prima dată aproape că doream să nu fi început această citire sau cel puţin să n-o fi făcut acum, astăzi. Îmi cunosc pachetul prea bine ca să fie nevoie să rotesc imaginea cu capul în sus, dar chiar şi aşa am studiat-o cu o privire nouă, văzând imaginea ca şi când ar fi fost altfel, de sus în jos. Justiţia. Femeia, pe tronul ei, avea o figură gravă, ca şi cum ar fi fost conştientă de responsabilităţile ei şi de imposibilitatea de a găsi adevărul într-o lume ca a noastră. În mâna stângă ţinea un cântar, iar în cealaltă o sabie, gata să împartă pedeapsa sau îndurarea.

M-am uitat mult timp la femeia de pe tronul ei, încercând să înţeleg ce-mi spune, şi totuşi, nici acum, când scriu asta, nu ştiu.

Sperasem că, scriind în jurnalul meu, se va clarifica ceea ce cărţile încercau să spună, dar tot ceea ce simt este o confuzie. Necinste? Poate asta să fie adevărat? Sau am citit greşit? Stau aici şi mă străduiesc să caut toate celelalte sensuri mai profunde şi mai subtile, dorinţa de a fi amăgită, capcanele gândirii în alb şi negru, ipotezele greşite – şi nimic nu mă linişteşte.

M-am gândit toată ziua la ultima carte – cea despre viitor. Şi încă nu înţeleg. Aş fi vrut să am pe cineva alături cu care să pot discuta despre asta. Dar deja ştiu ce crede Maud despre tarot. „Rahat în ploaie” a fost ceea ce mi-a spus când m-am oferit să-i dau în cărţi. Şi când a cedat, în cele din urmă, a făcut-o cu un pufnet dezaprobator şi cu un aer cinic. Îi puteam citi gândurile pe chip. Am întors cărţile pe care le alesese şi am

întrebat-o la ce căuta răspunsuri.

„Dacă te crezi un afurisit de medium, n-ar trebui să-mi spui tu?" a zis, mişcând cartea cu vârful degetului. Iar eu am scuturat din cap, încercând să-mi ascund supărarea, şi i-am spus că tarotul nu este un truc la o petrecere, un fel de spiritism ieftin pe care îl practică falşii magicieni la televiziune, sâmbătă noaptea – dezvăluindu-le oamenilor cel de-al doilea prenume sau inscripţia de pe capacul ceasului lor de buzunar. Este ceva mai mare, mai profund, mai adevărat decât asta.

Într-un final, am strâns cărţile, necăjită nu doar pentru că ea le atinsese, ci şi pentru că le atinsese cu dispreţ în suflet. Dar acum, gândindu-mă la ziua aceea, îmi dau seama de ceva anume. Când Maud a întors cartea viitorului, i-am spus altceva, ceva ce ar fi trebuit să-mi amintesc astăzi, ceva care îmi oferă mângâiere. Şi anume: cărţile nu ghicesc viitorul. Tot ceea ce fac este să ne arate cum se poate manifesta o anumită situaţie, pe baza energiilor pe care le aducem în interpretarea lor. O altă zi, altă stare de spirit, un set diferit de energii – şi aceeaşi întrebare ar putea avea un răspuns complet diferit.

Avem liberul-arbitru. Răspunsul pe care îl oferă cărţile ne poate schimba drumul. Tot ceea ce trebuie să facem este să înţelegem ce spun ele.

Capitolul 4

Era aproape amiază când Hal se grăbea de-a lungul ţărmului, strângându-şi jacheta ca să se apere de vântul muşcător. Tăia ca un cuţit, şfichiuindu-i faţa şi mâinile şi făcând s-o usture pielea genunchilor, acolo unde blugii erau rupţi.

Apăsând butonul pentru trecerea de pietoni, simţi din nou neliniştea aceea din stomac. Entuziasm. Agitaţie. Speranţă...

Nu. Nu speranţă. Speranţa n-avea rost. Documentele din caseta mamei sale puseseră capăt acestui lucru. Nu era posibil şi nici adevărat. Pentru ca ea să pretindă că banii sunt... ei bine, nu avea niciun rost să încerce să evadeze din realitate. Ar fi fost o fraudă. Pur şi simplu. Un delict penal.

Dacă cineva poate reuşi, tu eşti aceea.

Gândul i se strecură perfid în minte, în timp ce traversa spre trotuarul de vizavi, şi ea îşi scutură capul, încercând să-l ignore. Dar era greu. Pentru că, dacă cineva ar fi avut talentul de a se înfăţişa într-o casă ciudată şi de a pretinde că o femeie pe care nu a întâlnit-o niciodată e bunica sa, acel cineva era ea.

Hal îi citea cu uşurinţă pe oameni. Din mica ei boxă de pe Digul de Vest, în Brighton, ghicea norocul, citea în cărţile de tarot şi făcea predicţii. Cea mai tare era la tarot, şi oamenii veneau chiar şi de departe, din Hastings sau din Londra, ca să le citească, mulţi dintre ei revenind – ducându-se apoi acasă pentru a le spune prietenilor despre secretele pe care Hal le ghicise, despre ce lucruri le spusese, despre predicţiile pe care le făcuse.

Încerca să nu se gândească la ei ca la nişte proşti – dar erau. Nu atât turiştii, cât puicuţele petrecăreţe care veneau să chicotească şi să pună întrebări cu privire la mărimea penisului mirelui şi despre perspectivele de a-i face faţă în noaptea nunţii. Ţipau şi se înfoiau când Hal îşi etala frazele ei standard – Nebunul pentru un nou început, Împărăteasa pentru feminitate şi fertilitate, Diavolul pentru sexualitate, îndrăgostiţii pentru pasiune şi dedicaţie. Uneori, palma cărţile de care avea nevoie pentru un mesaj satisfăcător, împingându-le înainte către client pentru a evita o etalare descurajantă, plină de cărţi neimportante sau de atuuri ca Moartea sau Marele Preot. Dar, la urma urmei, nu prea conta ce cărţi apăreau – Hal făcea imaginile să se

potrivească cu ceea ce voiau femeile să audă, cu suficientă încruntare și clătinare de cap ca să le facă să suspine impresionate, și o bătaie liniștitoare pe mâna puicuței când ajungea la concluzii (că vor fi de-a pururi iubite și fericite, deși s-ar putea ivi și vremuri grele – chiar și cu partenerul cel mai puțin promițător).

Pe astea, Hal n-avea jenă să le păcălească. O deranja totuși să le fraierească pe celelalte, care alcătuiau clientela ei obișnuită. Pe cele care credeau cu adevărat, care se scobeau de cincisprezece, douăzeci de lire sterline și veneau din nou și din nou, așteptând răspunsuri pe care Hal nu putea să le dea, nu pentru că nu-și dădea seama ce vor ele – ci pentru că nu găsea puterea să le mintă.

Și mai erau și cele mai naive dintre ele. Cele care făceau programări dându-și numele real și numărul de telefon, astfel că Hal le putea găsi pe Google și pe Facebook. Chiar și clienții care veneau direct din stradă dezvăluiau atât de multe despre ei – Hal le putea ghici vârsta, statutul social; le observa pantofii eleganți, dar uzați, care indicau o schimbare în rău a norocului, sau poșeta de designer recent cumpărată, care demonstra contrariul.

În lumina slabă a cabinei sale, putea totuși observa linia albă a unei verighete înlăturate recent sau mâinile tremurătoare ale cuiva căruia îi lipsea băutura de dimineață.

Câteodată, Hal habar n-avea *cum* știa, decât după aceea – și atunci era ca și cum cărțile îi vorbeau cu adevărat.

„Văd că ați avut o dezamăgire", spunea ea. „Era oare... un copil implicat?" și ochii femeii aprobau, iar ea dădea din cap. Și, înainte de a se putea opri, se revărsa o întreagă poveste: avort spontan, nașterea unui copil mort, infertilitate. Și abia după aceea Hal se gândea: de unde știam asta? Și apoi își aducea aminte de felul în care femeia se uita pe fereastra sălii de așteptare, la mama care se plimba cu un copil într-o pânză petrecută după gât și la bebelușul cu pete de bomboane în jurul gurii, și-și amintea de privirea abătută a femeii, iar Hal înțelegea.

Apoi se simțea prost și, uneori, chiar dădea banii înapoi clientului, zicându-i că au spus cărțile că poartă ghinion să ia bani, chiar dacă asta părea doar să-i mărească dorința mușteriului și să-l facă și mai decis să revină, cu bancnotele în mână.

În mare parte totuși, lui Hal îi plăcea slujba. Îi plăceau puicuțele petrecărețe, răgușite și bete. Îi plăceau chiar și burlacii puțin abțiguiți, sceptici și plini de ironii la adresa bilelor de cristal. Și simțea că, într-o

mică măsură, îi ajuta pe unii dintre clienţii săi mai vulnerabili – nu era atât de josnică încât să le zică doar ceea ce voiau să audă, le spunea şi ceea ce trebuiau să ştie. Adevărul ăsta nu se găsea pe fundul unei sticle. Nu drogurile erau răspunsul. Era OK să-l părăseşti pe omul vinovat pentru vânătăile care se iveau de după gulerul bluzei.

Era mai ieftină decât un psihoterapeut şi mai cinstită decât mulţi dintre parapsihologii care îşi lăsau cărţi de vizită la uşile oamenilor, pretinzând că vindecă boli incurabile cu cristale sau că fac legătura cu iubiţii ori cu copiii decedaţi – contra unei sume modeste, desigur...

Hal nu făcuse niciodată promisiuni. Scutura din cap când clienţii o întrebau dacă l-ar putea contacta pe David sau pe Fabien sau pe bebeluşa Cora. Nu se băga în treburile murdare ale spiritismului, ca să profite de durerea mult prea vizibilă.

„Cărţile nu ghicesc viitorul", repeta ea neobosit, ca o poliţă de asigurare împotriva inevitabilului care face ca lucrurile să iasă cu totul altfel. Dar le spunea clienţilor ei şi ceea ce aveau nevoie să ştie – anume că nu există răspunsuri categorice. „Tot ceea ce arată cărţile este modul în care lucrurile ar putea ieşi, pe baza energiilor pe care le-ai adus cu tine la şedinţa de astăzi. Sunt ghidul care te ajută să-ţi modelezi acţiunile, nu-s o celulă de închisoare."

Adevărul era că, oricât de mult încerca să le spună asta, oamenilor le plăcea tarotul pentru că le dădea o iluzie de control, o imagine asupra forţelor care le conduc viaţa, un amortizor pentru aleatoriul fără de sens al sorţii. Şi le plăcea de Hal, pentru că era bună în ceea ce făcea. Era bună să ţeasă o poveste din imaginile pe care clienţii le întorceau în faţa ei, bună să le asculte durerea şi întrebările şi speranţele şi, mai presus de toate, era bună să-i *citească* pe ceilalţi.

Fusese întotdeauna timidă, mută în faţa străinilor, un peşte scos din apă la gălăgiosul ei liceu. Dar, ce nu-şi dăduse seama era că, în acei ani petrecuţi în rândul din spate şi urmărindu-i pe alţii, îşi perfecţionase detaşarea şi talentul care urmau să devină într-o zi afacerea ei. Urmărise variantele pe care oamenii le prezentau despre ei înşişi, ascultase povestirile care arătau când erau fie nervoşi, fie plini de speranţă, sau încercând să evite adevărul. Descoperise că adevărurile cele mai importante se află adesea în ceea ce oamenii *nu* spun şi învăţase să citească secretele pe care le ascundeau vederii; în modul lor de-a fi, în hainele lor şi în expresiile pe care le luau chipurile lor când credeau că nimeni nu se uită.

Spre deosebire de majoritatea clienţilor săi, Hal nu socotea că pachetul de cărţi din buzunarul ei ar avea o putere mistică, dincolo de capacitatea ei de a dezvălui ceea ce oamenii nu recunoşteau nici măcar în sinea lor.

Dar acum, pe măsură ce se grăbea să treacă pe lângă Digul Palace, cu mirosul lui de peşte şi cartofi purtat de briza mării, miros care-i făcea stomacul gol să chiorăie, Hal se trezi punându-şi noi întrebări. Oare ea ar crede... *dacă* ar fi în stare să creadă... în ceea ce spun cărţile despre Casa Trepassen... despre femeia care nu era bunica ei... despre alegerea care se afla înaintea ei? Habar nu avea.

Capitolul 5

— 'Neaţa, dulceaţă!

— 'Neaţa, Reg, spuse Hal.

Împinse o monedă de cincizeci de penny pe tejgheaua barăcii lui Reg.

— Te rog, o ceaşcă de ceai.

— Te cred. E un frig de crapă pietrele, aşa-i? Bineee. Să vedem. Cuppa Rosie... O ceşcuţă de Rosie Lee, de ceiuţ adică... mormăi ca pentru sine, în timp ce punea un plic de ceai într-o cană albă crăpată. O ceaşcă... de... Rosie pentru învârtită mea preferată. Răsucită şi-nvârtită. Fată, hăi.

Reg nu era din Brighton, ci din Londra, şi îşi presăra conversaţia cu o generoasă cantitate de expresii din argoul cockney, într-un mod care lui Hal nu i se părea autentic. Reg întrunea, cu siguranţă, toate calităţile unui cockney – fiind născut în sunetul Clopotelor Bow[2] şi crescut pe străzile din East End-ul londonez. Dar avea ceva dintr-un personaj de pantomimă, iar Hal bănuia că totul făcea parte din sporovăială care era pe placul turiştilor. Hodorogul cockney, cu tartele sale însiropate şi cu ceştile sale de ceiuţ, alintat Rosie Lee.

Acum se uita încruntat la fierbătorul de apă:

— Nenorocitul de fierbător face din nou fiţe. Cred că are un fir rupt. Ai zece minute, Hal?

— Nu prea...

Hal se uită la ceas.

— Trebuia să deschid la douăsprezece.

— Ah, nu-ţi face griji pentru asta. Nu mai e nimeni pe-acolo, i-am văzut trecând mai departe. Şi Chalky nu este încă aici, aşa că nu trebuie să-ţi baţi capul cu el. Intră şi stai jos.

Deschise uşa barăcii şi îi făcu semn lui Hal să intre. Ea ezită, apoi trecu pragul.

Chalky era domnul White, managerul debarcaderului. Hal lucra pe cont propriu şi, într-o oarecare măsură, îşi stabilea singură orarul de muncă, dar domnului White îi plăcea ca barăcile să fie deschise dimineaţa devreme. Nimic mai deprimant, spunea el mereu, decât un

---

[2] St Mary-le-Bow, biserică istorică din Londra *(N.t.)*.

debarcader cu obloanele trase. Digul de Vest trebuia să muncească mai mult decât fratele lui geamăn, Palatul, ca să-i ademenească pe pariori de-a lungul promenadei, iar când încasările scădeau, aşa cum se întâmpla întotdeauna în lunile de iarnă, domnul White era dispus să reevalueze contractele de leasing ale barăcilor. Dacă exista un lucru pe care Hal nu şi-l putea permite acum, acela era să-şi piardă cabina.

În chioşcul lui Reg era cald şi mirosea puternic a şuncă, de la grătarul din spate. Capitalul de bază al lui Reg erau sandviciurile cu şuncă şi ceştile de ceai, în lunile de iarnă, şi îngheţata şi dozele de Coca-Cola, vara.

— Doar o clipă, spuse Reg. Ce mai faci, draga mea rebelă?

— Sunt bine, spuse Hal, deşi nu era adevărat.

Cele două foi bătute la maşină, de pe măsuţa de cafea de acasă, îi dădeau o stare de greaţă şi se temea că o să găsească un alt plic când deschidea cabina, în dimineaţa asta. Doar dacă... *Dacă* scrisoarea domnului Treswick îi era cu adevărat destinată.

Fierbătorul era acum la temperatura necesară şi ea îl privea pe Reg manipulând cu grijă robinetul şi cana cu o mână, în timp ce cu cealaltă răsucea şunca. Cumva, vorbind cu ceafa lui, se simţea mai în largul ei decât să-i vadă faţa. Nu trebuia să citească îngrijorarea din ochii lui.

— De fapt... spuse ea, apoi înghiţi şi făcu un efort.

Dar cuvintele, când veniră, nu erau cele pe care intenţionase să le spună.

— De fapt, s-ar putea să fiu mai bine decât crezi. Am primit o scrisoare aseară, care mă înştiinţa că s-ar putea să fiu moştenitoarea unei averi secrete.

— Ce-ai făcut?

Reg se întoarse, cu cana în mână şi uimirea pe faţă:

— Ce-ai spus?

— Am primit o scrisoare aseară. De la un avocat. Spune că s-ar putea să fiu beneficiara unei „moşteniri substanţiale".

— Mă prosteşti? o întrebă Reg, cu sprâncenele aproape de linia părului inexistent.

Hal clătină din cap şi, văzând că era serioasă, Reg dădu şi el din cap şi îi întinse ceaiul:

— Ai grijă, draga mea. Sunt mulţi escroci prin zonă. Beleaua mea s-a ales cu unul de curând, unul care i-a spus că a câştigat la loteria venezueleană sau altă prostie de genu'. Nu da bani. Nu că trebuie să-ţi

spun eu asta – îi făcu el cu ochiul. Eşti suficient de deşteaptă.

— Nu cred că e o înşelătorie, spuse Hal cu sinceritate. Mai degrabă o greşeală, dacă e să fie ceva. Cred că s-ar putea să mă confunde cu altcineva.

— Crezi că este una dintre vânătorile alea de moştenitori, când moare cineva şi ei încearcă să descopere rude îndepărtate?

Se încruntă din nou, dar acum nu îngrijorat, ci mai mult ca şi cum ar fi avut în vedere o încurcătură.

— Poate, spuse Hal.

Dădu din umeri şi sorbi cu prudenţă din ceai. Era fierbinte şi amar, dar bun. Gândul la hârtiile de pe măsuţa de cafea începea să dispară şi revăzu pâlpâirea unei vechi amintiri – cum ar fi fost să se trezească dimineaţa şi să nu-şi mai facă griji pentru fiecare factură, să nu se gândească la plata următoarei chirii sau să tresară când bate cineva la uşă. Doamne! Ce n-ar fi dat să aibă din nou acel sentiment de securitate...

Simţea cum creşte în ea un soi de dârzenie...

— Ei bine, spuse Reg în cele din urmă, dacă merită cineva o pauză, aia eşti tu, draga mea. Ia banii pe care ţi-i oferă şi fugi, ăsta-i sfatul meu. Ia banii şi fugi.

Capitolul 6

— La revedere, spuse Hal, când cele trei fete cherchelite se bulucirǎ afarǎ pe uşǎ, strigând şi râzând pe debarcader în jos, spre baruri şi cluburi. Norocul fie cu voi, adǎugǎ ea, aşa cum fǎcea întotdeauna, dar vocea ei ieşise deja din raza lor auditivǎ.

Uitându-se la ceas, îşi dǎdu seama cǎ era ora 21:00, iar debarcaderul se închidea curând. Era obositǎ – epuizatǎ, de fapt – şi, mai devreme în acea searǎ, pe mǎsurǎ ce timpul se lungea, iar debarcaderul se golea de vizitatori, se gândise sǎ renunţe, sǎ afişeze „închis” şi sǎ se întoarcǎ acasǎ, dar se bucura cǎ rǎmǎsese. Dupǎ ce abia numǎrase câţiva clienţi toatǎ ziua, la 7 seara se produsese o micǎ îmbulzealǎ – doi colegi de serviciu veniserǎ s-o întrebe ce-ar trebui sǎ facǎ în legǎturǎ cu un şef agresiv şi apoi îşi fǎcuserǎ apariţia şi cele trei fete bete, cǎutând o distracţie la ora opt. Nu fǎcuse prea mulţi bani, dar cu un pic de noroc putea sǎ plǎteascǎ chiria pe chioşc în acea sǎptǎmânǎ, ceea ce era mai mult decât putea garanta în perioada asta, în afara sezonului. Cu un oftat, închise încǎlzitorul de la picioarele ei şi se ridicǎ, gata sǎ opreascǎ mica firmǎ luminoasǎ a chioşcului. *Madame Margarida* scria cu litere bogat ornamentate şi, deşi descrierea nu i se potrivea cu adevǎrat lui Hal, evocând mai degrabǎ o figurǎ gen ţiganca Rose Lee, nu avea inima sǎ o schimbe.

Specialistǎ în TAROT, citiri parapsihologice şi chiromanţie, scria mai jos cu litere mai mici, deşi lui Hal nu prea îi plǎcea cititul în palmǎ. Poate din cauza contactului fizic, a umezelii calde a palmelor transpirate aşezate într-ale ei. Sau poate era lipsa de recuzitǎ; pentru cǎ, în ciuda scepticismului ei, îi plǎceau cǎrţile de tarot ca obiecte fizice – imaginile fin desenate, fragilitatea lor delicatǎ.

În timp ce roti comutatorul în cabina ei şi lumina se stinse afarǎ, se auzi o bǎtaie în geam. Stomacul i se contractǎ şi ea îngheţǎ o clipǎ, chiar şi respiraţia i se opri.

— Am aşteptat! spuse o voce femininǎ agresivǎ. Nu vrei clienţi?

Hal oftǎ, simţind tensiunea împrǎştiindu-se, şi deschise uşa.

— Îmi pare rǎu.

Folosise o voce calmǎ, profesionalǎ, care devenise cumva parte din personalitatea ei în momentul în care lua cǎrţile. Tonul vocii era şi potolit, şi serios, un pic mai profund ca de obicei, deşi îi era mai greu

să-l folosească acum, cu inima încă bătând în urma atacului brusc de panică.

— Ar fi trebuit să ciocăniţi mai devreme, continuă ea.

— Dacă ai fi fost cu o adevărat o cititoare de gânduri, ai fi ştiut, spuse femeia cu un triumf acru, şi Hal îşi suprimă încă un oftat – *încă una din alea...*

Întotdeauna o nedumerise pe Hal faptul că scepticii erau atât de atraşi de cabina ei. Ea nu forţa pe nimeni să intre. Nu pretindea nimic legat de serviciile ei – nu pretindea că vindecă nimic, nu avertiza în legătură cu pericole iminente –, nici măcar nu nega că citirile ei nu erau altceva decât un pic de distracţie. Nu erau pe-acolo oameni mai importanţi care să merite demistificaţi? Şi totuşi scepticii veneau şi-şi încrucişau braţele şi-şi strângeau buzele, şi refuzau să fie călăuziţi, părând extrem de încântaţi de orice eşec, chiar dacă doreau, cu disperare, să creadă.

Dar ea nu-şi putea permite să îndepărteze un client.

— Vă rog, intraţi şi luaţi loc, e o noapte rece, zise Hal.

Femeia se aşeză pe un scaun, dar nu spuse nimic. Stătea pur şi simplu, cu o haină pestriţă strânsă ferm în jurul ei, cu buzele crăpate lipite una de alta, cu ochii îngustaţi.

Hal se aşeză la masă, trase spre ea cutia cu cărţile de tarot şi începu prezentarea pe care o făcea întotdeauna când intra un client nou; câteva presupuneri generale, concepute pentru a-l impresiona pe ascultător cu perspicacitatea ei, un pic de spectacol, totul amestecat cu un scurt istoric al tarotului, destinat oamenilor care nu ştiau prea mult despre asta şi aveau nevoie de un context pentru a înţelege ce avea de gând să facă.

Abia rosti câteva fraze, când femeia o întrerupse:

— Nu prea arăţi a clarvăzătoare.

Se uită la Hal de sus până jos, luând în colimator blugii ei zdrenţuiţi, cercelul masiv, în formă de spin, din urechea dreaptă, tatuajele care ieşeau de sub tricoul ei.

— Credeam că o să ai un costum şi un văl cu clopoţei. Unul potrivit. „Madame Margarida” zice anunţul – tu nu prea arăţi ca o madamă. Mai mult ca un băiat de doisprezece ani.

Hal zâmbi şi scutură din cap, dar cuvintele astea îi stricaseră ritmul şi, în timp ce-şi relua micul discurs, se trezi gândindu-se la vălul de acasă, din lada de sub pat – la tifonul negru, fin, cu mărgeluţe cusute pe

margine. Se poticni la câteva cuvinte şi se bucură când ajunse la capătul peroraţiei.

În cele din urmă, adăugă, aşa cum făcea mereu:

— Vă rog, spuneţi-mi ce v-a făcut să consultaţi astăzi cărţile?

— Nu ar trebui să ştii tu asta? spuse femeia.

— Simt că aveţi multe întrebări, spuse Hal, încercând să nu pară nerăbdătoare. Dar timpul este scurt.

Şi vreau să mă duc acasă, se gândi, dar nu o spuse cu voce tare. Un moment de tăcere. Vântul şuiera printre stâlpii debarcaderului şi Hal auzea, de la distanţă, cum se sparg valurile.

— Trebuie să fac o alegere, spuse în cele din urmă femeia, cu vocea reticentă, ca şi cum i-ar fi fost greu să articuleze cuvintele.

Se foi în scaun, făcând flacăra lumânării să pâlpâie.

— Da, spuse Hal cu atenţie, iar asta nu sună chiar ca o întrebare. Simt că aveţi două drumuri înaintea dumneavoastră, dar ele se răsucesc şi se intersectează şi nu puteţi vedea prea departe. Vreţi să ştiţi pe care ar trebui să îl alegeţi.

Cu alte cuvinte, o alegere. Erau chestiuni destul de dureroase, nici n-aveau cum să fie altfel, dar femeia dădu din cap a aprobare.

— O să amestec cărţile, spuse Hal.

Deschise caseta lăcuită unde-şi păstra cărţile de lucru şi le amestecă scurt, apoi le etală pe masă într-un arc:

— Acum gândiţi-vă la problema pentru care aţi venit să mă consultaţi şi indicaţi-mi o carte. N-o atingeţi, doar arătaţi cu degetul către cartea care vă cheamă.

Falca femeii era înţepenită şi Hal simţi o tulburare disproporţionată. Orice problemă ar fi adus-o aici în seara asta nu era una obişnuită; venise împotriva voinţei ei, ghidându-se după ceva în care credea. Când se aplecă în faţă, o cruce străluci de sub puloverul bine închis la nasturi, şi ea făcu un gest smucit, arătând către o carte, aproape ca şi cum ar fi bănuit o capcană.

— Asta? spuse Hal, scoţând-o din pachet, şi femeia dădu din cap.

Hal o puse cu faţa în jos în centrul mesei şi aruncă o privire discretă la ceasul aflat în spatele femeii. De obicei făcea Crucea Celtică[3], dar la naiba dacă şi-ar mai fi petrecut o jumătate de oră cu această femeie, când era obosită şi înfrigurată şi stomacul îi chiorăia. O etalare cu trei

[3] Etalare a cărţilor de tarot *(N.t.).*

cărţi era tot ce avea de gând să facă.

— Cartea asta – Hal atinse cartea pe care o alesese femeia – reprezintă situaţia actuală, problema pentru care aţi ajuns să mă consultaţi. Acum alegeţi alta.

Femeia îi arătă cu degetul o a doua carte, iar Hal o plasă alături de prima, tot cu faţa în jos.

— Această carte reprezintă obstacolul cu care vă confruntaţi. Acum alegeţi o carte finală.

Femeia ezită şi apoi arătă prima carte din pachet, în extrema stângă a etalării. Era una pe care oamenii o alegeau rareori; în general, optau pentru mijloc, arătând spre una din cărţile cele mai apropiate de ei, sau, foarte puţini – genul indivizilor mai sugestivi –, mergeau la indicaţia *finală* pe o carte din dreapta etalării, în partea inferioară a pachetului.

Să alegi prima carte din pachet era ceva neobişnuit şi Hal fu surprinsă. *Ar fi trebuit să ştie,* îşi spuse ea. Era fie cineva pervers, fie, dimpotrivă, cineva care ar face opusul a ceea ce crede că te aştepţi de la el.

— Această carte finală reprezintă sfatul pe care ţi-l oferă tarotul, zise Hal.

Întoarse prima carte şi din cealaltă parte a mesei auzi un horcăit, în timp ce femeia îşi duse mâna la faţă pentru a-şi acoperi gura şi a opri un nume. Ridicându-şi privirea, Hal văzu că ochii femeii erau larg deschişi, plini de spaimă şi de lacrimi şi, brusc, înţelese. Ştia de ce era femeia aici şi ştia ce însemna imaginea de pe carte pentru femeia din faţa ei.

Tânărul bărbat expus în lumină, cu haita lui credincioasă, era frumos şi zâmbitor, întorcându-şi faţa întunecată spre soare, şi numai marginea stâncii de la picioarele sale dădea un indiciu asupra sensului mai profund, mai misterios al cărţii – impetuozitate, naivitate, impuls.

— Această carte este numită Nebunul, spuse Hal încet şi, când femeia scoase un mic oftat frânt şi o aprobare din cap, aproape fără să vrea, continuă: Dar tarotul nu are înţelesuri simple. Nebunul, deşi poate simboliza nerozia, nu înseamnă întotdeauna asta. Uneori, această carte înseamnă noi începuturi, înseamnă să faci lucruri fără să te gândeşti la ceea ce te aşteaptă, fără să iei în calcul viitorul.

Femeia scoase un alt oftat uscat, sufocat, şi spuse ceva de genul „Viitorul lui!” cu un ton plin de atâta amară neîncredere, că Hal nu se

putu stăpâni – întinse mâna:

— Eu... iertaţi-mă, dar... este vorba despre fiul dumneavoastră?

La întrebarea asta, femeia începu să plângă, dând din cap, iar Hal auzea cuvinte care se rostogolesc – nume de droguri, de centre de tratament despre care auzise că ar fi în Brighton, schimburi de ace[4], bani furaţi din poşete, amintiri preţioase vândute sau amanetate, nopţi nedormite, aşteptând un apel care nu mai vine. Povestea dintre suspinele chinuite era destul de clară – o luptă disperată pentru a salva un fiu care nu voia să fie salvat.

O alegere, spusese femeia, iar Hal ştia ce alegere era şi îşi dorea acum să nu fi deschis uşa.

Cu sentimentul unei presimţiri rele, Hal întoarse a doua carte. Aceasta era Roata, inversată.

— Cea de-a doua carte pe care aţi ales-o reprezintă obstacolul cu care vă confruntaţi dumneavoastră şi fiul dumneavoastră. Aceasta este Roata norocului sau Roata vieţii. Simbolizează soarta şi reînnoirea şi ciclul vieţii, arătând că dumneavoastră şi fiul dumneavoastră aţi ajuns la un punct de cotitură... – o aprobare mică, reticentă, în timp ce femeia îi aruncă o privire înverşunată – ... dar aici este inversată, aşa spunem când cartea este cu capul în jos. Roata inversată reprezintă ghinion. Acesta este obstacolul care a apărut în viaţa dumneavoastră. Sunt forţe negative pe care nu le puteţi controla, dar care nu întotdeauna vin din exterior – sunt un rezultat al alegerilor pe care le-am făcut în trecut, alegerile dumneavoastră şi ale fiului dumneavoastră, desigur.

— Alegerile *lui,* spuse femeia cu amărăciune. Alegerile lui, nu ale mele. Era un băiat bun, până când s-a înhăitat cu băieţii de la şcoală şi a început să joace. Ce trebuia să fac – să stau şi să mă uit cum se cufundă în depravare?

Ochii îi erau nişte găuri întunecate în craniu şi, în timp ce aştepta răspunsul lui Hal, îşi muşca pielea crăpată a buzelor, trăgând-o cu dinţii până când i-a dat sângele.

Hal scutură capul. Dintr-odată, voia foarte mult ca acest lucru să se termine.

— Ultima carte reprezintă un posibil mod de acţiune, dar – foamea din ochii femeii o făcu să adauge în grabă – este important să ştiţi că nu

[4] Serviciu prin care utilizatorii de droguri intravenoase scapă de acele folosite în schimbul unora noi, curate, pentru a evita răspândirea bolilor *(N.t.).*

este o reţetă. Cărţile nu ghicesc viitorul – nu dau un curs sigur. Pur şi simplu îţi arată, într-o bună zi, un rezultat la problema ta. Unele situaţii nu au o soluţie simplă; tot ce putem face este să urmăm calea care înseamnă răul cel mai mic.

Răsuci cartea, şi Marea Preoteasă îşi întoarse în sus faţa senină spre lumina pâlpâitoare. Afară izbucni o rafală de vânt, iar în depărtare Hal auzi un ţipăt de pescăruş.

— Ce înseamnă asta? întrebă femeia, căreia îi pierise scepticismul, învins de nevoia disperată de a primi răspunsuri.

Se holbă în jos la figura înfăţişată pe carte, aşezată pe tronul ei, cu mâinile deschise ca pentru o binecuvântare.

— Cine este ea, un fel de zeiţă păgână?

— Într-un fel, spuse Hal încet. Unii o numesc Persefona, alţii spun că este Artemis, zeiţa vânătorii. Unii folosesc chiar nume mai vechi. În limba franceză, se numeşte *La Papesse.*

— Dar ce *înseamnă* ea? întrebă femeia din nou, pe un ton mai autoritar.

Degetele ei se încleştară ca nişte gheare pe încheietura lui Hal, dureros de strâns, iar ea trebui să lupte cu dorinţa de a-şi retrage mâna.

— Înseamnă intuiţie, spuse Hal scurt.

Se desprinse din strânsoarea femeii, sub pretextul rearanjării cărţilor într-o singură stivă, cu Marea Preoteasă deasupra.

— Ea simbolizează necunoscutul – atât necunoscutul din noi, cât şi viitorul. Înseamnă că viaţa se schimbă, că viitorul este întotdeauna incert, indiferent de câte informaţii putem aduna.

— Atunci ce ar trebui să fac? ţipă femeia. Nu pot să trec prin asta iar şi iar, dar, dacă îl resping, ce fel de mamă sunt?

— Eu cred...

Hal înghiţi în sec şi apoi se opri. Ura partea asta. Ura felul în care veneau să-i ceară răspunsuri pe care nu putea să le dea. Se gândi cu grijă, apoi începu din nou:

— Uitaţi, aceasta este o etalare foarte neobişnuită.

Întoarse restul pachetului şi îl etală, arătându-i femeii raportul dintre cărţile majore şi cele minore, faptul că majoritatea cărţilor din pachet erau cărţi minore, numerotate.

— Aceste cărţi – acestea numerotate, cu suitele lor – sunt numite cărţi minore. Ele au propriile lor sensuri, desigur, dar sunt mai mult...

nestatornice, poate. Mai deschise la interpretări. Dar celelalte – atinse cărţile pe care femeia le alesese şi restul atuurilor punctând etalarea –, aceste cărţi simbolice sunt numite arcana majoră sau atuuri. Să ai o etalare compusă exclusiv din atuuri, aşa cum aţi avut dumneavoastră, este foarte neobişnuit din punct de vedere statistic. Pur şi simplu nu există în pachet îndeajuns de multe cărţi de felul ăsta. Iar ideea este că în tarot ele reprezintă vânturile puternice ale destinului – puncte de cotitură în vieţile noastre – şi când ai numai astfel de cărţi la o citire poate însemna că situaţia este în mai mică măsură în mâinile tale, că dictează de fapt destinul.

Femeia nu spuse nimic, se uită pur şi simplu la Hal, cu o privire atât de supărată, încât aproape că i se făcu frică. Faţa ei arăta umbrită, în lumina lumânărilor, cu ochii adânciţi în orbite.

— În cele din urmă, spuse Hal încet, trebuie să hotărâţi singură ce vă spun cărţile, dar sentimentul meu este că Preoteasa vă spune să vă ascultaţi intuiţia. Ştiţi deja răspunsul. Este acolo, în inima dumneavoastră.

Femeia se îndepărtă de Hal şi apoi dădu din cap, foarte încet, şi-şi muşcă buzele albite şi crăpate.

Apoi se ridică în picioare, aruncă pe masă câteva bancnote mototolite şi se răsuci pe călcâie. Uşa chioşcului pocni în spatele ei, lăsând să intre o rafală de vânt, iar Hal apucă bancnotele, desfăşurându-le, apoi clătină din cap văzând cât de multe îi lăsase femeia.

— Staţi! strigă ea.

Alergă spre uşă, încercând să o deschidă contra vântului. Îi scăpă din mâini şi se izbi de perete, făcând-o pe Hal să se crispeze pentru fragila sticlă victoriană, dar nu-i aruncă mai mult decât o privire ca să verifice că totul e în regulă. Femeia dispăruse deja.

Începu să alerge, alunecând pe scândurile ude.

— Staţi!

Vântul se înteţise şi un jet de ploaie şi de sare îi înţepă ochii când ajunse la intrarea debarcaderului, în timp ce firma luminoasă de deasupra proiecta umbre lungi.

— Aşteptaţi, întoarceţi-vă! strigă ea în noaptea umedă, scrutând prin burniţă după o siluetă neclară. Mi-aţi lăsat prea mult!

Gâfâia, şi încercă să-şi liniştească respiraţia ascultând sunetul paşilor grăbindu-se în noapte, dar nu auzi nimic dincolo de vuietului

mării şi răpăitul ploii.

Promenada era goală şi femeia dispăruse în întuneric, ca şi când ar fi fost făcută din ploaie.

Hal era udă şi tremura când decise să renunţe, având încă în mână bancnotele mototolite, udate rapid de ploaia care picura de pe acoperişuri. Şaizeci de lire lăsase femeia. O sumă absurdă – de peste patru ori taxa obişnuită a lui Hal pentru cincisprezece minute de citit. Şi pentru ce – pentru a face câteva presupuneri simple şi a-i spune să fie atentă la ceea ce ştia deja?

Clătind din cap, băgă bancnotele în buzunar cu un fior şi se răsuci, gata să se întoarcă în cabina ei şi să închidă. Pe când trecea pe sub bolta acoperită, lăsă automat mâna în jos, ca să mângâie câinele-ghid din plastic, care avea în creştet o fantă pentru donaţii – făceau la fel sute de copii când treceau pe lângă el. Hal îl mângâia de pe vremea când era o fetiţă, de fiecare dată când o vizita pe mama ei şi, uneori, dacă avea câţiva bani la care să poată renunţa, mama ei o lăsa să pună o liră în fantă. Era un obicei pe care încercase să-l păstreze – deşi, în ultima vreme, lira se transformase în monede de cincizeci de penny.

În seara aceea, având în minte cele două scrisori anonime, nu intenţiona să dea nimic, dar acum, ezită şi se întoarse.

Câinele stătea răbdător sub adăpostul precar al acoperişului, împreună cu alte două cutii de donaţii, dar celelalte erau mai puţin populare printre copii. Una era o navă într-o ramă, pentru Instituţia Regală Naţională a Bărcilor de Salvare, iar cealaltă un cornet gigant de îngheţată, cu un înscris spunând *Susţineţi cauza preferată a Digului de Vest! În această lună donăm pentru: ...,* şi urma un spaţiu pentru publicitatea cauzei la zi.

Hal se aplecă să se uite la bucata de hârtie care fusese inserată pe post de cauză curentă. Era greu să citeşti literele, pentru că ploaia sau apa de mare intrase în spatele plăcuţei din plastic şi spălase cerneala, dar Hal putu să reconstituie cuvintele: *Proiectul Farul – dezintoxicare pentru utilizatorii de droguri din Brighton şi Hove.* Hal pipăi în buzunar grămada de bancnote umede pe care le lăsase femeia şi se gândi la teancul de facturi roşii de pe măsuţa de cafea şi la biletul strecurat sub uşa chioşcului.

Mâna îi tremura în timp ce număra bancnotele şi apoi, una câte una, le împinse în fanta conului de îngheţată, încercând să nu se gândească

la încălţările pe care şi le-ar fi putut cumpăra, la facturile pe care ar fi putut să le plătească şi la mesele fierbinţi pe care ar fi putut să şi le permită cu banii ăştia.

Ultima bancnotă trecu prin fantă şi, când ea se întoarse ca să o ia spre chioşc, conul se aprinse, strălucirea lui pastelată şi sclipitoare aruncând o umbră lungă în noaptea ploioasă, în vreme ce Hal se îndepărta.

Capitolul 7

Hal tremura întorcându-se la chioşc. Ce bine era să-şi fi luat haina când se precipitase s-o prindă din urmă pe femeie. Acum trebuia să meargă acasă în haine reci şi ude şi să dea mai mulţi bani pe gaz, ca să se încălzească înainte de culcare.

Îşi alese drumul cu grijă, evitând scândurile sparte, simţind lemnul umed de ploaie alunecos sub picioarele ei, băltoacele strălucind în cele câteva lumini care mai erau aprinse. Nu era încă ora 22:00, dar debarcaderul era aproape închis – sala de bal era cu lacătul pe uşă, baraca de ceai a lui Reg trăsese obloanele, iar standul de bomboane avea jaluzelele coborâte pe dinăuntru. *Nu se păstrează numerar în această clădire,* scria pe firmă, pentru a descuraja hoţii, iar dacă Hal nu ar fi văzut înscrisul de o sută de ori înainte, i-ar fi fost foarte greu să înţeleagă cuvintele, cu şirurile de lumini balansându-se în bătaia vântului şi aruncând nebuneşte umbre peste tot. Debarcaderul nu se închidea pentru iarnă – se întâmplase o dată, dar acum era o afacere pe tot parcursul anului, ca şi digul geamăn, aflat mai departe pe plajă –, dar plutea clar un aer dezolant acum, la sfârşitul sezonului, iar Hal oftă gândindu-se la zilele lungi de iarnă care urmau. Se întrebă... oare putea să-şi permită să continue? Dar care era alternativa?

Când se întoarse la chioşc, uşa era închisă, deşi nu-şi amintea să o fi închis. Puse mâna pe mânerul acoperit de sare, apăsă clanţa şi intră în cabina întunecată, simţind o uşurare când se văzu scăpată de vânt şi o învălui căldura dinăuntru.

— Bună, rază de soare! zise o voce şi lampa cu abajur roşu de pe masă se aprinse.

Hal simţi cum se albeşte la faţă şi cum inima începe să-i bată în urechi ca valurile izbite de plajă.

Bărbatul care stătea în conul de lumină al lămpii era foarte înalt, foarte corpolent şi foarte chel şi zâmbea, dar nu într-un mod plăcut. Zâmbea ca unul care se bucură să sperie oamenii – şi Hal era cu adevărat speriată.

— C-ce... încercă ea, dar vocea nu părea s-o asculte. Ce căutaţi aici?

— Poate că am venit să-mi ghiceşti, spuse omul cu amabilitate, dar mâna îi era în buzunarul hainei, mângâind ceva într-un fel în care lui Hal nu-i plăcea.

Vorbea uşor sâsâit, prin strungăreaţa dintre dinţii din faţă.

— Am închis, reuşi ea să spună, străduindu-se să nu-i tremure vocea.

— Ei, hai! zise cu reproş bărbatul. Ai putea face o citire pentru un vechi prieten al mamei tale, nu-i aşa?

Hal se simţi cuprinsă de un val rece.

— Ce ştiţi dumneavoastră despre mama mea?

— Am întrebat pe-aici despre tine. Curiozitate prietenească, gen.

— Aş vrea să plecaţi, spuse Hal.

Era un buton de panică în cabina ei, dar era prea îndepărtat, în colţul unde se afla bărbatul şi, în orice caz, totul ar fi depins de prezenţa paznicului în biroul lui.

Bărbatul clătină din cap şi ea simţi cum o cuprinde teama, sufocând-o.

— Am spus să ieşi!

— Nţ, nţ, spuse bărbatul, scuturându-şi capul şi zâmbind o clipă, deşi ochii încă îi mai licăreau amuzaţi de teroarea pe care o stârnise şi de modul în care încerca ea să şi-o ascundă.

Lumina lămpii străluci pe chelie:

— Ce-ar spune mama ta fetiţei ei, care se poartă în felul ăsta cu un vechi prieten?

— Nu sunt o fetiţă, spuse Hal, printre dinţi.

Îşi încrucişă braţele, pentru a opri tremuratul mâinilor.

— Şi nu cred nicio secundă că mi-ai cunoscut mama. Ce vrei?

— Cred că ştii ce vrem. Nu poţi spune că nu am încercat s-o facem frumos. Domnul Smith ţi-a scris acea notă el însuşi, nu face asta pentru toţi clienţii.

— Ce *vrei?* repetă Hal împietrită, dar în realitate nu era o întrebare.

Ştia. Aşa cum ştia şi ce însemna nota.

Bărbatul clătină din nou capul:

— Haide, domnişoară Westaway. Să nu ne jucăm. Nu este ca şi cum n-ai fi ştiut condiţiile când ai luat împrumutul.

— Am plătit banii aceia de trei, de patru ori mai mult, zise Hal, simţind cum se strecoară în vocea ei o notă de disperare. Pentru Dumnezeu, te rog! Ştii că am făcut asta. Probabil că ţi-am dat mai mult de două mii de lire sterline. Am împrumutat doar cinci sute!

— Termenii sunt termeni. Ai fost de acord cu dobânda. Dacă nu ţi-a plăcut, nu trebuia să fii de acord.

— N-am avut de ales!

Dar bărbatul zâmbi din nou şi clătină din cap:

— Urât, urât. Întotdeauna avem de ales, domnişoară Westaway. Ai ales să împrumuţi bani de la domnul Smith şi el îi vrea înapoi. Ştii că nu e un om absurd. Datoria ta este în prezent de...

Se prefăcu preocupat să consulte o bucată de hârtie pe care o ţinea în mână, deşi Hal era destul de sigură că totul era pentru spectacol.

— Trei mii opt sute douăzeci şi cinci de lire sterline. Dar domnul Smith s-a oferit cu amabilitate să primească trei mii în numerar drept plată finală şi să închidă datoria.

— Nu am trei mii de lire sterline! spuse Hal.

Îşi simţi vocea urcând şi înghiţi, forţându-se s-o coboare de la strigăt la un nivel mai rezonabil.

Ia-o încet.

Auzi în cap vocea mamei ei, delicată şi calmă. Hal îşi aminti cum o sfătuia să se descurce cu clienţii dificili. *Fă-i să înţeleagă că tu ai controlul, nu ei. Nu-i lăsa să-şi formuleze toate pretenţiile – aminteşte-le că tu eşti responsabilă pentru această citire. Tu pui întrebările. Tu stabileşti ritmul.*

Numai să fi fost asta o citire. Numai să fi fost acest bărbat dincolo de masă, cu cărţile între ei... dar nu era. Trebuia să se descurce în situaţia de faţă.

Ar putea face asta.

— Uite, spuse ea pe un ton mai rezonabil.

Slobozi o răsuflare slabă, apoi îşi desfăcu braţele din poziţia lor defensivă, întinzând mâinile pentru a-şi arăta onestitatea. Chiar se forţă să zâmbească, deşi simţi că-i iese mai degrabă un rictus.

— Uite, vreau la fel de mult ca tine să se rezolve treaba asta – de fapt, chiar mai mult. Dar nu am acum trei mii şi nici vreun mijloc de a-i obţine. Ai putea la fel de bine să-mi ceri luna de pe cer. Deci hai să încercăm să stabilim ce pot eu oferi, ca să fie acceptabil pentru şeful tău. Cincizeci de lire sterline pe săptămână?

Nu se opri să se gândească cum va face rost de bani. Cincizeci de lire sterline pe săptămână erau bani pe care pur şi simplu nu îi avea în acea perioadă a anului. Dar poate că domnul Khan o va lăsa să-şi amâne chiria cu o lună, şi Crăciunul însemna adesea o uşoară creştere în afaceri, cu petreceri la serviciu şi cumpărături întârziate. Orice-ar fi, o să facă rost de bani.

— Uite.

Merse la masă şi luă cutia zăvorâtă, în care ţinea o parte din încasările zilei. Mâinile îi tremurau prea tare ca s-o poată descuia, dar în cele din urmă reuşi şi, când luă bancnotele, se uită la el printre gene şi zâmbind, zâmbetul unei fetiţe, timid şi rugător, făcând apel la latura lui mai bună – dacă avea una:

— Uite, sunt aici... douăzeci... treizeci... aproape patruzeci de lire. Ia-i, ca să continuăm.

Nu conta că mai trebuia să-i plătească lui Chalky White pentru închirierea chioşcului. Nu contau facturile, chiria şi faptul că nu avea mâncare acasă. Orice, doar să-l scoată din chioşc şi să câştige ceva timp.

Dar omul clătină din cap:

— Uite, trebuie să înţelegi, dacă ar fi după mine, ar fi OK. Nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să ajut o fată tânără ca tine, singură pe lume.

Mătură cu privirea micul chioşc.

— Dar nu fac după capul meu. Şi domnul Smith consideră că a fost foarte generos şi că ai profitat de această generozitate. Domnul Smith îşi vrea banii. Gata.

— Sau ce? spuse Hal, brusc obosită de toate.

Împinse bancnotele în buzunar şi în adâncul ei furia pâlpâi, simţind căldura gata să ia locul fricii reci:

— Ce-o să facă? Îmi rechiziţionează bunurile? N-am nimic de oferit. Aţi putea să vindeţi tot ce-mi aparţine şi nu s-ar ridica la trei mii. Să mă daţi în judecată? N-am semnat nimic – nu aveţi nimic altceva decât cuvântul vostru împotriva cuvântului meu. Sau poate o să meargă la poliţie? Ştii tu...

Se opri, ca şi cum o izbi ideea:

— Da, este o variantă. Poate ar *trebui* să facem asta. Cred că ar fi interesaţi de metodele de recuperare a împrumuturilor.

Asta şterse zâmbetul de pe faţa bărbatului, care se aplecă înainte, atât de aproape de faţa lui Hal, încât putea să-i simtă saliva stropindu-i fruntea în timp ce scuipa cuvintele. Se forţă să nu se îndepărteze.

— Asta, domnişoara Westaway, este o sugestie foarte, foarte proastă! Domnul Smith are mulţi prieteni în poliţie şi cred că ar fi supăraţi să te audă spunând asta despre unul dintre amicii lor. Zici că nu ai semnat nimic? Ei bine, ghici ce înseamnă asta, domnişoară Clever

Clogs[5]. Nu există nicio afurisită de dovadă. Nu ai nimic de dus la poliţie, exceptând cuvântul tău împotriva cuvântului meu. O să-ţi dau o săptămână să strângi banii şi nu vreau să aud nicio afurisită de prostie cum că nu ai de unde să-i obţii. Vinzi ceva, jefuieşti pe cineva, stai la un colţ de stradă şi le oferi oamenilor de afaceri excitaţi sex oral pe bancheta din spate a maşinii lor, pentru douăzeci de lire numărul, *mă doare-n cur.* Vreau banii ăia de azi într-o săptămână. Crezi că nu ai nimic acum? Poţi avea mult mai puţin decât atât, iubiţico. *Mult* mai puţin.

Cu asta se întoarse şi, complet degajat, mătură tot raftul din spatele mesei. Hal tresări când toate se prăbuşiră cu zgomot: bila de cristal şi suportul ei din lemn, ornamentele pictate şi sculptate, vasul de lut pe care i-l făcuse mama ei cadou de Crăciun cu mult timp în urmă, cărţile şi ceştile, vasul chinezesc cu beţişoarele Kau Chim prevestitoare de noroc... Toate căzură, lovindu-se de birou şi de podeaua de dedesubt.

— Ups, mimă bărbatul dezolarea, şuieratul s-ului făcând exclamaţia să sune şi mai sarcastic.

Se întoarse şi îi oferi un zâmbet larg, cu strungăreaţă:

— Îmi pare rău pentru asta. Sunt un pic neîndemânatic. Am rupt şi oase. O *mulţime* de oase. Am spart trei dinţi zilele trecute. Din greşeală. Dar accidente apar, nu-i aşa?

Hal îşi dădu seama că tremura. Voia să fugă din cabină, să bată la uşa biroului de pază, să se ghemuiască sub promenada picurând de ploaie a debarcaderului până când el pleca, dar nu putea – nu voia – să se dea bătută. Nu voia să-şi arate frica.

— O să plec acum, spuse el.

Trecu pe lângă ea spre uşă şi, făcând asta, scoase o mână din buzunar şi înclină masa, trimiţând în aer cărţile de tarot şi ceaşca de ceai rămasă de dimineaţă, care se zdrobi pe podea. Ceaiul rece stropi faţa lui Hal, făcând-o să tresară.

În uşă, el se opri şi îşi ridică gulerul:

— La revedere, domnişoară Westaway.

Acel „s" şuierat:

— Ne vedem săptămâna viitoare.

Apoi plecă, trăgând uşa în urma lui.

[5] Nume generic dat celor care se cred prea deştepţi *(N.t.).*

Hal rămase o clipă nemişcată, îngheţată, ascultând paşii lui dispărând pe dig. Apoi ceva în interiorul ei păru să se elibereze şi, cu mâinile tremurânde, trase zăvorul la uşa chioşcului şi apoi rămase cu spatele la uşă, tremurând de uşurare şi de frică.

Luase împrumutul cu aproape un an în urmă şi nu-i venea să creadă că fusese atât de proastă. Dar la vremea aceea se simţea încolţită – era iarnă, încasările de pe dig scăzuseră şi scăzuseră până când, într-o săptămână îngrozitoare, făcuse doar 70 de lire sterline. Ceilalţi deţinători de standuri ridicau din umeri şi îi spunea că mai erau şi săptămâni dintr-astea – inexplicabil de rele. Dar pentru Hal era un dezastru. Nu avea economii pe care să se bazeze, niciun al doilea job. Era în urmă cu chiria, în urmă cu facturile, nu avea nici măcar cum să acopere contractul de închiriere pentru chioşc. Încercase totul – dăduse anunţ pentru o colegă de cameră, dar nimeni nu voia un apartament în care chiriaşa principală dormea pe o canapea în aceeaşi cameră. A încercat să găsească o slujbă la bar, dar intra în conflict cu timpul în care ar fi trebuit să fie la dig şi, în orice caz, după o simplă privire pe CV-ul ei gol, oamenii pur şi simplu clătinau din cap. Chiar şi cei de la centrul de locuri de muncă îşi pungiseră buzele când le spusese că nu-şi terminase nivelurile A[6]. Faptul că mama ei murise cu două săptămâni înainte de examenele pe care ar fi trebuit să le ia nu prea conta.

Impresionează o rudă, îi spusese unul dintre băieţii de pe dig, *cere o favoare unui prieten,* iar Hal nu ştiuse cum să răspundă, cum să explice cât de singură pe lume era. Da, crescuse la Brighton, avusese chiar şi prieteni aici înainte de moartea mamei sale, dar era greu de explicat cât de înspăimântător de repede se schimbase viaţa ei după accident. Îşi aminti cum s-a întors la şcoală a doua zi după înmormântare, ascultându-şi colegele care discutau despre facturile telefoanelor mobile, despre iubiţi, despre cum au fost pedepsite pentru unele delicte minore – şi retrăi sentimentul că ea se afla într-o lume paralelă. Imaginea care continua să-i revină în minte din acea perioadă era o cale ferată, cu traseul planificat dinainte, care se întindea în faţa ei: nivelurile A, universitate, stagii, cariere... şi apoi cineva a acţionat un întrerupător şi ea a fost aruncată pe un traseu complet diferit, încercând pur şi simplu să supravieţuiască, să plătească facturile, să se

[6] Echivalentul bacalaureatului absolvit cu media 9-10 *(N.t.).*

descurce de la o zi la alta, în timp ce prietenele ei continuau pe ruta veche, cunoscută, pe care ar fi trebuit să o străbată şi Hal, dacă nu s-ar fi întâmplat ceea ce s-a-ntâmplat.

Nu a mai fost timp pentru nivelurile A. A renunţat la colegiu, a închiriat chioşcul şi a făcut faţă în felul în care putea – acum încercând să uite, tăindu-şi părul în aşa fel încât să nu mai vadă în oglindă chipul mamei sale, în mod dureros, în fiecare zi, bând ca să uite, când îşi permitea alcoolul, iar în următorul moment agăţându-se de amintiri cu o intensitate dureroasă, tatuându-şi-le pe piele.

Persoana care era acum nu era fata care-ar fi putut deveni. Fata care îşi dădea banii de buzunar celor fără adăpost, care risipea mărunţiş pe chei, care-şi petrecea duminicile mâncând popcorn şi vizionând filme proaste – fata asta dispăruse. În locul ei era cineva îndârjit, cineva care trebuia să se întărească pentru a supravieţui. Râsul încrezător al acelei fete de pe plajă dispăruse, iar înăuntrul ei găsise un alt fel de putere, foarte diferită, despre care habar n-avea că e acolo – o hotărâre rece şi dură care o făcea să se trezească în dimineţile geroase şi să meargă până la debarcader, chiar şi când nasul îi curgea şi ochii îi erau roşii de plâns, un soi de oţelire care o făcea să meargă mai departe, punând un picior în faţa celuilalt, chiar şi când era prea obosită ca să continue.

Devenise o persoană diferită.

Persoana care era acum trecea pe lângă cerşetori şi-şi întorcea privirea. Îşi vânduse televizorul, oricum nu avea niciodată duminici libere. Era mereu obosită de la lucru, îi era mereu foame şi mai presus de toate... mai presus de toate era singură.

La câteva luni după înmormântare şi-a revăzut fostele prietene în centrul oraşului Brighton – şi nici măcar nu au recunoscut-o. Trecuseră chiar pe lângă ea, vorbind şi râzând. Pentru o clipă s-a întors şi şi-a deschis gura, gata să strige după ele, dar s-a oprit. Un abis se formase între ele şi era prea mare pentru a putea fi depăşit. Ele nu ar fi înţeles nimic din persoana care devenise.

Aşa că le-a privit îndepărtându-se, fără un cuvânt, şi apoi, câteva săptămâni mai târziu, s-au împrăştiat pe la universităţi, prin toată ţara, pe la locurile lor de muncă, iar acum nu le mai vedea deloc, nici măcar de departe.

Dar nu ştia cum să explice acest lucru muncitorului de pe dig.

Nu, fu tot ceea ce spuse, cu gâtul înnodat de înfrângere şi mânie, în faţa convingerii lui degajate că oricine trebuie să aibă pe *cineva* pe care

să se bazeze. *Nu, n-am cum să fac asta.*

Nu-şi mai amintea cum venise sugestia asta, dar, în cele din urmă, deveni tot mai conştientă de faptul că cineva dădea bani cu împrumut, fără garanţii. Rata era mare, dar creditorul accepta rate mici şi chiar te lăsa să nu plăteşti o săptămână, dacă nu puteai ţine pasul. Toate erau neoficiale – fără birouri, cu întâlniri în locuri ciudate, cu plicuri cu bani. Dar asta părea să fie răspunsul la rugăciunile ei, iar Hal se aruncase cu capul înainte.

Abia după câteva luni i-a trecut prin minte să se întrebe cât va dura plata datoriei.

Răspunsul o făcuse să se clatine. Împrumutase cinci sute de lire – de fapt, ea ceruse doar 300, dar omul fusese destul de drăguţ să-i sugereze să mărească puţin suma, ca să se descurce în orice împrejurare mai dură.

Îl returnase cu o dobândă de câteva lire pe săptămână timp de circa patru luni. Şi acum datoria era de peste o mie.

Hal intrase în panică. Returnase partea necheltuită a împrumutului original şi mărise rata la suma maximă pe care şi-o putea permite. Dar era prea optimistă. Nu putea să ţină pasul cu noul ritm de rambursare şi, după o săptămână deosebit de proastă pe dig, ratase o plată, şi, o lună mai târziu, ratase alta. Pe măsură ce rambursările scădeau în spirală şi apelurile de la recuperatorii lui Smith deveneau tot mai agresive, Hal înţelese adevărul. Nu avea cale de ieşire.

În cele din urmă, făcu singurul lucru pe care mai putea să-l facă. Pur şi simplu, încetă să mai plătească. Nu mai răspundea la apelurile anonime. Nu mai răspundea la uşă. Şi începuse să se uite peste umăr când se întorcea acasă singură, noaptea. Slavă Domnului, continua să-şi spună, că ei nu ştiu unde lucrează. Pe debarcader era în siguranţă. Şi – până acum – se simţise în siguranţă, ştiind că exista o limită a ceea ce puteau ei să-i facă. Nu avea niciun bun pe care ei ar fi putut să i-l ia şi era destul de convinsă că toată afacerea ocolea legea. Era foarte puţin probabil ca recuperatorii să o trimită în judecată.

Dar acum îi dăduseră de urmă şi răbdarea lor se terminase.

Pe măsură ce tremuratul lui Hal se potolea, cuvintele pe care le rostise bărbatul îi reveneau în cap ca un ecou: *Oase rupte. Dinţi sparţi.*

Hal nu se gândise niciodată la ea ca la o laşă – sau vanitoasă –, dar, la imaginea bocancilor cu crampoane din oţel legănându-se degajat deasupra feţei ei, la sunetul de oase zdrobite, în timp ce-i întâlneau

nasul şi dinţii, nu se putea stăpâni să nu se înfioare.

Deci ce ar fi putut face? Să ia bani cu împrumut, asta ieşea din discuţie. Nu era nimeni de la care să poată cere – în orice caz, nimeni care să aibă la dispoziţie acele fonduri. Cât despre a face chestii pe la colţul străzii, aşa cum sugerase bărbatul... Hal simţi cum gura i se strânge cu o repulsie oribilă. Brighton era înfloritor în materie de sex, dar ea nu era aşa de disperată. Nu încă.

Mai rămânea... furtul.

Ai două drumuri înaintea ta, dar ele se răsucesc şi se intersectează... Vrei să ştii pe care ar trebui să îl alegi...

Înapoi în apartament, Hal se sprijini de uşa din faţă şi rămase tăcută în hol, ascultând. Nu venea niciun sunet de la etaj şi, când ajunse pe palierul de sus, uşa spre apartamentul ei era închisă şi nu se vedea nicio lumină pe sub ea.

Uitându-se îndeaproape la încuietoarea uşii, se gândi totuşi că era ceva diferit în zgârieturile de pe plăcuţă, ca şi cum cineva ar fi folosit un şperaclu. Sau era doar paranoia ei? Cu siguranţă că toate plăcuţele de încuietori aveau pe ele ciupituri şi zgârieturi, de la chei folosite neglijent care scrijeleau metalul.

Inima îi bătea repede în timp ce introducea cheia, nesigură de ceea ce ar putea găsi de cealaltă parte, dar, pe măsură ce uşa se deschidea larg, primul ei gând fu că, în mod miraculos, totul era neatins. Corespondenţa era unde o lăsase, pe măsuţă. Laptopul era la locul lui. Nimic rupt, nimic furat pentru plata datoriei.

Inima lui Hal îşi încetini ritmul şi ea dădu drumul unui oftat nu foarte liniştit, dar pe-aproape, în timp ce închidea uşa în urma ei şi o încuia de două ori, apoi îşi scoase haina. Dar abia când se îndreptă spre tejgheaua din bucătărie, pentru a pune ceainicul pe foc, observă două lucruri.

Primul era o grămadă de cenuşă în chiuvetă – cenuşă care cu siguranţă nu fusese acolo când plecase. Părea că fusese arsă o foaie de hârtie... poate două. Privind mai de aproape, Hal observă litere pe unul dintre resturile care nu se sfărâmase încă în bucăţele, litere argintii pe fondul negru... *ţia dumneavoastră fin,* descifră ea, şi dedesubt: *ăm din nou.*

Hal ştia ce era, chiar fără să se uite în spatele ei, pe măsuţa de cafea, unde lăsase scrisorile de la domnul Smith, îngrămădite lângă facturi.

Ştia că nu mai sunt acolo, chiar înainte să se uite în direcţia lor. Totuşi nu se putu opri să verifice, dând la o parte grămada de somaţii finale, căutând cu disperare scrisorile, în caz că ar fi căzut de pe masă când deschisese uşa.

Inutil. Scrisorile dispăruseră – şi, odată cu ele, orice dovezi pe care ar fi putut să le arate poliţiei.

Şi mai lipsea ceva, îşi dădu seama crispându-se. Fotografia de pe policioară, fotografia cu Hal şi mama ei, braţ la braţ pe plaja Brighton, cu părul în vântul mării.

În timp ce se îndrepta spre raftul pe care ar fi trebuit să fie poza, ceva trosni sub cizmele ei şi când se uită în jos, iat-o – rama cu faţa în sus pe vatră, sticla zdrobită şi urmele tălpilor de pantofi, poza zgâriată şi sfâşiată de călcâie, în rama spartă.

Cu mâinile tremurând şi cu ochii în lacrimi, Hal se strădui să o ia de jos, să o legene în braţe ca pe un animăluţ rănit, să culeagă aşchiile de sticlă înfipte în hârtie. Însă degeaba. Imaginea era ruptă şi distrusă, iar feţele râzând ale fetei şi mamei ei dispăruseră definitiv.

Nu plângea. Refuza să plângă. Dar simţea ceva enorm, şi amar, şi sălbatic, o durere crescând înăuntrul ei. Nedreptatea o afecta cel mai tare, ca un acid turnat pe gât. Voia să ţipe, să urle, să dea afară din plămâni toată nedreptatea asta.

Vreau o pauză, ar fi vrut să hohotească. *Măcar o dată, vreau să-mi pot vedea de drum.*

Se trezi în genunchi, cocoşată sub greutatea a tot şi a toate şi, pentru o clipă, se ghemui peste cioburile de sticlă zdrobite, cu capul îndoit, îmbrăţişându-şi genunchii, ca un copil mic care caută căldură şi siguranţă. Dar siguranţa era departe, nimeni nu avea să o îmbrăţişeze şi să cureţe mizeria din jur, să-i facă o ceaşcă fierbinte de ceai. Trebuia să se descurce singură.

Când începu să strângă cioburile, ştergând spărturile cu grijă, cu mâneca hainei, vocea lui Reg îi răsună în cap, cu plăcutul lui accent cockney: *Dacă merită cineva o pauză, tu eşti aceea, draga mea. Ia banii pe care ţi-i oferă şi fugi, ăsta-i sfatul meu. Ia banii şi fugi.*

Măcar de-ar putea. Puse în coşul de gunoi sticla spartă, laolaltă cu fragmentele de fotografie.

Ai două drumuri înaintea ta, dar ele se răsucesc şi se intersectează... Vrei să ştii pe care ar trebui să îl alegi...

Telefonul lui Hal era în buzunar şi, aproape fără să fie conştientă de

ceea ce făcea, îl scoase şi deschise Mersul trenurilor.

1 decembrie.

7 dimineaţa.

Brighton către Penzance şi retur.

Un click.

Dacă cineva poate reuşi asta, tu eşti aceea...

Când preţurile biletelor fură afişate pe ecran, nu-şi putu reţine o crispare: banii din buzunar nu erau suficienţi pentru a acoperi suma. Nici măcar dus. Şi descoperitul de cont era deja depăşit. Dar poate... *poate* dacă site-ul nu verifica la bancă... Îşi scoase cardul, îi tastă numărul şi îşi ţinu răsuflarea...

În mod miraculos, plata fu acceptată.

Chiar şi aşa, Hal nu prea credea până nu vibră telefonul cu un e-mail. *Iată tot ce aveţi nevoie pentru călătoria dumneavoastră la Penzance,* scria, şi, dedesubt, un număr pentru ridicarea biletului, confirmând achiziţia.

Stomacul ei se contractă, ca şi cum ar fi călătorit pe un vapor, pe mări agitate, şi un val ar fi izbit coca.

Chiar avea de gând să facă asta? Dar care era alternativa?

Să aştepte aici să repete vizita slujitorii domnului Smith?

S-ar putea să fiu moştenitoarea unei averi secrete.

Cuvintele pe care i le spusese lui Reg îi răsunară iarăşi în ureche, pe jumătate ironic, pe jumătate promiţător. Hal se ridică, simţindu-şi rigiditatea din membre, oboseala muşchilor, acum, că se potolise adrenalina provocată de frică.

Ar putea fi adevărat. Şi, dacă nu era, poate că putea să *facă* totul să fie adevărat. Trebuia doar să se convingă pe sine însăşi.

Îndreptându-se spre dormitor, îşi spuse că trebuie să meargă direct în pat. În loc de asta, trase din partea de sus a dulapului valiza ponosită a mamei ei şi începu să împacheteze. Şampon, deodorant. Asta era simplu. Ce haine să poarte, asta era mai dificil. Hainele negre nu erau o problemă – mai mult de jumătate din dulapul lui Hal era negru sau gri. Dar nu putea să apară la înmormântarea unui străin în blugi sfâşiaţi şi cu un tricou, oamenii s-ar fi aşteptat la o rochie, iar ea avea doar una.

O scoase din sertarul de jos, unde o îndesase după înmormântarea mamei ei în urmă cu trei ani, într-o fierbinte zi de iunie. Era respectabilă, dar mult prea subţire pentru luna decembrie, din bumbac

ieftin, cu mâneci scurte. Ar fi putut s-o poarte cu colanţi, dar singura ei pereche de colanţi era deşirată în zona coapsei. Hal îi derulă, examinând găurile. Oprise cu grijă firul dus cu un strop de lac de unghii şi acum putea doar să spere că o să ţină.

Mai alese câteva tricouri, un hanorac şi blugii ei cei mai puţin jerpeliţi. Un sutien de rezervă. Câţiva chiloţi. Şi în cele din urmă preţiosul ei laptop şi câteva cărţi subţiri.

Lăsase pentru final lucrul cel mai dificil. Cartea de identitate. Trebuia să se prezinte cu un act de identitate, iar în scrisoare era rugată să îl aducă. Problema era că Hal nu ştia ce informaţii deţineau deja. Originalul certificatului de naştere nu intra în discuţie, dar putea să-şi ia paşaportul sau forma scurtă a certificatului de naştere[7], căci niciunul dintre acestea nu menţiona în vreun fel părinţii. Doar confirmau ceva ce ei ştiau deja – numele lui Hal. Problema era, de asemenea, data naşterii.

Dacă aşteaptă pe cineva în vârstă de treizeci şi cinci de ani, totul s-ar termina de îndată ce ar zări-o, nu ar fi nevoie nici măcar să ajungă la paşaport. Dar Hal credea că trecea oricum drept o persoană cu vârsta între cincisprezece şi douăzeci şi cinci de ani, poate chiar treizeci, la o adică. Exceptând cazul în care Hester Westaway nu se căsătorise şi avusese copii de foarte tânără, existau şanse bune ca femeia pe care o căutau să aibă vârsta în acel interval – dar dacă documentele solicitantului se refereau la un copil născut în decembrie 1991, iar Hal venea cu un paşaport stipulând că s-a născut în mai 1995...

Hal scoase din nou scrisoarea, analizând tipul de documente acceptate. Cea de-a doua coloană, dovedind adresa ei, nu era o problemă. „O factură pentru utilităţi”, spunea scrisoarea. Păi, avea multe dintr-astea. Şi nu puteau să le comunice solicitanţilor nimic ceea ce nu ştiau deja, în afară de starea descoperitului de cont.

Dar prima coloană era mai problematică. Paşaport, permis de conducere sau certificat de naştere. Nu avea permis de conducere, iar paşaportul ar fi fost prea greu să-l modifice fără a avea acces la o sumă serioasă de bani. Nu rămânea decât... certificatul de naştere.

Hal scoase din nou cutia de sub pat şi căută plicul pe care-l abandonase mai devreme. Când îl găsi, dădu la o parte certificatul mamei ca să ajungă la al ei. Era forma completă... şi, da, sub ea era

[7] O formă notarială prescurtată, certificând existenţa originalului *(N.t.)*.

forma scurtă! Nume*: Harriet Margarida Westaway. Născută la 15 mai 1995. Sex: Femeie. Districtul: Brighton, East Sussex.*

Dacă ei nu au deja o dată de naştere, ar fi uşor – doar o chestiune de înmânare a documentelor reale.

Dacă aveau... Hal privi certificatul, ţinându-l în lumină şi uitându-se la hârtie. Nu era un document sofisticat – hârtia era filigranată, dar asta nu era evident la prima vedere şi cerneala nu arăta nicidecum special. În câtva timp şi cu ajutorul unui scanner, ar putea folosi documentul real pentru a crea ceva destul de convingător.

Marginile erau vechi şi moi, iar Hal îl plie cu grijă şi-l puse într-un buzunar interior al valizei, împreună cu factura de utilităţi.

Îi trăgea fermoarul, când se opri... şi observă sertarul noptierei, în care se odihnea o cutie mică de tablă, ponosită şi decolorată. O cutie de Golden Virginia[8], dar îşi pierduse de mult mirosul de tutun.

Deschizând-o, Hal îşi lăsă degetele să se odihnească pe cărţile dinăuntru, simţindu-le marginile fragilizate, flexibilitatea moale a cartonului îmbătrânit, privind imaginile familiare defilând în timp ce le răsfoia, feţele lor privind-o, judecând-o.

Dintr-un impuls, răsturnă pachetul în palmă şi, fără să le amestece, tăie cărţile, cu ochii închişi, cu o unică întrebare în minte.

Deschise ochii.

Cartea din palma ei reprezenta un tânăr în picioare, într-un peisaj măturat de furtună, cu un cer plin de nori în spatele lui şi o mare tumultuoasă la picioare. În mâinile sale era o sabie ridicată, ca şi cum ar fi fost pe cale să lovească. Pajul săbiilor. Acţiune. Intelect. Decizie.

În acea clipă, Hal ştia ce ar fi spus dacă citea pentru un client. Săbiile sunt reflecţia minţii, a gândirii şi analizei, iar pajul este o carte plină de energie şi hotărâre. Există ape furtunoase peste tot în jur – dar el este stăpân pe sine cu sabia ridicată. Indiferent de provocare, pajul este gata să se confrunte cu ea şi este o persoană care trebuie să fie luată în seamă.

Nu există în tarot niciun fel de semn care înseamnă aprobare desluşită, ar fi spus ea. Dar această carte ar putea fi cel mai apropiat lucru de aşa ceva.

Dar dincolo de jocul acesta putea auzi vocea mamei ei, cuvintele pe care i le repeta mereu: *Niciodată să nu crezi, Hal. Niciodată să nu-ţi*

[8] Marcă de tutun, fabricat în Nottingham *(N.t.).*

crezi propriul discurs. Actorul care pierde contactul cu realitatea, scriitorul care își crede propriile minciuni – aceștia sunt pierduți. E o fantezie – să ai asta mereu în vedere, oricât de mult ai vrea să crezi.

Și ăsta era adevărul alunecos – confirmarea prejudecății, foarte bine cunoscută atât oamenilor de știință, cât și scepticilor. Voia să creadă mesajul pajului. Voia să creadă că-i dă undă verde, în timp ce reunea cele două jumătăți ale pachetului de cărți și le strecura înapoi în cutie, închizând capacul.

Spălându-se pe dinți în baia minusculă, privindu-și propria și nefamiliara reflexie, fiindcă nu avea ochelarii, Hal își spuse: „Nu trebuie să mă decid încă. Noaptea e un sfetnic bun. Nimic nu e definitiv". Își luă periuța de dinți cu ea când se întoarse în dormitor. Se așeză nesigură pe pat, pentru o clipă, tremurând în briza rece care intra pe fereastră și apoi, aproape sfidător, împinse periuța de dinți în interiorul valizei deschise și, cu un zgomot metalic, trase fermoarul și se urcă în pat.

Trecu mult timp până să-și închidă cartea și să stingă lumina, și încă și mai mult, înainte să pună geană pe geană. Când adormi, visă – visă un tânăr, aplecat deasupra ei, cu sabia ridicată.

Capitolul 8

Mama sa o învăţase tarotul şi ea reţinuse imaginile de pe cărţi aproape chiar înainte de a putea merge – zâmbitoarea Mare Preoteasă, severul Mare Preot, înfricoşătorul Turn cu sufletele pierdute care cad din el. Şi, fetiţă fiind, o însoţea destul de des pe mama ei la cabina de pe Digul de Vest, când şcoala era închisă şi mama sa nu putea găsi pe nimeni să aibă grijă de ea. Stătea liniştită în spatele cortinei, în colţ, citind o carte, ascultând ezitările abile ale mamei ei, şi crescuse înţelegând tacticile jocului, aproape fără să-şi dea seama – întrebările principale, alternativele graţioase, „Un frate...", o uşoară încruntare a clientului, „nu, stai, cineva *ca* un frate. Un prieten? O rudă de sex masculin?"

Învăţase cât de mult se putea generaliza şi când se impunea o retragere, ca să nu intervină rutina. Privea cum mama ei înceta să mai facă afirmaţii nete, când clientul îşi agita capul cu încăpăţânare, şi cum schimba senin direcţia: „Ah, bine, o să vă las să descifraţi singur imaginea asta. Poate că sensul ei o să vi se arate mai târziu sau poate că e un avertisment pentru viitor".

Învăţase atâtea fără să vrea. Dar să facă o citire ea însăşi... asta era altă poveste.

În cele din urmă, nu avusese de ales. Cu câteva zile înainte de a optsprezecea aniversare a lui Hal, mama ei fusese ucisă de un şofer care fugise de la locul accidentului, într-o zi caldă de vară, chiar în faţa apartamentului lor. Vinovatul, un vitezoman, nu a mai fost găsit niciodată. Hal a rămas şocată, îndurerată – şi lefteră.

Când managerul debarcaderului, domnul White, a venit la ea câteva săptămâni mai târziu, ultimatumul său nu era lipsit de bunăvoinţă – voia să-i dea lui Hal dreptul de preempţiune, a spus el. Dar chioşcul nu putea rămâne gol în vârf de sezon. Dacă ar fi vrut standul mamei sale, era al ei, fără îndoială. Dar va trebui să înceapă curând. Era iunie, debarcaderul era plin în fiecare zi şi în fiecare seară, şi chioşcurile închise erau dăunătoare pentru întreaga afacere.

Şi, astfel, Hal a luat cărţile mamei, a aprins firma luminoasă de neon, devenind, la rândul ei, Madame Margarida.

Cu clienţii obişnuiţi era uşor. Se uitase de nenumărate ori la mama ei citind pentru aceşti oameni, îi ascultase deşertând detalii despre soţi

nestatornici, şefi ticăloşi, copii nefericiţi. Iar cei în stare de ebrietate nu erau prea răi – ar fi putut să le spună orice şi, în plus, erau de obicei turişti care nu se mai întorceau niciodată.

Nu, cele care o îngrijorau erau rezervările. Cei care plăteau pentru o consultaţie o oră întreagă, cei care sunau în prealabil, pentru a fi siguri că ea va fi acolo.

Pentru aceia, Hal a făcut ceva ce mama ei nu făcuse niciodată. A trişat.

Era înfricoşător câte lucruri puteai afla online. Hal nu folosise niciodată Facebook înainte de moartea mamei sale, dar, în acele zile nesigure, şi-a creat un profil fals, cu o fotografie ingenuă a unei fete blonde luată de pe Google Images, şi a botezat-o Lil Smith.

Lil fusese o alegere conştientă – care putea fi prescurtarea de la Lily, Lila, Lillian, Elizabeth sau alte o sută de nume. Iar Smith era limpede, la fel ca şi frumuseţea modestă a fetei.

Era uimitor cât de uşor acceptau oamenii o cerere de prietenie de la o persoană pe care nu o cunoscuseră niciodată, dar de cele mai multe ori nici măcar nu a trebuit să facă acest lucru, deoarece informaţiile postate erau publice şi putea afla detalii despre familie, angajatori, educaţie şi despre oraşul natal, toate fără să părăsească vreo clipă camera.

Acum, când trenul gonea către vest, îşi deschise laptopul şi îşi îndreptă atenţia către familia Westaway, cu o zbatere nervoasă în stomac.

Prima informaţie de pe Google era un anunţ din *Penzance Courier,* despre decesul lui Hester Mary Westaway, născută pe 19 septembrie 1930, decedată pe 22 noiembrie 2016 la Clowe's Court, St Piran. Scurtul necrolog preciza că fusese văduva lui Erasmus Harding Westaway, cu care a avut trei fii şi o fiică. *I-au supravieţuit fiii ei, Harding, Abel şi Ezra Westaway, şi nepoţii,* spunea anunţul.

Se presupunea că e fiica unuia dintre aceşti oameni?

Nici Abel, nici Harding nu erau utilizatori frecvenţi de Facebook, dar nici nu erau greu de găsit. Era doar câte un singur rezultat pentru fiecare nume, dar Harding îşi declara, din fericire, oraşul natal St Piran şi îl eticheta pe Abel drept fratele său. În timp ce Hal îi studia profilul de Facebook, uitându-se la fotografii de nunţi şi botezuri, petreceri de familie şi primele zile la şcoală, simţi un nod în gât. Erau acolo o soţie, Mitzi Westaway (născută Parker) şi trei copii, Richard, Katherine şi

Freddie, cu vârste între adolescenţă şi jumătatea vieţii.

Abel era cu câţiva ani mai tânăr, un bărbat cu aer de om bun, cu o barbă cafenie îngrijită şi părul şaten. Nu declara că ar fi fost într-o relaţie, dar, căutând prin fotografiile de profil, Hal descoperi în multe dintre ele un bărbat frumos cu ochi albaştri, pe nume Edward. Una dintre poze, cu cei doi, era marcată ca fiind din Paris, de Ziua Îndrăgostiţilor 2015, iar alta îi arăta ţinându-se de mână, la un fel de eveniment formal. *Balul Alb şi Negru pentru orfanii din Filipine,* zicea explicaţia foto. Ambii bărbaţi purtau cravată neagră, iar Abel îi zâmbea însoţitorului său cu un fel de mândrie neliniştită.

Ambele conturi de Facebook emanau un aer de bogăţie confortabilă, care o lovi pe Hal drept în inimă, cu un soi de invidie tânjitoare. Nu era nimic ostentativ, nu erau iahturi sau croaziere în Caraibe. Dar se pomenea în treacăt despre o vacanţă la Veneţia, schi la Chamonix, şcoli private şi planificare fiscală. În perindarea lor, imaginile arătau copii pe ponei, maşini 4 x 4 şi echipament de polo călare, iar amintirile lor de pe Facebook erau despre mese la restaurant şi întâlniri de familie.

Despre Ezra nu găsi nicio informaţie.

Judecând după conturile de Facebook, atât Abel, cât şi Harding erau destul de bătrâni ca să aibă un copil în vârstă de douăzeci de ani, dar fata menţionată în anunţ era cea care atrăgea atenţia lui Hal. *I-au supravieţuit fiii ei.* Ce s-a întâmplat cu fiica?

Fără un nume, nu exista nicio modalitate de a afla şi nu apărea nicio menţiune despre o soră nici pe profilul de Facebook al lui Harding, nici pe cel al lui Abel. După un moment de gândire, Hal – sau mai degrabă Lil Smith – adresă o cerere de prietenie fiului cel mai mare al lui Harding, Richard Westaway. În mod deliberat nu îi ceruse prietenia lui Abel. Avea doar nouăzeci şi trei de prieteni şi nu părea genul care acceptă cereri de prietenie solicitate de la fete misterioase. Harding era o alegere şi mai proastă – avea doar 19 prieteni şi nu părea să-şi fi verificat contul de aproape patru luni. Richard, pe de altă parte, avea 576 de prieteni şi postase deja dezinvolt că se afla la o staţie service din afara oraşului Exeter.

Hal tocmai deschisese o altă filă pe internet, când primi o notificare – Richard îi acceptase cererea. Se duse pe contul lui şi îi plăcu prima fotografie pe care-o zări – faţa plină de noroi a lui Richard ridicând o cupă. *I-am zdrobit DIN NOU pe St Barnabus la rugby. Sunt sigur că mijlocaşul lor era o fată cu păr pe faţă,* spunea comentariul. Hal îşi

dădu ochii peste cap şi reveni la căutarea de pe Google.

Nu exista nimic despre Casa Trepassen în Registrul Funciar, iar în Registrul Comerţului nu era nicio afacere înregistrată la adresa aceea.

Nu apărea pe lista centrelor de îngrijire, nici inspectată ca spaţiu alimentar. Toate indiciile arătau că nu ar fi altceva decât o casă privată. Google Maps o aduse în vizorul lui Hal şi ea alese mai întâi vederea din satelit şi apoi vizualizarea stradală. Aceasta din urmă nu era însă utilă, căci nu arăta nimic altceva decât o uliţă de ţară flancată de un zid lung de cărămidă, cu tise şi rododendroni ascunzând totul în spatele lor. Hal coborî de-a lungul drumului câteva mile în ambele direcţii, până când ajunse la o poartă din fier forjat, pe o alee, dar fotografia fusese realizată dintr-un unghi care nu permitea vizualizarea casei, aşa că Hal se întoarse la vederea din satelit.

Imaginea neclară era prea mică pentru a arăta altceva în afara unui acoperiş ascuţit şi a unei întinderi de un verde-închis, punctată de copaci, dar, în lipsa a ceva mai bun, Hal observă măcar că locul era întins. Foarte întins. O casă impunătoare. Aceşti oameni aveau bani.

Mulţi bani.

— Biletele, vă rog, spuse o voce peste umărul ei, întrerupându-i gândurile, iar Hal ridică privirea spre un controlor în uniformă, aflat pe culoarul de lângă ea.

Scotoci în portofel şi scoase biletul.

— Acasă la sfârşit de săptămână, nu-i aşa? spuse el, în timp ce perfora biletul, şi Hal era pe punctul de a clătina din cap, când ceva o opri.

La urma urmei, la un moment dat trebuia să intre în rolul ăsta.

— Nu, eu... Mă întorc pentru o înmormântare.

— Oh, îmi pare rău! zise paznicul şi îi înapoie biletul. Cineva apropiat?

Hal înghiţi în sec. Simţi râpa căscată sub picioarele ei. Este doar un rol, îşi spuse. Nu diferă de ceea ce faci în fiecare zi.

Cuvintele păreau să îi rămână în gât, dar se forţă:

— Bunica.

Pentru o clipă afirmaţia sună drept ceea ce era – o minciună. Dar apoi îşi rearanjă faţa într-o expresie... nu de durere, ar fi fost prea mult, căci această femeie nu avea cum să fie prea apropiată. Dar un fel de regret solemn. Şi simţi un fior ciudat – acelaşi frison pe care-l avea când aprindea lumina din faţa cabinei şi îşi intra în rol.

— Îmi pare foarte rău pentru pierderea ta, spuse controlorul, dând grav din cap, şi trecu pe coridor în următorul vagon.

Hal puse biletul înapoi în portofelul său aproape gol, în timp ce trenul intra într-un tunel, făcând luminile să dispară, astfel că pe moment singura licărire rămasă fu cea a laptopului, precum şi scânteile roţilor pe şine, scurte luciri reflectate de cărămizile înnegrite din tunel.

Ecranul laptopului strălucind ca un smarald luminos, întinderea nesfârşită a ierbii, şoseaua şerpuind îngust – şi brusc Hal simţi că o năpădeşte un fel de furie.

Cum ar putea o singură familie, o singură persoană, să aibă atât de mult? Pe terenurile Casei Trepassen ar intra nu doar casa lui Hal, ci şi întreaga ei stradă şi cea mai mare parte din următoarea. Doar tunsul peluzei costa probabil mai mult decât câştiga ea într-o lună. Dar nu era doar asta – era totul. Poneii. Vacanţele. Consimţământul degajat al tuturor.

Cum ar putea fi corect ca unii oameni să aibă atât de mult, în timp ce alţii au atât de puţin?

Luminile se reaprinseră cu o pâlpâire şi sesiză o altă notificare Facebook. O altă actualizare de la Richard. Hal făcu click pe ea şi o imagine umplu ecranul – Richard şi familia lui, pe un fundal din lambriuri, toţi strălucind de mândrie. Harding îşi strângea atât de tare braţul în jurul fiului său, încât băiatul era puţin uimit.

Richard distribuise o amintire de pe Facebook, spunea explicaţia foto, şi uitându-se mai de aproape Hal citi *Ziua acordării premiilor la St A's. Mama manifestându-şi atât de tare mândria maternă, încât am crezut că se rupe ceva în ea. Mai trebuie să mă asigur că tata se ţine de promisiune – 500 de calamari pentru niciun eşec la mate – şi apoi BUNĂĂĂĂ Ibiza!*

În timp ce trenul ieşea din tunel la lumina zilei, Hal simţi din nou acea fluturare în stomac – dar ea ştia în momentul acela că nu se va răzgândi.

Căci fluturarea nu era doar de nervi. Nu era nici măcar doar din invidie. Era, într-un fel, şi emoţie.

Capitolul 9

Era aproape trei când trenul ajunse la Penzance. Hal se opri o clipă sub ceasul mare care atârna deasupra peronului, cu sunetele gării reverberate în jurul ei, încercând să decidă ce urma să mai facă.

„Taxiuri”, scria pe un panou deasupra capului ei, aşa că îşi înşfăcă geanta şi urmă săgeata care o ghidă până într-o zonă din faţa gării.

Dar, la câţiva metri distanţă de panoul „coada aici”, se opri şi-şi verifică portofelul.

După un sandvici pe tren – ou şi creson, cel mai ieftin, la oferta de 1,37 lire – îi rămăseseră 37,54 lire. Ar fi fost suficient pentru a ajunge până la St Piran? Şi, dacă da, cum urma să se întoarcă?

— Aştepţi ceva, băiete? întrebă o voce din spatele ei, făcând-o să tresară.

Hal se întoarse, dar nu văzu pe nimeni. Abia când un chip se iţi pe fereastra unui autoturism realiză că întrebarea o pusese un şofer de taxi.

— Oh, scuze.

Îşi vârî portofelul în geantă şi se îndreptă spre taxi:

— Da!

— Îmi pare rău, drăguţă.

Văzută de aproape, faţa bărbatului era roşie.

— Nu mi-am dat seama – părul scurt, înţelegi.

— E-n regulă, spuse Hal cu sinceritate.

Se întâmpla prea des ca s-o mai deranjeze.

— Puteţi să-mi spuneţi cât face până la Biserica St Piran? Nu prea am bani la mine.

Nici la mine, nici altundeva, îşi spuse în gând, dar nu rosti asta cu voce tare. Şoferul de taxi îşi mută privirea şi începu să atingă ceva pe ecranul de pe tabloul de bord – un GPS sau un telefon, se gândi Hal, deşi nu era aşa de sigură.

— Fo’ douăzeci şi cinci de parale, draga mea, spuse el în cele din urmă.

Hal răsuflă adânc. Asta era. Dacă intra în taxiul ăla era blocată – nu avea cale de întoarcere decât dacă se baza pe bunăvoinţa cuiva, oricui, care s-ar fi aflat la destinaţie. Chiar avea de gând să facă asta?

„Trenul care pleacă de pe linia 3 este cel cu întârziere, de la ora

14:49, spre Londra[9] Paddington[10]", anunţă vocea metalică a crainicului gării, năvălind în gândurile ei ca şi cum universul i-ar fi amintit încă o dată că nu trebuia să meargă mai departe – că ar putea să se întoarcă pur şi simplu şi să prindă trenul care o ducea înapoi acasă.

Unde o aştepta domnul Smith peste şase zile...

Dacă cineva poate reuşi asta, tu eşti aceea.

— M-asculţi? întrebă şoferul de taxi.

Accentul lui cornish[11] făcea cuvintele să sune mai puţin abrupt decât dacă ar fi venit din gura unui taximetrist din Brighton.

— Douăzeci şi cinci de lire, am spus, e bine?

Hal trase din nou o gură de aer şi privi înapoi spre gară. Imaginile de pe Facebook şi Google apărură din nou în faţa ochilor ei – întinderea pământului, sărbătorile, maşinile, hainele, ca nişte clişee dintr-o broşură Jack Wills[12]...

Se gândi la călcâiul care zdrobise fotografia mamei. La ornamentele distruse în chioşc şi la groaza pe care o simţise când se aprinsese lampa. Se gândi la ce-ar fi dat doar pentru câteva mii de lire din banii ăia – o sumă insuficientă pentru a cumpăra una dintre maşinile alea şmechere, poate o zecime din ea.

Au totul deja. Ei nu au nevoie de mai mulţi bani.

Avu din nou acea senzaţie de ceva tăios şi tare cristalizându-se înăuntrul ei, un fel de durere îngheţată transformându-se în hotărâre rece.

Dacă va eşua, va fi pierdută. Deci va trebui doar să se asigure că nu eşuează.

— În regulă.

Şoferul se întinse, deschise uşa din spate a taxiului şi, cu senzaţia că este pe punctul de a coborî de pe o stâncă, Hal împinse înăuntru valiza mamei sale şi se urcă după ea.

— Pare că te duci la o înmormântare, spuse vocea de pe scaunul din faţă, şi Hal tresări, ridicând privirea.

---

[9] Drumul de la Pezance (în extremitatea sud-vestică a Marii Britanii) către Brighton (pe malul Canalului Mânecii) trece pe la sud de Londra. O mare parte din drum e comună cu cel spre capitală *(N.t.)*.

[10] Gară în centrul Londrei *(N.t.)*.

[11] Din zona Cornwall, în sud-vestul Marii Britanii, un dialect de origine celtică *(N.t.)*.

[12] Marcă de îmbrăcăminte *(N.t.)*.

— Scuze, ce-aţi spus?

— Spun: pare că te duci la o înmormântare, repetă şoferul. La biserică. De asta eşti aici? O rudă, nu-i aşa?

Hal se uită pe fereastră, prin ploaia deasă care începuse din momentul în care părăsiseră Penzance. Era greu să vezi ceva prin furtună, dar putu să desluşească o mică biserică de piatră cocoţată pe un promontoriu, cu nori gri învolburându-se în spatele ei, şi un grup de oameni în doliu la intrarea în cimitir.

— Da, spuse ea aproape în şoaptă, apoi mai tare, văzând că şoferul îşi pusese mâna pâlnie la ureche. Da, de asta sunt aici. Este...

Ezită, dar era mai uşor a doua oară:

— Este bunica mea.

— Îmi pare foarte rău pentru pierderea ta, draga mea, spuse şoferul, scoţându-şi şapca şi aşezând-o pe scaunul de lângă el.

— Cât vă datorez? întrebă Hal.

— Douăzeci e bine, dragostea mea.

Hal dădu din cap şi aşeză o bancnotă de zece lire şi două de câte cinci pe tava mică dintre ei, apoi ezită. Îşi permite un bacşiş? Se uită la monedele rămase în poşetă, le numără rapid, întrebându-se cum va ajunge de la biserică la casă. Dar putea vedea afişajul digital din taxi şi citi 22,50 de lire. La naiba.

Îi luase mai puţin. Simţindu-se vinovată, puse o altă liră în tăviţă.

— Îţi mulţumesc frumos, spuse şoferul, luând banii. Ai grijă la ploaia asta, draga mea, te ia o răceală soră cu moartea într-o zi ca asta.

Din cine ştie ce motiv, cuvintele o făcură pe Hal să se înfioare, dar se mulţumi să dea din cap, deschise uşa şi ieşi în ploaie.

În timp ce maşina se îndepărta, cu anvelopele ei stropind pe drumul ud, Hal rămase nemişcată, încercând să-şi aranjeze ţinuta. Ploaia îi udase lentilele ochelarilor şi, până la urmă, îi scoase, ca să desluşească prin perdeaua umedă poarta[13] din faţa ei şi bisericuţa gri cocoţată pe faleză. Un zid jos de piatră înconjura cimitirul şi dincolo de el Hal putea vedea o gaură întunecată în pământ – era prea înceţoşată ca să fie sigură, dar, după formă, era destul de convinsă că trebuia să fie mormântul deschis, aşteptând sicriul femeii pe care urma s-o escrocheze.

---

[13] În original *lychgate*, poartă cu acoperiş folosită pentru adăpostirea sicriului până la venirea preotului *(N.t.)*.

Pentru o clipă, Hal simţi dorinţa copleşitoare de a se întoarce şi de-a o lua la fugă – chiar dacă erau treizeci de mile până la cea mai apropiată gară, chiar dacă nu avea bani şi dacă haina ei neagră ieftină şi pantofii nu puteau s-o apere de potop.

Dar, în timp ce ezita în ploaia torenţială, o mână o bătu pe umăr şi ea se răsuci violent, descoperind un omuleţ cu o barbă gri îngrijită, care o privea din spatele ochelarilor înceţoşaţi:

— Bună, spuse el, cu o voce în care se amestecau ciudat timiditatea şi siguranţa. Pot să te ajut? Numele meu este Treswick. Eşti aici pentru înmormântare?

Hal îşi puse din nou ochelarii, dar chipul din faţa ei nu deveni mai familiar. Numele Treswick îi spunea totuşi ceva şi Hal căuta frenetic prin fişierul mental al numelor, încercând să potrivească figura lui cu un membru al familiei. Şi apoi, dintr-odată, cu un amestec de uşurare şi agitaţie, îşi aminti.

— Domnule Treswick – dumneavoastră mi-aţi scris!

Întinse o mână:

— Sunt Hal. Vreau să zic Harriet Westaway.

Cel puţin, spusă aşa, treaba asta nu era o minciună. Nu chiar, orişicât.

Urmă o pauză. Hal simţi cum stomacul i se contractă. Era momentul adevărului – sau unul dintre ele. Dacă adevărata Harriet Westaway avea treizeci şi cinci de ani sau era blondă sau avea un metru optzeci, totul se termina înainte de a începe. Putea să-şi ia adio chiar şi de la intratul în biserică, ca să nu mai vorbim de moştenire. Se va întoarce la Brighton cu acelaşi tren, cu portofelul gol şi cu mândria zdrobită.

La început, domnul Treswick nu spuse nimic, doar clătină din cap, iar Hal simţi că stomacul i se întoarce pe dos: *O, Doamne, s-a terminat. S-a terminat definitiv.*

Dar apoi, chiar înainte să apuce să gândească ce să mai spună, el îi luă mâna, presând-o între două mănuşi calde din piele:

— Ei, ei, ei...

Încă dădea din cap, a neîncredere, realiză Hal.

— Ei bine, eu niciodată... Cât de mult, de bucuros sunt că ai putut să ajungi. Nu eram sigur că vei primi scrisoarea la timp – n-a fost o sarcină uşoară să te găsesc, trebuie spus! Mama ta...

Părea brusc să se gândească mai bine la direcţia pe care o luase conversaţia şi se opri, pentru a-şi ascunde confuzia, îşi scoase ochelarii

pentru a-i şterge de ploaie.

— Ei bine, spuse el în timp ce îi aşeza la loc pe nas, nu contează acum. Să zicem doar că a fost un mare noroc că te-am găsit la timp. Dar sunt atât de bucuros că ai reuşit să ajungi!

Mama ta. În marea de incertitudini, cuvintele astea păreau ceva solid de care Hal putea să se agaţe – ceva concret, pe care putea să înceapă să construiască. Deci era aşa cum se gândise: fata moartă a doamnei Westaway era legătura ei cu toate astea.

Hal avu brusc o imagine cu ea însăşi, făcându-şi cu greu loc prin noroiul mişcător, acaparator, şi găsind ceva solid pentru a se odihni o clipă.

— Sigur, spuse ea şi reuşi să zâmbească, în ciuda dinţilor încleştaţi de frig. Şi eu mă bucur.

— Oh, dar tremuri! spuse îngrijorat domnul Treswick. Lasă-mă să te conduc în biserică. Este o zi foarte urâtă şi mă tem că St Piran nu are deloc încălzire, deci nu este cu mult mai bine înăuntru, dar cel puţin vei fi la adăpost. Te-ai...

Se opri, căci ajunseseră la poarta cimitirului, pe care o deschise, lăsând-o pe Hal să treacă.

— Dacă m-am... ce? întrebă ea, în timp ce arcada îi ferea pentru moment de ploaie.

Domnul Treswick îşi lustrui din nou ochelarii – în zadar, îşi dădu seama Hal, văzând întinderea cimitirului pe care o mai aveau de traversat.

— Te-ai întâlnit cu unchii tăi? întrebă el, pe un ton nesigur, iar Hal simţi un val brusc de căldură în inimă, în ciuda zilei friguroase.

Unchii. *Unchii.* Avea unchi.

Ba nu ai, îşi spuse ea cu asprime, încercând să tempereze sentimentul care o cuprinsese. *Nu sunt rudele tale.* Dar nu se putea gândi aşa. Dacă voia s-o scoată la capăt, nu era suficient să se prefacă, trebuia să creadă asta.

Dar ce ar trebui să spună? Cum i-ar putea răspunde la întrebare? Stătu mult timp încercând să se gândească, înainte de a-şi da brusc seama că se holbează la domnul Treswick şi că omuleţul se uita la ea, nedumerit.

— Nu, spuse ea în cele din urmă.

Răspunsul fusese la mintea cocoşului. Nu avea niciun rost să pretindă că-i ştia pe oamenii care stăteau în picioare chiar acolo şi care

ar fi putut da în vileag minciuna ei, imediat ce l-ar fi văzut pe domnul Treswick.

— Nu, nu i-am văzut niciodată. Ca să fiu sinceră...

Îşi muscă buza, întrebându-se dacă asta era calea cea bună, dar sigur era mai bine să spună adevărul ori de câte ori putea.

— Ca să fiu sinceră, termină ea precipitat, nu ştiam că *am* vreun unchi până când mi-aţi scris. Mama nu mi-a spus niciodată.

Domnul Treswick nu zise nimic, ci doar clătină din cap, fie cu înţelegere resemnată, fie cu negare deconcertată, Hal nu era sigură.

— Mergem? întrebă el, privind cerul gri de deasupra. Nu cred că ploaia o să se rărească deloc, aşa că am putea foarte bine să ne grăbim.

Hal încuviinţă şi parcurseră împreună distanţa scurtă de la poartă la biserică.

În pridvor, domnul Treswick îşi şterse ochelarii din nou şi îşi strânse centura hainei de ploaie, înainte s-o invite pe Hal înăuntru, dar, când era pe cale să-l urmeze, îşi înclină capul ca un cocker spaniel şi se răsuci la sunetul unui motor:

— Ah, scuză-mă, Harriet, cred că este cortegiul de înmormântare. Pot să te las să te aşezi singură?

— Bineînţeles, spuse Hal, iar el dispăru în ploaie, lăsând-o să intre singură în biserică.

Uşa era întredeschisă, ca o protecţie împotriva vântului puternic şi a ploii, dar când intră, primul lucru care o izbi nu fu frigul, ci absenţa oamenilor. Nu erau mai mult de patru sau cinci persoane aşezate în strane. Ea presupusese că grupul de oameni îndoliaţi pe care îi văzuse din taxi erau întârziaţii care se alăturau celor aflaţi deja în biserică, dar acum îşi dădu seama că asistase la sosirea tuturor celor prezenţi.

Erau trei femei foarte în vârstă în cea de-a doua strană din faţă, un bărbat de vreo patruzeci de ani care aducea a contabil, aşezat în spate, şi o femeie în uniforma asistenţei medicale a districtului, stând pe marginea stranei lângă intrare, de parcă ar fi fost gata să o ia la picior dacă slujba dura prea mult.

Hal se uită în jur, încercând să-şi dea seama unde ar trebui să stea. Există o regulă la înmormântări? Încercă să-şi amintească slujba ţinută pentru mama ei, la Crematoriul din Brighton, dar nu-i venea în minte decât capela mică repede ocupată de oamenii de la debarcader şi de vecini, clienţi recunoscători, vechi prieteni şi figuri pe care nici măcar nu le recunoştea, dar a căror viaţă se intersectase cu a mamei ei. În

spate, oamenii stăteau în picioare, lipiţi de perete pentru a face loc tot mai multor persoane cernite, şi îl zărise pe Sam, de la chioşcul cu peşte şi chipsuri, oferind scaunul unui vecin mai în vârstă de la Marine View Villas. Cineva îi ţinuse un loc în faţă lui Hal, dar de restul lumii nu era sigură, cum şi cine a decis să stea unde să stea sau ce ierarhie a doliului era valabilă în situaţii similare.

Oricare ar fi fost regulile, totuşi, cine nu o întâlnise niciodată pe moartă sigur era clasat mai la coada îndoliaţilor.

În cele din urmă, se aşeză în spate, dar nu atât de ostentativ precum contabilul şi asistenta – la trei sau patru rânduri în faţa lor, pe partea dreaptă. Ochelarii îi erau încă pătaţi de picăturile de ploaie care se uscau, şi ea îi scoase ca să-i şteargă, ascultând, aşa cum făcuse şi până acum, freamătul picioarelor, darabana ploii pe acoperiş şi tusea ocazională a femeilor din faţă. Încerca să nu tremure.

Hal avea doar două haine – jacheta de piele jerpelită, pe care o purta în fiecare zi, şi o haină de culoare închisă, de ploaie, care fusese a mamei ei şi care era prea mare pentru ea. Jacheta de piele era neagră, e drept, dar nu părea potrivită pentru o înmormântare, aşa că îşi luase doar haina de ploaie. Îi ţinuse de cald în tren, dar, pentru că nu fusese folosită mult timp, stratul ei impermeabil se uzase, iar ţesătura se îmbibase cu apă pe scurtul drum de la taxi la cimitir. Acum stătea în biserica rece şi simţea cum umezeala o pătrunde până la piele. Mâinile ei, când şi le privea în poală, erau albăstrui, şi trebuia să le afunde în buzunarele hainei subţiri pentru a-şi împiedica degetele să tremure, înfrigurate.

În fundul unuia din buzunare simţi ceva rotund şi aspru, frecându-se de pielea ei amorţită şi, când trase obiectul afară, zâmbi. Mănuşi. Ceva cald, în sfârşit. Păreau un cadou de la mama ei.

Tocmai şi le trăgea pe mâini când izbucni o explozie de sunete de la o orgă nevăzută, iar uşile capelei se deschiseră larg, lăsând să intre o rafală de vânt care împrăştie pe culoar broşurile[14] scrise pe hârtie subţire.

Preotul sau poate vicarul – Hal nu era sigură care dintre ei – apăru primul, iar în spatele lui veneau patru bărbaţi în costume negre, purtând un sicriu îngust din lemn de culoare închisă.

[14] În original *Orders of Service*, programul evenimentelor pentru o slujbă sau ceremonie religioasă *(N.t.)*.

Pe purtătorul din spate, stânga, Hal îl recunoscu imediat ca fiind domnul Treswick, cu haina lui de ploaie desfăcută, dând la iveală costumul negru şi cravata. Se străduia puţin mai mult decât ceilalţi trei bărbaţi, fiindcă era mai scund şi, pentru a compensa asta, trebuia să ridice colţul lui de sicriu mai sus decât îi era la îndemână.

În dreapta-faţă era un bărbat cu chelie, la vreo cincizeci de ani, despre care Hal presupuse că trebuie să fie Harding Westaway. Se uită atent la el, la faţa fălcoasă şi la părul decolorat, subţire, încercând să şi-o imprime în memorie. Avea aerul unui om care mănâncă bine, dar vrea întotdeauna mai mult, ciugulind nuci şi brânză şi fructe şi plângându-se ulterior de indigestie. Era în el şi mulţumire de sine, şi nesiguranţă. O combinaţie ciudată. În timp ce Hal îl privea, el îşi trecu mâinile prin păr, de parcă simţea privirile care îl evaluează.

În stânga lui era un bărbos cu părul blond-închis, virând spre gri la tâmple, care semăna suficient de bine cu Abel Westaway pentru ca Hal să-l identifice pe ultimul purtător drept al treilea fiu, Ezra.

Era de departe cel mai tânăr om din grup şi, în vreme ce fraţii lui aveau pielea deschisă la culoare, Ezra era foarte bronzat. Era, de asemenea, singura persoană din întreaga biserică care nu avea expresia căutată de durere – de fapt, când trecu pe lângă Hal, îi oferi un zâmbet de pisică Cheshire[15] şi ea simţi un șoc nepotrivit cu momentul şi locul acela.

Îşi întoarse capul, confuză, prefăcându-se că nu a văzut nimic, privind spre altar, simţindu-şi obrajii arzând.

Nu era doar zâmbetul – deşi zâmbetul era cât se poate de nepotrivit. Rânjetul ăla flirta, făcea ochi dulci. *Nu știe că e unchiul tău,* îşi spuse ea. *Habar nu are cine ești.*

Asta pentru că nu este unchiul tău, îi răspunse fără menajamente conștiința.

Erau ca două voci care se luptau în capul ei. Hal îşi apăsă mâinile înmănuşate pe frunte, simţind răceala ploii încă prezentă prin lână şi ştiind că, dacă nu pune lucrurile cap la cap până la parastas, va fi demascată ca impostoare chiar înainte de sfârşitul slujbei.

Purtătorii trecură încet pe lângă ea, depunând sicriul îngust în partea din faţă a bisericii, şi apoi se aşezară ceremonios în stranele din faţă, urmaţi de micul şir de membri ai familiei care le călcară pe urme.

---

[15] Aluzie la pisica din Alice în Ţara Minunilor *(N.t.).*

Şi slujba începu.

Capitolul 10

O oră mai târziu, totul se terminase – sau aproape. Mica congregaţie era din nou în ploaie, adunată în jurul mormântului, în timp ce sicriul era coborât în pământul reavăn, iar preotul îşi înălţă vocea pentru a-şi da binecuvântarea peste urletul vântului deasupra mării.

Era aproape întuneric, iar temperatura scăzuse şi mai mult – Hal tremura necontrolat în haina ei subţire, dar era recunoscătoare pentru vânt şi pentru ploaie: sub acoperirea vremii, nimeni nu putea să-i interpreteze expresia decât drept sfârşită şi plină de durere. Ochii i se scăldau în lacrimi autentice, clipind pentru a îndepărta picăturile care i se scurgeau din păr. Nimeni nu s-ar fi aşteptat să plângă – ştia asta –, dar următorul test era parastasul de la Casa Trepassen, iar Hal ştia că acolo nu putea scăpa de o examinare minuţioasă. Era o uşurare să nu trebuiască să se gândească, fie şi pentru câteva minute, la expresia de pe faţa ei sau la limbajul defensiv al corpului ei – aici, îngrămădită în jurul mormântului, cu vântul biciuind feţele celor îndoliaţi, îşi putea ţine braţele în jurul trupului, cu un gest protector –, şi să nu dea vina decât pe vreme.

În cele din urmă, preotul spuse ultimele cuvinte şi Harding aruncă o mână de pământ nisipos din găleata acoperită, de pe marginea mormântului. Se auzi un plescăit, mai degrabă decât o bufnitură, pe capacul sicriului de lemn, după care trecu găleata fratelui său Abel, care aruncă la rândul său o mână de pământ, dând din cap în timp ce făcea asta, deşi Hal nu putea spune ce însemna gestul. Găleata făcu turul celor prezenţi şi se goli grămăjoară după grămăjoară, iar câteva flori strălucind de la ploaie urmară bulgării de pământ în mormânt. Ultimul care luă găleata fu Ezra. El aruncă pământul aproape neglijent şi apoi se întoarse spre Hal, ascunsă după el, chiar în spatele umărului său, încercând să se ferească de alte priviri.

Nu spuse nimic, doar îi întinse găleata şi Hal o luă. Brusc, o izbi sentimentul că săvârşea ceva întru totul greşit – aproape o blasfemie –, în acest act simbolic de a îngropa o femeie de care nu o lega nimic. Dar ochii familiei erau aţintiţi asupra ei şi nu avea de ales.

Pământul era acum năclăit de ploaie şi trebui să-şi scoată mănuşile şi să sape în noroi cu unghiile.

Bolovanul căzu peste sicriu cu un bufnet surd, ca şi cum ar fi pus

punct unui destin, şi Hal înmână găleata preotului.

— Cenuşă în cenuşă, spuse preotul peste zgomotul vântului şi al valurilor, ţărână eşti şi în ţărână te vei întoarce...

Hal îşi şterse de haină, pe furiş, palma plină de noroi şi încercă să oprească înţelesul cuvintelor, dar amintirile continuau s-o asalteze – cum ar fi cea a vicarului care oficiase slujba de la incinerarea mamei sale, cuvintele lui de mângâiere, fără sens, şi promisiunile în care nu putea să creadă. Simţea sub unghii nămolul nisipos şi îşi aminti, cu o forţă pe care o simţea ca o lovitură în piept, cum îi aluneca în palmă cenuşa mamei sale, când o împrăştiase în altă zi de decembrie, cu trei ani în urmă. Se dusese pe plaja din Brighton într-o zi la fel de vântoasă ca asta, doar că fără ploaie, mersese până la marginea mării, cu picioarele goale, îngheţate pe pietre, şi se oprise în mijlocul unor buruieni spongioase, uitându-se cum cenuşa i se scurgea printre degete şi se împrăştia în mare.

Aşa cum stătea acum, privind la buza rece şi umedă a mormântului, Hal îşi simţi din nou inima strânsă-n gheara durerii, de parcă s-ar fi redeschis o rană veche şi doar pe jumătate vindecată. Merita cu adevărat să facă toate astea – forţându-se iar să treacă prin ritualurile dureroase ale doliului şi amintirii – pentru ceva ce ar putea să nu fie nimic mai mult decât o lampă urâtă sau o colecţie de cărţi poştale?

Există două căi înaintea ta, se răsucesc şi se intersectează...

Îşi dădu seama că unghiile îi intrau adânc în palme şi se gândi la Pajul săbiilor, gata să facă faţă mărilor furtunoase, cu sabia ridicată şi chipul hotărât.

Adevărul era că acele două căi dispăruseră acum. Alesese una – şi oprise posibilităţile oferite de cealaltă, ca şi cum n-ar fi existat vreodată. Nu era nicio cale înapoi, nu avea niciun rost să-şi analizeze decizia. Făcuse alegerea de care avea nevoie pentru a supravieţui, iar acum singura cale de ieşire era de a intra mai adânc în înşelăciune. Nu putea nici măcar să renunţe.

În cele din urmă, fură rostite cuvintele finale, preotul începu să-şi strângă lucrurile şi restul familiei se împrăştie, îndreptându-se spre maşini, cu gulerele ridicate împotriva vântului şi a ploii.

Hal simţi un fâlfâit de panică în stomac. Trebuia să spună ceva – şi repede. Trebuia să-l roage pe unul dintre ei să o ia în maşină, dar gândul de a se apropia din senin de aceşti străini i se păru brusc mai terifiant decât orice altceva. Nu era doar teama de a fi descoperită. Era

ceva mai profund – mai copilăresc. Pe cine ar fi trebui să roage? *Cum?*

— Eu... – spuse ea, dar gâtul îi era înțepenit și vocea răgușită. Eu... oare este...

Niciunul dintre ei nu se întoarse. Harding se afla în față, înconjurat de cei trei adolescenți ai săi și însoțit de o femeie care trebuia să fie Mitzi. Îl recunoscuse de pe Facebook pe Richard, care deja butona frenetic telefonul, în timp ce îl urma pe tatăl lui spre locul de parcare. Abel și Ezra mergeau în spatele lor, adânciți în conversație.

Privindu-i, Abel își cuprinse fratele cu brațul, strângându-l ușor, ca pentru a-l consola, iar Ezra ridică din umeri, puțin nerăbdător.

Ceilalți se împrăștiaseră deja spre mașinile lor, parcate sub tisele care picurau.

Era în pericol de a rămâne singură în acest cimitir pustiu. Panica i se ridică în gât:

— Scuzați-mă, spuse ea din nou, mai tare, și apoi, ca și mai înainte, simți o mână pe umăr și se întoarse brusc, descoperindu-l pe domnul Treswick stând acolo, cu umbrelă cu tot:

— Harriet! Pot să te conduc la Trepassen?

— Da, o, da!

Hal simți că vorbele i se rostogolesc aproape incoerent.

— Mulțumesc mult, nu eram sigură...

— Mi-e teamă că nu va mai fi loc în mașinile funerare, locurile din cortegiul oficial sunt ocupate, dar dacă nu te deranjează să mergi cu mașina mea...

— N-nu – deloc, spuse Hal cu dinții clănțănind de frig și înghiți, încercând să se liniștească, pentru ca recunoștința să fie mai puțin evidentă. Mulțumesc, domnule Treswick, mulțumesc frumos.

— Nu ai de ce. Uite, ține umbrela – ai grijă să nu se dea peste cap, mă tem că rafalele dinspre mare sunt destul de imprevizibile – și îți iau eu valiza.

— Oh, nu, protestă Hal, vă rog, dar era prea târziu.

Omulețul luă cu ușurință valiza de unde o lăsase ea, pe poteca pietruită. Umbrela era în mâna ei, iar el își făcea loc prin ploaie spre mașină, parcată la bordura unde o lăsase taxiul.

În interiorul Volvo-ului, domnul Treswick dădu la maximum încălzirea și, în timp ce mașina pornea, împroșcând bălțile din șanțuri, Hal simți că frigul începe să-i părăsească degetele. În cimitir crezuse că

nu se va mai încălzi vreodată – era ca și cum i-ar fi intrat în oase.

Acum, aerul cald năvălind din orificiile de pe tabloul de bord îi făcea mâinile să se dezghețe și să doară, deși răceala dinăuntrul ei părea fără sfârșit.

— Sunt vreo patru mile până la Trepassen, spuse domnul Treswick de dragul conversației, înaintând încet pe alee spre drumul principal, ștergătoarele agitându-se frenetic dintr-o parte în alta.

La răscruce se opri, privind drumul în sus și-n jos prin întuneric, încercând în zadar să vadă dacă vine o mașină și, în cele din urmă, cu sentimentul că ia în grijă două vieți, apăsă pe accelerație și mașina traversă intersecția, luând viteză.

— Sper că doamna Warren ne așteaptă cu ceai. Rămâi peste noapte?

— Eu... pe Hal o trecu un fior de vinovăție.

Nu fusese în stare să scrie – nu era timp – și nu știa cum s-ar descurca dacă invitația de găzduire fusese cumva anulată.

— Mi-ar plăcea, da, dar mă tem că nu am apucat să-i spun doamnei Warren că vin. Scrisoarea dumneavoastră a sosit doar acum două zile – m-am gândit că un răspuns n-ar fi ajuns aici la timp...

— O, îmi pare rău, ar fi trebuit să adaug un număr de telefon, spuse domnul Treswick scuzându-se. Dar nu contează, doamna Warren va reuși să pregătească o cameră, sunt sigur. Ar fi trebuit să te avertizez...

Aruncă o privire ezitantă spre haina umedă a lui Hal și la veșmintele jilave de sub ea.

— Mă tem că nu există încălzire centrală la Trepassen, doamna Westaway n-a apucat s-o instaleze. Dar există o mulțime de șemineuri și de sticle cu apă caldă și așa mai departe. Ar trebui să te simți... ezită el, ei bine, *destul* de confortabil.

— Mulțumesc, spuse Hal cu blândețe, deși ceva din tonul lui o făcea să se îndoiască de adevărul cuvintelor sale.

— Trebuie să-ți spun... – domnul Treswick schimbă treapta de viteză în timp ce urcau un deal –, am fost puțin surprins să aflu că Maud a avut un copil.

Maud. Deci ăsta era numele fiicei dispărute. M. Westaway – ca mama ei. De aici pornise oare greșeala? Hal simți un val tăcut de mulțumire pentru că nu-și adusese certificatul de naștere complet, apoi în mintea ei pâlpâi altceva, un soi de alarmă. De ce spusese domnul Treswick că a fost surprins că Maud a avut un copil? Era ceva ce trebuia să știe? Ar putea întreba sau asta i-ar dezvălui ignoranța?

— Eu... Ce vreţi să spuneţi? întrebă ea în cele din urmă.

— O, râse domnul Treswick. Era foarte hotărâtă când era tânără. Jura mereu că nu se va căsători niciodată şi nu va avea copii. Îmi amintesc că i-am spus odată, probabil că avea vreo doisprezece ani la acea vreme: „S-ar putea să simţi diferit când o să creşti, draga mea", şi ea a râs şi a spus că sunt un nebun bătrân – era destul de francă mama ta. Mi-a spus că un copil nu este decât un lacăt pe cătuşele patriarhale ale căsătoriei. Aceasta a fost expresia pe care o folosea – îmi amintesc destul de bine. Îmi amintesc cum mă gândeam la vremea aceea că era mai degrabă neobişnuit pentru un copil de acea vârstă. Aşa că am fost puţin luat prin surprindere să aflu că de fapt a făcut un copil – şi era destul de tânără, după cum înţeleg?

— Avea optsprezece ani, zise Hal abia auzit. Când m-a făcut pe mine.

Optsprezece. Când era copil, părea o vârstă perfect rezonabilă – şi mai târziu, de fapt. Acum avea ea însăşi douăzeci şi unu de ani şi nu-şi putea imagina prin ce trecuse mama ei, cât se luptase pentru a avea singură grijă de-un copil.

Dar cuvintele abia îi scăpaseră din gură când îşi dădu seama de greşeală şi simţi un val de furie rece pe şira spinării pentru ceea ce tocmai lăsase să-i scape. La naiba! La naiba! Ce stupid, ce greşeală de amator!

Era prima regulă când dădeai în cărţi – să fii cât mai vag posibil, să încerci să nu oferi informaţii precise, cu excepţia cazului în care poţi retracta sau deturna înţelesul, dacă ai greşit serios. Întotdeauna *Văd numele unui om... un nume cu un f în el...?* mai degrabă decât *Am veşti de la vărul tău, Fred.* Dacă trebuie să ghiceşti ceva anume, ghiceşte ceva ce este statistic cel mai probabil – *Văd o maşină albastră...* Niciodată una verde.

Hal tocmai făcuse două erori grave în mai puţin de cinci cuvinte. Dăduse o informaţie precisă, inutilă, şi era puţin probabil să aibă dreptate statistic. Câte femei aveau copii la optsprezece ani? Două procente? Mai puţin? Nu avea idee.

Dar, chiar lăsând asta la o parte, nu ştia destul despre viaţa acelei femei pentru a face astfel de presupuneri. Dacă Maud ar avea acum cincizeci şi ceva de ani, astfel încât un calcul elementar să-i indice domnului Treswick că relaţia era imposibilă? Dar dacă era încă acasă la vârsta de optsprezece ani? Hal fusese păcălită de falsa asigurare a domnului Treswick, „destul de tânără, după cum înţeleg" – o

informaţie care părea să se potrivească atât de bine cu viaţa lui Hal. Dar sunt cazuri şi cazuri. O mamă de douăzeci şi cinci de ani este „destul de tânără” în zilele noastre. Tocmai derapase – şi rău.

Nervoasă, se uită dacă domnul Treswick începe să se încrunte, adunând cifre. Dar nu dădea semne că ar fi observat greşeala ei. De fapt, abia părea să-i fi auzit remarca. Mintea lui umbla aiurea.

— Cătuşele patriarhale ale căsătoriei – spuse el cu un chicot. Această expresie îmi va aminti întotdeauna de mama ta. Deşi, desigur – aruncă o privire scurtă spre ea, cu ochii strălucitori –, nu s-a căsătorit niciodată, înţeleg?

— N-nu, spuse Hal.

În ciuda frigului din oase, îşi simţi faţa fierbinte, arsă de aerul din aerotermă. Cât de proastă fusese. De acum înainte nu va mai oferi informaţii – doar va corobora ceea ce îi spuseseră deja ceilalţi.

Deşi poate... Maşina făcu o curbă, anvelopele fâşâiau umed, iar Hal îşi apăsă obrazul de fereastra rece şi încercă să cugete. Poate că nu fusese aşa de proastă recunoscând vârsta mamei. Era foarte posibil – probabil, chiar – să fie prinsă la un moment dat. Poate că era mai bine să ofere voluntar informaţii oneste acum, astfel încât, dacă ar fi fost prinsă, ar fi putut să prezinte totul ca o neînţelegere, în care nimerise din întâmplare, mai degrabă decât o escrocherie cu sânge-rece. Dacă începea să mintă acum, nu mai avea cale de întoarcere mai târziu. Nu fără urmărire penală pentru fraudă.

Maud Westaway. Dacă ar fi ştiut numele, l-ar fi putut căuta pe Google în tren şi ar fi aflat ceva despre femeia asta care trebuia să fie mama ei. Cum arăta? Ce vârstă avea? Şi ce i s-a întâmplat?

Era prea târziu acum. Nu putea să-şi scoată telefonul şi să înceapă să caute în faţa domnului Treswick. Dar era ispititoare ideea de a avea câteva fapte de bază, cu care să se înarmeze înainte de a se confrunta cu presupuşii ei „unchi”. Nu-şi putea permite să derapeze din nou. Ar putea oare să se izoleze când ajungeau în casă? Poate dacă ar fi cerut un rând de haine uscate...?

Tăcu pentru tot restul călătoriei, la fel ca domnul Treswick, deşi acesta îi aruncase o privire ciudată în timp ce Volvo-ul înghiţea mile şi mile din drumul de ţară. Doar când maşina începu să încetinească, Hal îşi îndreptă spatele, iar domnul Treswick îşi înălţă vocea deasupra zgomotului ştergătoarelor:

— Am ajuns.

Arătă spre stânga, luminile de semnalizare aurind picăturile de ploaie.

— Casa Trepassen. Ah, porţile sunt deschise. Foarte bine. Trebuie să spun: nu mi-ar fi plăcut ideea de a mă lupta cu zăvorul pe vremea asta!

Intră cu grijă prin porţile uriaşe din fier forjat şi rulă pe un drum lung, acoperit cu pietriş.

Departe în faţă era o clădire lungă şi joasă şi, pe măsură ce se apropiau, Hal îşi dădu seama tulburată că o recunoaşte. O imagine îi sclipi în minte – ferestre înalte, o întindere de iarbă în pantă – şi iat-o apărând în faţa ochilor ei ca prin minune.

Hal rămase cu gura căscată şi, pentru o clipă, sentimentul păru inexplicabil – apoi, cu puţină emoţie, îşi dădu seama de ce. Evident. Era cartea poştală pe care o găsise online. *Am băut un ceai foarte bun la Casa Trepassen.* Poza fusese făcută doar puţin mai de aproape, şi şocul recunoaşterii pe care îl trăia nu era altceva decât perspectiva încadrându-se la locul ei. Dar, chiar în timp ce recunoştea imaginea, observă şi schimbările – iedera şi viţa Virginia[16], care păreau mici ornamente decorative în acea carte poştală, acopereau acum toată partea din faţă a casei, părând să sufoce bovindourile şi coloanele care sprijineau pridvorul. Vopseaua zidurilor nu mai era albul pur din cartea poştală, ci crăpată şi scorojită, gazonul crescuse prea mult, iar buruienile se iţeau dintre dalele terasei.

Hal simţi că speranţele ei încep să se evapore, împreună cu certitudinea pe care o simţise în tren. Unde erau poneii, semnele care indicau vacanţele exotice, costumele scumpe? Dacă erau bani aici, nu fuseseră cheltuiţi de mult.

Trecură printr-o dumbravă de tise, ploaia oprindu-se temporar în timp ce înaintau pe sub baldachinul gros al ramurilor – şi, când erau acolo, o rafală în alb şi negru se năpusti fără avertisment din copacii de deasupra, iar domnul Treswick coti brusc şi izbi un pneu de unul dintre bolovanii de granit care marcau marginea aleii.

„Ce blestemăţie!” Părea înfricoşat, în timp ce îndrepta volanul, şi conduse mai încet pe ultimii metri către casă, cu ploaia reîncepând când părăseau adăpostul dumbrăvii.

— Ce-a fost asta? întrebă Hal, privind înapoi peste umăr. Un pescăruş?

---

[16] O prolifică plantă agăţătoare foioasă, ajungând la înălţimi de 20-30 m. *(N.t.).*

— Nu, o coţofană. Casa este plină de ele – sunt o grămadă. Pot fi surprinzător de agresive.

Maşina trecu pe sub o arcadă şi încetini până se opri într-o curte de acces acoperită cu pietriş, în dreapta faţadei. Acolo, opri motorul şi-şi şterse pe pantaloni palmele care tremurau.

— Se presupune că sunt la originea numelui casei, ştii. *Piasenn* este cuvântul cornish pentru coţofană[17]. Şi *tre* înseamnă fermă sau cătun. Deci se spune că Trepassen este o formă a Tre Piasenn – Ferma Coţofenelor. Dacă este adevărat sau nu, nu am nicio idee, dar cu siguranţă casa e demnă de numele său. O altă teorie susţine că are legătură cu cuvântul cornish pentru trecut, *passyen.* Eu, unul, nu ştiu. Nu sunt expert în cornish, din păcate.

Îşi netezi părul şi-şi desfăcu centura de siguranţă, arătând, pentru prima dată de când îl văzuse Hal, şocat:

— Eu... Nu mă *omor* după păsări – este un fel de fobie. Oricât de mult mi-ar plăcea să o înving, nu am reuşit. Şi coţofenele de aici...

Avu o mişcare involuntară:

— Ei bine, cum spuneam, sunt foarte numeroase şi deloc timide. Cel puţin – îşi luă umbrela şi arboră un zâmbet, mai degrabă nefericit – cel puţin în această casă nu există niciun pericol de întristare.

— Întristare? spuse Hal, uimită.

— Păi, da, nu ştii poezia? *Una pentru întristare, două pentru bucurie* şi aşa mai departe? Deşi bucuria pare la fel de improbabilă – n-am văzut niciodată mai puţin de o jumătate de duzină de coţofene adunate aici.

— Da... spuse Hal încet. Da, ştiu poezia.

Mâna i se duse la umăr şi atinse pielea de-acolo, pe sub haina subţire, amintindu-şi, apoi lăsă mâna să cadă:

— Cel puţin... Ştiu primele patru versuri. Oare merge până la şase?

— O, da, spuse domnul Treswick, apoi se încruntă: Stai să văd... *una pentru întristare, două pentru bucurie, trei pentru o fată, patru – pentru un băiat să fie.* Ce urmează? *Cinci pentru argint...* şase cred că este aurul. Da, aşa e, *şase – aur strălucit.*

Şase – aur strălucit, se gândi Hal. Îşi muşcă buza. Dacă ar fi fost superstiţioasă, putea să considere că e un semn. Dar nu era.

Anii de lucru cu cărţile nu o făcuseră mai credincioasă – mai

---

[17] În engleză, coţofană = magpie *(N.t.).*

degrabă invers. Erau mulţi ghicitori în cărţi care credeau; îi întâlnise. Dar Hal ştia, fiindcă văzuse de aproape, că semnele şi simbolurile erau create de oameni care caută tipare şi răspunsuri – care, de fapt, nu însemnau nimic.

După ce i le arătase domnul Treswick, putea vedea şi ea coţofenele, adăpostite în tisă. Două erau pe pământ, ciugulind boabe. Patru, pe ramuri. Şi ultima, cea care plonjase ca o bombă, stătea pe acoperişul verandei, în ploaie, uitându-se la ei ameninţător.

— Dar șapte? spuse Hal încet. Mai mult aur?

— Nu, răspunse domnul Treswick râzând. Din păcate, nu.

Coborî din maşină şi se grăbi să-i dea roată, având umbrela deschisă. Vorbea peste zgomotul ploii, care bătea darabana pe pânza umbrelei:

— Şapte este ultimul vers al poeziei. *Şapte coţofene sunt pentru un secret nicicând dezvăluit.*

Poate că era din cauza ploii sau vântului care răvăşea valea. Hal nu se putea împiedica să tremure, în timp ce-şi scotea valiza din maşină şi îl urma pe domnul Treswick, sub protecţia umbrelei acestuia, în pridvorul Casei Trepassen.

4 decembrie 1994

Mi-a fost rău din nou azi-dimineață, coborând repede pe scările abrupte și prin pasajul lung către toaletă, în cămașă de noapte, îngenuncheată apoi pe podeaua cu gresie rece ca să dau afară ultimele rămășițe ale mesei de aseară.

După aceea mi-am curățat dinții, am suflat în căușul palmelor, ca să fiu sigură că respirația mea nu are vreun miros acru, dar, când am deschis ușa spre coridor, Maud stătea afară, cu brațele încrucișate peste vechiul ei tricou Smiths[18], pe care îl poartă în loc de pijama adevărată.

N-a spus nimic, dar era ceva care nu mi-a plăcut în expresia ei. Afișa o îngrijorare amestecată cu altceva, nu sunt sigură cu ce. Cred că ar fi putut fi... milă? Gândul ăsta m-a supărat.

Se sprijinea de perete, blocându-mi drumul, și nu s-a mișcat când am ieșit și am închis ușa băii în spatele meu.

— Îmi pare rău.

Mi-am scuturat părul de pe față, încercând să par nepăsătoare:

— Ai așteptat mult?

— Da, spuse ea categoric. Destul de mult. Ești bine?

— Bineînțeles, am spus, împingând-o și obligând-o să se retragă spre perete. De ce n-aș fi? am întrebat peste umăr.

A ridicat din umeri, dar știu ce voia să spună. Știu exact ce voia să spună. M-am gândit la expresia de pe fața ei, la felul în care ochii ei negri și limpezi m-au urmărit în timp ce mă întorceam în podul meu. Și, cum stau aici, în pat, scriind asta pe genunchi, uitându-mă la coțofenele plonjând până jos peste grădina înzăpezită, mă întreb... cât de mult pot să am încredere în ea?

---

[18] Marcă de îmbrăcăminte *(N.t.)*.

Capitolul 11

Domnul Treswick o conduse printr-o intrare laterală, într-un vestibul boltit, cu pardoseală din teracotă roşie. Hal îl urmă înăuntru, scuturându-şi capul în vreme ce şuierul ploii era înlocuit de zgomotul sec al picăturilor de apă căzând din haina ei şi din umbrela domnului Treswick.

— Doamnă Warren! strigă el, iar vocea îi răsună pe coridorul lung. Doamnă Warren! Sunt Robert Treswick.

După un interval de tăcere, Hal auzi, ca şi cum ar fi venit de la mare distanţă, toc-toc, zgomotul unor pantofi pe gresia de la etaj, fiecare set de paşi fiind urmat de un „bing” necunoscut. Îşi întoarse capul şi, prin geamurile de sticlă ale uşii din stânga ei, văzu o bătrână îmbrăcată în negru, pe jumătate mergând, pe jumătate şchiopătând de-a lungul coridorului.

— Asta-i doamna Warren? îi şopti ea domnului Treswick, înainte de a se putea gândi mai bine la întrebare. Dar arată...

— Trebuie să aibă cel puţin optzeci de ani, rosti domnul Treswick abia auzit. Dar nu voia să ştie de pensionare atât timp cât trăia bunica ta.

— Tu eşti, Bobby?

Accentul ei era cornish, iar vocea era spartă, ca a unui corb. Domnul Treswick se strâmbă şi, în ciuda crispării ei, Hal fu puţin amuzată să vadă un val de roşeaţă pe obrazul lui cenuşiu, neras de câteva zile. El îşi scoase pălăria şi tuşi.

— Sunt Robert Treswick, doamnă Warren! răsună vocea lui pe coridor, dar ea clătină din cap:

— Vorbeşte tare, băiete, nu te pot auzi! Voi, tinerii, sunteţi toţi la fel! Mormăiţi doar.

Când se apropie, Hal văzu că folosea un baston, iar vârful metalic al acestuia pe dalele de teracotă făcea „bing”-ul pe care îl auzise. Dădea paşilor ei un ritm ciudat, neuniform, toc-toc... bing, toc-toc... bing.

Într-un târziu, ajunse la uşă şi se opri să bâjbâie cu bastonul, înainte ca domnul Treswick să se repeadă şi să o ţină deschisă, şi ea şontâcăi mai departe.

— Aşa.

Îl ignoră pe domnul Treswick, şi ochii ei strălucitori, surprinzător de

negri, se fixară pe Hal. Era în ei o expresie pe care Hal nu o putea citi – dar nu era căldură. Departe de asta. Un fel de... speculaţie, poate? Nu era absolut nicio urmă de zâmbet în vocea ei, pe când rostea:

— Tu eşti fata. Măi, măi, măi.

— Eu...

Hal înghiţi. Gâtul ei era uscat ca praful şi deveni brusc conştientă de poziţia sa defensivă – cu braţele îndoite, cu părul atârnând pentru a-şi proteja faţa. *Gândeşte-te la client,* îi sună vocea mamei în cap. *Gândeşte-te la ce vor să vadă când vin la tine.* Ar fi vrut să-şi fi scos cerceii mari, în spirală, dar acum era prea târziu pentru asta. Încercă un zâmbet forţat, care îi destinse trăsăturile şi le făcu mai puţin ameninţătoare:

— Da, eu sunt.

Îi întinse mâna, dar bătrâna se întoarse ca şi când nu ar fi văzut-o şi fu nevoită să o lase să cadă.

— Nu mi-au spus dacă vii, aruncă doamna Warren peste umăr, dar aveam o cameră aerisită pentru orice eventualitate. Oi vrea să-ţi schimbi hainele.

Era un ordin, nu o invitaţie, iar Hal încuviinţă umil din cap.

— Urmează-mă, spuse doamna Warren.

Hal prinse privirea domnului Treswick şi ridică o sprânceană într-o întrebare mută. El îi oferi un mic zâmbet sec şi-i făcu semn cu mâna spre scări, dar doamna Warren n-o aştepta pe Hal să fie de acord şi deja îşi croia drum, cu greu, în sus pe scări, treaptă după treaptă, tropăind cu articulaţiile sale lovite de artrită.

— Va trebui să urci în pod, spuse, pe când Hal se grăbea după ea, cu valiza lovind fiecare treaptă.

Erau tije de alamă de-a lungul fiecărei trepte, dar atât de mult praf se aşezase în jurul lor, încât era aproape imposibil să le vezi, ca şi modelul covorului de dedesubt.

— Bineînţeles, spuse Hal fără suflare, în timp ce ajunseră pe palier, şi doamna Warren începu alt tronson de scară, acesta mochetat cu un covor mai simplu, care se simţea tare sub picioarele lui Hal. Nicio problemă! adăugă ea.

— Nu are rost să ne plângem, spuse doamna Warren, ca şi cum Hal ar fi făcut-o deja. N-am fost nicidecum avertizată, deci va trebui să te mulţumeşti cu asta.

— E bine, spuse Hal.

Își alungă resentimentele față de comportamentul doamnei Warren și zâmbi din nou, sperând ca asta să se simtă în vocea ei:

— Sincer. Nici nu mi-ar trece prin cap să mă plâng. Sunt foarte recunoscătoare că am o cameră.

Ajunseră la ceea ce părea a fi palierul de sus. Nu mai erau scări de aici încolo – doar un pasaj cu gresie, cu un rând lung de încăperi care păreau a fi dormitoare. O fereastră trebuie să fi fost deschisă într-unul dintre ele, pentru că venea de undeva un curent rece, destul de puternic cât să învolbureze praful în jurul gleznelor lui Hal.

— Toaleta e acolo, spuse doamna Warren, arătând din cap o ușă, la capătul îndepărtat al coridorului. Baia este cu un etaj mai jos.

Baia? Sigur trebuia să fie mai mult de o baie pentru întreaga casă!

Dar doamna Warren deschise una dintre ușile pe care Hal le luase drept dormitoare, dezvăluind o scară îngustă în perete. Apăsă butonul unui comutator și un bec se aprinse deasupra, luminând scara, de data asta doar din lemn simplu, fără covor, nici măcar un țol deasupra, doar o bandă subțire de linoleum pe palierul de sus. Bătrâna începu ascensiunea, cu vârful de metal al bastonului țăcănind în lemn în timp ce urca.

Hal așteptă la capătul scărilor, sub pretextul că-și recapătă respirația. Era ceva ce nu-i plăcea la scara aceea – poate îngustimea ei sau poate lipsa luminii naturale, pentru că nu existau ferestre, nici măcar un luminator, sau poate că era modul în care părea să fie izolată de restul casei, ușa de la bază ascunzând însăși existența ei. Dar înghiți în sec și, deschizând ușa cât mai larg, o urmă pe doamna Warren până la ultima treaptă.

— Aici dormeau slujitorii? întrebă ea, auzindu-și ecoul vocii în spațiul închis.

— Nu, spuse sec doamna Warren, fără să se întoarcă.

Hal se simți cumva ignorată, dar, când ajunseră pe palier, doamna Warren se opri, se uită la ea și păru să se înmoaie puțin:

— Nu mai dorm aici. Încăperile servitorilor s-au mutat deasupra bucătăriei, când s-a reconstruit, spuse ea. Bineînțeles că toate sunt închise acum, am rămas doar eu, și eu dorm jos, lângă camera doamnei Westaway, în cazul în care ar fi avut nevoie de mine noaptea.

— Înțeleg, spuse Hal smerită.

O trecu un fior. Nu se simțise niciodată mai stingheră, în haina ei murdară și udă, în colanții deșirați, cu părul ei negru uscându-se de

ploaie în şuviţe.

— A fost norocoasă să vă aibă.

— A fost, spuse doamna Warren. Gura îi era o linie subţire care indica dezaprobare. Dumnezeu ştie că familia se îngrijea destul de puţin de confortul ei, deşi văd că sunteţi cu toţii fericiţi să veniţi acum, ca nişte coţofene la prădat.

— Eu... nu am... începu Hal iritată, dar se opri când doamna Warren făcu stânga-mprejur şi se îndepărtă şchiopătând pe un coridor scurt şi neluminat, spre o uşă închisă, apăsând clanţa cu mâna ei noduroasă.

Ce-ar fi putut spune? La urma urmei era adevărat, cel puţin în ceea ce o privea. Închise gura şi aşteptă, în timp ce doamna Warren se lupta cu mânerul rigid, ţinându-şi bastonul sub braţ.

— S-a umezit, spuse doamna Warren peste umăr, smucind de mâner. Tocul se umflă.

— Pot să... zise Hal, dar era prea târziu – chiar în clipa în care cuvintele îi părăsiseră gura, uşa cedă brusc şi un şuvoi de lumină rece inundă palierul.

Doamna Warren făcu un pas înapoi şi o lăsă pe Hal să treacă. Înăuntru era o cameră mică, îngustă, goală, cu un pat de metal într-un colţ, un lavoar într-altul şi o fereastră zăbrelită cu vedere spre grădină. Nu era niciun covor, doar scânduri goale şi un preş la capul patului. Nu exista niciun calorifer, numai o sobă mică, umplută cu cărbune şi deja aranjată cu grijă.

Barele de la geam îi dădură lui Hal o senzaţie ciudată în stomac, deşi nu putea să spună de ce. Poate că era nepotrivirea de a le găsi aici, în pod. La parter poate erau necesare pentru a ţine afară intruşii. Dar aici, sus, nu puteau avea decât o singură explicaţie: nu erau făcute să ţină pe cineva afară – ci *înăuntru.* Numai că... aceasta nu era o cameră de copii, în cazul în care barele ar fi putut fi necesare pentru a împiedica un copil să se caţere pe geam. Era odaia unei cameriste, departe de restul casei, total nepotrivită pentru un copil mic.

Ce fel de persoană trebuia să-şi împiedice servitoarele să evadeze?

— Ei bine, iată, spuse nervoasă doamna Warren. Sunt chibrituri pe policioară, dar nu prea avem cărbune, aşa că să nu-ţi închipui că poţi face focul după voia inimii. Nu sunt bani de aruncat în sobă. Te las să despachetezi.

— Mulţumesc, spuse Hal. Camera mică era rece, iar dinţii îi clănţăneau, deşi încercă să-şi încleşteze maxilarul ca să-i oprească. C-

când ar trebui să c-cobor?

— Ceilalţi nu sunt încă aici, spuse doamna Warren, părând să-i răspundă la întrebare, deşi nu prea făcea acest lucru. Fără îndoială au ocolit pe drumul de coastă – vremea este întotdeauna rea în perioada asta a anului, din cauza furtunilor.

Se întoarse pe călcâie, înainte ca Hal să mai poată pune întrebări, şi coborî scările înguste. Hal aşteptă şi auzi uşa de jos închizându-se rapid, cu zgomot, apoi se aşeză pe patul mic şi privi în jur.

Camera avea doar câţiva metri din perete în perete – iar fereastra zăbrelită îi dădea senzaţia că se află într-o celulă, chiar şi cu uşa deschisă. Era şi extrem de frig. În timp ce aerul se aşeza în jurul ei, Hal îşi dădu seama că, dacă răsuflă ceva mai puternic, îşi poate vedea aburii respiraţiei. Pe pat era o pilotă verde-mentă, şi Hal o luă de pe saltea şi şi-o înfăşură în jurul umerilor. Simţea cum satinul fragil i se răreşte sub degete, şi îi fu teamă că ţesătura s-ar putea dezintegra la atingerea ei, dar îi ea prea frig ca să stea fără să încerce să se încălzească într-un fel sau altul.

Se gândi să aprindă focul, dar părea inutil, din moment ce ar fi trebuit să coboare cât de curând, pentru a da ochii cu familia.

Şi doar gândul de a-i cere dezaprobatoarei doamne Warren o altă găleată de cărbune o făcea pe Hal să se înfioare, amintindu-şi de buzele ei subţiri şi de expresia ei sumbră.

Oare doamna Warren dispreţuia *toată* familia sau o dispreţuia doar pe ea? se întrebă Hal. Poate că era din cauza sosirii ei de ultimă oră – deşi nu părea chiar surprinsă. Poate erau de vină rochia şi pantofii ei. Sau poate că... suspecta ceva? Era ceva în expresia ei ce Hal nu putea desluşi foarte bine, când o zărise prima oară, un fel de prudenţă... calculată. Era, realiză brusc Hal, privirea copilului care vede o pisică apărând în mijlocul unui stol de porumbei şi stă deoparte pentru a urmări măcelul. Ce însemna asta?

Hal tremură din nou, în ciuda plăpumii, apoi, amintindu-şi jurământul din timpul călătoriei, îşi scoase telefonul din geantă şi începu să caute. Degetele cu care scria cuvintele erau înţepenite şi ezitante, nu numai de frig, şi făcu o pauză lungă înainte de a continua:

Maud Westaway St Piran lipseşte decedată

Apoi apăsă Enter.

Pictograma se roti timp îndelungat, suficient pentru ca Hal să se uite întrebător la liniuţele care indicau gradul de acoperire al semnalului,

din colţul dreapta sus al ecranului. Două din cinci. Nu grozav... dar ar fi trebuit să fie suficient pentru a avea ceva conexiune de internet, nu?

În cele din urmă, rezultatele apărură pe ecran şi Hal simţi o lovitură în stomac, pentru că acolo, chiar în partea de sus a listei, era referinţa despre care ştia că o să apară: linkul la ziarul care scrisese despre moartea mamei sale.

Maud Westaway St Piran lipseşte decedată, spunea textul de sub link, arătând că nu bifase toate criteriile de căutare, dar că acest rezultat indica cea mai bună corespondenţă.

Hal nu dădu click. Nu era cazul. Informaţiile de care avea nevoie nu erau la acest link, cu detaliile lui triste şi cu tonul de regret. „Medium practicant autodidact”, îşi aminti Hal, şi „Un personaj local familiar, cu veşmintele ei originale”, ca şi cum mama ei ar fi fost numai bună de a fi internată la balamuc – în locul femeii vesele, cu picioarele pe pământ, câştigându-şi existenţa aşa cum putea, pentru ea şi pentru copilul ei.

„O mare pierdere pentru comunitatea de pe debarcader”, asta era totuşi adevărat.

Hal încă îşi amintea cum se adunaseră toţi în jurul ei, când se întorsese la cabina mamei sale, îşi amintea simpatia mută de pe feţele lor. Aşa cum avea să descopere luni şi luni după aceea ceşti de ceai fierbinte lăsate discret în faţa chioşcului ei, în zilele reci, sau ciubucurile de la baraca cu peşte şi chipsuri, care, nu se ştie cum, ajungeau mereu la ea.

Acum clipea, navigând printre linkurile despre accident, privirea ei înceţoşându-se în timp ce încerca să vadă textele din celelalte rezultate ale căutării. Dădu click pe câteva, dar niciunul dintre ele nu avea legătură cu ceea ce dorea. În oraşul St Piran se pierduse un terrier West Highland şi erau o mulţime de linkuri irelevante, care duceau la site-uri cu cele mai potrivite nume pentru bebeluşi şi informaţii turistice.

În cele din urmă, închise ecranul, îşi strânse plapuma pe umeri şi rămase pur şi simplu aşa, privind prin mica fereastră zăbrelită spre grădina stropită de ploaie.

Oricine ar fi fost Maud Westaway, orice s-ar fi întâmplat cu ea, părea că a plecat fără să lase o urmă.

Capitolul 12

Sunetul pneurilor pe pietrişul din faţa ferestrei o făcu să ridice capul, risipindu-i gândurile. Plapuma de satin îi alunecă de pe umeri şi o îndepărtă cu un gest reflex, tremurând în rafala bruscă a vântului rece, apoi o lăsă să cadă când se duse la fereastră pentru a vedea cine a sosit.

Nu întrezărea feţele oamenilor, doar creştetele capetelor şi umbrelele, în timp ce se grăbeau să intre prin uşa principală, dar putea să admire maşinile parcate – erau două limuzine lungi, lucioase ca nişte rechini, care formaseră cortegiul funerar.

Sosise familia. Adevăratul test urma să înceapă.

Se simţea dintr-odată rău, zăpăcită de tensiunea nervoasă.

Asta era. O întâlnire faţă în faţă cu presupusele ei rude.

Chiar avea de gând să facă asta?

Îi păcălea pe oameni pentru a trăi – ştia asta în momentele ei de onestitate lucidă. Dar acum era altceva. Nu era vorba doar de a le spune oamenilor naivi ce voiau să audă sau ceea ce ştiau deja.

Era o *infracţiune.*

— Ceai pe naiba! auzi o voce răsunând pe scări, în drum spre etajul al doilea. Brandy e ceea ce vreau – sau whisky, dacă nu se poate altfel, doamnă Warren.

Hal nu auzi niciun răspuns de la doamna Warren, dar veni o replică de la unul dintre ceilalţi fraţi, urmată de un hohot de râs, şi îl auzi pe unul dintre copiii lui Harding care se plângea că trebuie să-şi lase deoparte telefonul.

Asta era. *Momentul adevărului.* Cuvintele plutiră necontrolat în capul ei şi ea râse scurt: adevăr? Nu, al minciunilor. Momentul minciunilor.

Se pregătise pentru asta toată viaţa.

Dacă cineva poate face asta, tu poţi, Hal.

Îşi trosni degetele, simţindu-se ca un boxer înainte de luptă sau nu, nu era corect, pentru că ăsta va fi un test de agresivitate mentală, nu fizică. Ca un mare maestru în faţa unei partide de şah, probabil. Se văzu de undeva, de sus, cu mâna ezitând deasupra unui pion, gata să facă prima mişcare.

Frigul părea că o părăseşte acum şi îşi simţi faţa stacojie şi fierbinte

în fața perspectivei, coborând următorul tronson de scări, cu inima bătându-i sălbatic sub rochia neagră.

— Să vedem dacă îți putem face rost de niște cacao fierbinte, iubire, auzi ea o voce feminină – nu a doamnei Warren, pentru că era sacadată și plină de ea – Mitzi probabil? Așteptarea aceea morbidă de pe marginea mormântului mi-a ajuns cu vârf și îndesat, Harding. Kitty e înghețată, unde sunt nenorocitele alea de calorifere?

— Nu există niciunul, Mit, știi bine. Dar probabil că e un foc în salon.

În timp ce cobora ultimele trepte, îi văzu pe toți: Harding chinuindu-se să-și dea jos vesta Barbour, Abel butonându-și telefonul în colțul camerei, încă îmbrăcat cu haina de ploaie, Mitzi dezbrăcându-i pe copii.

Niciunul dintre ei nu privi în sus când ea parcurse ultimii pași, până când calcă pe o scândură desprinsă, iar capul lui Ezra se ridică:

— Bunăăă... exclamă el, iar Hal își simți fața roșie când toate capetele se îndreptară spre ea, expresiile lor variind de la curiozitate la surpriză sinceră. Te-am văzut la înmormântare, așa-i?

— Da, zise Hal.

Înghiți în sec. Gâtul îi era uscat și dureros, ca și cum un ghimpe ar fi fost blocat acolo.

— Da, eu... numele meu e Hal, prescurtare pentru Harriet. Harriet Westaway.

Fețele lor nu se schimbară, până când nu se auzi o tuse uscată în spatele umărului lui Harding:

— Harriet este... fiica lui Maud.

Era domnul Treswick și vocea lui liniștită trecu prin pălăvrăgeala din hol ca un cuțit prin brânză.

În mod limpede numele nu însemna nimic pentru membrii mai tineri ai grupului, nici pentru Mitzi, care continua ca și cum el n-ar fi vorbit, împingându-și copiii spre o cameră de pe coridor și plângându-se sonor, în timp ce se îndepărta, despre mirosul de umezeală.

Dar pentru cei trei frați era ca și cum ar fi înjurat sau ar fi spart vaza goală de porțelan de la capătul scărilor. Harding pipăi după scaunul din spatele lui și se așeză brusc, de parcă nu mai avea încredere în picioare. Abel oftă sonor și mâna i se duse la guler. Doar Ezra nu se mișcă. Rămăsese locului și fața i se făcu palidă.

— A avut... a avut un copil? vorbi primul Harding, cuvintele ieșind coagulate și groase ca și cum s-ar fi forțat să le scoată pe gură. De ce nu

am ştiut?

— Nimeni nu ştia, spuse domnul Treswick. Cu excepţia, evident, a decedatei voastre mame. Poate că sora voastră i-a spus, nu sunt sigur.

Dar Abel îşi scutură capul:

— Avea un *copil,* spuse el, repetând cuvintele fratelui său, dar cu un accent total diferit, ca şi cum nu ar fi putut să creadă cuvintele sau realitatea din spatele lor. Avea un *copil?* Dar... dar asta nu are niciun sens!

Hal simţi că i se strânge stomacul şi apucă puternic balustrada, simţindu-şi palmele transpirate alunecând pe lemnul lustruit.

— Nu are sens! repetă Abel. Nu era... nu avea...

— Cu toate acestea, spuse domnul Treswick, iat-o pe Harriet.

Hal păşi în hol, simţindu-şi inima bătând repede şi tare în piept, gândindu-se la rolul pe care îl avea de jucat. *E normal să fii emoţionată,* îşi spuse. *Te întâlneşti cu familia ta pentru prima dată. Poţi folosi această frică – fă-o să fie a ta.*

— Nu ştiam că am un unchi, spuse ea, fără să încerce să-şi ascundă tremurul din voce, în timp ce îi întindea mâna lui Harding. Ca să nu mai spun de trei!

El i-o luă, cu degetele calde şi groase în jurul degetelor ei îngheţate, şi o scutură solid, în ambele mâini, ca şi cum strângerea de mână ar fi putut pecetlui o legătură între ei.

— Măi, măi, măi, spuse el. Mă bucur să te cunosc, Harriet.

Dar Abel fu acela care o prinse într-o îmbrăţişare, strivindu-i ochelarii de haina lui umedă de ploaie, atât de tare, încât putea să-i simtă pe obraz bătaia inimii:

— Bine ai venit acasă! spuse el, glasul lui tremurând cu un fel de sinceritate dureroasă. Oh, Harriet! Bine ai venit *acasă!*

5 decembrie 1994

Maud știe. A venit în camera mea azi-noapte, după ce m-am culcat, dar știam dinainte – știam din expresia ei când mă privea peste masă, în timp ce-mi împingeam, cu furculița, codul congelat și veștedul broccoli prin farfurie, cu o senzație de greață ridicându-mi-se din fundul gâtului.

Am știut atunci, din privirea pe care mi-o aruncase și din modul în care își împinsese farfuria deoparte și se ridicase, că ghicise.

— Stai jos! șuierase mama ei. Nu pleci de la masa asta fără să-mi ceri voie.

Maud o privise aproape cu ură, dar se așezase înapoi.

— Pot să plec de la masă? întrebase ea, scuipând fiecare cuvânt, ca și cum ar fi fost unul din oasele de cod, aliniate pe marginea farfuriei sale.

Mama ei se uitase la ea și am văzut ceva trecând peste fața ei – o dorință de a riposta, amestecată cu conștiința faptului că într-o zi o va împinge pe Maud prea departe și, dacă Maud o va sfida, nu va mai putea face nimic.

— Tu... da, poți, spusese ea în cele din urmă, deși ultimul cuvânt îl scosese cu greu.

Dar, după ce Maud se ridică, adăugase:

— Când termini peștele.

— Nu pot să mănânc! spusese Maud.

Își aruncase șervețelul pe masă.

— Nici Maggie nu poate. Uită-te – e dezgustător! Doar oase și un rahat alb fără gust!

Am văzut cum vârful nasului mătușii mele devine alb, așa cum se întâmplă mereu când este furioasă.

— Nu vei vorbi despre mâncare în felul ăsta, în casa asta, spusese ea.

— Dar nici n-o să mint despre asta – Dumnezeu știe că sunt deja suficiente minciuni în această casă!

— Ce vrei să spui?

Mama ei se ridicase la rândul ei în picioare și se înfruntaseră una pe

alta, atât de asemănătoare și totuși atât de diferite – Maud era temperamentală, în vreme ce mama ei era rece, tot atât de pasionată pe cât era mama ei de reținută, dar amărăciunea și furia de pe fețele amândurora le făceau să pară mai asemănătoare decât realizasem vreodată.

— Știi ce vreau să spun!

Cu asta, Maud luase cu degetele fleșcăita bucată de cod și și-o îndesase în gură. Mi s-a părut că aud oasele sfărâmându-se în timp ce mesteca și am simțit că greața mi se ridică în gât, făcându-mă să transpir în efortul de a o învinge.

— Fericită? întrebase Maud, cu gura plină, deși cuvântul abia dacă se înțelegea.

Apoi, fără să aștepte un răspuns, se întorsese pe călcâie și plecase, trântind în urma ei ușa de la sufragerie, astfel încât porțelanul zornăi pe masă.

M-am aplecat deasupra farfuriei, încercând să nu las să mi se vadă tremurul mâinilor, am înfipt un cartof în furculiță și mi l-am pus în gură, ochii încețoșându-mi-se.

Nu te uita la mine, m-am gândit disperată, știind că mânia albă și rece a mătușii mele se poate reorienta către oricine are ghinionul să-i atragă atenția. Nu te uita la mine.

N-a făcut-o. În schimb, am auzit picioarele scaunului ei scârțâind pe parchet, apoi zgomotul ușii din cealaltă parte a camerei și, când am ridicat privirea, am fost atât de binecuvântat de singură!

Mult mai târziu a venit Maud în camera mea. Stăteam pe marginea patului, în halat, cu o sticlă de apă caldă la picioare, amestecând cărțile. Am auzit pași pe scară și, la început, stomacul meu se încleștase, neștiind cine este, dar apoi am auzit o bătaie în ușa de lemn și am știut:

— Maud?

— Da, eu sunt.

Avea vocea scăzută și-mi dădeam seama că nu voia să fie auzită.

— Pot să intru?

— Da, am șoptit.

Mânerul s-a răsucit și ea a intrat în cameră, aplecându-și capul pe sub pragul jos al ușii de mansardă. Era înfășurată într-un pulover uriaș și avea picioarele goale.

— Dumnezeule, nu ai înghețat? am întrebat-o, și ea a clătinat din

cap, dar dinţii îi clănţăneau.

Fără să spun nimic, m-am suit în patul îngust, am bătut perna de lângă mine şi Maud s-a urcat deasupra ei, cu picioarele ca de gheaţă alunecând pe lângă ale mele.

— O urăsc, a spus scurt. O urăsc atât de mult! Cum poţi să stai aici?

Nu am de ales, *asta gândeam, dar în acelaşi timp ştiam că am la fel de multe alegeri ca Maud, poate chiar mai multe.*

— Se poartă ca în anii '50! spuse Maud amar. Fără televizor, tu şi cu mine închise aici ca nişte călugăriţe, doamna Warren trudind în bucătărie – nu-şi dă seama că oamenii nu mai trăiesc aşa? Alţii de vârsta noastră merg la concerte rock, se îmbată, şi-o trag cu cine vor – nu-ţi pasă că suntem închise aici, în fantasmagoria postbelică a mamei mele?

Nu ştiam ce să zic. Nu-i puteam spune că nu mi-am dorit niciodată să mă îmbăt sau să merg la concerte. Că nu am fost niciodată – chiar când am avut ocazia.

— Poate că eu mă potrivesc cu ea mai bine decât tine, am zis în cele din urmă. Mama întotdeauna a spus că sunt o figură de modă veche.

— Povesteşte-mi despre mama ta, a spus ea, liniştită, şi am simţit un nod în gât gândindu-mă la mama, aşa cum este mereu în mintea mea – săpând în grădină, cu tata alături de ea, fredonând împreună Paul Simon[19], prăjind ceapa sau plantând bulbi. Am încercat să nu mă gândesc la acele ultime luni de coşmar – mama dându-şi ultima suflare conectată la un aparat de respiraţie artificială şi infarctul lui tata câteva săptămâni mai târziu...

— Ce-i de povestit? am spus, încercând ca asta să nu sune la fel de amar cum mă simţeam eu. A murit. Amândoi sunt morţi. Sfârşitul poveştii.

Nedreptatea situaţiei încă mă face să mă sufoc, dar mi-am dat seama că există chiar şi în asta un fel de dreptate. Eram copilul a doi oameni îndrăgostiţi lulea. Ei fuseseră ursiţi să rămână împreună – pe viaţă şi pe moarte. Aş fi vrut doar ca moartea să nu vină atât de repede.

— Vreau să înţeleg, spuse Maud, cu o voce foarte scăzută. Vreau să înţeleg cum este să nu... să nu-ţi urăşti mama.

De data aceasta, nu răceala picioarelor ei, ci veninul din glasul ei m-a făcut să tremur.

---

[19] Celebru muzician (n. 1941) *(N.t.)*.

Mătușa mea nu este o femeie plăcută – știu asta –, știam asta chiar înainte să vin să locuiesc aici. Faptul că reușise să se certe cu tata îmi spusese totul. El era cel mai blând om pe care cineva și l-ar putea imagina. Dar nimic nu mă pregătise pentru ceea ce urma să găsesc aici.

— Aş vrea să pot scăpa.

Vorbise pe un ton mai liniștit.

— L-a lăsat să plece.

Nu a spus pe cine – nu era nevoie. Amândouă știam despre cine vorbea. Ezra, la internat. El scăpase.

— L-a lăsat pentru că e băiat, așa crezi?

Maud a ridicat din umeri, încercând să pară indiferentă, dar nu m-am lăsat păcălită. Obrajii îi erau uzi, plânsese după cină.

— Fetele nu merită să fie educate, a spus ea, cu un râs amar. Sau cel puţin nu merită să plătești pentru a le educa. Dar, indiferent ce crede ea, eu am de două ori creierul lui. Voi fi la Oxford, în timp ce el încă o să-și pregătească reexaminările cu un meditator de rahat din Surrey. O să-i arăt eu ei, în vara asta! Examenele astea sunt biletul meu de plecare de-aici.

N-am spus ce gândeam. Cum rămâne cu mine? Dacă Maud pleacă, ce-o să mă fac? O să rămân întemniţată aici, singură, cu ea – cu mama ei?

— Uram camera asta, a spus încetișor Maud. Ne încuia aici când eram copii, drept pedeapsă. Dar acum... Nu știu. Pare un refugiu faţă de restul casei.

A fost o tăcere lungă. Am încercat să-mi imaginez asta – să-mi imaginez cum e să ai o mamă care ar face așa ceva și cum ar fi pentru tine, un copil, să treci prin astea – și imaginaţia mea nu a putut merge mai departe.

— Pot să dorm aici în seara asta? a întrebat ea și eu am dat din cap.

Ea s-a răsucit, iar eu am stins lumina. M-am întors pe partea mea, cu spatele la ea, stăteam în întuneric, simţind fiecare pe spinare căldura celeilalte, mișcarea și scârţâitul saltelei ori de câte ori cealaltă se mișca.

Aproape dormeam când a vorbit, vocea fiindu-i o șoaptă atât de ușoară încât nu eram sigură la început dacă vorbea sau suspina în somn:

— Maggie, ce ai de gând să faci?

N-am răspuns. Stăteam întinsă, holbându-mă în întuneric, simţind cum inima îmi bate tare în piept la cuvintele ei.

Ştia.

Capitolul 13

Următoarea jumătate de oră a fost un amestec nebulos de întrebări şi eschivări, mai greu de suportat decât îşi imaginase Hal vreodată, dar totodată exaltant, într-un mod ciudat.

În timp ce se poticnea în conversaţie, încercând cu disperare să-şi aducă aminte ce îi spusese cui, se trezi abandonând analogia cu şahul şi revenind la imaginea ei pe post de boxer, legănându-şi coatele înainte de a urca în ring pentru a evita loviturile, pentru a se eschiva la întrebări şi pentru a deturna întrebările incomode, trimiţându-le către persoana de vizavi.

Numai că acesta nu era un meci de antrenament în doi. Un singur adversar ar fi fost un aranjament mult mai confortabil pentru ea. Era obişnuită cu asta, deşi acum era foarte departe de mediul controlat al chioşcului. Dar această îngrămădire confuză era ceva complet diferit – voci ciudate, întretăindu-se, cerându-i să răspundă înainte de a fi terminat de răspuns vorbitorului anterior, intervenind cu anecdote şi amintiri. Era atât de departe de ceea ce era obişnuită, încât se simţea aproape beată, hărţuită de sunete.

Toată viaţa ei de familie însemnase un singur lucru – ea şi mama ei. Ele două, legate una de alta, ele şi restul lumii. Crescând, Hal nu simţise niciodată că-i lipseşte ceva, dar uneori tânjise după marile sărbători de familie, aşa cum aveau alţi copii de la şcoală, după şirurile nesfârşite de fraţi, surori şi verişori cu care să se joace şi după grămezile de cadouri de Crăciun şi de zilele aniversare, venite din partea rubedeniilor. Acum – cum se înghesuiau în jurul ei, vorbind unul peste celălalt cu voci zgomotoase, întrebând-o despre educaţia ei, despre şcolarizare şi situaţia ei la zi – se trezi întrebându-se cum putuse să-i invidieze vreodată pe ceilalţi copii pentru unchii şi pentru mătuşile lor.

Harding era cel mai dificil – întrebare directă după întrebare directă, lătrând cu vocea aia mai degrabă de sergent major, ca la un interogatoriu. Stilul lui Abel era foarte diferit, mai blând, mai prietenos; deseori, când Hal realiza că nu putea răspunde la ceva, el intervenea cu un chicot şi cu o anecdotă proprie. Ezra nu spunea nimic, dar Hal îi simţea ochii fixând-o, neobosit.

Mitzi întrerupse discuţia în cele din urmă, cu un râs pe care Hal în alte circumstanţe l-ar fi considerat strident:

— Pentru Dumnezeu, băieţi!

Îşi făcu loc în cercul costumelor de culoare întunecată, apucându-l pe Abel pe umăr şi luând mâna lui Hal:

— Lăsaţi-o o clipă în pace pe biata fată! Uitaţi-vă la ea – e copleşită. Pot să-ţi ofer un ceai, Hal?

— D-da, spuse Hal. Da, v-vă rog.

Pe debarcader încerca să-şi ascundă bâlbâitul ocazional şi îşi păstra în mod deliberat vocea joasă şi lentă, pentru a părea mai în vârstă decât era, pentru a sublinia că ea deţine controlul şi că ei, clienţii, sunt pe teritoriul ei. Aici, îşi dădu ea seama în timp ce Mitzi o conducea afară din grup, disconfortul îi era alibi şi putea să-l folosească în scopurile sale. Nu ar trebui să încerce să-şi ascundă confuzia sau tinereţea – dimpotrivă. În timp ce o urma pe Mitzi de-a lungul salonului, îşi strânse umerii pentru a-şi face corpul deja plăpând să pară chiar mai mic, lăsându-şi părul să-i cadă pe faţă ca o adolescentă timidă. Oamenii aveau tendinţa de a o subestima pe Hal. Uneori, putea fi un avantaj.

O lăsă pe Mitzi s-o ducă pe o canapea, lângă foc, unde stătea unul dintre nepoţii Westaway, împungându-şi telefonul într-un mod care o făcu pe Hal să creadă că trebuie să joace un fel de joc. Nu era Richard. Cine era celălalt... Freddie?

— Aşa, spuse Mitzi cu blândeţe când Hal se aşeză. Acum pot să-ţi aduc ceva? Eşti suficient de mare pentru un pahar de vin?

Da, şi încă de mulţi ani, gândi Hal, dar nu spuse asta. Să bea aici nu ar fi fost o idee bună. În schimb, râse deliberat de nesigură:

— Aş prefera ceaiul despre care spuneaţi, mulţumesc.

— Mă întorc imediat, spuse Mitzi şi-l lovi brusc pe fiul ei peste cap: Freddie, opreşte-te!

Freddie nici măcar nu încercă să simuleze că-şi pune telefonul jos la plecarea mamei lui, dar aruncă o privire piezişă către Hal.

— Salut, spuse Hal. Eu sunt Harriet.

— Salut, Harriet. Care e tatuajul tău?

— Tatuajul meu?

Hal fu surprinsă pentru moment şi apoi îşi dădu seama că rochia de bumbac alunecase puţin, descoperind un umăr şi vârful unei aripi.

— A, ăsta?

Arătă spre spate şi el încuviinţă din cap.

— Pare a fi o pasăre.

— E o coţofană.

— Mişto, spuse el fără să o privească, aparent intervenind într-un moment complicat al jocului, apoi adăugă: Vreau şi eu să-mi fac un tatuaj, dar mama spune că doar când mi-oi vedea ceafa.

— E ilegal înainte să ai optsprezece ani, spuse Hal.

Aici cel puţin era pe teren sigur.

— Niciun creator de tatuaje de renume nu ar fi de acord – şi nu vrei să te duci la oricine. Câţi ani ai?

— Doisprezece, spuse el trist.

Închise telefonul şi se uită în sus pentru prima dată.

— Pot să-l văd?

— Ăă...

Avu pe moment un sentiment neplăcut, ca şi cum cineva ar fi încercat să-i smulgă un secret cu forţa, dar nu ştiu ce să spună:

— Eu... da. Aşa cred.

Se întoarse şi-l simţi trăgând în jos de pe gât bumbacul rochiei şi dând la iveală pasărea cu capul înclinat într-o parte. Degetele lui erau reci pe pielea ei şi ea încercă să nu tremure.

— Mişto, spuse el din nou, cu invidie de data asta. Ai ales-o din cauza locului ăsta? Ştii – toate...

Flutură o mână spre copacii din afara ferestrei şi Hal se întoarse. Era prea întuneric ca să vadă mai mult decât lumina ferestrei strălucind pe crengile ude, dar în mintea ei văzu din nou şirul de coţofene aşezate pe ramurile ude ale tisei. Clătină din cap, trăgându-şi înapoi marginea rochiei şi acoperind pasărea:

— Nu. Mama mea se n...

Îşi dădu seama prea târziu că lăsase garda jos şi că fusese pe punctul de a face o greşeală îngrozitoare. Adevărul era că-şi făcuse tatuajul în memoria mamei sale. Margarida. *Una pentru întristare.* Părea potrivit la vremea aceea. Dar o groază rece o năpădi, conştientizând că era pe punctul să admită numele real al mamei sale. Proastă, *proastă!*

— Ea... o poreclisem Coţofana, spuse, după o pauză suficient de lungă ca să simtă cum i se deschide un hău sub picioare.

Era o poveste destul de şubredă, dar era cea mai bună pe care o putuse găsi la repezeală. În orice caz, băiatul nu părea să fi observat tăcerea ezitantă.

— E sora lui tata? întrebă el.

Hal dădu din cap:

— Da.

— Mă rog, cred că ar trebui să spun că *a fost* sora tatei. E moartă, nu-i aşa?

— Freddie!

Mitzi se întoarse cu o ceaşcă de ceai şi când o puse jos pe masă lovi uşor genunchiul fiului ei.

— Nu se... – îmi pare *atât* de rău, Harriet! E un adolescent – ce pot să spun?

— E-n regulă, spuse Hal, serios.

Nu era vorba doar de înţelepciunea pe care o adoptase, confirmând ceea ce deja se ghicise. Era şi faptul că se simţea brusc pe un teren sigur aici. Nu era niciun şoc să audă aceste cuvinte de la alţi oameni – de fapt prefera francheţea băiatului mai degrabă decât delicatele formule *decedată* sau *adormită* pe care le foloseau unii oameni. Mama ei nu era adormită sau în camera de alături. Era moartă. Niciun fel de eufemism nu uşura realitatea. Şi asta, cel puţin, era adevărat.

— Da, e moartă, îi răspunse ea lui Freddie. Mi-am făcut tatuajul ăsta în amintirea ei.

— Mişto, zise din nou băiatul.

Arăta ciudat acum, în prezenţa mamei lui.

— Mai ai şi altele?

— Da, spuse Hal, în acelaşi timp în care interveni Mitzi:

— Freddie, pentru numele lui Dumnezeu, n-o mai obosi pe săraca Harriet cu întrebări personale. Asta nu e o conversaţie potrivită pentru...

Se opri cu cuvintele *o înmormântare* nerostite pe buze. Hal zâmbi sau măcar încercă şi luă ceaiul.

— E-n regulă.

Era mai uşor să răspundă la întrebări legate de tatuaje decât la ce o întrebaseră Abel, Harding şi Ezra. Stomacul i se strânse când îl văzu pe Harding bătându-l pe umăr pe unul dintre fraţi şi apoi urmându-şi soţia lângă foc:

— Te încălzeşti, Harriet? întrebă el, apropiindu-se de micul grup aşezat pe canapea. Foarte înţelept. Mă tem că nimic nu e mai sortit pieirii decât locul ăsta. Mama chiar nu credea în facilităţile lumii moderne, precum încălzirea centrală.

— Casa a fost... a fost mult timp a familiei? întrebă Hal.

Își amintea ce spunea mama ei despre cum să conduci cititul în cărți: nu-i lăsa *pe ei* să pună toate întrebările, pune-le tu pe ale tale. E mai ușor să dirijezi conversația dacă te afli pe scaunul șoferului, iar ei se vor simți flatați dacă le arăți interes.

— Mama mea nu mi-a vorbit niciodată despre locul ăsta, adăugă ea cu sinceritate.

— Oh, din vremuri imemoriale, cred, spuse Harding neglijent.

Se așeză cu spatele la foc, ridicându-și marginea sacoului pentru a lăsa căldura să-i ajungă pe spate.

— Cea mai veche aripă a clădirii este asta în care stăm acum, a fost construită pe la 1700 și a fost o fermă destul de modestă mulți ani. Apoi stră-străbunicul tău – bunicul mamei mele – a făcut cumva o mulțime de bani, pe la sfârșitul anilor 1800, din extracția caolinului, în apropiere de St Austell, și i-a folosit ca să renoveze complet locul, într-un stil destul de spectaculos. A păstrat miezul georgian al vechii ferme, în sălile de primire și în dormitoarele principale, dar a ridicat aripi noi și apartamente pentru servitori în stilul Arts and Crafts, transformând-o într-o clădire destul de impunătoare. Din păcate, fiul său nu a fost un om de afaceri foarte bun și a pierdut controlul asupra minei în beneficiul partenerului său de afaceri. De atunci au fost foarte puțini bani pentru întreținere, așa încât casa a rămas cumva încremenită în anii '20. Este nevoie de o investiție de un milion de lire sterline pentru a o aduce la lumină, cu siguranță nu banii pe care îi are un cumpărător mediu de pe-aici, deși este genul de lucru pe care l-ar putea realiza unul dintre marile lanțuri hoteliere. Desigur, acum pământul este cel care merită cu adevărat banii.

Privi pe fereastră, peste întinderea ierbii măturate de ploaie, iar Hal aproape că putea să-l vadă calculând – imaginându-și Case Barratt[20] ridicându-se precum ciupercile în ploaie și auzind clinchetele caselor de marcat la fiecare sământă care ar germina într-o vânzare.

Hal încuviință din cap și își sorbi ceaiul, pentru că nu avea nimic de spus. Mâinile îi erau încă reci, în ciuda căldurii focului, dar își simțea obrajii calzi și dintr-odată strănută, apoi se cutremură convulsiv.

— Sănătate! spuse Abel.

Harding făcuse un pas înapoi, aproape dând peste apărătoarea șemineului:

[20] Unul dintre cei mai mari dezvoltatori de locuințe din Marea Britanie *(N.t.)*.

— O, dragă, sper că nu ai răcit la înmormântare.

— Mă îndoiesc, spuse Hal, sunt foarte rezistentă.

Dar își subminǎ vorbele strănutând din nou. Abel scoase o batistă curată de bumbac și i-o întinse cu solicitudine, dar Hal clătină din cap.

— Un biscuit, Hal? întrebă Mitzi, iar Hal luă unul, amintindu-și că nu mâncase de dimineață.

Dar când îl puse în gură, simți un gust uscat și învechit. Așa că nu-i păru rău când auzi o tuse din celălalt capăt al camerei, iar domnul Treswick își ridică glasul ca să acopere conversația:

— Pot să vă cer un minut de atenție?

Harding îi aruncă o privire lui Abel, care ridică din umeri, iar cei doi bărbați își făcură drum prin camera lungă către avocat, care stătea lângă un pian mare, răsfoind documentele. Hal se ridică pe jumătate de pe canapea, neștiind sigur dacă apelul o includea și pe ea, până când domnul Treswick spuse:

— Și tu, Harriet.

Lăsă din mână dosarul cu documente și se îndreptă spre ușă, deschizând-o spre coridor, astfel încât Hal simți curentul de aer rece de afară, un contrast puternic cu camera încălzită de foc.

— Doamnă Warren! strigă, vocea lui străbătând de-a lungul pasajului. Aveți un moment?

— Trebuie să fie și copiii? întrebă Mitzi, iar domnul Treswick clătină din cap:

— Nu, doar dacă ar dori să asculte. Însă dacă Ezra ar putea să ni se alăture... unde este, apropo?

— Cred că a ieșit afară la o țigară, spuse Abel.

Dispăru pentru un moment și se întoarse urmat de fratele său, cu ploaia aburind din părul lui negru și ondulat.

— Scuze.

Zâmbetul lui Ezra era oarecum poznaș, ca și cum ar fi participat la o farsă.

— Nu mi-am dat seama că urmează să faci vechea schemă a lui Hercule Poirot, domnule Treswick. Ești pe cale de a dezvălui ucigașul mamei?

— Nu, deloc, spuse domnul Treswick, cu o figură ferm indignată.

Își răsfoi din nou hârtiile și-și împinse ochelarii pe nas, clar tulburat de frivolitatea lui Ezra.

— Și nu cred că este o abordare potrivită... În fine, nu contează.

Tuşi din nou, mai degrabă artificial, părând să-şi pună ordine în gânduri.

— În orice caz, vă mulţumesc tuturor pentru timpul acordat. Nu va dura prea mult, dar am înţeles, din ce-am vorbit cu doamna Westaway, că nu a discutat cu copiii ei despre aranjamentele sale testamentare. Este corect?

Harding se încruntă:

— Nu le-am discutat ca atare, nu, dar a fost o înţelegere foarte clară după moartea tatălui meu că va continua să locuiască în casă până la dispariţia ei, moment în care clădirea va trece...

— Ei bine, asta e sarcina mea, spuse grăbit domnul Treswick, să nu fie nicio presupunere greşită. Eu îi încurajez cu tărie pe toţi clienţii să-şi discute dorinţele cu beneficiarii, dar, fireşte, nu toţi aleg să facă acest lucru şi am înţeles că mama dumneavoastră nu şi-a comunicat nimănui intenţiile.

Se auzi pe hol bocănitul unui baston şi doamna Warren intră în cameră.

— Ce este? întrebă ea, destul de abrupt, apoi, văzând că unul dintre copiii lui Harding pune cărbune în foc, strigă: Nu risipi cărbunele, tinere!

— Aveţi o clipă, doamnă Warren? Am vrut să vorbesc cu toţi beneficiarii testamentului doamnei Westaway şi pare cel mai corect s-o fac cu toţi în acelaşi timp.

— Oh, spuse doamna Warren şi peste faţa ei trecu o expresie pe care Hal nu reuşi să o citească.

Era ceva... plin de speranţă. Dar Hal nu credea că e lăcomie. Mai mult un fel de... agitaţie. Care putea fi luată drept jubilaţie. Ştia doamna Warren ceva ce nu ştiau ceilalţi?

Abel trase scaunul de pian, iar menajera se aşeză, odihnindu-şi bastonul în poală. Domnul Treswick îşi drese vocea, luă dosarul cu documente de pe capacul lustruit al pianului şi le amestecă din nou, destul de inutil. Fiecare centimetru din fiinţa lui, de la ghetele lustruite până la ochelarii cu ramă metalică, indica disconfort nervos, iar Hal simţi un ghimpe în ceafă. Văzu o cută îngrijorată trăgând o brazdă de nelinişte între sprâncenele lui Abel.

— Deci voi încerca să fiu scurt şi la obiect – nu sunt în favoarea momentelor teatrale în stil victorian, care însoţesc citirea publică a unui testament, dar sunt pentru transparenţă în aceste chestiuni şi

ultimul lucru pe care l-aş dori ar fi ca oamenii să se bazeze pe o ipoteză greşită a...

— Pentru numele lui Dumnezeu, vorbeşte, omule! exclamă Harding, nerăbdător.

— Harding...

Abel puse o mână liniştitoare pe braţul fratelui său, dar Harding se smuci:

— Nu mă lua aşa, Abel. În mod clar se învârte în jurul a ceva şi eu, unul, aş vrea s-o scurteze şi să aflu ce este. Mama a crăpat şi a lăsat totul Adăpostului de Câini Battersea sau ceva de genul?

— Nu chiar, spuse domnul Treswick şi îşi îndreptă privirea către Harding, apoi către Hal, către doamna Warren şi înapoi la Harding, îşi aranja din nou hârtiile şi îşi aşeză mai bine ochelarii pe nas. Ăăă... pe scurt, iată: bunurile moştenite includ circa trei sute de mii de lire în numerar şi valori mobiliare, din care se vor scădea cheltuielile pe taxele de moştenire, şi includ casa în sine, care încă nu este evaluată, dar este de departe cea mai importantă parte a întregului şi cu siguranţă va depăşi un milion de lire sterline, posibil două, în funcţie de circumstanţe. Doamna Westaway a lăsat mai multe indicaţii privind moştenirea: treizeci de mii de lire sterline doamnei Warren – menajera dădu scurt din cap – şi zece mii de lire pentru fiecare dintre nepoţi...

La aceste cuvinte, Hal simţi cum îi creşte pulsul şi obrajii i se colorează.

Zece mii de lire sterline? Zece mii de lire sterline!? Uau! I-ar putea plăti datoria domnului Smith, ar plăti chiria, factura de gaze... şi-ar permite chiar o vacanţă! O căldură pâlpâitoare o cuprinse, ca şi cum ar fi băut ceva deosebit de fierbinte şi de hrănitor. Se strădui să nu zâmbească. Încercă să-şi amintească că încă mai rămâneau multe de negociat. Dar cuvintele continuau să se repete în capul ei. Zece mii de lire sterline. Zece mii de *lire sterline*.

Era tot ce putea face pentru a rămâne pe loc, când fiecare particulă din ea ar fi vrut să danseze cu frenezie. Putea fi adevărat?

Dar domnul Treswick încă vorbea:

— Cu excepţia nepoatei ei, Harriet.

Oh!

Senzaţia era de balon umflat care se prăbuşeşte ca o grămadă tristă de cauciuc colorat mai repede decât i-ar lua cuiva să descrie asta.

Cu acea singură propoziţie totul se terminase. Îşi imagină zece mii

de lire risipite în briza mării, bancnotele fluturând peste marginea ţărmului stâncos, în Atlantic.

Trebuia să renunţe la vis cu o strângere de inimă, dar îşi dădu seama, în timp ce urmărea cu ochii minţii cum dispar bancnotele, că fusese o fantezie absurdă să se gândească că poate să scape atât de uşor. Ridicol, pe bune. Certificate de naştere aranjate, date de naştere falsificate – oare ce fusese în capul ei?

Ei bine, se terminase, dar cel puţin nu fusese descoperită. Nu stătea mai rău decât înainte. Cât despre ceea ce urma să facă ea cu domnul Smith şi mesagerii săi... în fine, nu se putea gândi acum la toate. Trebuia să treacă prin asta şi să scape.

Fusese o cruzime totuşi să i se legene promisiunea în faţa ochilor un moment, doar pentru a-i fi apoi smulsă.

În timp ce adrenalina exaltării scădea, avu un moment de epuizare şi îşi folosi o mână ca să se ţină mai bine pe scaun, în timp ce domnul Treswick îşi curăţa din nou gâtul, pregătit să continue:

— Pentru Harriet, spuse el, cu un glas puţin ciudat, amestecându-şi din nou documentele, ca şi cum nu ar fi vrut să spună ce urmează, pentru... ăăă... Harriet, doamna Westaway a lăsat tot restul proprietăţii sale, după plata taxelor de moştenire.

Se lăsă o tăcere lungă.

Harding explodă primul, vocea lui spărgând liniştea:

— *Ce?*

— Mi-am dat seama că asta ar putea fi un şoc, spuse domnul Treswick cu discreţie, de aceea am simţit că nu trebuie decât să vă informez perso...

— La naiba cu asta! strigă Harding. Eşti nebun?

— Vă rog să nu ridicaţi vocea, domnule Westaway. Este regretabil că mama dumneavoastră nu a considerat că este adecvat să discute acest lucru când era încă...

— Vreau să văd formularea, spuse Harding printre dinţii scrâşniţi.

— Redactarea?

— Testamentul. Textul. Îl vom ataca. Mama trebuie să fi fost nebună... când e datată această monstruozitate?

— Şi-a scris testamentul acum doi ani, domnule Westaway, şi mi-e teamă, deşi vă înţeleg nemulţumirea, că nu există nicio îndoială asupra capacităţilor mentale ale doamnei Westaway. A cerut doctorului să o viziteze în ziua în care şi-a scris testamentul, cu scopul, cred, de a evita

cu succes orice astfel de contestaţie.

— Atunci influenţă nejustificată!

— Nu cred că doamna Westaway o cunoscuse pe nepoata ei, aşa că este greu de spus cum s-ar pune pro...

— Dă-mi blestematul ăla de testament! tună Harding şi smulse bucata de hârtie din mâinile domnului Treswick.

Hal era lipită de spatele scaunului, cu degetele amorţite şi albite de apăsare, simţind ochii lui Mitzi, Abel şi Ezra asupra ei, pe măsură ce Harding parcurgea lungul document şi începu să citească din el cu voce tare:

— *Eu, Hester Mary Westaway, fiind...* Dumnezeule, sunt pagini întregi cu chestia asta... Aha, aici! *Iar nepoatei mele, Harriet Westaway, ultima dată cunoscută a fi rezidentă în Marine View Villas, Brighton, îi las restul moştenirii mele* – Iisuse Hristoase, e adevărat! Mama trebuie să fi fost nebună.

Bâjbâi drumul spre canapea şi se aşeză cu grijă, parcurgând febril documentul, ca şi când ar fi căutat un fel de explicaţie, ceva care ar face ca această nebunie să dispară. Când îşi ridică privirea, faţa îi era purpurie, inundată de sânge:

— Cine este fata asta? Habar n-avem cine este!

— Harding, încercă Abel să-l liniştească, punându-şi o mână pe umărul fratelui, calmează-te. Nu este momentul să...

— Cât despre tine, Treswick, şarlatan blestemat, ce treabă aveai s-o laşi pe mama să iscălească un astfel de document? Ar trebui să te dau în judecată pentru incompetenţă!

— *Harding,* interveni Mitzi cu un ton de alertă, Abel, domnule Treswick – uitaţi-vă la fată!

— Cred că o să leşine, spuse detaşat o voce din dreapta lui Hal şi ea simţi cum toate capetele din cameră se răsucesc spre ea, chiar în timp ce încăperea însăşi începu să se fragmenteze.

Hal nu simţi cum marginea scaunului scapă din strânsoarea ei slăbită, iar strigătul de alarmă a lui Mitzi veni ca de la mare depărtare.

Nici măcar nu simţi lovitura, când corpul ei izbi podeaua. Nimicul se revărsă asupra ei ca un val mare, recunoscător.

Capitolul 14

— Harriet!

Vocea din urechile lui Hal era insistentă, aducând-o la suprafaţă de departe, din adâncuri, unde părea că-şi petrecuse mult timp.

— *Harriet!* Haide, e timpul să-ţi vii în fire.

Şi apoi, ca şi cum s-ar fi adresat altcuiva:

— Are încă febră. Fruntea îi frige ca un calorifer.

Hal clipi, ferindu-şi ochii de lumina care rănea:

— Ce... cum...?

Gâtul îi era dureros şi uscat.

— O, slavă Domnului! Eram îngrijoraţi!

Era o voce de femeie, iar Hal clipi din nou şi îşi căută ochelarii. Şi-i aşeză la ochi, iar camera deveni o imagine clară. Mai întâi chipul lui Mitzi şi apoi, în spatele ei, figura unui bărbat – Abel, parcă. Îşi aminti totul. St Piran. Înmormântarea. Casa. Şi – Dumnezeule – acea scenă cu Harding...

— Uite aici, spuse Mitzi.

Se auzi un foşnet şi un pahar cu apă se ridică sub nasul lui Hal.

— Ia astea. Ai dormit secole. Trebuie să fii foarte deshidratată.

— Eu... c-ce oră este?

— Aproape nouă. Eram destul de îngrijoraţi. Abel şi cu mine tocmai discutam dacă ar trebui să te ducem la urgenţe.

— C-ce s-a întâmplat?

Privind în jos, văzu că zăcea pe o canapea, cu rochia ridicată până pe coapse, dar slavă Domnului că era o pătură peste picioarele ei. Camera era una pe care nu o recunoştea – un fel de bibliotecă, după cum arăta, cu rafturi de culoarea mierii, înalte până-n tavanul cu pete de igrasie şi cu rânduri de cărţi legate în piele, scorojite şi îmbrăcate în pânze de păianjen.

— Te-ai prăbuşit şi, când am încercat să te ajutăm, ardeai, pur şi simplu. Ce noroc pe capul tău că eşti o fiinţă mică şi slăbănoagă.

— Cum te simţi, Harriet?

Era Abel, vorbind pentru prima dată, cu o voce de tenor, uşoară şi neliniştită. Veni să îngenuncheze lângă canapea şi o atinse uşor pe frunte. Hal trebui să se abţină să nu se retragă în urma atingerii lui familiare, dar articulaţiile lui erau reci.

— Vrei să chem un doctor?

— Doctor?

Hal se răsuci pe pernele canapelei, stârnind norişori de praf care se roteau în lumina aurie a veiozei. Şi-l imagină pe Abel ridicând-o de pe podea, cu fusta sumeasă până la şolduri şi îşi simţi obrajii radiind fierbinţeală.

— Doamne, nu! Vreau să spun, mulţumesc, dar nu cred...

— Nu sunt sigur că avem mari şanse să facem rost de un doctor peste program, spuse Abel, mângâindu-şi gânditor mustaţa. Dar, dacă te simţi ameţită, ar trebui să încercăm la urgenţe.

— Nu am nevoie de un doctor, spuse Hal, străduindu-se ca vocea să-i sune ferm.

— E încă foarte fierbinte, spuse Mitzi, vorbind despre Hal ca şi cum ea nu ar fi rostit nimic. Crezi că mama ta avea un termometru pe undeva?

— Dumnezeu ştie, spuse Abel şi se ridică, scuturându-şi genunchii. În dulapul de medicamente or fi probabil nişte aparate victoriene letale pe bază de mercur. Mă duc să arunc o privire.

— Oh, te duci tu? Eşti un dulce. iPhone-ul lui Rich are o aplicaţie care susţine că poate lua temperatura, dar nu văd cum poate fi corectă.

— Sunt bine! spuse Hal.

Îşi coborî picioarele pe podea, provocând un cor dezaprobator din partea lui Abel şi a lui Mitzi.

— Dragă...

Abel îi puse o mână pe umăr şi o apăsă la loc cu spatele pe canapea.

— Te-ai albit ca o foaie de hârtie şi te-ai prăbuşit. Poţi fi oricum, numai bine nu eşti. Acum, dacă te las singură cu Mitzi, ca să merg să găsesc un termometru, promiţi să nu fugi?

— Promit, spuse Hal fără multă tragere de inimă.

Îşi puse picioarele înapoi pe canapea şi îşi întinse spatele, ferindu-şi ochii de strălucirea lămpii.

Mitzi văzu gestul şi se aplecă:

— Lumina îţi face rău la ochi?

— Un pic, recunoscu Hal. Nu aveţi niciun analgezic? Capul chiar mă doare.

— Nu mă miră, spuse Mitzi, cu o nuanţă de asprime în voce, în timp ce aplecă lampa în lateral, îndepărtându-i strălucirea de faţa lui Hal. Ai căzut pe parchet ca un buştean. Şi ai căpătat ditamai cucuiul. Păcat că

n-ai căzut pe partea cealaltă – ai fi aterizat pe covor, deşi e atât de jerpelit, încât nu sunt sigură că ar fi folosit la ceva. Da, am în geantă nişte paracetamol, dar e în cealaltă cameră. O să fii bine în timp ce mă duc să-l iau?

Hal dădu din cap şi Mitzi se ridică:

— Nu face nicio prostioară. Nu vreau să leşini din nou.

— N-o să fac, spuse Hal încetişor, însă nu-i zise că ideea de a sta zece minute singură, în timp ce Mitzi îşi caută geanta, era chiar mai tentantă decât analgezicul.

Când uşa se închise în spatele lui Mitzi, Hal îşi lăsă capul să cadă la loc pe canapea şi încercă să se gândească – pentru a pune cap la cap ceea ce se întâmplase, în interludiul ciudat şi confuz dintre anunţul domnului Treswick şi leşinul ei.

Pentru că nu avea sens. Nimic din toate astea nu avea sens. Fusese numită în testamentul acelei femei. Cu numele şi adresa ei. Testamentul se referea la ea – nu era nici cea mai mică îndoială. Ar putea... ar putea fi adevărat? *Era* ea nepoata pierdută de mult a doamnei Westaway?

O rază de speranţă începu să pâlpâie, aproape dureros, cu intensitatea năzuinţei.

Fii sceptică, Hal, îi şoptea în ureche vocea mamei ei, *şi fii de două ori sceptică atunci când e vorba de ceva ce vrei să crezi.*

Căci asta era problema. Îşi spunea asta nu pentru că era posibil, ci pentru că *dorea* să fie aşa. Putea să nu fie adevărat, oricât de mult ar fi vrut să se convingă de acest fapt. Certificatul de naştere al mamei sale o contrazicea categoric. Oricum învârtea Hal posibilităţile în mintea ei, era imposibil să facă legătura. Mama sa putea să fie înrudită cu această familie de departe – Westaway nu era un nume comun. Dar dacă Hal nu ignora dovezile – nu doar din certificatul ei de naştere, ci şi din cel al mamei sale –, n-avea cum să fie nepoata lui Hester Westaway.

Ceea ce însemna că... Hal încercă să se gândească la ceea ce spusese domnul Treswick în cimitir. Era posibil ca greşeala să se fi comis nu după ce fusese redactat testamentul, ci înainte? Să fi angajat Hester Westaway pe cineva să-i găsească fiica şi cumva acela încurcase teribil iţele?

Hal îşi apăsă degetele pe ochi, simţindu-şi febra din obraji, iar capul îi pulsa ca şi cum ar fi fost gata să explodeze.

— Aşa...

Vocea venea dinspre uşă şi Hal deschise ochii ca s-o vadă pe Mitzi mergând prin bibliotecă repede, cu o cutiuţă albă în mână.

— Ia două. Ar trebui să-ţi ajute şi la febră. Ah, Abel, spuse ea, când unul dintre dulapurile bibliotecii se dădu la o parte şi cumnatul ei apăru cu ceva în mână. La timp! E un termometru?

— Da.

Îl ridică în lumina lămpii, cu vârful strălucind argintiu.

— Oarecum spre propria mea uimire, am avut dreptate: este mercur, aşa că, pentru numele lui Dumnezeu, nu-l înghiţi, Harriet! Nu vreau să fiu responsabil de otrăvirea nepoatei mele!

Nepoatei mele. Hal simţi cum obrajii i se înroşesc involuntar când el îi strecură tubul de sticlă sub limbă, rece în fierbinţeala din gura ei, dar nu putea răspunde, aşa că închise doar buzele în jurul termometrului şi-l privi pe Abel întorcându-se spre Mitzi:

— Edward a sunat dintr-un service de lângă Bodmin. Nu mai întârzie mult. Îi pare rău că nu a venit la slujbă, ştii, dar a fost de serviciu la spital şi n-a întâlnit-o niciodată pe mama, aşa că părea puţin cam ipocrit să ceară să-şi ia o zi liberă...

— Totuşi, spuse Mitzi, e soţul tău.

— Partener, dragă Mitzi, partener. E o diferenţă, cel puţin în ochii celor de la Personal. Pentru socri primeşti automat o zi liberă, cu compasiune. Pentru mama îndepărtată a iubitului tău, nu prea. Edward este partenerul meu, adăugă el pentru Hal. E doctor şi cred că ne vom simţi mult mai fericiţi când o să te consulte.

Hal încuviinţă, simţind termometrul de sticlă zornăind între dinţii ei. Mitzi şi Abel rămaseră tăcuţi şi se aşezară, ascultând vocile care se ridicau şi amuţeau în camera alăturată, Abel mângâindu-şi meditativ mustaţa cu un deget.

— Harding s-a calmat? întrebă el.

Mitzi îşi dădu ochii peste cap şi ridică din umeri:

— Nu chiar. Îmi pare rău pentru soţul meu, spuse ea, întorcându-se spre Hal. Nu a fost o mică ieşire edificatoare, îmi dau seama, dar trebuie să înţelegi că a fost un şoc teribil. Fiind fiul cel mai mare, cred că Harding presupunea că, în mod firesc...

— E de înţeles, spuse Abel. Harding şi-a petrecut toată viaţa încercând să se afirme în faţa mamei şi acum primeşte asta, de dincolo de mormânt. Bietul de el.

— Oh, Abel, nu mai fi aşa de sfânt! spuse Mitzi. Ai aceleaşi drepturi

să fii supărat.

Abel oftă. Își schimbă poziția în fotoliu, trăgându-și pantalonii deasupra genunchilor, ca să nu se întindă țesătura.

— Bine, n-aș fi om dacă n-aș admite că sunt un pic supărat... Dar diferența este, Mitzi dragă, că eu am avut la dispoziție douăzeci de ani ca să mă obișnuiesc cu situația. Știam de dezaprobarea mamei și m-am resemnat cu ani în urmă.

— Soacra mea l-a lăsat pe Abel fără niciun ban, îi explică Mitzi lui Hal, cu o nuanță de neîncredere justificată în voce.

— A fost destul de șocant la vremea respectivă, spuse Abel mai degrabă obosit, dar asta e, era altă epocă.

— Era 1995! exclamă Mitzi. Opiniile mamei voastre erau depășite chiar și atunci, Abel. N-o scuza pentru ceea ce a făcut. Eu, una, în locul tău, nu aș fi participat nici măcar la înmormântare. Ești *prea* îngăduitor, tu...

— Mă rog, spuse Abel, ridicând vocea și întrerupând-o, ideea e că nu mă așteptam să obțin vreun ban prin testament, așa că nu am fost șocat.

— Ei, bine, îți aplaud calmul și bunăvoința. Dar nu ești surprins pentru Ezra? Harding spunea mereu că era favoritul mamei voastre.

Abel ridică din umeri:

— Ca băiețel, da. Dar, știi, ca adult, s-a îndepărtat de noi toți, inclusiv de mama. Cred că a fost pur și simplu prea... după sora mea, sora noastră, după ce ea...

Se opri, ca și cum cuvintele ar fi fost prea dureroase ca să fie rostite cu voce tare. Când clipi, Hal văzu că pe genele sale erau lacrimi. Simți o durere bruscă înjunghiind-o, o manifestare fizică a vinovăției care o frământa.

— Îmi pare rău...

Cuvintele erau deformate de termometru, dar ieșiseră aproape fără să vrea, căzând în tăcerea pe care o crease Abel, iar capul lui se ridică.

— Să nu-ți pară rău, draga mea. Cu siguranță nu a fost vina ta.

Îi evită privirea și se uită în altă parte, spre umbrele șemineului gol.

— Dar o să spun asta: oricât am iubit-o pe Maud, oricât de mult am înțeles de ce a trebuit să facă ceea ce a făcut, ne-a făcut rău tuturor când a fugit, în special lui Ezra. Douăzeci de ani risipiți întrebându-ne dacă trăiește sau a murit și dacă ne va contacta într-o zi. Și acum asta – această bombă. Ce s-a întâmplat cu ea, Harriet?

Hal simţi că inima îi palpită ca şi când o mână i s-ar fi încleştat în juru-i, oprindu-i sângele, şi, pentru o clipă, se gândi să mimeze alt leşin, dar nu putea să se eschiveze în felul ăsta pe termen lung. Simţise întrebarea dându-i un ghiont pe muchia conversaţiei din sufragerie, tot timpul cât o interogaseră fraţii, îi simţise pe ei dând ocol subiectului, încercând s-o facă să le răspundă la jumătăţile lor de întrebări şi fusese salvată numai prin reticenţa lor foarte englezească de a discuta la prima întâlnire despre ceva atât de personal şi emoţional. *Cum a murit mama ta?* Era un lucru greu de întrebat – şi Hal se bazase pe faptul că ei vor gândi aşa.

Dar acum, în acest cerc intim de lumină aruncat de la lampă, întinsă pe canapea, ţintuită pe pătură, acum, acolo, nu exista scăpare. În mod clar, indiferent care era adevărul, Abel, cel puţin, nu ştia ce s-a întâmplat cu sora lui. Ar fi trebuit să-şi spună adevărul *propriu* – şi dacă nu s-ar fi potrivit cu ceea ce aflase domnul Treswick, atunci asta ar fi fost şi jocul s-ar fi terminat.

Ceea ce trebuia să facă era să depăşească o limită – nu doar în ceea ce priveşte riscul pe care şi-l asuma, ci şi în privinţa felului în care urma să-şi folosească propria tragedie în serviciul unui obiectiv malefic şi necinstit. Dar nu era nicio cale de-a ocoli asta.

Odată, cu mult timp în urmă, un profesor de la şcoală o alintase pe Hal „şoricel", iar descrierea o ofensase, deşi atunci nu ştia de ce. Dar acum înţelegea. Oricum ar fi arătat pe dinafară, înăuntru, adânc în centrul ei, era nu un şoricel, ci ceva cu totul diferit: un şobolan – mic, negru, tenace şi perseverent. Şi acum se simţea ca un şobolan încolţit, luptând să supravieţuiască.

Îşi scoase termometrul din gură, ţinându-l în mână, şi trase aer în piept:

— A murit, spuse ea liniştită. Cu puţin peste trei ani în urmă, câteva zile înainte de ziua mea de naştere de 18 ani. A fost un accident de maşină. A fost ucisă instantaneu – accident cu făptaş neidentificat. Eram la şcoală. Am primit un telefon...

Se opri, incapabilă să termine, dar lucrurile fuseseră spuse.

— Dumnezeule, spuse Abel.

Vocea îi era o şoaptă şi îşi acoperi faţa cu mâna. Era prima dată când Hal vedea durere adevărată de când ajunsese aici – în ciuda înmormântării doamnei Westaway – şi simţi că stomacul i se întoarce pe dos când realiză brusc ceea ce tocmai făcuse. Durerea lui Abel era

reală şi palpabilă. Nu doar exploatarea morţii mamei ei o făcea să se simtă oribil, ci şi felul în care îi provocase lui Abel durere.

Aceştia sunt oameni adevăraţi. Privea fata lui Abel în lumina veiozei, cu un fel de amorţeală. *Nu sunt figurile grosolane de bogătani imaginari pe care le-ai creat în tren. Aceştia sunt oameni adevăraţi. Aceasta este o durere adevărată. Te joci aici cu vieţile altora.*

Dar nu putea să gândească aşa. Începuse ceva şi nu avea de ales decât să ducă lucrurile la bun sfârşit. Nu putea pleca înapoi, la domnul Smith şi la executanţii săi care aşteptau, şi, dincolo de asta, la lupta disperată, zilnică, pentru a face rost de mâncare, a supravieţui, a-şi păstra capul deasupra apei...

— O, Abel, dragă, spuse Mitzi cu o voce guturală.

— Îmi pare rău, spuse Abel şi îşi şterse ochii, clipind des. M-am gândit... chiar m-am gândit că mă voi împăca cu ideea morţii ei, adică... nu am auzit de ea atât de mult timp, evident că am presupus toate... dar să ştii că în toată perioada asta credeam că era în viaţă şi bine... şi nu am ştiut niciodată... Doamne, Dumnezeule... Bietul Ezra.

Bietul Ezra? Dar Hal nu avea timp să descâlcească remarca lui Abel, pentru că Mitzi vorbea:

— Abel, crezi că... începu ea şi apoi se opri.

Când continuă, ezita, de parcă nu era sigură de ceea ce era pe cale să spună.

— Crezi că... din cauza asta?

— Din cauza asta ce?

— De ce... testamentul. Crezi că mama ta, poate, şi-a dat seama cum s-a purtat? Că a alungat-o pe sora voastră şi probabil s-a simţit... nu ştiu... într-un fel vinovată?

— Un fel de ispăşire? întrebă Abel şi apoi ridică din umeri din nou. Sincer? Nu cred. Dumnezeu ştie, n-am înţeles niciodată motivele mamei. În ciuda faptului că am trăit cu ea aproape douăzeci de ani şi îi cam ştiu mecanismele gândirii, nu cred că vinovăţia a fost un sentiment pe care l-a înregistrat vreodată, ca să nu mai vorbim de capacitatea de a-l înţelege. Aş vrea să cred că a fost ceva atât de pozitiv ca ispăşirea, dar adevărul este că...

Se opri, aruncă o privire spre Hal şi apoi izbucni într-un fel de râs nebunesc, ca şi cum ar fi încercat să scape de conversaţie:

— Dar ascultaţi-mă cum bat câmpii! Biata Harriet încă strânge termometrul cu disperare! Hai să vedem ce spune instrumentul.

Hal i-l întinse:

— Îmi pare rău, spuse ea din nou, şi de data asta chiar o spuse din inimă. Pentru toate astea... O să plec mâine.

Dar când Abel ţinu termometrul în lumină, el fluieră şi clătină din cap:

— 101,5[21]! Nu se pune problema să pleci nicăieri, domnişoară!

— O sută şi unu! scoase Mitzi un mic ţipăt. Bunule Dumnezeu! Cu siguranţă nu poţi pleca acasă mâine, Harriet, să nu aud aşa ceva! Oricum... îi aruncă lui Abel o privire scurtă, aproape temătoare – oricum, va trebui să stai pe-aici. Sunt atâtea de discutat. La urma urmei – acum e casa ta.

[21] 101,5 grade Farenheit = 38,6 grade Celsius *(N.t.)*.

Capitolul 15

Casa ta acum.

Casa ta acum.

Cuvintele se învârtejeau înspăimântător înăuntrul lui Hal, în timp ce zăcea în întunericul camerei de la mansardă, ascultând vântul prin copacii de-afară, trosnetul focului în sobă și îndepărtatele sunete ale mării, încercând să înțeleagă ceea ce tocmai se întâmplase.

Nu avusese curajul să se confrunte cu Harding și, din fericire, Abel și Mitzi cedaseră rugăminții ei de a se culca devreme. Abel o ajutase să urce pe scări, aprinsese focul, apoi se retrăsese discret în timp ce ea intra în hainele de noapte, cu membrele tremurând, într-un amestec de oboseală și febră. Apoi, după ce Hal se așezase în pat, apăruse Mitzi cu un castron de supă pe o tavă.

— Mi-e teamă că e doar Heinz[22], spuse ea când așeză tava pe noptiera lui Hal și aranjă conținutul ei. O! fir-ar, e deja rece. Jur că era fierbinte când am ieșit din bucătărie!

— E-n regulă, pe bune, spuse Hal.

Avea vocea răgușită și fața fierbinte de la foc, în ciuda răcelii umede a lenjeriei de pat.

— Nu mi-e foame.

— Ei bine, trebuie să mănânci ceva, cerul știe că nu ai suficiente rezerve. Edward va fi aici în câteva minute și o să te vadă înainte să ne așezăm la cină.

— Mulțumesc, spuse Hal cuminte.

Simțea că obrajii îi ard, nu numai de la febră și de la căldura sobei, ci și gândindu-se la ceea ce făcea ea acestei familii și cât de frumos se purtau Mitzi și Abel. Acasă, în Brighton, totul părea atât de diferit – de complet diferit. Riscând totul ca să smulgă câteva sute de lire de la o mână de străini bogați – părea ceva mai degrabă cavaleresc – o acțiune stil Robin Hood, cam așa.

Dar acum era aici, în casa lor de familie, și moștenirea nu era de câteva sute, nici măcar de câteva mii la care avusese îndrăzneala să spere, ci ceva terifiant de enorm – și ceea ce făcea ea nu părea deloc galant.

---

[22] Marcă de produse alimentare *(N.t.)*.

Era imposibil să scape cu bine din asta. Furia din ochii lui Harding vorbea despre procese și despre testamente contestate și despre detectivi particulari. Dar acum era prea târziu să se întoarcă și să fugă. Era blocată aici – la propriu.

Hal simți că stomacul i se întoarce pe dos și, sub privirea atentă a lui Mitzi, luă o lingură de supă și se forță s-o înghită.

Se auzi o bătaie în ușă, în timp ce ridica spre buze a doua lingură, iar Mitzi se ridică și deschise. În prag era Abel, cu părul lui blond-închis, ciufulit – și un bărbat frumos, cu ochii albaștri, purtând o haină împroșcată de ploaie. Avea o mustață blondă, groasă, dar în ciuda acestui detaliu Hal îl recunoscu de pe Facebook, chiar înainte ca Abel să vorbească:

— Harriet, el e partenerul meu, Edward.

— Edward!

Mitzi îl sărută pe amândoi obrajii, înainte de a-l introduce în camera mică. Era înalt, cu umerii lați, și părea să umple spațiul.

— Intră s-o cunoști pe Harriet.

— Harriet, spuse Edward. Încântat.

Vocea îi era manierată, de om educat, iar haina arăta bine croită și nou-nouță, dar și-o scoase și-o aruncă neglijent pe braț, înainte de a ajunge la căpătâiul lui Hal. Ei bine, iată un mod ciudat a cunoaște o nouă nepoată, dar sunt încântat să te întâlnesc. Edward Ashby.

Întinse mâna și Hal o luă ezitând, simțind pielea rece, comparativ cu mâna ei fierbinte.

— N-o să te rețin, pentru că îmi imaginez că probabil vrei să dormi, dar Abel a spus că ai suferit un mic atac, așa este?

— Am leșinat, spuse Hal. Dar nu e nimic serios, jur.

Încercă să-și limpezească vocea, ca să nu sune răgușit.

— Am uitat să mănânc, știți cum e.

— Sincer, nu, spuse Edward cu un zâmbet larg. Stomacul meu este sacru și încep să-mi planific prânzul de pe la 9:30, dar o să te cred pe cuvânt. Se pare că ai puțină temperatură. Dureri de cap?

— Doar o vânătaie unde m-am lovit, spuse Hal.

Adevărul era că o durea capul, deși paracetamolul o ajutase puțin.

— Greață?

— Nu, deloc.

Asta, cel puțin, era adevărat.

— Și mănânci – e semn bun. Păi, cred că ești mai bine, dar dacă

începi să te simţi iar rău, spune-ne, OK?

— OK, spuse Hal.

Tuşi şi încercă să-şi înăbuşe tusea cu mâna.

— Ai luat ceva pentru temperatură? întrebă Edward.

— Paracetamol.

— Poţi să iei şi un ibuprofen, dacă vrei – cred că am. Se ridică şi îşi pipăi mai întâi buzunarele de la costum, apoi pardesiul şi în cele din urmă descoperi nişte pastile. Erau într-un flacon de dispensar, fără marcă, singura etichetă fiind a unui farmacist, scrisă de mână, pe care Hal n-o putea descifra, dar el răsuci capacul şi scutură două pilule pe masă.

— Mulţumesc, spuse Hal. Abia aştepta să plece toţi, dar încercă să zâmbească.

— Înghite-le, spuse Edward, cu destulă hotărâre. O să te simţi mai bine dacă o faci.

Hal se uită la pastile. Erau albe şi nemarcate. Nu aveau pilulele, de obicei, ceva pe ele care să precizeze doza? O năpădi un gând fugar, paranoic, că ar putea fi orice, de la Viagra la pastile de dormit. Dar era ridicol, sigur.

— Ia pastilele, Harriet, spuse şi Abel. Nu vrem să-ţi crească temperatura peste noapte.

Mai degrabă cu reţinere, Hal le puse pe limbă, luă o gură de apă şi le înghiţi. Edward zâmbi:

— Foarte bine. Şi, cu asta, te las să-ţi mănânci supa. Îmi pare rău că ne întâlnim în aceste circumstanţe, Harriet, spuse Edward în timp ce-şi recupera haina.

Hal nu era sigură dacă se referea la înmormântare, la durerea ei sau la tot.

— Dar, asta e – să dormi bine!

— Noapte bună, Harriet, spuse Abel.

Îi strânse puţin umărul lui Hal, făcând-o să se clatine, doar o atingere. Zâmbi încercând să-şi ascundă disconfortul.

— Noapte bună, Harriet, repetă Edward.

Îi făcu cu ochiul şi îl urmă pe Abel afară din cameră.

— Le spuneţi voi lui Freddie şi Kitty că e timpul să se culce? zise Mitzi pe urmă amândurora, iar Abel dădu din cap şi spuse ceva ce Hal nu auzi.

— Dragul de Abel, spuse Mitzi în timp ce siluetele lor erau înghiţite

de scara îngustă şi întunecoasă până la palierul principal. O dulceaţă de om. Păcat că nu a avut copii, se dedică total muncii lui.

— Ce lucrează?

— Face lobby pentru organizaţiile de caritate dedicate copiilor. E bine-cunoscut, se pare, în lumea aceea. E, pur şi simplu, unul dintre cei mai buni oameni pe care i-am întâlnit vreodată – nu pot să înţeleg de unde a moştenit asta sau cum a supravieţuit modului în care l-a tratat mama lui, dar iată-l! Sunt sigură că altul s-ar fi înrăit de tot! Dar uite cum te bat la cap, împiedicându-te să-ţi vezi de ale tale.

Atinse cu un deget tava:

— Ar trebui să-ţi termini supa. Abia dacă ai mâncat.

— Cred că sunt prea obosită ca să mănânc mult, îmi pare rău, Mi... Mitzi.

Se încurcase în nume, neştiind cum să-i spună: doamnă Westaway? Mătuşă Mitzi? Părea din ce în ce mai greşit să pretindă că ar avea o relaţie pe care nu o avea. Din fericire, Mitzi nu păru să fi observat, doar oftă şi se ridică:

— Păi, fă ce poţi, dar un somn bun e probabil tot ceea ce-ţi trebuie cu adevărat. Somn uşor, draga mea.

— Mulţumesc, spuse Hal sau încercă s-o facă, descoperind că gâtul îi era ţeapăn, iar cuvintele se înăbuşiră, pierzându-se în zgomotul paşilor lui Mitzi, care se îndepărta pe scări, urmându-i pe ceilalţi.

După plecarea ei, Hal dădu deoparte vasul cu supă rece, îngheţată, stinse lumina şi îşi puse obrazul cald pe pernă. Focul muri, lăsând doar strălucirea roşie a cărbunelui, dar rămăsese un gol între draperii, iar luna strălucea printre ramuri, desenând modele abstracte pe zidurile albe.

Pereţii mei, se gândi Hal uluită. *Copacii mei.*

Nu sunt ai tăi.

Cuvintele se învârteau în capul ei, amestecându-se cu vocile zgomotoase ale fraţilor, cu mii de întrebări la care avea nevoie să găsească răspunsurile înainte de a doua zi, cu sute de „ce” şi de „dacă” şi de „cum”...

Dacă măcar, dacă *măcar* moştenirea ar fi fost ceea ce sperase – câteva mii de lire sterline, aşa cum se cuvine pentru o nepoată pierdută de mult timp. Aşa ceva ar fi putut accepta fără întrebări, înainte de a aluneca înapoi în umbră, pentru a-şi relua vechea viaţă.

Simţea realitatea ca pe o piatră de moară înspăimântătoare, care o

trăgea în jos, în timp ce se străduia să se elibereze de ceea ce făcuse. Nu urma să fie nicio revendicare rapidă aici – nicio dispariţie misterioasă înapoi la Brighton într-o strategică încercare de a pierde contactul cu presupusele rude. Indiferent de ceea ce făcuse, dacă reuşise sau nu să-l păcălească pe domnul Treswick pe termen lung, acum era înlănţuită în acest loc.

Dar de ce alesese doamna Westaway calea de a-şi tăia fiii de la moştenire şi de a lăsa totul unei fete pe care n-o cunoscuse niciodată, fiica unei femei pe care n-o văzuse ani întregi?

Şi de ce optase s-o facă în felul acesta – dând totul la iveală după moartea ei? Era laşitate? Nu părea să se potrivească asta cu portretul pe care i-l înfăţişau copiii – imaginea pe care Hal o pusese cap la cap era cea a unei femei neîmblânzite, inflexibile şi fără frică.

Se simţea dintr-odată epuizată, cu ochii grei de o oboseală care părea s-o fi copleşit. Cu ochii închişi, zăcu nemişcată în micul pat, simţind pe obraz răcoarea pernei şi ascultând sunetele casei, care se domoleau pentru noapte, simţind peste tot prezenţa sufocantă a familiei Westaway. O ploaie proaspătă stropea fereastra şi crezu că aude – deşi poate era doar imaginaţia ei – sunetul îndepărtat al valurilor pe ţărm.

O imagine se aprinse în mintea lui Hal – ape în creştere, trecând peste toate capetele lor, în timp ce doamna Westaway râdea de dincolo de mormânt; îşi deschise larg ochii, un flux brusc de teamă făcându-i pielea să se zbârlească.

Opreşte-te, şopti ea. Era un truc pe care-l învăţase de la mama ei, când era fetiţă – când coşmarurile deveniseră prea reale; uneori, cuvintele rostite cu voce tare erau suficiente pentru a rupe vraja, pentru a face să tacă vocile din capul ei.

Imaginea se retrase în fantezia paranoică din care apăruse. Dar mirosul ei persista... o femeie bătrână, amarnică, trecând dincolo de suferinţă şi abandonându-i sorţii pe cei vii.

În ce se băgase Hal? Şi oare ce declanşase?

Capitolul 16

Când Hal se trezi, camera de la mansardă strălucea în lumina soarelui şi ea rămase în pat încă o vreme, clipind dezorientată. Simţea asupra ei o greutate ciudată şi trebuia să se lupte cu vâscozitatea somnului şi să se forţeze să stea în picioare. Căscând şi cu ochii tulburi, încercă să-şi amintească unde se află.

Amintirea reveni cu o grabă neliniştitoare.

Nu era singură acasă, la etajul al treilea, în Marine View Villas, aşteptând să coboare spre debarcader pentru o nouă zi de muncă – era în Cornwall, în această casă ciudată. Şi, chiar înainte ca memoria să-i revină complet, ştia din felul în care i se strângea stomacul că se află în mare, mare bucluc.

Se ridică încet, lăsând să-i revină în minte evenimentele din ziua precedentă, simţindu-şi durerea din membre, care erau grele şi fără vlagă, şi ezitau s-o asculte. Era obosită, nu, nu doar obosită, mai mult decât asta – stoarsă de energie şi îşi simţea capul imens, ca şi cum ceaţa somnului s-ar fi agăţat încă de cotloanele minţii ei.

În timp ce îşi cobora picioarele peste marginea patului, îşi aduse aminte cum îi dăduse Edward acele pastile nemarcate şi insistenţa lui să le ia şi simţi un fior – nu doar de frig. Sigur că nu. Era doctor, la urma urmei. Şi, la urma urmei, care ar fi fost rostul?

Mai degrabă, suferea de pe urma răcelii cu care se căptuşise la înmormântare şi de efectele loviturii la cap.

Cu grijă, îşi atinse vânătaia de sub păr, dar, deşi locul se simţea puţin dureros, nu mai avea nicio umflătură. Îi era frig, dar nu mai era tremuratul ciudat, fierbinte-rece, din seara anterioară. Era doar frigul normal dintr-o dimineaţă rece de iarnă, picioarele ei retrăgându-se la atingerea dalelor pe care păşea spre valiză, unde era pus la încărcat telefonul.

7:27 dis-de-dimineaţă. Devreme, dar nu foarte. Avea, de asemenea, un mesaj necitit de la un număr necunoscut.

Cineva de la debarcader?

Hal bâjbâi după ochelari, îi puse şi apoi deschise mesajul.

CINCI ZILE era tot ceea ce scria.

Nicio semnătură. Dar Hal nu trebuia să se întrebe de la cine era.

Spaima ameţită de după somn dispăru deodată. Se trezi de-a

binelea, brusc, cu pielea zbârlită de frică, ca şi cum în orice clipă ar fi putut apărea pe uşă bărbatul sâsâit, cu cizmele lui cu placheuri metalice, s-o smulgă din patul îngust şi să o izbească în faţă. *Dinţi sparţi... oase rupte.*

Tremura.

Nu te pot găsi aici. Eşti în siguranţă aici.

Cuvintele îi potoliră bătăile inimii, aşa că le repetă ca pe o mantră, până când degetele ei tremurătoare erau destul de sigure ca să deschidă fermoarul de la valiză.

Eşti în siguranţă. Pur şi simplu lasă ziua să treacă. Pas cu pas.

Pas cu pas. OK. Camera mică era incredibil de rece, respiraţia ei dând naştere unor norişori albi, în timp ce îşi trăgea pe ea blugii şi un tricou. Pe fundul valizei era puloverul ei. Se încurcase într-un teanc de haine, iar Hal îl trase în grabă, fără a observa cutia care se agăţase de faldurile lui. Căzu cu zgomot la picioarele ei, capacul zbură şi cărţile de tarot se împrăştiară pe podea, ca nişte frunze tomnatice viu colorate.

Deasupra era cartea pe care o tăiase înainte de călătorie – Pajul cu săbii – cu capul înclinat, privind sfidător în afara cadrului, cu un mic zâmbet care putea fi orice, de la provocare la resemnare. Era o carte pe care Hal o văzuse de un milion de ori şi îi ştia fiecare detaliu, de la pasărea de la picioare până la lacrima din colţul dreapta, sus. Dar acum, când o ridică împreună cu celelalte, se opri o clipă, atentă la ceva de pe faţa personajului, încercând să analizeze ce-ar putea fi.

Îi scăpa motivul care-o oprise, aşa încât lăsă cărţile să cadă pe pat şi, cu un fior, despachetă puloverul şi şi-l trase peste cap.

Căldura lui familiară o învălui ca o îmbrăţişare şi, după ce îşi puse ciorapii şi îşi trase bocancii de motociclist, înalţi până la genunchi, se simţi într-un mod ciudat blindată, mai pregătită să se confrunte cu restul familiei acum, că era ea însăşi, decât impostoarea care fusese în ajun.

La urmă, îşi trecu degetele prin păr, luă telefonul mobil de pe noptieră şi se uită în jur ca să vadă dacă nu a uitat ceva.

În lumina puternică a dimineţii, camera arăta cumva diferit, poate mai puţin înfricoşătoare, dar mai rece, mai puţin iertătoare. Toate detaliile pe care le observase în ajun erau acum parcă mai evidente: barele metalice de la fereastră, vopsite în negru, ca şi patul de metal; soba mică, cât o cutie de pantofi; varul umed de pe tavan. În lumina zilei putea vedea că lucrul pe care îl luase drept o umbră în partea de

sus a ferestrei-ghilotină era de fapt o fantă vizibilă, acolo unde nu fusese corect închisă. Apropiindu-se, simţi curentul de aer rece care trecea pe acolo şuierând – nu era de mirare că încăperea era atât de rece.

Hal îşi strecură mâna printre bare şi apucă rama, încercând să închidă cerceveaua, dar părea să fie blocată, iar poziţia barelor o împiedica să împingă ca lumea.

Îşi trecu ambele mâini printre bare şi încercă din nou, aplecându-se ca să încerce să obţină un unghi mai bun şi, în timp ce făcea asta, ceva care scânteie în fereastră îi atrase atenţia. Era o zgârietură pe sticlă. De fapt, mai multe. Scria ceva.

Hal se redresă, încercând să descifreze literele. Erau ascunse în spatele uneia dintre zăbrele şi greu de văzut, dar aplecându-şi capul într-o parte, deodată lumina de dimineaţă a soarelui prinse urmele în unghiul cel mai bun, luminându-le astfel încât străluciră ca şi când ar fi fost scrise cu foc alb.

AJUTĂ-MĂ, scria cu majuscule tremurate.

Inima începu să-i bată mai repede. Un lung răstimp rămase acolo nemişcată, holbându-se la cuvintele scrise, încercând să înţeleagă ce înseamnă.

Cine scrisese asta? O cameristă? Un copil? Şi cu cât timp în urmă?

Nu era un strigăt de ajutor. Nu existase speranţa că mesajul va fi văzut de afară – şi nici măcar dinăuntru, din unghiul în care era. Mai degrabă fusese ascuns cu bună ştiinţă în spatele zăbrelelor. Ea, una, nu l-ar fi văzut niciodată dacă nu s-ar fi aflat într-o anumită poziţie.

Se gândi la mama ei – spunându-i să vorbească tare ca să împrăştie coşmarurile din cap, îşi aminti propriul ei *opreşte-te,* o mantră pentru a goni demonii. Era oare acelaşi lucru? Erau aceste zgârieturi urmele cuiva care încerca să se ancoreze în realitate, să împrăştie vocile şoptite ale fricii interioare?

AJUTĂ-MĂ.

În ciuda puloverului, lui Hal i se făcu deodată frig – foarte frig, cu un tremurat care venea din interior, iar în mintea ei era o voce pe care o putea auzi, repetând iar şi iar cuvintele.

AJUTĂ-MĂ.

Cu ochii minţii, Hal putea vedea o fată, la fel ca ea, singură în camera aceea. Cu zăbrele la ferestre şi uşa încuiată.

Doar că... uşa nu era încuiată. Nu pentru ea, în orice caz. Şi orice s-ar

fi întâmplat acolo, nu era treaba ei. Aceasta nu era familia ei şi nu era secretul ei şi avea lucruri mai importante pentru care să se îngrijoreze, nu pentru nu ştiu ce fată dispărută demult, cu o aplecare spre gesturi dramatice.

Orice s-ar fi întâmplat în acea cameră, oricare ar fi fost trecutul acelei case nu conta. Ceea ce conta acum era să treacă prin acea zi fără să cedeze şi să găsească suficiente informaţii despre Maud. Odată ce ar fi avut asta – poate o dată de naştere, chiar un al doilea prenume, dacă reuşea să folosească o metodă plauzibilă ca să găsească informaţiile – ar fi putut evada înapoi spre Brighton şi meşteri un certificat de naştere care să-l convingă pe domnul Treswick. *Să batem în lemn.*

Să batem în lemn. Ştia ce-ar fi zis mama ei la chestia asta. De fapt, putea să şi-o imagineze foarte bine, scuturarea sarcastică a capului, zâmbetul cu subînţeles din colţul gurii. Deodată, lui Hal i se făcu atât de dor de ea, că o săgetă drept în inimă.

Niciodată să nu crezi, Hal. Niciodată să nu-ţi crezi propriile minciuni.

Pentru că superstiţia era o capcană – asta învăţase în anii în care îşi făcuse meseria pe debarcader. Să baţi în lemn, să-ţi încrucişezi degetele, să numeri coţofene – toate erau minciuni. False promisiuni, menite să-ţi dea iluzia controlului şi a sensului, într-o lume în care destinul şi-l face fiecare. *Nu poţi ghici viitorul, Hal,* îi amintea mereu mama ei. *Nu poţi influenţa soarta sau schimba ceea ce nu controlezi. Dar poţi alege ce faci tu însăţi cu cărţile pe care le-ai primit.*

Hal ştia că acesta este adevărul. Adevărul dureros şi fără de compromis. Era ceea ce ar fi vrut să le strige clienţilor, celor care reveneau iar şi iar, căutând răspunsuri pe care ea nu avea cum să le dea. *Nu* există un înţeles mai înalt. Uneori lucrurile se întâmplă fără niciun motiv. Soarta e crudă şi arbitrară. Bătutul în lemn, farmecele de noroc, niciuna dintre acestea nu te ajută să vezi maşina pe care n-ai văzut-o venind ori să eviţi tumoarea pe care nu ţi-ai dat seama că o ai. Din contra. Căci în clipa aceea, când întorci capul să vezi a doua coţofană, în speranţa de a-ţi schimba norocul de la tristeţe la bucurie – abia atunci îţi abaţi atenţia de la lucrurile pe care *poţi* să le schimbi: culoarea semaforului, viteza maşinii, momentul în care ar fi trebuit să faci un pas înapoi.

Oamenii care veneau la baraca ei căutau semnificaţie şi control – dar nu căutau unde trebuie. Când se lăsau pradă superstiţiei, renunţau

să-şi modeleze propriul lor destin.

Or, dacă exista un lucru pe care Hal îl învăţase, era acela de a nu se lăsa prinsă în această capcană. Îşi va schimba destinul. Îşi va face singură norocul.

Capitolul 17

Salonul în care stătuseră în seara precedentă era pustiu, cenuşa din şemineu era rece şi trei pahare de whisky fuseseră abandonate pe masă. Dar bâzâitul unui aspirator se auzea de undeva din adâncul casei, şi Hal o luă pe urma sunetului, printr-un coridor pavat cu gresie, de-a lungul căruia se înşiruiau păsări de pradă împăiate, ţinute sub sticle prăfuite, apoi traversă o cameră pregătită pentru micul dejun. Erau cutii de cereale, una de margarină şi o pungă de pâine feliată ieftină, lângă un prăjitor de pâine antic.

Dincolo de această cameră era o seră cu viţă-de-vie şi portocali – arbuştii existaseră, cândva. Nu mai erau portocali, dar etichetele de pe ghivece încă le purtau numele – Cara, Valencia, Moro. Ceva viţă-de-vie mai rămăsese, cu butucii groşi şi noduroşi răsărind din pământ, dar erau pe cale de a se usca. Frunzele erau galbene şi câţiva ciorchini de struguri stafidiţi atârnau de tulpini. Singurul lucru viu erau smocurile subţiri de iarbă, care se iţeau cu tenacitate printre cărămizile podelei. Era foarte frig, un curent rece sufla de undeva şi făcea frunzele ofilite ale viţei moarte să fluture şi să freamăte; uitându-se în sus, Hal văzu că unul dintre ochiurile de geam din acoperiş era spart şi că vântul sufla prin el.

Aspiratorul era acum zgomotos – se auzea de partea cealaltă a serei, aşa că Hal se strecură printre viţele moarte şi deschise uşa în capăt.

Încăperea era un fel de sufragerie, foarte întunecată şi mobilată într-un stil victorian încărcat – draperii cu ciucuri, măsuţe decorative, canapele pântecoase. În mijlocul camerei, în picioare pe covoraşul din faţa şemineului, stătea doamna Warren, cu bastonul lăsat deoparte, împingând Hooverul[23] înainte şi înapoi cu o hotărâre neîndurătoare. Pentru o clipă, Hal se gândi să se retragă, dar apoi se răzgândi. Avea totuşi nevoie de informaţii despre Maud şi momentul era perfect – o pauză liniştită, faţă-n faţă... I-ar fi fost mult mai uşor să controleze conversaţia, direcţionând-o spre ceea ce dorea să ştie. Şi putea să folosească în avantajul ei vârsta doamnei Warren, precum şi uşoara ei surzenie – bătrânelor doamne le place de obicei să depene amintiri şi i-ar fi fost uşor să evite orice derapaj, prefăcându-se că doamna Warren

[23] Marcă de aspirator *(N.t.)*.

a înţeles greşit ce-i spusese.

Hal tuşi, dar menajera nu o auzi din cauza sunetului motorului, aşa că îşi drese vocea şi spuse:

— Bună ziua... Bună ziua, doamnă Warren!

Bătrâna se roti, cu Hooverul mergând încă, apoi îl opri.

— Ce cauţi aici?

Expresia ei era acuzatoare. Fără să vrea, Hal se simţi speriată.

— Eu... Îmi pare rău, am auzit aspiratorul şi eu...

— Aceasta este sufrageria mea personală, înţelegi?

— Nu ştiam. Simţi că o cuprinde un sentiment defensiv, iritat. Îmi pare rău, dar n-aveam cum să ştiu...

— Ar fi *trebuit* să ştii, replică dur bătrâna doamnă.

Porni din nou Hooverul în poziţie verticală şi îşi luă bastonul.

— Să vii aici, învârtindu-te, ca pe moşia...

— N-am făcut asta! spuse Hal, uitând de politeţe. N-aş face asta deloc! Pur şi simplu nu şti...

— Întrebi, da? Nu umbli prin locuri care nu te privesc!

Doamna Warren se opri, pungindu-şi buzele ca şi cum ar fi spus ea mai multe, dar se gândise mai bine, şi se uită la Hal cu ostilitate nedisimulată.

— Uite, am spus că-mi pare rău, spuse Hal.

Îşi încrucişă braţele pe piept în mod defensiv, enervată de nedreptate – şi totuşi incapabilă să se apere, pentru că nu-şi putea permite să se opună cuiva de care ar putea să aibă nevoie pentru informaţii. În afară de asta, bătrâna avea totuşi dreptate. *Era,* într-adevăr, o intrusă, oricât ar fi pretins contrariul.

— O să mă întorc în cealaltă aripă. Voiam doar...

O inspiraţie bruscă îi veni:

— Voiam doar să vă întreb dacă nu aveţi nevoie de ajutor.

Zâmbi, mulţumită de spontaneitatea ei, dar îi pieri zâmbetul când o văzu pe doamna Warren îndreptându-şi spatele cât putea, cu o expresie veninoasă:

— Ia te uită ce domnişorică milostivă suntem! Poate că am o vârstă, dar nu am ajuns neputincioasă şi nu am nevoie de ajutor de la alde *mătăluţă,* spuse doamna Warren.

Reuşi să facă vorbele de final să sune ca o insultă.

— Micul dejun va fi la opt.

După care se răsuci pe călcâie şi porni din nou aspiratorul.

Hal se retrase încet, închizând uşa în urma ei, şi trecu iar prin seră, simţindu-se tulburată de întâlnire. Cum de putuse doamna Warren să se simtă ofensată atât de uşor? Era ca şi cum ar fi *vrut* să fie jignită.

Ce domnişorică milostivă suntem.

Aluzia o afectase puternic – cu atât mai mult cu cât era neadevărată. Dacă în uşă ar fi fost Richard sau Kitty, atunci ar fi putut înţelege. Însă Hal nu fusese crescută în puf, nici pe departe. Se gândi la copilăria ei, împingând vechiul lor Hoover răguşit prin camera de zi, după şcoală, înainte ca mama ei să ajungă acasă de la debarcader, încercând să preia o parte din sarcini, acolo unde putea. Hainele second-hand pe care mama ei le alegea din magazinele de caritate, pantofii băieţeşti pe care era obligată să-i poarte atunci când nu erau unii pentru fete care să i se potrivească.

Ştii ce? spunea mama ei, încercând s-o facă pe Hal să-i placă. *Cred că sunt oricum cei mai mişto. Ţi se potrivesc.* Şi Hal zâmbea, dădea din cap şi îi purta cu mândrie. *Îi prefer pe ăştia,* le spunea fetelor la şcoală. *Sunt mai buni şi pentru alergat, şi sărit, şi jucat fotbal.*

Şi chiar era adevărat.

Nu ştii nimic despre mine! vru să strige înapoi prin uşa salonului.

Se întoarse încet prin seră, întrebându-se ce să facă până coboară ceilalţi. Putea să admire afară, cu greu, prin mucegaiul verde de pe geamuri, întinderea gazonului până la mare şi, dincolo de el, tisele clătinate de vânt, cele mai îndepărtate de casă fiind pe jumătate îndoite de briza continuă a mării. Coţofenele mergeau ţanţoş pe gazon şi Hal se gândi la poezioara pe care o recitase în ajun domnul Treswick. Nu putea număra păsările prin geamul înceţoşat, dar trebuiau să fie cel puţin şapte, poate mai multe, şi asta părea brusc corect – în această casă plină de secrete.

Ei bine, era foarte clar că nu va primi răspunsuri de la doamna Warren. Hooverul încă mai zumzăia în spate, dar Hal nu mai avea deloc încredere în capacitatea ei de a o trage de limbă pe menajeră pentru informaţii, nici măcar când ea îşi făcu apariţia. Iar restul casei era cufundat în tăcere. Dar poate că ar fi putut folosi în avantajul ei acest moment de respiro.

Păşind încet, deschise cea de-a treia uşă de ieşire din seră. Dădea într-un hol mic, într-o parte fiind uşa unei toalete, cu o chiuvetă în care apa picura în gol, şi, de cealaltă parte, o uşă bine închisă.

Hal se uită în spatele ei, gândindu-se la acuzaţiile doamnei Warren

privind învârtitul ca pe moşia proprie, dar aspiratorul mergea încă şi, cu un val sfidător de adrenalină, se întinse şi roti mânerul. Intră şi închise uşa în spatele ei, cât mai tăcut posibil.

Era un birou – dar unul care în mod clar nu fusese folosit de mulţi ani. Praful de pe cărţi era gros, pânzele de păianjen acopereau sugativa de pe birou şi telefonul care se odihnea alături era dintr-o bachelită îngălbenită, aşa cum Hal văzuse doar în filme. Era pe birou şi o carte îmbrăcată în piele crăpată, având imprimate în relief cuvintele „Agendă zilnică”, cu scrisul auriu decolorat – şi cu foarte mare grijă, Hal deschise coperta. *Jurnal de birou şi agendă zilnică 1979.* Era mai în vârstă decât Hal. Când lăsă coperta să cadă înapoi, se auzi o bufnitură surdă, iar în aer se ridică un mic nor de praf.

A cui cameră fusese asta? Era profund masculină, într-un mod pe care Hal nu-l putea defini şi cumva nu şi-o putea imagina pe doamna Westaway folosind-o. Să fi fost a domnului Westaway? Ce se întâmplase cu el?

Răsfoi jurnalul preţ de câteva pagini, sperând că ar putea găsi ceva util – *ziua de naştere a lui Maud* părea prea mult ca să spere, dar puteau fi informaţii pe care să le folosească în avantajul ei. Dar scrisul era atât de încâlcit, încât era greu să înţeleagă ceva, şi acele însemnări pe care le descifră erau categoric nepromiţătoare şi păreau doar legate de afaceri: – *Întâlnirea de la CF... Telefon Webber... 12:30 domnul Woeburn, Barclays.*

Hal îl închise uşor şi îşi îndreptă atenţia spre restul camerei. În faţa biroului se aflau rafturi de cărţi, ridicându-se până în tavan, la fel de acoperite de praf şi de pânze de păianjen ca tot ce era în jur – tot, cu excepţia, Hal observă brusc, a unui volum, ascuns într-un îndepărtat colţ dreapta, sus, o carte oarecare, subţire, cu cotor galben.

Dedesubt erau trepte de lemn, proiectate să ajungă la rafturile de sus şi, uitându-se mai de aproape, Hal zări o urmă de picior în praf – suficient de prăfuită, trebuie spus, dar nu cu praful vechi de treizeci de ani care acoperea restul încăperii.

Hal îşi ridică puţin capul, ascultând aspiratorul manevrat înainte şi înapoi, înainte şi înapoi, apoi urcă treptele ca să ia cartea, încercând să-şi pună picioarele cât mai exact posibil peste urmele celeilalte persoane.

Era un album de fotografii – îşi dădu seama imediat ce-l scoase din raft. Când îl deschise, paginile groase scârţâiră încetişor, folia de

plastic care acoperea fotografiile desprinzându-se cu greu.

Prima pagină conţinea un instantaneu alb-negru al unui copil blond şi gras, într-un cărucior de modă veche, purtând un pulover irlandez şi privind mijit spre obiectiv.

În spatele lui era un gazon coborând spre mare, iar Hal recunoscu priveliştea de pe terasa de sus, de la Trepassen, chiar în afara salonului. *Harding, 1965,* scria clar într-un colţ, cu creionul.

Hal întoarse paginile, simţindu-se ca un călător în timp, păşind pe vârfuri în trecut. Era acolo un băieţel de aproximativ doi ani, pe plaja aflată mai jos de casă, iar într-o altă poză stătea în poala unui bărbat rigid, la patru ace, cu o mustaţă zbârlită. Băiatul era probabil Harding, dar cine era bărbatul? Domnul Westaway?

Mai multe fotografii, una colorată cu acelaşi băiat, puţin mai mare de data asta, pe o tricicletă albastră. *H., iunie 1969,* spunea legenda. Apoi mai era Harding în uniforma şcolară, cu picioare strâmbe în pantaloni gri, apoi apăru alt copil, un nou-născut cu faţa roşie. Maud? Pentru o secundă, Hal simţi cum îi stă inima privind la notiţa în creion de sub fotografie, căutând data. Dar nu – scria *Abel Leonard, născut la 13 martie 1972.* Pe pagina opusă era o imagine în alb şi negru a aceluiaşi copil stând pe covoraş în faţa şemineului, agitându-şi picioruşele. *A.L., 3 luni,* scria.

Dar, înainte de a putea da pagina, un zgomot o făcu să îngheţe. Se auzeau voci difuze de-a lungul holului, nu era doamna Warren, după cum suna, ci membri ai familiei. Şi se apropiau.

Nu trebuia să fie găsită aici, scotocind prin hârtiile altcuiva.

Grăbită, Hal împinse cartea la loc şi coborî înapoi scara, mai puţin atentă de data asta la locul în care îşi punea picioarele, apoi rămase la baza scării, ţinându-şi respiraţia şi încercând să descopere de unde veneau vocile. La început, inima îi bătea prea tare ca să-şi dea seama. Apoi auzi:

— Doamnă Warren! Cum putem obţine o cafea?

Îşi dădu seama că replicile veneau din sala în care se lua micul dejun.

Repede, Hal se strecură afară din birou, închizând uşa în spatele ei şi se grăbi de-a lungul holişorului. Exact la timp – în clipa în care ea intra în seră, uşa sălii pentru micul dejun se deschise şi se iţi capul lui Harding:

— Doamnă...

Se opri.

— O, Harriet.

— Da, spuse Hal, aproape fără suflu.

Văzu că are pe degete praf din birou şi le şterse pe furiş de spatele blugilor ei.

— Tocmai îmi omoram timpul până la opt. Doamna Warren a spus că atunci va fi servit micul dejun.

— Atunci ar fi bine să vii, spuse Harding.

Era ceva ciudat în purtarea lui, tuşi şi-şi scutură o urmă imaginară de praf de pe puloverul lui albastru de golf înainte de a adăuga:

— În legătură cu seara trecută, Harriet, fireşte că vestea a fost un şoc, dar sper că nu ai...

— Vă rog, reuşi să articuleze Hal.

Simţea că obrajii, înroşindu-se, o trădează.

— Nu e nevoie...

Dar Harding urma să-şi spună replica, cu orice preţ, iar Hal nu avea de ales decât să stea şi să suporte un mic discurs destul de pompos care, în esenţă, era o scuză pentru remarcile lui din seara precedentă.

— Nu vreau să spun, încheie el, că nu mai am încă preocupări legate de sănătatea mentală a mamei. Dar am greşit – am greşit foarte tare – sugerând că ar fi fost vreun comentariu negativ la adresa ta, Harriet. Dacă ai vreun amestec în toată povestea asta este din postura unui spectator nevinovat. Ei bine, asta-i situaţia.

Tuşi din nou şi îşi curăţă iar puloverul:

— Trecând la lucruri mai plăcute, sper că te simţi mai bine.

— O – o, da, spuse Hal, deşi obrajii îi erau încă roşii. Mulţumesc. Mă simt foarte bine. Voi putea călători astăzi.

— Să călătoreşti azi? îşi ridică Harding sprâncenele. Nu se pune problema asta, draga mea. Domnul Treswick trebuie să-i adune pe toţi beneficiarii în biroul său din Penzance şi, în orice caz, sunt încă multe de rezolvat.

Când Harding menţionă întâlnirea cu avocatul, Hal simţi cum i se strânge stomacul aşa de rău, ca şi cum un hău s-ar fi deschis sub picioarele ei. Desigur, ştia că vor fi complicaţii şi formalităţi, dar, cumva, în fanteziile ei despre modul în care ar fi putut să se rezolve totul, îşi imaginase mereu că o să-i trimită documentele prin poştă, pentru o retragere sigură. Asta fusese înainte – când îşi imaginase o moştenire de câteva mii, cel mult.

Acum, cu întreaga moştenire bazându-se pe identitatea ei...

Perspectiva de a trebui să meargă acolo în persoană şi să fie de faţă, cu inima bătându-i să-i sară din piept, în timp ce hârtiile îi vor fi examinate, nu era reconfortantă. Probabil că vor exista şi întrebări – unele precise, pe care Harding, Abel şi Ezra fuseseră prea politicoşi ca să le pună la parastasul mamei lor, iar ea nu va avea timp să găsească răspunsuri plauzibile sau să aleagă formularea corectă. Şi dacă Domnul Treswick şi-ar da seama de greşeală în timp ce ea s-ar afla în biroul lui? Ar chema oare poliţia?

Deschise gura să răspundă, dar înainte să găsească vorbele potrivite uşa din spatele lor se izbi de perete şi apăru doamna Warren, cu bastonul în mână.

— O, doamnă Warren, spuse Harding cu un zâmbet linguşitor. Tocmai discutam despre micul dejun. Ce drăguţ din partea dumneavoastră să scoateţi la iveală un prăjitor de pâine şi aşa mai departe. Dar cum facem rost de ceai şi cafea?

— Nu este încă opt, spuse doamna Warren cu fermitate.

Harding clipi, iar Hal ar fi putut să jure că făcea tot ce-i stătea în putinţă ca să nu pară iritat.

— Ei, bine, apreciez asta, dar este 7:55...

— Ceea ce vrea să spună Harding... veni o voce din spatele lor, şi Hal se întoarse să-l vadă pe Ezra stând în cadrul uşii.

Era neras şi arăta mahmur, cu hainele în dezordine şi cu părul zbârlit, dar, în timp ce Hal îl privea, gura i se modelă deodată în cel mai fermecător zâmbet ironic, care îi transformă întreaga expresie.

— Ce voia el să spună este: nu putem să vă convingem, doamnă Warren, să luăm o parte din treabă din sarcina dumneavoastră şi să ne facem singuri ceai?

— Ei, bine... spuse doamna Warren, netezindu-şi părul cu mâna liberă. Nu ştiu ce să spun, domnule Ezra, iar accentul ei de Cornwall păru brusc mai apăsat. Bucătăria mea este bucătăria mea. Dar o să văd ce pot face.

Se întoarse şi dispăru înapoi prin uşa de la capătul serei, iar Ezra îi făcu cu ochiul lui Hal:

— Harriet! Mă bucur să te văd pe picioare. Ai dat un spectacol pe cinste seara trecută.

— Eu...

Hal se simţi roşind. *Un spectacol pe cinste.* Se referea în mod clar la

leşinul ei, dar cuvântul era neplăcut de aproape de adevăr.

— Mă simt mult mai bine.

— Dar ce neobişnuit să te văd *pe tine* în picioare la ora asta, dacă-i pe-aşa, spuse Harding acru.

— Mare noroc pe tine şi pe ceaiul tău de dimineaţă că sunt treaz, Harding. Cum era vorba aia, că prinzi mai multe muşte cu miere decât cu oţet?

— Blestemate fie muştele alea, că ea e un liliac bătrân şi arţăgos. Nu ştiu de ce mama a suportat-o în toţi anii ăştia. Am observat că *ea* a rămas cu cele treizeci de mii ale ei intacte.

— Nu asta era ideea, spuse Ezra.

Zâmbetul îi dispăru şi se uită la Harding cu un aer de aversiune totală.

— Şi coboară-ţi glasul, dacă nu vrei supă rece pentru tot restul sejurului.

— Ce vrei să spui cu „nu asta era ideea”?

— Adică ea a fost practic îngrijitoarea mamei aproape cincisprezece ani, pentru un salariu de mizerie. Crezi că am fi putut să plătim o asistentă medicală cu banii pe care îi dădea mama doamnei Warren? Treizeci de mii mi se pare un preţ destul de mic.

— E destul de pretenţios să spui că *noi* am fi putut avea o asistentă medicală, răspunse Harding iritat. Nu prea văd ce-ai putea să ştii tu despre asta, având în vedere că nu te-am văzut pe aceste ţărmuri în cea mai mare parte a acestor douăzeci de ani. Cel puţin Abel avea o scuză ca s-o taie şi să fugă. Cei dintre noi care au stat pe-aici ca să-şi vadă de responsabilităţi...

— Ai fost mereu un rahat cucernic, spuse Ezra.

Rânji, jucându-se cu vorbele, dar de data asta expresia sa nu mai reflecta nici farmec şi nici umor, ci aducea mai mult a lup care-şi dezveleşte colţii. Hal îşi ţinu respiraţia, neştiind în ce direcţie o lua conversaţia, dar Harding nu răspunse. În schimb, îşi dădu pur şi simplu ochii peste cap şi îi întoarse spatele fratelui său, trecând în încăperea unde se lua masa. Când ajunse la uşă, o ţinu deschisă pentru Hal, rămânând pe loc, pedant, până când ea trecu dincolo.

În cameră, Mitzi, Richard şi ceilalţi doi copii erau aşezaţi la capătul mesei lungi. Abel şi Edward nu se vedeau nicăieri.

— Harriet, dragă, spuse Mitzi.

Îşi dăduse cu ruj în această dimineaţă, iar gura îi era deplasat de

veselă comparativ cu umbrele decolorate din cameră şi cu lumina palidă a dimineţii.

— Cum te simţi azi?

— Bine, mulţumesc, Mitzi, spuse Hal.

Luă scaunul pe care Harding îl trăsese pentru ea, între el şi Ezra, şi se aşeză.

— Nu prea ştiu ce s-a întâmplat noaptea trecută – cauza a fost frigul şi faptul că n-am mâncat, cred.

— Ca să nu mai vorbim de şoc, spuse Mitzi.

Îşi strânse buzele dezaprobator, în timp ce se întindea după musli.

— Nu ştiu ce-a avut în cap domnul Treswick, anunţându-ne aşa tot ce era în testament.

— Păi, trebuia să ne informeze la un moment dat, zise Ezra.

Părea să-şi fi revenit după ieşirea iritată din discuţia cu Harding; zâmbetul era la locul său, mai convingător acum.

— Probabil că a crezut că ar fi mai bine să smulgă plasturele dintr-odată, ca să spun aşa. Revino-ţi.

— Ar fi trebuit să ne pregătească, spuse Mitzi cu încăpăţânare. În special pe săracul Harding.

— De ce săracul Harding? întrebă Ezra, zâmbind peste masă în direcţia lui Mitzi. Noi, ceilalţi, suntem la fel de umiliţi ca şi el, ştii. Sau este un şoc pe care trebuie să-l înghiţim doar noi, amărâţii?

— Ezra, zise Mitzi, cu aerul cuiva căruia i se pune răbdarea la încercare, nu ai fost aici, dar lui Harding cu siguranţă i s-a indus ideea...

— E greu, când ai depus deja banii pentru noul Land Rover... spuse Ezra, compătimitor.

— Ştii ce! spuse Harding, în acelaşi timp în care izbucnea şi Mitzi:

— Ezra, ne provoci în mod deliberat!

Ezra râse doar, dându-şi capul pe spate, astfel încât Hal putea să-i vadă linia nerasă a maxilarului şi adâncitura de sub claviculă, acolo unde cămaşa era deschisă la gât.

Apoi se ridică, îşi aruncă şervetul şi se întinse până ce cămaşa i se desfăcu.

— La dracu', spuse el laconic, aplecându-se peste masă şi luând bucata de pâine prăjită pe care Richard şi-o ungea cu unt. Asta este mai multă ipocrizie decât pot eu suporta la micul dejun. Ies afară.

— Afară unde? întrebă Mitzi, dar Ezra nu părea să fi auzit întrebarea ei.

Luă o înghiţitură enormă din felia lui Richard, aruncă pe masă coaja şi apoi ieşi pe hol.

— De-a dreptul insuportabil! explodă Mitzi, când uşa se trânti în spatele lui. Harding, ai de gând să-l laşi să scape aşa?

— La naiba, Mit! Ce vrei să fac? se împotrivi Harding şi îşi dădu la o parte farfuria. Oricum, are dreptate.

— Ce vrei să spui? I-a furat felia lui Richard! Şi cum îndrăzneşte să te acuze pe tine de ipocrizie?

— O, pentru numele lui Dumnezeu...

Harding se ridică, porni spre prăjitorul de pâine şi băgă în el alte două felii.

— Mulţumită? Pâinea prăjită e lucrul cel mai puţin important.

— Atunci, să te acuze de ipocrizie... ce nesimţire!

— Cred că a fost o remarcă generală, Mit – şi, deşi îl consider profund iritant, el nu se înşală în acest punct anume, nu-i aşa? Noi toţi, în biserica aceea, ieri, cu feţele noastre pline de jale – şi mă îndoiesc că a fost acolo vreo persoană căreia i-a părut rău că bătrâna s-a dus.

— Cum îndrăzneşti?

Vocea venea dinspre uşă şi toate capetele de la masă se întoarseră, descoperind-o pe doamna Warren stând în prag, cu o cană de cafea tremurându-i în mână.

— Cum îndrăzneşti, tu, mic sclifosit bun de nimic!

— Doamnă Warren, zise Harding cu rigiditate, ridicându-se cât era de lung. Ceea ce am spus era destinat soţiei mele şi în orice caz...

— Nu mă lua pe mine cu doamnă Warren, ticălos vrednic de dispreţ ce eşti, mârâi ea, cu accentul ei din Cornwall, şi făcând cumva ca ultimul cuvânt să sune ca o invectivă străină.

— Doamnă... începu Harding, dar nu termină.

Doamna Warren trânti ibricul de cafea pe masă cu o izbitură care împrăştie picături peste farfuriile lor şi-l plesni peste ceafă ca pe un copil recalcitrant.

Chipul lui Hal îngheţă. Întreaga scenă era suprarealistă – Harding stând acolo ca un şcolar pompos prins pe coridor în timp ce înjura, doamna Warren, cu faţa schimonosită de furie, Mitzi, Richard şi ceilalţi copii cu ochii mari, şocaţi.

— Doamnă Warren! spuse Harding furios, frecându-şi ceafa şi, în acelaşi timp, fiica lui Harding strigă:

— Tati!

Şi apoi, pentru că tatăl ei nu răspunse, ţipă şi mai tare:

— *Tati!* Pâinea!

Toţi se întoarseră să se uite la prăjitorul antic de la capătul mesei, pentru a vedea cum iese fum prin partea de sus. În timp ce Hal privea totul cu groază, felia înnegrită izbucni în flăcări.

— Aparat nenorocit! strigă Harding. Este o capcană a morţii – mama ar fi trebuit să-l arunce cu ani în urmă.

Merse la priza de perete, scoase fişa şi apoi aruncă un şervet deasupra aparatului fumegând. Flăcările se stinseră. Un miros puternic de bumbac pârlit se alătură mirosului de pâine prăjită şi Mitzi spuse dintr-o suflare tremurătoare:

— O, pentru numele lui Dumnezeu! Nu ne putem baza pe nimic în casa asta? Doamnă Warren, poţi...

Dar apoi se opri, cu o expresie de exasperare: doamna Warren plecase.

Capitolul 18

Restul micului dejun se desfăşură într-o tensiune sufocantă, crispată, ca şi cum nimeni nu voia să menţioneze izbucnirea doamnei Warren şi dispariţia lui Ezra şi, deşi ştia că ar fi trebuit să folosească timpul pentru a descoperi lucruri vitale despre Maud înaintea interviului ei cu domnul Treswick, Hal se trezi înfulecându-şi pâinea prăjită şi apoi se scuză de la masă cât de repede putu.

În hol se opri o clipă, încercând să decidă ce să facă. N-avea niciun chef să se întoarcă în acel dormitor-sicriu, dar să rătăcească în jurul casei ca şi cum ar fi deţinut deja locul părea dureros de arogant.

Avea nevoie să iasă, să-şi limpezească mintea, să încerce să descopere următoarea mişcare.

Mai departe, pe coridor, putu vedea o uşă spre grădină rămasă deschisă, probabil pe acolo ieşise Ezra, şi ea urmă curentul rece şi-şi croi drum afară, pe pietrişul din faţa casei. Înaintea ei era o întindere vastă, punctată de buruieni şi de puieţi. La stânga, un grup de clădiri joase – garaje sau, probabil, grajduri, se gândi ea –, dar mirosul fumului de ţigară furişându-se pe după colţul clădirii îi semnaliză că acolo era Ezra şi nu dorea să-l întâlnească chiar acum. De fapt, simţea nevoia să ia distanţă faţă de toţi.

Merse aşadar spre dreapta, de-a lungul unor tufişuri destul de mohorâte, cu un miros puternic de vomă, şi ocoli faţada pe care o văzuse în acea carte poştală, casa lungă şi joasă, gazonul coborând spre mare. *Am băut un ceai foarte bun la Casa Trepassen...*

Ce se întâmplase cu casa aceea şi cu familia aceea? Serenitatea pe care o văzuse în fotografia din acea carte poştală, ceaiul luat pe gazon, care aduceau cu ceva dintr-un roman al Agathei Christie, toate astea dispăruseră – înghiţite de putregai şi de ceva mai ciudat şi mai îngrijorător. Nu era doar atmosfera unei clădiri îndelung neglijate. Era ceva mai întunecat, era atmosfera unui loc unde se ascund secrete, unde oamenii fuseseră foarte nefericiţi şi nimeni nu venise să-i mângâie.

Învăluită în gânduri, Hal păşi peste gazonul acoperit de chiciură, simţind cum lamele îngheţate de iarbă îi trosneau sub talpa bocancilor. Aerul era proaspăt şi rece, iar ea gâfâia, privind cum îi dispare aburul respiraţiei. Când se opri să se uite la casă, îşi dădu seama cât de

departe venise și cât de întinse erau într-adevăr pământurile – din camera ei de la mansardă era greu să vezi unde se termina grădina și unde începea sălbăticia din jur, dar acum, că ajunsese aproape de păduricea de la capătul pajiștii, era la două sute de metri de casă și putea vedea că dumbrava însăși făcea parte din teren – un grup de copaci cu ceva în centru. Lui Hal i se păru că vede ceva întunecat care strălucește printre arbori. Putea fi un curs de apă?

— Îți admiri domeniul?

Vocea, venită din spatele ei, pe pantă, o făcu pe Hal să tresară și își întoarse capul brusc, ca să-l vadă pe Abel plimbându-se pe pajiște cu mâinile în buzunare.

— Nu!

Cuvântul izbucni defensiv, înainte ca Hal să-și calculeze cum trebuie răspunsul, și își simți obrajii îmbujorându-se nu doar de la frig, dar Abel se mulțumi să râdă. Își netezi mustața.

— Nu sunt Harding, nu trebuie să-ți faci griji în ceea ce mă privește, legat de subiectul ăsta. Nu există niciun sentiment negativ din partea mea, te asigur. Oricum, n-am avut nicio așteptare.

Hal își cuprinse bustul cu brațele, neștiind ce să spună. Își dădu seama brusc că, pentru cineva care ținea să sublinieze cât de puțin îi păsa că fusese tăiat de pe listă, Abel vorbea foarte mult despre asta. Își aminti cuvintele lui Mitzi din bibliotecă: *Oh, Abel, nu mai face pe sfântul!* Era cu adevărat cineva altruist? Putea cineva să supraviețuiască faptului că a fost dezmoștenit de singurul său părinte și să nu simtă, cinstit vorbind, niciun fel de amărăciune?

Abel părea să simtă îndoielile ei sau cel puțin disconfortul ei legat de chestiune, pentru că schimbă subiectul.

— Dar spune-mi ce s-a întâmplat la micul dejun?

— La micul dejun?

Hal șovăi. Își aminti de Harding și Ezra aproape luptându-se și simți nevoia să se eschiveze, nedorind să fie prinsă în pânza complicată de resentimente și loialități pe care o simțise între frați.

— Nu știu ce vrei să spui... Harding și Ezra au avut... ei bine... un mic... dezacord.

— Nu trebuie să-ți faci griji, spuse Abel râzând, apropiindu-se de ea. Se tot ciondănesc de când a învățat Ezra să vorbească! Apropo, dacă o luăm la stânga, pot să-ți arăt labirintul.

— E un labirint aici?

— Nu unul foarte bun. E acolo, îi arătă spre grupul de copaci din partea cea mai îndepărtată a pajiştii. Dar nu asta voiam să spun, de fapt, vorbeam despre norişorii de fum care pluteau în sus pe scări.

— A, asta! spuse Hal.

Râse la rândul ei, uşurată să fie pe teren mai puţin sensibil.

— A luat foc prăjitorul de pâine.

— Asta a fost? M-am gândit că probabil doamna Warren a încercat să dea foc la casă mai degrabă decât să o lase pe mâna unui nevrednic.

Hal simţi cum obrajii i se înroşesc brusc la auzul cuvântului şi faţa lui Abel se schimbă.

— Oh, Doamne, Harriet, îmi pare rău! A fost incredibil de grosolan din partea mea. N-am vrut să spun că tu... am vrut să spun că... bine, uite, doamna Warren a avut întotdeauna ceva din doamna Danvers, ştii, din romanul *Rebecca,* al lui Daphne du Maurier. Oricine ar fi fost moştenitorul, nu cred că ar fi fost mulţumită – poate doar dacă era Ezra.

— E-n regulă, spuse Hal cu rigiditate.

Nu putea să admită cât de profund o lovise remarca lui Abel.

— De ce îi place de Ezra aşa mult? reuşi să întrebe după o clipă de tăcere stânjenitoare.

Abel suflă în mâini şi trimise un nor de respiraţie albă în faţa lor, ca şi când s-ar fi gândit la întrebarea ei.

— Cine ştie, spuse el în cele din urmă. Nu există niciun motiv – pe hârtie cel puţin. El a fost mereu fermecător, dar cerul ştie că doamna Warren e destul de rezistentă la chestii de genul ăsta. A fost mereu, de asemenea, favoritul mamei. Sindromul ultimului născut, poate. Cel mai mic dintre băieţi, oricum. De fapt, mama ta a fost prima – în orice caz, cu câteva ore.

— Au fost gemeni? întrebă Hal fără să se controleze, apoi ar fi vrut să-şi muşte limba.

Trebuia să nu mai spună primul lucru care-i trecea prin cap. Nu se considerase niciodată o persoană guralivă – chiar opusul, de fapt. Oamenii care o cunoşteau adeseori remarcau cât de rezervată este, cât de puţine informaţii oferea despre ea însăşi. Dar nu ştiuse, înainte de a veni aici, cât de imposibilă ar putea fi orice conversaţie, cum orice remarcă întâmplătoare ar putea fi o capcană. Nu era vorba doar despre a nu spune prea mult despre sine şi despre a ascunde golurile de informaţii – fiecare pas pe care îl făcea era pe un teren nesigur, care se

putea scufunda în orice moment. Nu-şi putea permite să uite asta.

Din fericire, totuşi Abel nu părea să fi observat ciudăţenia din întrebarea ei. El doar dădu din cap:

— Frăţeşte, desigur. Erau... erau foarte apropiaţi. Eu aveam cu patru ani mai mult şi Harding era şi mai mare – are cu opt ani mai mult ca mine, aşa că a plecat la şcoală pe când cei doi abia învăţau să facă primii paşi. Dar Maud şi Ezra... de aceea, cred, el niciodată nu şi-a revenit după dispariţia ei. El a fost întotdeauna o personalitate furtunoasă, dar după ce ea a fugit... Nu ştiu, Harriet. Ceva s-a schimbat. Era ca şi când tot focul acela ar fi fost absorbit la interior. A căutat-o mulţi ani, să ştii.

— Îmi pare atât de rău, spuse Hal.

Îşi simţea gâtul ţeapăn şi dureros de la atâta falsitate.

Abel îi puse cu blândeţe o mână pe umăr. Simţea ca şi cum atingerea lui ar fi trebuit să o ardă, dar nu se întâmplă aşa.

— Ea era o femeie remarcabilă, spuse el încet. Nu ştiu cât de mult ţi-a spus despre copilăria ei, dar nu i-a fost uşor să stea aici, cu mama, după ce Harding şi cu mine am plecat. Ezra era la internat în cea mai mare parte a timpului şi chiar şi când era acasă reuşea cumva întotdeauna să scape de ce era mai rău, dar... bine, mama mea nu era o persoană cu care să-ţi fie uşor nici în cele mai bune momente, şi a devenit şi mai ciudată şi mai irascibilă pe măsură ce a îmbătrânit. Cred că până la urmă doamna Warren era, într-adevăr, singura persoană care putea să-i ţină companie – şi nu sunt sigur că a scăpat cu adevărat neafectată. Dar ascultă!

Se opri, îşi drese vocea, apoi răsuflă şi zâmbi hotărât:

— Motivul pentru care am venit să te caut... am găsit ceva în camera mea şi m-am gândit că tu... ei bine, am crezut că s-ar putea să-ţi placă.

Se opriră din mers, iar Abel scotoci în buzunar şi scoase o fotografie mototolită şi cu colţurile îndoite, îngălbenită şi cu acel ciudat nimb aurit care pare să se aştearnă întotdeauna peste fotografiile vechi de câteva decenii.

— Îmi pare rău, nu este în stare foarte bună, dar... ei bine, o să vezi.

Hal luă bucata de hârtie de la Abel şi se uită la ea, încercând s-o desluşească.

Când reuşi, respiraţia i se opri în gât şi aproape se sufocă.

— Harriet? spuse Abel nesigur. Îmi pare rău... poate că nu este încă...

Dar Hal nu putea vorbi. Putea doar să privească fotografia din mână,

strângându-şi degetele, astfel încât tremuratul să nu-i mărturisească şocul.

Căci acolo, pe peluza din faţa casei Trepassen, era un mic grup de patru persoane – două fete, un băiat şi un bărbat ceva mai în vârstă, puţin peste douăzeci de ani.

Bărbatul era Abel – cu părul lui de culoarea mierii, tuns într-o exagerată frizură britpop a anilor ’90 şi cu hainele foarte departe de costumele scumpe, la modă, pe care le purta azi, dar fără îndoială era el.

Băiatul era Ezra, cu părul negru şi zâmbetul arcuit pe care îl recunoşteai instantaneu – şi, stând lângă el, era o fată cu păr blond şi nişte bocanci ponosiţi Doc Martens[24] şi râzând în direcţia lui. Ea trebuia să fie sora lui geamănă, pierdută de mult – dispăruta Maud.

Dar cel de-al patrulea membru al grupului – ultima fată, stând de una singură, puţin mai departe de ceilalţi, cu ochii ei negri uitându-se direct la aparatul de fotografiat şi la persoana care făcea fotografia... fata aceea era mama lui Hal.

Hal descoperi că nu respira şi se forţă să inspire, lung şi lent, apoi expirând din nou, încercând să nu lase respiraţia tremurătoare să arate cât de şocată era ea.

Mama ei a fost aici – dar când? *Cum*?

— Harriet? spuse Abel în cele din urmă. Eşti bine? Îmi pare rău... cred că ăsta e un punct sensibil pentru tine.

— D-da, reuşi Hal să pronunţe, deşi vocea îi era doar o şoaptă.

Înghiţi şi se forţă să-i arate fotografia lui Abel:

— Abel, aici eşti tu, Ezra şi mama mea, dar... Înghiţi din nou, încercând din greu să găsească modul în care să spună asta, să pună întrebarea la care trebuia să ştie răspunsul fără să se dea de gol cu totul. Cine este cealaltă fată?

— Maggie?

Abel îi luă fotografia din mână şi zâmbi cu duioşie la vederea micului grup, rămas pentru totdeauna în soare, îngheţat în adolescenţă şi la vârsta de 20 de ani, pentru totdeauna tânăr.

— Ei, Doamne! Mica Maggie Westaway. Aproape că uitasem de ea. Era... Ei, bine, cred că un fel de verişoară îndepărtată. Numele ei adevărat era şi Margarida, cred, ca şi la Maud, deşi nu le-am spus

---

[24] Firmă britanică de haine şi încălţăminte *(N.t.).*

niciodată așa niciuneia dintre ele – prea ţi se umple gura. Mamei îi spunea mătușă, dar cred că, de fapt, tatăl ei era... nepotul sau vărul tatălui meu? Ceva de genul ăsta. Părinţii ei au murit când era adolescentă, cam cum s-a întâmplat cu tine, Hal, şi ea a venit aici să-şi termine ultimul an de şcoală. Biata de ea. Nu cred că a fost pentru ea o perioadă foarte fericită.

Hal se uită la fata care stătea în iarbă, la ochii ei negri neşovăielnici, şi înţelese ce voia să zică Abel: era ceva prudent şi echivoc în privirea fetei. Era singura din micul grup care nu zâmbea.

— Înţeleg, îngăimă Hal.

Încercă să-şi controleze tremurul picioarelor şi să-şi facă muşchii să n-o trădeze.

— Mulţumesc... mulţumesc că mi-ai arătat fotografia, înseamnă mult pentru mine.

— E pentru tine, spuse Abel.

Îi întinse poza şi Hal o luă întrebătoare. Își lăsă urma degetului peste faţa mamei ei.

— Într-adevăr? Ești sigur?

— Da, desigur. Nu am nevoie de ea – am destule amintiri din perioada aceea şi nu toate sunt foarte bune... Dar asta a fost o zi minunată – îmi amintesc că toţi am mers să înotăm în lac. A fost înainte de... bine, nu contează. Dar aş vrea să o ai tu.

— Mulţumesc, spuse Hal.

Îndoi fotografia cu atenţie, de-a lungul liniei existente, şi o strecură uşor în buzunar.

Apoi își aminti bunele ei maniere şi reuşi să zâmbească.

— Mulţumesc, Abel, o s-o păstrez cu grijă.

Se întoarse şi urcă panta îngheţată către casă, incapabilă să ducă prefăcătoria mai departe.

Când Hal se grăbi să urce pe scările spre pod, putea să simtă forma fotografiei în buzunarul jeanşilor şi ea trebui să se stăpânească să pună mâna peste ea, ca şi cum ar fi ascuns-o privirilor.

Mama ei. Dumnezeule mare, *mama* ei.

Hal gâfâia în timp ce urca ultimul tronson de trepte spre dormitorul din mansardă. Înăuntru închise uşa, scoase fotografia din buzunar şi se prelinse spre podea cu spatele lipit de uşă, privind mica imagine.

Totul avea sens – coincidenţa numelor, greșeala domnului Treswick

– singurul lucru ciudat era faptul că Abel însuşi nu ghicise adevărul văzând fotografia. Pentru că era atât de dureros de clar acum că Hal avea dovezile în faţa propriilor ochi.

Maggie, aşa îi spunea Abel mamei ei. Hal nu o auzise niciodată pe mama ei folosind acest nume – dar era o prescurtare evidentă pentru Margarida. *Un nume din familie,* spusese mama ei când o întrebase de ce bunicii ei aleseseră un nume aşa de ciudat şi de greu de pronunţat. Apoi închisese discuţia, aşa cum o făcea deseori când Hal îi cerea să vorbească despre copilăria ei şi despre părinţii ei morţi de mult.

Numele ei adevărat era Margarida, la fel ca Maud.

Două verişoare – ambele cu numele Margarida Westaway. Şi, căutând-o pe una, domnul Treswick dăduse peste cealaltă, fără să-şi dea seama. Oare ştia el de existenţa celeilalte Margaride? Probabil că nu, altfel s-ar fi asigurat că a găsit persoana pe care o căuta. Dar dacă tot ceea ce avea era un nume, un nume neobişnuit... dacă ai găsi-o pe Joan Smith, te-ai asigura al dracului de bine că e cea care trebuie. Însă Margarida Westaway – ar putea fi iertat pentru faptul că a presupus că e femeia potrivită.

Dar acum, că trecuse peste primul şoc de a-şi vedea mama – tânără, fără teamă, *aici* – neliniştea începu să-şi facă loc.

Întrebarea care o obsedase în timp ce se grăbea pe scări era cum putea Abel să vadă acea fotografie şi să nu facă legătura – şi acum, când Hal se uita la imaginea decolorată, îngălbenită, gândul reveni, mai tulburător. Căci cealaltă Margarida, *adevărata* Margarida, cea care stătea pe gazon lângă Ezra, era blondă, ca Harding şi Abel. Iar mama lui Hal era brunetă, la fel ca ea.

Toată viaţa, Hal auzise oamenii comentând asemănarea cu mama ei, iar ea nu-şi putea da seama niciodată despre ce vorbesc, dincolo de culoarea evidentă.

Dar acum... uitându-se la dovezile fotografice din faţa ei, mama la o vârstă atât de aproape de a ei... acum Hal reuşea să vadă cât se poate clar. De la ochii negri suspicioşi, în nuanţa cafelei espresso, până la părul negru şi drept, nasul vulturesc, chiar şi înclinarea sfidătoare a bărbiei mamei – în toate acestea, Hal se vedea pe sine.

Aici, chiar în faţa ei, erau dovezile concrete ale adevărului – şi ale greşelii care fusese făcută. Cât timp va trece înainte ca Abel – sau altcineva – să-şi dea seama?

Agitată, Hal se ridică şi se îndreptă spre fereastră, privind afară.

Ziua era mohorâtă şi, departe, la distanţă, putea vedea o masă cenuşie, amestecată cu alb, înălţându-se pentru a întâlni cerul. Puteau să fie nori, dar Hal se gândi – deşi nu avea cum să fie sigură – că este probabil marea.

Dintr-odată, simţi nevoia imperioasă de a ieşi afară, de a fugi – şi se trezi agăţându-se de zăbrele, ca şi cum ar fi putut să le înlăture şi să scape de limitele strâmte ale cămăruţei şi ale închisorii pe care şi-o crease singură.

Pentru că, în timp ce băgă fotografia în buzunar pentru a doua oară, Hal realiză că dovezile din imagine erau doar jumătate din problemă. Problema reală era ceva mult mai rău.

Luând fotografia respectivă, punând întrebările pe care le pusese, în felul în care o făcuse, Hal depăşise o limită. Nu mai era pur şi simplu beneficiara pasivă a erorii domnului Treswick, implicată într-o prezumţie greşită, fără nicio faptă rea din partea ei care să poată fi probată.

Nu. În momentul acela, al acceptării fotografiei, începuse să-i înşele în mod deliberat pe cei din familia Westaway, într-un mod care putea duce până la ea şi dovedit. Şi rezultatul potenţial al înşelăciunii ei nu mai era de câteva mii de lire, ci o întreagă proprietate – furată de sub nasul moştenitorilor lui Hester Westaway.

Până în acest moment, se gândi Hal, ar fi putut la o adică să invoce ignoranţa sau confuzia. Ar fi putut să pomenească scrisoarea domnului Treswick apărută de niciunde, faptul că nu i-a întâlnit niciodată pe bunicii ei – ar fi putut să se prezinte pe sine drept un spectator inocent prins într-o încurcătură, o tânără femeie încrezătoare, prea timidă pentru a pune la îndoială discrepanţele din informaţiile pe care le-a primit.

Dar acum, luând această fotografie, şi uitând să menţioneze că cealaltă femeie din imagine era adevărata ei mamă, Hal începuse ceva foarte diferit.

Începuse să comită o fraudă conştientă, care lasă urme.

6 decembrie 1994

N-am putut dormi noaptea trecută. Am stat trează, cu mâinile pe burtă, încercând cumva s-o aplatizez la loc, și m-am gândit la noaptea în care s-a întâmplat totul. Era un sfârșit de august, cu zile mai lungi și mai fierbinți decât mi-aș fi imaginat vreodată, iar cerul etala acel albastru intens de Cornwall.

Băieții se întorseseră de la scoală și de la universitate, umplând casa cu un zgomot și o energie neobișnuite, care păreau stranii după tăcerea înăbușitoare cu care mă obișnuisem în ultimele luni. Mătușa mea plecase la Londra din nu știu ce motiv – și doamna Warren plecase la Penzance, ca să-și vadă sora. Fără prezența lor întunecată, de corb amenințător, atmosfera devenise luminoasă și plină de fericire.

Maud a fost cea care a venit să mă caute în camera mea, unde citeam – a dat buzna, ținând într-o mână un prosop și costumul ei roșu-aprins de înot și ochelarii de soare în cealaltă.

— Mișcă-te, Maggie! a zis ea, luându-mi cartea din mână, aruncând-o pe pat și pierzându-mi semnul, după cum am observat cu oarecare iritare. Mergem pe lac!

Nu voiam... e ciudat că-mi amintesc asta. Nu mă deranjează piscinele sau marea, dar nu mi-a plăcut niciodată înotul în lac – stuful noroios, terciul de pe fund și rămurișul putrezit care ți se agață de picioare. Dar Maud este o persoană pe care e greu s-o refuzi și, până la urmă, am lăsat-o să mă împingă pe scări în jos, unde așteptau băieții. Ezra avea un set de vâsle.

În șubredul hangar pentru bărci, Maud a dezlegat rahiticul schif cu fundul plat și am vâslit spre insulă, prin apa lacului, murdară și maronie. Maud a legat barca de un ponton improvizat și ne-am dat jos. Maud a fost cea care a intrat prima în apă – o sclipire stacojie în apa maroniu-aurie, în timp ce plonja, cu mișcări lungi și degajate, de pe capătul platformei de lemn putrezite.

— Haide, Ed! a strigat ea și el s-a ridicat, rânjind spre mine, apoi a urmat-o până la marginea apei și a sărit din alergare.

Nu eram sigură că o să intru – mă mulțumeam să mă uit la ceilalți, cum râdeau și se jucau în apă, stropindu-se unul pe altul și țipând de

plăcere.

Dar soarele a devenit tot mai fierbinte și mai fierbinte și, în cele din urmă, m-am ridicat, umbrindu-mi ochii și evaluând situația.

— Intră! a strigat Abel. E super.

M-am dus până la capătul pontonului, simțind lemnul jilav sub picioarele goale, și mi-am înmuiat – doar înmuiat – în apă vârful degetelor de la picioare, uitându-mă cu plăcere cum strălucește sub apă lacul de unghii stacojiu pe care-l împrumutasem de la Maud.

Și apoi – aproape înainte de a ști ce s-a întâmplat – o mână mi-a apucat glezna și am simțit o smucitură și m-am poticnit în față ca să nu cad pe spate – și așa am ajuns cu apele aurite închizându-se deasupra capului meu, cu noroiul învârtejindu-se în jurul meu – și a fost mai frumos și mai terifiant decât mi-aș fi imaginat vreodată.

Nn văzusem cine m-a tras – dar l-am simțit sub apă, cu pielea lipită de a mea, cu brațele noastre agățându-se, aproape luptându-ne. Și în momentul în care am ieșit amândoi la suprafață, am simțit: degetele lui mi-au mângâiat pieptul, făcându-mă să mă cutremur și să trag aer în plămâni într-un mod care nu era cauzat doar de șocul intrării mele bruște în apă.

Ochii noștri s-au întâlnit – albastru și negru – și el a zâmbit, iar stomacul mi s-a contractat ca de o foame pe care n-o mai întâlnisem – am știut atunci că-l iubeam și că i-as dărui orice, chiar și pe mine însămi.

După ce am vâslit înapoi, am mers până la casă și am luat ceaiul pe gazon, înfășurați în prosoape, apoi ne-am întins să ne încălzim la soare.

— Fă o poză... a zis Maud leneș, întinzându-se, cu picioarele ei bronzate într-o nuanță de miere aurie ieșind în evidență pe fondul albastru decolorat al prosopului. Vreau să-mi amintesc ziua de azi.

El a bombănit, dar s-a ridicat ascultător și s-a dus să aducă aparatul de fotografiat și să-l pregătească. L-am privit cum stătea în spatele lui, făcând șarful și aranjând capacul obiectivului.

— De ce ești atât de serioasă? a întrebat el ridicând privirea și mi-am dat seama că mă încruntam de concentrare, încercând să-mi fixez în amintire chipul lui.

El mi-a oferit acel zâmbet irezistibil și mi-am simțit propria gură modelându-se într-un zâmbet asemănător.

Mai târziu, mult după cină, când soarele cobora, doamna Warren s-a culcat și ceilalți jucau biliard pe postavul verde decolorat, râzând în

felul în care nu o făceau niciodată când mătușa mea era acasă. Ezra și-a adus casetofonul din camera lui și din el au bubuit, pe rând, James, R.E.M. și Pixies, umplând camera cu înfruntarea chitarelor și a percuțiilor.

N-am putut niciodată să joc biliard – tacul nu face ce vreau eu și bilele fac duble[25] *de capul lor. Maud zicea că nu mă străduiesc destul, că e foarte simplu să potrivești cauza cu efectul și să calculezi unde va ajunge mingea, dar nu era adevărat. Cred că am o genă lipsă. Abilitățile care-i permiteau lui Maud să vadă că o minge, lovită dintr-un anumit unghi, o să ricoșeze într-o anumită direcție, eu nu le aveam.*

Așa că i-am lăsat și am rătăcit afară pe pajiște, în fața aripii vechi a casei. Ședeam și priveam soarele cum se scufundă sub linia orizontului și mă gândeam cât de frumos este acest loc, în ciuda a tot și a toate, când am simțit o atingere pe umăr. M-am întors și l-am văzut stând acolo, frumos și bronzat, cu părul căzându-i peste ochi.

— Vino să te plimbi cu mine, a spus.

Am dat din cap și l-am urmat, de-a lungul câmpiilor și pe cărări ascunse, până la mare. Și ne-am așezat pe nisipul cald și ne-am uitat cum soarele se scufunda în valuri într-o vâlvătaie roșie și aurie și n-am spus nimic, pentru că mi-era așa de frică să nu stric acel moment perfect – atât de teamă că se va ridica și va pleca pentru totdeauna și că totul va reveni la normal.

Dar n-a făcut-o. S-a întins lângă mine, uitându-se la cer într-o tăcere ca gura de aer pe care o iei înainte de a spune ceva foarte important.

Când ultima dâră luminoasă a dispărut sub orizont, s-a întors spre mine și am crezut că va vorbi – dar n-a făcut-o. În schimb, mi-a tras în jos, pe umăr, breteaua rochiței de vară. Și m-am gândit – ăsta este. Ăsta este sentimentul pe care l-am așteptat toată viața, ăsta e lucrul despre care tot vorbeau fetele la școală, lucrul acela în numele căruia s-au scris cântece și poezii. El este toate astea.

Dar soarele a plecat acum, e iarnă și mi-e foarte frig. Și nu mai sunt sigură că aveam dreptate.

---

[25] Ciocnire dublă este o greșeală la biliard *(N.t.)*.

Capitolul 19

Hal nu ştia de cât timp stătea acolo, privind fotografia, încercând să-şi dea seama ce ar trebui să facă. Dar, în cele din urmă auzi foarte slab, sunetul ceasului din holul de la parter bătând ora unsprezece şi se ridică, întinzându-şi membrele anchilozate, reci.

Nevoia de a alerga înapoi la Brighton şi de a se ascunde de coşmarul pe care îl crease era încă puternică – numai că ei ştiau unde s-o găsească. Domnul Treswick avea adresa ei şi ar fi venit şi ar fi găsit-o, ar fi început să-i pună întrebări. În plus... Stomacul i se strânse la amintirea executorilor domnului Smith şi la bunurile ei făcute una cu pământul. Hal nu se gândise niciodată la sine ca la o fiinţă laşă, dar era, ştia asta acum. Se gândea la vocea bărbatului, la sâsâitul lui lent şi moale... *dinţi sparţi... oase rupte uneori...* şi ştia că nu are curajul să se confrunte din nou cu el.

Nu. Nu se putea întoarce acolo fără bani.

Ar putea fugi pentru totdeauna – de toată lumea? Dar unde să meargă şi cum, fără bani? Nici măcar nu avea banii pentru un taxi înapoi la Penzance, ca să nu mai vorbim de cei necesari pentru un nou început într-un oraş străin.

Ei, bine, orice ar fi decis, nu putea să se ascundă aici pentru totdeauna. Trebuia să coboare la un moment dat şi să facă faţă familiei.

Mişcându-şi degetele reci, Hal deschise uşa.

Neclintită în întunericul coridorului stătea o persoană, cu hainele negre dizolvate în umbrele dimprejur, la doar câţiva centimetri de faţa lui Hal.

Hal gâfâi şi făcu un pas înapoi în cameră, cu mâna apăsată pe piept.

— Iisuse! Ce...

Cum mâinile îi tremurau, se prinse de marginea de metal a patului.

— Da? Vocea siluetei din umbră era dogită, cu o graseiere de Cornwall.

Pe măsură ce frica i se risipea, îi luă locul un val de mânie:

— Doamnă Warren? De ce naiba spionaţi în faţa camerei mele!?

— Nu e camera ta, spuse doamna Warren cu vehemenţă.

Făcu un pas înainte, peste prag, trecând în revistă, cu o privire dispreţuitoare, puţinele lucruri ale lui Hal.

— Şi nu va fi niciodată, dacă mă întrebi pe mine.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Ştii tu.

Hal îşi băgă mâinile în buzunare pentru a-şi ascunde tremuratul. Nu voia să-i arate bătrânei că îi este frică:

— Daţi-vă la o parte din calea mea.

— Cum vrei. Am venit să-ţi spun că el te aşteaptă jos.

— Care el? întrebă Hal.

Încercase să-şi ţină vocea fermă şi ieşise mai rece şi mai clară decât avea de gând să fie.

— Harding. E în salon.

Hal nu putu să mulţumească, dar dădu o dată din cap, iar doamna Warren se întoarse revenind în umbra coridorului.

Hal o urmă şi abia închise uşa în spatele ei, când doamna Warren vorbi, întorcându-şi capul peste umăr spre cameră şi spre lucrurile împrăştiate ale lui Hal:

— *O recunosc* în toată mizeria asta.

— Ce?

Hal se opri cu mâna pe clanţa uşii întredeschise.

— Cărţile alea. Tarry[26] sau cum s-o numi. Erau chestii păgâne, diavoli şi bărbaţi goi. Dacă ar fi fost după mine, nu le-aş fi lăsat în casă. Le-aş fi ars pe toate. Lucruri dezgustătoare.

— Cine? întrebă Hal, dar doamna Warren continuă să meargă încet pe coridor, de parcă nu ar fi auzit, iar Hal se trezi că o ia brusc înainte, apucând încheietura bătrânei, mai strâns decât îşi propusese, şi forţând-o să se întoarcă spre ea: *Cine?* Despre cine vorbeşti?

— Maggie.

Doamna Warren scuipă numele ca pe o înjurătură, cu o vehemenţă care trimise picături de salivă pe faţa lui Hal.

— Şi dacă ştii ce-i bine pentru tine, nu-mi vei mai pune întrebări. Acum dă-mi drumul!

— C-ce... bâigui Hal.

Cuvintele o loviseră ca o palmă peste faţă şi întrebările se ridicau înăuntrul ei, agitându-se prea repede ca să fie prinse. Dar întrebarea care se zbătea în capul lui Hal era de nerostit: ea *ştia?*

---

[26] Deformare probabil intenţionată a cuvântului tarot, poate şi cu o aluzie legată de faptul că „tarry” înseamnă şi „acoperit cu catran” – vezi trimiterea la diavoli care urmează. *(N.t.).*

Înainte să-şi dea seama, doamna Warren îşi smulse încheietura din mâna lui Hal, cu o putere pe care n-ar fi bănuit-o niciodată, şi se grăbi să coboare pe scări, tăcută şi răuvoitoare.

Hal expiră lung şi, tremurând, se întoarse în dormitor, cu inima bătându-i atât de repede cât s-o ameţească.

Maggie. Porecla mamei sale. Maggie. Mama ei care fusese aici, acum mai bine de douăzeci de ani. Ce-a vrut doamna Warren să spună pomenind-o acum? Era o ameninţare? Ştia adevărul? Dar dacă da, de ce stătuse deoparte şi nu spusese nimic?

Nu existau răspunsuri – şi în cele din urmă, neştiind ce să facă, Hal luă cărţile de tarot şi începu să le pună la loc în cutie. Ameninţarea doamnei Warren i se învârtea în cap. N-ar fi îndrăznit cu adevărat să le ardă, nu-i aşa? Părea ridicol – şi totuşi exista ceva în veninul din vocea ei, ceva ce o făcea pe Hal să creadă că bătrâna s-ar fi ţinut de cuvânt.

Nu era nicio încuietoare la uşa dormitorului, nici la dulap, aşa că tot ceea ce putea Hal să facă era să pună cărţile în cutia lor, să le ascundă bine în valiza ei şi să spere că nimic rău nu s-ar fi putut întâmpla.

Ce-o făcuse să le ia la ea, de la bun început? Nu era pentru că ar fi crezut în stele.

Hal închise valiza şi vru să plece din cameră – dar apoi, cu o bruscă presimţire de rău augur, se opri, deschise valiza şi mută cutia în buzunarul din spate, alături de fotografie. Doamna Warren n-avea decât să spioneze. N-avea decât să vină şi să se uite în fiecare buzunar al valizei.

Abia după ce ajunse din vârful scărilor înguste şi fără ferestre spre etajul al doilea îi veni un gând – o amintire din ajun, bocănitul bastonului doamnei Warren pe treptele din lemn ale scării secrete.

Dar femeia care stătuse adineauri în faţa uşii ei nu avea baston, iar sosirea ei fusese învăluită în tăcere.

Gândul o făcu pe Hal să se înfioare şi îşi dori din nou să fi existat o încuietoare la dormitor. Nu simţise niciodată nevoia de aşa ceva înainte de a veni aici, dar gândul la acea bătrână lugubră, furişându-se noaptea neauzită prin casă, deschizând uşa camerei lui Hal...

Se opri, privind de-a lungul coridorului îngust şi întunecat, amintindu-şi cum stătea doamna Warren acolo, în întuneric. Ce făcea? Asculta? *Privea?*

Era pe cale să coboare când observă ceva, o pată neagră în întuneric, şi se întoarse în faţa uşii închise, trecându-şi degetele peste lemn şi

simţind, mai degrabă decât văzând, cât de mult greşise.

Pe uşă era o încuietoare. Două, de fapt. Erau zăvoare lungi şi groase, sus şi jos.

Dar erau în afară.

Capitolul 20

Nu era nici urmă de doamna Warren când Hal coborî până la urmă în holul de jos şi, pentru o clipă, rămase acolo, încercând să ghicească unde se află şi să-şi amintească după care dintre uşile de lemn se ascundea salonul. Trecuse pe lângă el în drum spre micul dejun, dar atunci uşa era deschisă. Acum erau toate închise şi holul lung, monoton, cu pardoseala lui de gresie impersonală şi uşi din lemn identice era surprinzător de derutant.

Încercă una la întâmplare – dar se deschidea într-o sufragerie întunecoasă, cu lambriuri, mult mai mare decât sala de mic dejun pe care o folosiseră în acea dimineaţă. Geamurile înalte erau închise, dungi gri, subţiri de lumină străpungând umbrele, şi o masă mare acoperită cu stambă contra prafului se întindea de-a lungul camerei. Deasupra capului ei atârnau două forme uriaşe, înfăşurate în gri, pe care, în întuneric, Hal le percepu ca pe nişte cuiburi uriaşe. Se lăsă în jos instinctiv, înainte ca ochii să i se obişnuiască cu obscuritatea şi să-şi dea seama că trebuie să fie candelabre, învelite într-un fel de husă protectoare.

Paşii ei se învolburau în praf şi, retrăgându-se lent, închise uşa încet în spatele ei şi se îndreptă spre hol.

La următoarea uşă îşi întinse mâna să bată – dar înainte ca articulaţiile ei să intre în contact cu lemnul, auzi o voce venind din interior şi se opri o clipă, neştiind dacă era sau nu pe punctul de a întrerupe o conversaţie privată.

— ...ademenind-o pe micuţa căutătoare de aur.

Era vocea unui bărbat, unul dintre fraţi, se gândi Hal. Dar nu putea fi sigură care.

— O, pe bune, eşti imposibil!

Vocea unei femei, a lui Mitzi, plină de nerăbdare.

— E orfană, fără îndoială că mamei tale i-a fost milă de ea.

— În primul rând, nu avem nicio dovadă a chestiei ăsteia, nu ştim nimic despre această fată, nu avem nicio idee despre cine este sau despre cine a fost tatăl ei sau dacă se mai află încă în peisaj. Poate că el a convins-o pe mama să facă asta. Şi în al doilea rând...

Era Harding, realiză Hal, în timp ce el îşi ridica glasul, pentru a acoperi protestele exasperate ale lui Mitzi:

— În al doilea rând, Mitzi, dacă mi-ai fi cunoscut mama, cel puţin ţi-ai fi dat seama cât de puţin i-ar fi păsat de-un orfan!

— O, Harding, ce absurd! Mama ta era o bătrână singuratică şi, poate, dacă ai fi dispus să ştergi cu buretele ce-a fost, copiii şi cu mine am fi putut s-o cunoaştem puţin mai bine şi întreaga situaţie...

— Mama mea a fost o harpie ursuză şi crudă! strigă Harding. Şi orice reticenţă din partea mea, de a te lăsa pe tine şi pe copii să fiţi expuşi veninului ei a fost justificată în întregime din grija pentru voi, deci nu îndrăzni să sugerezi că această situaţie este din vina mea, Mitzi!

— N-am sugerat asta nicio clipă, spuse Mitzi şi o notă plângăcioasă i se strecură în voce, pe lângă iritare. Înţeleg că intenţiile tale erau bune, dragule. Dar poate că nu e chiar surprinzător, în acest moment, că mama ta a ales să-i ignore pe cei doi fii ai ei, care erau complet înstrăinaţi de ea, şi pe cel de-al treilea, care şi-a ţinut soţia şi copiii departe de ea timp de douăzeci de ani. Nu pot s-o acuz pe mama ta pentru că s-a simţit rănită. Eu cu siguranţă aş fi fost! Când am venit ultima oară aici? Richard nu putea să aibă mai mult de şapte ani.

— Şapte, da, iar ea i-a spus că e un laş îngrozitor când şi-a ars degetul pe grătarul şemineului – îţi aminteşti?

— Nu spun că nu a făcut greşeli...

— Mitzi, nu mă asculţi. Mama mea a fost o femeie înverşunată şi otrăvită, iar scopul ei în viaţă a fost să răspândească această otravă cât de departe şi cât de mult a putut. E exact stilul ei să continue să ne dezbine de dincolo de mormânt. Singura surpriză este că nu i-a lăsat totul lui Ezra, în speranţa ca el, Abel şi cu mine să ajungem la o dispută aprigă cu privire la toate astea şi întreg imobilul să fie înghiţit de taxele legale.

— O, Harding, e absurd...

— Ar fi trebuit să anticipez toate astea, zise Harding, şi Hal bănuia că nu-şi mai asculta cu adevărat soţia. Mi-a scris, ştiai, nu? Acum o lună. Niciun cuvânt despre boala ei, desigur, ar fi fost prea simplu, prea direct. O, nu. A redactat scrisoarea ei obişnuită, plină de nemulţumiri, dar semnătura a fost diferită – asta ar fi trebuit să mă pună pe gânduri.

— Diferită, cum?

— Ea semna întotdeauna *mama ta*. Mereu. Chiar şi atunci când eram la internat, plângând de-mi sărea cămaşa în fiecare seară. Mamele celorlalţi băieţi semnau cu *iubire şi sărutări*, cu *mama ta care te adoră*

şi cu *o mie de îmbrăţişări.* Rahaturi de genul ăsta. Dar mama – nu. *Mama ta.* Asta era tot. Fără iubire. Fără sărutări. Doar o declaraţie rece a unui fapt. O metaforă perfectă, de fapt, pentru viaţa ei.

— Şi ultima oară? A adăugat ceva?

— Da, zise Harding.

Şi făcu o pauză, o tăcere profundă care o determină pe Hal să-şi ţină respiraţia, întrebându-se ce urma. Nu dragostea pe care Harding o aşteptase toată viaţa, cu siguranţă. Liniştea se lungi până când Hal crezu că probabil nu auzise ce urma Harding să spună sau că el se răzgândise şi îşi ridică mâna, gata să bată la uşă şi să-şi anunţe prezenţa, dar în cele din urmă Harding vorbi:

— A terminat cu *Après moi, le déluge*[27]. Asta a fost tot. Fără nume. Fără semnătură. Doar aceste cuvinte.

— *Après* ce?

Mitzi era complet zăpăcită.

— După... ploaie? Ce Dumnezeu înseamnă asta?

Dar înainte ca Hal să afle răspunsul, auzi o voce în spate:

— Tragi cu urechea?

Hal se întoarse, cu inima zbătându-i-se în piept.

Era fiica lui Harding – care era numele ei? Kitty. Stătea pe coridor, învârtindu-şi părul blond, lung, în jurul unui deget şi mestecând ceva. Cum Hal nu vorbea, îi întinse un pachet:

— Tangfastic[28]?

— Eu...

Hal înghiţi. Vorbea încet, nevrând ca Harding şi Mitzi s-o audă din interiorul camerei.

— Nu eram... adică n-am vrut să... tocmai urma să intru în cameră, dar păreau...

— Hei, nu mă priveşte.

Fata dădu din mâna liberă, care avea o brăţară talisman la încheietură.

— E singurul mod în care pot să aflu ceva aici!

Scoase un jeleu din pachet, îl examină critic şi apoi îl vârî în gură.

— Uite, am tot vrut să te întreb, ce *eşti* tu?

---

27 „După mine potopul", în franceză în original, expresie atribuită lui Ludovic al XV-lea şi/sau metresei lui, Madame de Pompadour, şi simbolizând dezinteresul total faţă de restul lumii *(N.t.).*

28 Jeleuri, unul dintre sortimentele mărcii germane Haribo *(N.t.).*

— E-eu? Hal înghiţi din nou.

Gura îi era uscată şi îşi îndoi degetele reci în buzunare, săpând cu unghiile în palmă, încercând să se ancoreze cumva. Era conştientă de faptul că brăţara Pandora, pe care Kitty o purta la încheietura ei stângă, costa probabil mai mult decât întreaga ei garderobă.

— Ce sunt eu? Nu prea înţeleg ce vrei să...

— Adică, ştiu că eşti o rudă, dar tata nu mi-a explicat cu adevărat legătura. Eşti mătuşa lipsă? Nu, stai, eşti prea tânără, nu?

— O! Corect. Nu...

Clipi, încercând să-şi amintească exact ce trebuia ea să facă aici. Fotografia mamei ei, tolănită pe pajiştea din faţa salonului îi apăru în minte şi îşi strânse ochii pentru o clipă, închizându-i, ca să alunge imaginea, frecându-şi fruntea, ca şi cum ar fi vrut să facă să dispară chipul mamei sale.

Nu trebuia să se gândească la mama ei. Trebuia să-şi amintească cine ar fi trebuit să fie – nu cine era ea. Maud era sora lui Harding, ceea ce însemna...

— Cred că sunt... verişoara ta?

— Aşa, corect, deci mama ta a fost cea care a fugit?

— P-presupun că da, da. Nu prea vorbea despre asta.

— Ce tare! zise fata cu invidie şi împinse un alt Haribo în gură, apoi vorbi molfăind: N-o să mint, au fost momente în care am luat în serios varianta asta, dar cred că trebuie să ai cel puţin opşpe ani ca să reuşeşti, altfel poţi să cam fii sigur că o să ajungi pe străzi şi n-am deloc de gând să mă prostituez pentru un peşte pedofil.

— Ăă?

Hal se simţea complet pierdută. Fata asta era sigură de sine într-un mod în care Hal nu fusese niciodată.

— Eu – ce vârstă *ai* tu?

— Paisprezece. Rich are aproape şaisprezece. Freddie doisprezece. E un idiot total, aşa că nu mi-aş pierde timpul cu el. Rich este OK dacă poţi să-l faci să-şi scoată căştile. Şi, hei, sunt la o şcoală de fete, trebuie să văd partea bună, nu? Rich este scurtătura mea pentru a cunoaşte băieţi sexy, mai mari.

— Nu m-am gândit niciodată la asta, spuse Hal încet.

— Ai un prieten? întrebă Kitty.

Hal clătină din cap.

— Iubită?

— Nu, eu... nu am fost într-adevăr la locul potrivit pentru întâlniri în ultimii câţiva ani.

— 'ţeles, spuse Kitty cu înţelepciune.

Dădu din cap şi îşi puse un alt Haribo în gură.

— Ar trebui să încerci o aplicaţie pentru întâlniri. Ei pot să te cupleze în funcţie de locul în care te afli.

— Asta nu e chiar ceea ce... începu Hal, dar tocmai atunci se deschise uşa salonului şi capetele lor se întoarseră s-o vadă pe Mitzi stând acolo.

— O, fetelor! ziceam eu că am auzit voci. Kitty, dacă vrei să vii la Penzance trebuie să te încalţi şi să-i spui lui Richard să se grăbească. Harriet, dacă ai un moment, unchiul tău ar dori să vorbească puţin cu tine.

Hal dădu din cap şi se uită dincolo de Mitzi, spre locul unde se afla Harding în salon, cu spatele la uşă, privind afară spre cerul înnorat şi spre peluzele udate de ploaie. Marea, în depărtare, era ascunsă de ceaţă.

Mitzi făcu un pas în spate, invitând-o pe Hal înăuntru, apoi închise uşa, şi Hal o auzi tropăind dinadins pe coridor şi bătând-o la cap pe Kitty din mers.

Hal rămase aşteptând crispată ca Harding să se întoarcă, dar el n-o făcu. În schimb vorbi, cu faţa înainte:

— Harriet, îţi mulţumesc că ai fost de acord să te întâlneşti cu mine.

Pentru o clipă, Hal nu ştiu ce să-i răspundă. O izbise preţiozitatea expresiei – ca şi cum ar fi fost doi oameni de afaceri care discutau o fuziune, şi nu... şi nu ce?

— C-cu plăcere, reuşi în cele din urmă să articuleze şi făcu un pas ezitant înainte.

Dar Harding vorbea peste ea, ca şi cum era hotărât să-şi spună rolul şi nu putea fi întrerupt.

— Aşa cum poate ai înţeles de la domnul Treswick seara trecută, mai e nevoie de o mulţime de documente înainte ca procesul de obţinere a succesiunii să poată începe.

— Eu, ei bine, da, izbuti Hal să răspundă.

Îşi simţi stomacul strângându-se la menţionarea documentelor. Ce ar putea face? Ar putea întârzia întâlnirea? Sau ar fi mai bine să meargă şi să afle ce au nevoie de la ea şi apoi să pretindă că uitase să aducă hârtiile? „Cu toate că nu ştiam, adică vreau să spun că nu le-am

adus...”

— Sunt multe lucruri pe care trebuie să le discutăm, spuse Harding, fluturându-şi mâna spre întinderea verde. Toate astea... – dădu din cap spre peluzele care se întindeau în faţa ferestrelor – toate astea sunt o mare responsabilitate şi există multe decizii pe care va trebui să le iei, Harriet, şi destul de repede. Dar asta va veni mai târziu – între timp avem o întâlnire cu domnul Treswick în Penzance... – aruncă o privire la ceasul lui – în mai puţin de patruzeci de minute şi avem destul de puţină vreme să ajungem acolo. Nu ai o maşină aici?

Patruzeci de minute? Hal rămase cu gura deschisă de groază. Totul se mişca mult prea repede. Avea nevoie de timp pentru a cerceta – să analizeze ceea ce avea probabil să solicite domnul Treswick. Şi dacă îi cereau să completeze formulare şi se încurca în detalii minore? Apoi îşi dădu seama că Harding o aştepta să răspundă la întrebarea lui şi înghiţi în sec:

— Eu... nu... – bâigui.

— Nu contează. Te luăm noi. E un scaun pliabil în portbagaj.

— Dar, unchiu... se împiedică de cuvânt, incapabilă să-l articuleze, şi reluă de la început: Uite, e ceva pe care trebuie...

— Mai târziu, Harriet, spuse Harding.

Momentul său de reflecţie trecuse şi se întoarse, bătând-o pe Hal pe umăr, aşa că ea se blocă, apoi deschise uşa spre hol.

— Va fi destul timp să vorbim pe drum, dar pentru moment trebuie să mergem sau vom întârzia la întâlnirea cu domnul Treswick. Suntem programaţi pentru ora douăsprezece, aşa că deja cam suntem în întârziere.

Cu o inimă cât un purice, Hal îl urmă pe Harding în hol şi de acolo până în faţa casei, unde aştepta maşina, cu cei trei copii în spate.

— Doar o clipă, Harriet, să deschid scaunul, spuse Harding, dar chipul i se schimbă când deschise portbagajul: Mitzi, unde sunt scaunele pliante?

— Ce?

Mitzi se uită peste umăr. Motorul mergea deja, iar nerăbdarea ei era evidentă.

— Despre ce vorbeşti, Harding?

— Scaunele din portbagaje. Unde sunt? Harriet merge cu noi.

— Dar nu poate – nu este loc. Am scos scaunele ca să facem face loc valizelor, îţi aminteşti?

— O, pentru numele lui Dumnezeu! Nimeni din familia asta nu face planuri pe termen lung? se lamentă Harding. Ei bine, există o soluţie simplă, Freddie va trebui să rămână aici.

— În primul rând, dragă... – vocea lui Mitzi înţepa ca cioburile de sticlă – a fost ideea *ta* să eliminăm scaunele, dacă-ţi mai aduci aminte. În al doilea rând, Freddie nu poate rămâne aici, căci este beneficiar. Domnul Treswick trebuie să-i vadă actul de identitate.

— O, pentru numele lui Dumnezeu! explodă Harding.

Hal simţi o mică pâlpâire de speranţă în interiorul ei. Era posibil oare, până la urmă, să nu poată participa? Era pe cale să se ofere să rămână acasă, când o voce răsună în spatele ei:

— Bună dimineaţa, tuturor!

Hal şi Harding se întoarseră şi Hal auzi suspinul lui Harding, un zgomot puternic, ca al unei balene urcându-se la suprafaţă pentru a respira.

— Ezra, spuse el fără intonaţie.

Stătea în picioare, cu mâinile în buzunare, rânjind larg.

— Bună, dragă frate. Şi salut din nou, Harriet. Mă bucur să văd că Harding vrea să te îndese în portbagajul lui. Ai cercetat ce s-ar putea întâmpla cu moşia dacă Harriet nu supravieţuieşte călătoriei, Harding?

— Ezra! izbucni Harding. Ăsta nu e subiect de glumă! Şi, nu, Harriet nu va călători în portbagaj, căci cineva... – ignoră suspinul lui Mitzi care-şi dădea ochii peste cap de exasperare pe scaunul din faţă – a uitat să ia scaunele de rezervă. Doar încercam să vedem cum să procedăm.

— Pot să rezolv asta, spuse Ezra. Şi eu trebuie să ajung în Penzance. Trebuie să transfer nişte bani. O s-o iau în maşina mea.

— O!

Harding părea – Hal nu putea fi sigură – aproape dezamăgit de faptul că trebuia să se calmeze. Sau poate că era enervant să fie nevoit să-i fie recunoscător fratelui său:

— Bine. Asta este o... soluţie bună. Excelent.

Închise portbagajul cu un pocnet şi-şi netezi peste burtă sacoul Barbour[29].

— Corect. Bine. Ştii unde mergem, Ezra?

— Desigur, zise Ezra învârtindu-şi cheile de la maşină pe deget:

[29] J. Barbour & Sons Ltd., casă de modă britanică de lux *(N.t.).*

Poate am stat în afara ţării o vreme, dar Penzance nu este aşa de vast încât să mă rătăcesc. Ne vedem acolo, Harding.

— Foarte bine. Ai numărul meu de mobil?

— Nu, spuse Ezra neglijent. Dar având în vedere că am supravieţuit atât de mult fără el, sunt sigur că ne vom descurca.

Harding emise un alt suspin exagerat şi-şi scoase portofelul din buzunarul interior al sacoului Barbour. Înăuntru era un teanc de cărţi de vizită. Luă una de deasupra şi i-o întinse lui Hal.

— Mă bazez *pe tine* pentru asta, Harriet, pentru că nu am încredere prea mare în abilităţile organizatorice ale lui Ezra. Să n-o pierzi. Şi nu întârziaţi.

Deschise uşa pasagerului şi urcă în maşină.

— Întâlnirea este la douăsp...

Dar ultimele sale cuvinte se înecară în zgomotul anvelopelor pe pietriş, în timp ce Mitzi apăsa pe acceleraţie. Hal mai auzi un „Pa, Hal!”, după care maşina dispăru pe poartă şi apoi pe alee, un nor de coţofene ridicându-se indignate din copaci în timp ce ei treceau pe sub ele.

Capitolul 21

— Deci...

Vocea lui Ezra, în timp ce-şi croia drum pe sub poarta arcuită şi pe lângă clădirea grajdului spre curtea cu buruieni şi ierburi, era o tărăgănare lungă.

— Eşti un fel de... nepoată a mea, bănuiesc?

— Da, zise Hal, dar cuvântul se pierdea, acoperit de scârţâitul paşilor lor pe pietriş şi de şuierul vântului prin copaci şi, cum Ezra nu reacţionă, repetă, mai tare, încercând să fie mai convingătoare de data asta: Da!

— Ia te uită, spuse Ezra.

Clătină din cap, dar nu comentă; în schimb îndreptă cheia maşinii spre maşina sport joasă şi neagră, parcată sub copacii din cealaltă parte a curţii. Autoturismul făcu un mic „bip-bip" şi farurile clipiră o dată, pentru a arăta că maşina a fost descuiată. Pe măsură ce se apropiau, Ezra râse scurt, ironic, privind copacul de deasupra:

— Ticăloase mici! spuse el. Mama ar fi trebuit să le otrăvească.

Pentru o clipă, Hal nu realiză despre cine vorbea. Îi urmări privirea spre ramurile de deasupra şi văzu încă o dată coţofenele gheboşate în briza mării, urmărind cu ochi strălucitori de mărgele mişcările lor. Abia atunci se uită la maşină şi îşi dădu seama ce voia să zică Ezra: din spate, maşina arăta bine, dar când Hal se apropie, putu vedea că parbrizul şi costisitoarea vopsea mată a capotei, că toate părţile maşinii parcate sub coroanele copacilor erau acoperite cu un strat gros de găinaţ dens şi negru, ceva între guano şi excremente de iepure.

— Ce *este* asta? întrebă Hal, chiar dacă înţelese privind în sus la păsările de deasupra capului, şi făcu apoi o grimasă: Îmi pare rău, întrebare stupidă.

— Ai ghicit bine, spuse Ezra, un pic încruntat. Ar fi trebuit să-mi aduc aminte să nu parchez aici. În mod evident, Harding şi-a adus aminte. OK, trebuie să facem o scurtă pauză în timp ce mă duc să aduc o găleată. Îmi pare rău, o să întârziem la întâlnire, dar nu văd să conduc, şi asta distruge vopseaua dacă o las aici. Stai aşa, mă-ntorc cât de repede pot.

— Nu-ţi face griji, spuse Hal.

Se uită la Ezra străbătând înapoi curtea, lăsând-o singură cu maşina

şi cu cârâitul păsărilor.

Câteva minute mai târziu, Ezra se întoarse cu o găleată de apă caldă.

— Dă-te la o parte, spuse el scurt, şi Hal ieşi cu grabă din raza lui de acţiune, la timp ca Ezra să arunce cu apă pe maşină, făcând păsările de deasupra să ţipe şi să cârâie în timp ce se ridicau în aer şi apoi se reaşezau.

— Asta e tot ce poţi obţine în lipsa unei spălătorii adecvate, spuse el la sfârşit. Îţi sugerez să intri şi s-o ştergem cât mai putem.

Când treceau prin porţile din fier forjat spre drumul principal, Hal se simţea ca şi cum o greutate enormă i s-ar fi ridicat de pe umeri, dar nu-şi dădu seama că lăsase să-i scape un oftat de uşurare decât atunci când Ezra se întoarse să o privească, colţul gurii lui ridicându-se într-o aprobare crispată:

— Mă bucur că nu sunt singurul.

— O!

Hal îşi simţi obrajii în flăcări.

— N-am vrut să spun...

— Te rog. Nu votez pentru ipocrizie. Este un loc oribil. De ce crezi că am şters-o cu toţii de îndată ce am putut?

— Îmi pare rău, zise Hal.

Nu prea ştia ce să spună.

— Este... este ciudat, pentru că este o clădire atât de frumoasă, în anumite privinţe.

— E doar o casă, zise Ezra sec. Nu a fost niciodată un cămin – nici măcar când trăiam acolo.

Hal nu mai spuse nimic. Cuvintele lui Harding către Mitzi îi răsunau în minte – *Mama mea a fost o femeie înverşunată şi otrăvită şi scopul ei în viaţă a fost să răspândească această otravă cât de departe şi cât de mult a putut...* Ezra a crescut cu otrava aceea. Toţi crescuseră aşa.

Avea Harding dreptate? Era decizia mamei lor de a-i lăsa casa lui Hal ca un ultim act de răzbunare?

— Nu mă interesează locul ăsta, spuse Ezra. Aruncă o privire peste umăr, în timp ce ajungeau într-o curbă fără vizibilitate pe care o luă pe dinafara drumului. Am revenit doar pentru a-mi vedea mama îngropată. Îţi spun asta, Harriet, ca să înţelegi că nu am resentimente legate de testamentul mamei mele. Înţelegi? Singura mea dorinţă în toată povestea asta este să părăsesc acest loc acum şi pentru

totdeauna. Poţi să faci ce vrei cu el, din punctul meu de vedere. Vinde-l. Dărâmă-l. Chiar nu-mi pasă.

— Înţeleg, spuse Hal încet.

În maşină se lăsă tăcerea, în timp ce ea căuta ceva de spus, ceva cu care să anticipeze întrebările care ar veni dacă ar lăsa tăcerea să se întindă prea mult. *Controlează conversaţia,* auzi în ureche vocea mamei ei. *Asigură-te că tu te afli pe scaunul de comandă, nu clientul.* Simţi o bruscă şi copleşitoare dorinţă de a cunoaşte trecutul mamei ei şi legătura ei cu acest loc. Cum era să vii aici ca verişoară orfană? Simţise mama ei aceeaşi oprimare pe care o descrisese Ezra, pe care o simţea chiar ea? Cât timp rămăsese? O săptămână? O lună? Un an?

Dacă măcar l-ar putea întreba pe Ezra. Trebuie să o fi cunoscut. Fotografia, caldă în buzunarul din spate, era dovada acestui fapt – dovada că s-au întâlnit, că au vorbit.

— Maşina... maşina ta, spuse Hal în cele din urmă, izbită de o observaţie. Este o maşină cu volan pe stânga, tocmai mi-am dat seama. Locuieşti în străinătate?

— Da, spuse Ezra.

Timp de un minut, părea decis să nu spună mai mult, dar apoi adăugă:

— Locuiesc în sudul Franţei, aproape de Nisa. Am o mică galerie foto acolo.

— Ce frumos, spuse Hal, şi invidia din vocea ei nu era jucată. Am fost odată la Nisa, într-o excursie cu şcoala. A fost frumos.

— E un loc frumos, da, spuse Ezra.

— Trăieşti de mult acolo? întrebă Hal.

— De douăzeci de ani, spuse Ezra.

Hal făcu socoteala în minte, în timp ce el călca acceleraţia ca să depăşească o maşină parcată. Nu putea să aibă mai mult de patruzeci de ani, ceea ce însemna că trebuia să fi plecat din Anglia aproape imediat ce terminase şcoala. Londra nu fusese pentru el destul de departe.

— Locuieşti în Brighton, nu-i aşa? întrebă el, uitându-se la ea.

Hal dădu din cap.

— Da. Şi acolo e frumos – plaja nu este la fel de spectaculoasă ca la Nisa, dar... Nu ştiu. Nu-mi pot imagina să trăiesc departe de mare.

— Nici eu.

Pentru o vreme continuară să fie tăcuţi. Numai când ajunseră la

periferia oraşului Penzance lui Hal îi trecu ceva prin cap şi sparse liniştea din maşină:

— Unchiu...

Expresia i se părea ciudată şi falsă, dar se forţă s-o spună:

— Unchiule Ezra, tu... tu vorbeşti franceza?

El îi aruncă o privire, cu o expresie puţin ironică şi cu o nuanţă de scepticism, Hal nu putu să-şi dea seama bine.

— Da. De ce?

— M-am întrebat... Am auzit o frază... *Après moi, le déluge.* Ce înseamnă? E ceva despre un potop, nu-i aşa?

— Da, literalmente.

Ezra se uită la ea, apoi se concentră pe un viraj în faţa unui camion. După ce termină virajul, vorbi din nou:

— Dar este o vorbă faimoasă în Franţa. Îi este atribuită lui Ludovic al XV-lea, care a fost ultimul rege înainte ca revoluţia să-l execute pe fiul lui. Înţelesul literal este, aşa cum spui tu, *După mine, potopul* – dar sensul real este ceva mai profund şi mai ambiguu... înseamnă fie că după plecarea mea totul se va prăbuşi în haos, pentru că am fost singura persoană care susţinea barajul, fie altceva chiar mai întunecat.

— Şi mai întunecat? spuse Hal. Râse un pic. E deja destul de întunecat...

— Totuşi depinde de interpretare. Înseamnă oare că sunt pe moarte, am făcut tot ce am putut pentru a preveni acest lucru, dar acum trebuie să-mi urmez destinul, sau înseamnă că...?

Se opri, aşteptând o pauză în trafic, iar Hal îşi dădu seama că înţelegea ceea ce-i spune el:

— Presupun că există un sentiment de... nu doar să ştii ce poate urma, dar să-ţi şi doreşti să se întâmple asta, spuse ea. Recunoscându-ţi rolul de catalizator în succesiunea evenimentelor. Asta vrei să spui?

— Exact.

Hal nu ştia ce să răspundă la asta. Se gândi din nou la bătrâna care ştia că i se apropie sfârşitul, frecându-şi mâinile pe măsură ce elabora testamentul care urma să-i facă pe cei mai apropiaţi şi mai dragi ei să-şi sară unul altuia la beregată. Fusese oare totul atât de calculat?

Nu era dragoste între Harding şi Ezra, nu trebuia să fii medium ca să înţelegi asta. Dar care era partea lor de vină în toate astea?

Parcurseră ultima milă în tăcere, Hal pierdută în propriile ei gânduri, până când Ezra ajunse într-o parcare şi opri maşina, trăgând

frâna de mână cu un scrâşnet şi oprind motorul.

— Ei, bine, am ajuns. E doar o problemă.

— Care?

— Este 12:20. Cred că am pierdut întâlnirea.

— O, spuse Hal.

Se uită la ceasul de pe tabloul de bord şi simţi o combinaţie bruscă de emoţii care se revărsau peste ea – o uşurare pentru faptul că nu trebuia să se confrunte cu domnul Treswick în acea zi, frică la gândul reacţiei lui Harding şi conştiinţa că ea doar amânase întâlnirea.

— Futu-i!

Pronunţase cuvintele înainte să-şi dea seama şi îşi muşcă buza. Nu se potrivea cu imaginea pe care încerca să o prezinte familiei Westaway – umila, modesta, mica Harriet. Înjuratul nu făcea parte din plan şi era supărată pe ea însăşi ca şi cum ar fi înjurat un client. Roşul din obraji era real, numai că provenea din supărarea pe lipsa ei de control mai degrabă decât de ruşine.

— Îmi pare rău, a fost...

— O, pentru numele lui Dumnezeu, eşti adultă. Nu sunt tutorele tău. Şi, apropo, putem să renunţăm la chestia aia cu unchiule Ezra? Nu sunt unchiul tău.

Hal tresări fără să vrea şi poate că Ezra observă, pentru că reformulă:

— N-am vrut să sune aşa de rece. Dar nu ne-am mai întâlnit niciodată. Faza cu unchiul implică o relaţie pe care n-o avem – şi, aşa cum am mai spus, Harding are monopolul asupra ipocriziei în familia asta. Eu am terminat cu toate astea.

— OK, spuse Hal încet. Deci... cum să-ţi spun?

— Ezra e foarte bine, spuse el şi deschise uşa maşinii.

— Aşteaptă, zise Hal impetuos.

Întinse o mână spre schimbătorul de viteză, fără să-l atingă.

— Dacă... dacă tot am făcut cunoştinţă...

— Da?

— Toată lumea îmi spune Harriet, dar nu aşa îmi...

Se opri. Era pe punctul de a spune „nu aşa îmi spunea mama mea”, dar cumva cuvintele îi rămaseră în gât.

— Nu aşa îmi spun prietenii, termină ea.

Ezra ridică întrebător sprâncenele:

— Şi cum îţi spun?

— Hal, spuse ea.

Inima îi bătea, ca şi cum s-ar fi simţit brusc uşurată. Nu era nicio logică în asta – oamenii ăştia îi ştiau adevăratul nume, cine era, chiar şi unde trăia, datorită domnului Treswick. Comparativ cu ceea ce făcuse deja, nu exista nimic identificabil sau riscant în ceea ce privea mărturisirea unui pseudonim, totuşi părea un act de încredere neobişnuit.

— Ei îmi zic Hal.

— Hal, spuse Ezra încet, ca şi cum ar fi rostogolit cuvântul în gură, gustându-l. Hal...

Apoi chipul lui bronzat i se destinse într-un zâmbet larg – generos, seducător, foarte diferit de expresia lui obişnuită, mai degrabă sarcastică.

— Îmi place. Ei bine, mergem şi ne prezentăm înăuntru pentru muştruluială?

— Da, zise Hal.

Respiră adânc şi deschise uşa maşinii. Cutia cu cărţi de tarot o apăsa în buzunarul de la spate şi ea se gândi la pajul acela, la norii de furtună din spatele lui, la valurile sălbatice de la picioarele lui şi la apele în creştere. *Après moi, le déluge...*

— Da. Să mergem.

Capitolul 22

— Minunat!
Vocea lui Harding era sarcastică.
— Îţi dai seama ce-ai făcut, nu-i aşa, Harriet?
— Eu?
Hal simţi un val de supărare faţă de nedreptatea remarcii lui şi apoi îşi înghiţi revolta, amintindu-şi de rolul nepoatei blânde şi supuse. Tocmai încerca să abordeze un aer căit când Ezra intră şi el, vorbind plictisit:
— Harding, dacă e cineva de vină aici, eu sunt. Sau mai degrabă nenorocitele alea de coţofene.
— Blestemate să fie. Astăzi, în caz că n-ai băgat de seamă, e vineri. Birourile avocaţilor sunt închise mâine şi duminică. Întârzierea voastră ne va obliga să ne-nvârtim pe-aici până luni, pentru a continua discuţiile.
— Lasă-mă să ghicesc, spuse Ezra – şi în vocea lui era o nuanţă pe care Hal şi-o aduse aminte de la micul dejun –, o să-mi opreşti banii de buzunar şi o să-mi iei atuurile de la Xbox?
— Luni? Cu siguranţă, nu! întrerupse Mitzi. De ce nu putem veni în această după-amiază?
Stăteau în afara biroului domnului Treswick, pe o străduţă îngustă din spate, cu vedere spre văluritele ape portuare.
— Din păcate, domnul Treswick are după-amiază o întâlnire în Truro, pe care nu poate s-o anuleze – de-asta trebuia să ne întâlnim înainte de prânz –, deci nu va fi disponibil decât cel devreme luni dimineaţă. Şi, deşi documentele de identificare ar putea fără îndoială să fie trimise prin poştă, mai sunt şi hârtii de semnat şi o grămadă de discuţii care nu pot fi purtate cu adevărat decât faţă-n faţă. Nu în ultimul rând, mai e problema delicată a doamnei Warren.
— Dar copiii trebuie să meargă la şcoală luni! protestă Mitzi.
Harding oftă adânc:
— Ei bine, regret, dar cred că singura soluţie rezonabilă pentru tine şi pentru copii este să vă întoarceţi, iar Ezra, Abel, Harriet şi cu mine să rămânem până se rezolvă totul.
— Vorbeşte pentru tine, spuse Ezra, iar glasul îi suna din nou plictisit acum, că-şi înfrâna iritarea, deşi Hal avea impresia că

temperamentul său iute era încă prezent, ca un câine abia strunit la picior. Nu intenţionez să mai stau mult pe-aici şi cred că nici Abel nu o va face. Nu suntem pomeniţi în testament. De ce-ar fi nevoie şi de noi?

— Din păcate, spuse Harding morocănos, se pare că eşti în testament. Ca şi mine. Ca şi Abel. Nu ca beneficiari, dar o mică discuţie avută adineauri cu recepţionerul domnului Treswick a dezvăluit un încântător mic detaliu pe care nu ni-l spusese. Din cine ştie ce motiv, mama a considerat că este bine să ne numească pe noi trei coexecutori, alături de domnul Treswick însuşi.

— Ce? făcu Ezra neîncrezător.

— Ce-ai auzit.

— Cred că glumeşti! E ca şi când ne-ar fi *vrut* aici, să ne sfâşiem unii altora beregatele!

— Nu am nicio îndoială că aşa şi-a dorit, spuse Harding. De fapt, aş merge mai departe, spunând că întreaga situaţie a fost gândită precis în acest scop.

— N-am s-o fac, spuse Ezra.

Faţa lui era hotărâtă, iar sprâncenele sale negre se uniră, dându-i o expresie taciturnă.

— O să... renunţ la asta sau la orice alt nenorocit de aranjament. Nu poţi fi obligat să fii executor.

— Pe termen lung, sunt sigur că ai dreptate, spuse Harding iritat. Dar ar trebui, cu amabilitate, să îl informez pe domnul Treswick despre acest fapt – şi sunt sigur că vor exista anumite formalităţi asociate renunţării la acest rol. Mă îndoiesc în cel mai înalt grad că te poţi sui pur şi simplu în Saab-ul tău ca să te întorci la Nisa, fără să sufli niciun cuvânt nimănui.

— Căţeaua aia nenorocită! exclamă Ezra cu răutate, şi în tăcerea care urmă Hal îl auzi pe Freddie chicotind, sus şi tare.

— Şi tu poţi să taci! îl repezi unchiul lui.

— *Ezra!* strigă Mitzi.

Lui Freddie îi căzuse falca şi faţa lui era albă de uimire. În spatele lui, Hal văzu cum Kitty îşi înăbuşea cu mâna propriul râs.

Tăcură toţi o vreme, apoi Mitzi îşi puse geanta pe umăr şi se ridică:

— Bine. Asta e *chiar* destul. Richard, Katherine, Frederick, veniţi, vă rog.

— Dar... – începu Richard.

— Am spus că plecăm, lătră Mitzi. Mergem să găsim un loc unde să

luăm prânzul. Harding – îţi trimit un mesaj când găsim o cafenea.

Harding mormăi ceva care putea însemna că e de acord sau poate că e doar supărat, iar Mitzi o luă în sus pe strada îngustă, cu copiii după ea.

Hal îşi stăpâni impulsul de a alerga după ei – sau chiar mai bine, să continue să alerge, să treacă de micul grup spre strada principală şi apoi spre gara Penzance, unde să ia un tren înapoi către vechea ei viaţă şi să nu se mai întoarcă niciodată aici. În timp ce-l privea, micul grup dădu colţul în partea de sus a străzii şi dispăru.

— La dracu', spuse Ezra, trecându-şi mâna pe obrazul neras şi apoi prin păr, zbârlindu-l astfel, cu buclele risipite în toate direcţiile. La dracu'. Harding, îmi pare rău. Chestia aia a fost nelalocul ei. Copilul... era doar greşeala...

Harding ridică din umeri:

— Nu sunt eu cel căruia trebuie să-ţi ceri scuze, deşi îndrăznesc să spun că un pic de ploconeală în faţa lui Mitzi n-ar fi făcut rău. Dar îmi imaginez că Freddie a auzit chestii mai dure la şcoală, aşa că sunt sigur că va supravieţui.

— Îmi pare *rău,* zise din nou Ezra. *Rahat.*

— Uite, zise Harding, cu nerăbdare în voce, nu sunt îngrijorat în clipa asta de Freddie. Ţi-ai pierdut firea. Nu e sfârşitul lumii. Sunt mai preocupat de ceea ce facem în legătură cu afacerea asta cu domnul Treswick. Vreau la fel de mult ca tine să se termine, Ezra. Dar să pleci de-aici nu va face decât să creeze mai multe probleme. Dacă insişti să pleci, evident că nu pot să te împiedic. Dar aş zice că probabil va fi mult mai rapid, gândind în perspectivă, să rezolvăm lucrul ăsta aici şi acum, mai degrabă decât să trimitem documentele şi datele de identificare înainte şi înapoi, peste Canalul Mânecii. Harriet – se întoarse spre ea – îmi pare rău pentru această neplăcere, dar sper că o să poţi obţine o zi liberă, având în vedere circumstanţele, da?

— Eu... nu sunt sigură, spuse Hal, simţind ochii lor aţintiţi pe ea.

Imaginea îi sclipi din nou în cap, ea, ca un şobolan încolţit, râcâind după o ieşire.

— Dacă angajatorul tău vrea să discute cu cineva despre...

— Nu, e-n regulă, spuse Hal în grabă. Lucrez oricum pe cont propriu. Doar la mine trebuie să mă gândesc.

Probabil ar trebui să-l sune pe domnul White, să roage pe cineva să pună un anunţ pe chioşc pentru a explica situaţia oricărui client care

trece pe-acolo. Dar el nu putea face tărăboi pentru un doliu în familie. Şi, la mijlocul săptămânii, la începutul lui decembrie, nimeni nu i-ar simţi lipsa, cu excepţia lui Reg.

— Pe cont propriu?

Harding ridică sprâncenele în timp ce îşi încheia haina.

— Îmi dau seama că nu te-am întrebat niciodată, Harriet, *ce* lucrezi?

— Eu sunt... lucrez pe un debarcader, zise Hal cu stângăcie.

Nu-i plăcea această întrebare. Când venea vorba despre profesia ei, într-un cerc de noi cunoştinţe, invariabil devenea centrul atenţiei într-un mod care nu-i făcea plăcere. Reacţiile celorlalţi variau în funcţie de situaţia socială a interlocutorilor. În conversaţiile trecătoare răspunsul ei putea isca orice, de la interes politicos la amuzament mascat. La petreceri şi în puburi se confrunta cel mai adesea cu un scepticism amuzat sau era solicitată pentru o lectură. Învăţase repede să nu spună despre sine că ar fi parapsiholog, din cauza cererilor agresive de a face pe loc o predicţie. „Spune-mi la ce mă gândesc, Hal!”, îşi amintea spusele unui bărbat dintr-un pub, aproape lipindu-şi faţa de a ei. „Hai! Spune-mi la ce mă gândesc, dacă eşti o nenorocită de Mystic Mog![30]”

Se uitase spre sânii ei mici şi Hal se gândise: *Ştiu la ce te gândeşti.* Dar nu articulase nimic.

Mai nou, când era presată să dea detalii despre profesia ei, spunea pur şi simplu că citeşte în cărţile de tarot şi, când oamenii îi cereau s-o facă, putea să râdă şi să spună că nu are cărţile la ea.

Pentru o clipă se gândi-că Harding ar putea fi pe punctul să-i pună întrebări, dar, din fericire, în acea secundă telefonul lui bâzâi şi, când îl scoase din buzunar, faţa îi strălucea:

— Ah, e Mit. A găsit o cafenea. Ei bine, Harriet, mergem?

În maşină, pe drumul înapoi spre Trepassen, Hal tăcea. Ezra nu li se alăturase pentru masa de prânz, având de mers la bancă, şi ea aşteptase o oră bună în locul stabilit din parcare, mult timp după ce Mitzi şi Harding plecaseră. Când Ezra se întoarse în cele din urmă, respiraţia îi mirosea a whisky. Totuşi asta nu părea să-i afecteze modul în care şofa, deşi Hal nu-şi putuse reprima o grimasă când el se

---

30 Din „Meg and Mog”, o serie de cărţi pentru copii (şi apoi desene animate), cu subiecte din zona mistică. „Mystic Mog” a devenit sinonimul pentru o persoană care poate să facă minuni *(N.t.).*

îndepărtă în ultima secundă din calea unui Land Rover care se deplasa rapid.

Erau aproape de Casa Trepassen când Ezra vorbi:

— Ești OK? Ești foarte tăcută.

— Îmi pare rău, spuse Hal.

Se forță să stea mai dreaptă și să arboreze un zâmbet puțin agitat. *Adu-ți aminte – ești un șoarece, nu un șobolan. Șoricelul Harriet.*

— Eu... mă gândeam doar.

— La...?

— Este...

Se opri, încercând să se gândească la ceva care ar fi fost adevărat, dar nu adevărul, însă cuvintele ieșiră aproape în ciuda ei.

— Mă gândeam... la Harding și la familia lui. Nu cred că-și dau seama cât de norocoși sunt... din unele puncte de vedere.

Ezra nu spuse nimic, dar îi aruncă o altă privire și apoi coborî o treaptă de viteză pentru o curbă strânsă.

— Sunt norocoși, spuse el în cele din urmă. Și ai dreptate, nu-și dau seama. Poate că asta m-a făcut să mă înfig în bietul Freddie.

Își trecu mâna peste față și oftă; Hal simți din nou mirosul slab de whisky.

— Indiferent de defectele lui Harding – și Dumnezeu știe că le are – este un părinte mai bun decât majoritatea.

— Mama mea a fost un părinte minunat, spuse Hal.

Vocea ei tremură, fără să vrea, și își încleștă maxilarul. *Nu voi plânge. Nu acum. Nu aici. Nu-i voi folosi moartea pentru a-i obține compasiunea.* Dar nu putu să oprească o lacrimă solitară care-și urmă cursul de-a lungul nasului.

O șterse cu înverșunare.

— Cel puțin, orice-aș fi pierdut, am avut-o lângă mine optsprezece ani. N-aș fi schimbat nimic în tot acest timp.

Ezra schimbă din nou viteza și apoi spuse, cu un efort perceptibil:

— Harriet, Abel mi-a povestit despre...

Înghiți cu greutate.

— Despre ce... ce i s-a întâmplat lui Maud... accidentul de mașină. A spus că...

Se opri, și Hal văzu că fața îi era schimonosită de tristețe:

— N-am știut niciodată.

Vocea îi era răgușită, iar Hal avea senzația că acum, în sfârșit, era

cineva a cărui durere era la fel de reală şi de cuprinzătoare şi de proaspătă ca a ei.

— Am căutat-o ani de-a rândul şi niciodată n-am ştiut că în tot acel timp era bine, în viaţă şi trăia chiar peste Canal şi... Doamne, e prea mult... Sunt atât de supărat pe ea. Cum a putut să facă asta?

— Nu ştiu, şopti Hal.

Şi avu din nou sentimentul devastator de trădare prin minciuna pe care o repeta. Nu înţelesese, când pusese piciorul în trenul acela, ce mecanisme punea în mişcare. Minciunile despre ea însăşi, despre trecutul ei, jocul cu domnul Treswick – părea un joc. Dar acest joc, cu tragediile din trecut ale oamenilor, nu era cel în care intrase.

Cum poate fi să-ţi pierzi geamănul, cealaltă jumătate?

— Îmi pare rău, spuse ea, cu vocea răguşită de efortul de a-şi stăpâni lacrimile. N-ar fi trebuit să aduc vorba despre ea – nu am vrut să...

Se opri şi Ezra clătină din cap, dar nu dojenitor. În schimb, gestul părea să exprime ceva ce niciunul dintre ei nu putea să spună.

— Şi tatăl tău? întrebă el în cele din urmă, apoi îşi drese vocea.

Ieşiseră de pe aleea adâncită şi se aflau pe drumul de pe faleză care şerpuia spre Trepassen. Hal se trezi uitându-se prin geam la întinderea întunecată a mării, de culoarea cremenii, ciudată, atât de diferită de apele lăptoase, ca de cretă, din Brighton.

— Nu l-am cunoscut niciodată, spuse ea.

Vocea ei era sigură acum. Partea asta, cel puţin, nu era dureroasă. Nu era nicio înşelăciune în a spune această poveste şi era o întrebare la care răspunsese de multe ori înainte.

— A fost o relaţie de o noapte. Mama nu i-a ştiut niciodată numele.

— Deci ar putea fi acolo, undeva? întrebă Ezra.

Hal ridică din umeri:

— Presupun că da. Dar nu văd cum aş putea să-l găsesc, chiar dacă aş vrea.

— Înseamnă că nu vrei?

— Nu chiar. Nu ţi-e dor de ceea ce n-ai avut niciodată.

Era adevărat, într-un fel. Dar, chiar în timp ce o spunea, Hal se gândi la Harding luând prânzul, cu braţul în jurul lui Kitty, ţinând-o strâns ca s-o apere de curentul dinspre uşă. Şi ea ştiu... că era doar pe jumătate adevărat.

8 decembrie 1994

Abel a venit astăzi acasă de la Oxford. Semestrul s-a terminat săptămâna trecută, dar el a venit acasă pe varianta lungă, poposind în casa unui prieten din Ţara Galilor. Nu-l învinovăţesc pentru reticenţa lui. Harding, pe care încă nu l-am întâlnit, a trimis un mesaj sec, spunând că firma de contabilitate pentru care lucrează la Londra nu-l poate învoi şi că nu se va întoarce de Crăciun. Şi şcoala lui Ezra mai durează încă o săptămână.

Mi-am dat seama că a sosit când Maud şi-a ridicat capul, ca şi cum ar fi fost un câine collie care a depistat un zgomot. Stăteam în salon, singura cameră încălzită din întreaga casă, în afară de camera de zi a mătuşii mele. Eram înghesuite aproape de foc, eu mimând răbdarea, Maud citind şi ascultând ceva pe walkmanul ei. Eu mă încruntam la o etalare foarte încurcată când ea şi-a scos brusc căştile:

— Iisuse, a spus ea, trebuie că arătăm ca rupte din Little Women[31]*. Ce...*

S-a oprit brusc şi a ascultat o clipă. Apoi, înainte să apuc s-o întreb ce auzise, a ţâşnit din salon, alergând pe coridor spre uşa din faţă:

— Al! am auzit, apoi strigătul lui de răspuns, şi am urmat-o, la timp ca s-o văd repezindu-se în braţele lui.

El a ridicat-o şi a învârtit-o într-o uriaşă îmbrăţişare de urs, până când ea a început să ţipe şi să protesteze râzând.

— Bună, Abel, am zis, brusc timidă, şi el m-a salutat din cap peste creştetul lui Maud, în timp ce o depunea pe covorul din hol:

— Bună, Maggie.

Şi asta a fost. Salutul cu care ai întâmpina un străin sau o cunoştinţă pasageră.

Şi-a ridicat valiza, şi-a pus cealaltă mână pe după umerii lui Maud şi s-a întors să vorbească cu ea despre semestrul lui şi despre o fată cu care se întâlnea şi am simţit... Nu ştiu cum să-i spun pe nume. Ceva ca o durere plină de furie. Dezamăgire că, după toate cele câte se întâmplaseră în timpul verii, el nu mă întreba nici măcar ce fac sau ce

---

[31] Romanul de succes semnat de scriitoarea americană Luisa May Alcott şi publicat în 1868 *(N.t.)*.

s-a mai întâmplat cu viaţa mea. Simţisem că suntem aşa de aproape, cu toţii, în acele zile leneşe de vară. Iar în săptămânile şi lunile care au urmat, Maud şi cu mine deveniserăm chiar mai apropiate – mai apropiate decât surorile. Dar acum e foarte clar, pentru Abel cel puţin sunt o intrusă în această familie. Poate că voi fi întotdeauna.

Gândul era neliniştitor şi m-am întors înapoi pe coridorul rece spre căldura relativă a salonului, răsucind în minte toate posibilităţile.

În curând, adevărul va ieşi la iveală fie că vreau, fie că nu. Întrebarea este dacă atunci când se va întâmpla ei vor strânge rândurile împotriva mea.

Am crezut, când am venit aici, că găsesc o a doua familie, care ar fi putut-o înlocui pe cea pe care o pierdusem. Dar acum... acum nu mai sunt sigură. Văzând-o pe Maud în braţele lui Abel, râzând împreună, excluzându-mă chiar fără să vrea... ei bine, mi-am reamintit un adevăr pe care n-ar fi trebuit să-l uit niciodată: indiferent câte lucruri am împărtăşit împreună, sângele apă nu se face. Şi dacă ei strâng rândurile împotriva mea, nu am nicăieri altundeva unde să mă duc.

Capitolul 23

Era ciudat să iasă din maşina lui Ezra şi Hal se împiedică. În acel moment simţi cutia metalică din buzunarul din spate alunecând şi aterizând cu un zgomot surd pe pietriş, dându-şi la iveală conţinutul.

— La naiba!

Se aplecă, apucând repede cărţile vechi şi bogat ilustrate înainte să fie împrăştiate de vânt.

Ezra trânti portiera pe partea lui şi se apropie s-o ajute.

— A căzut ceva? întrebă el, apoi se aplecă şi ridică una din cărţi, privind-o curios.

În timp ce făcea asta, chipul lui se schimbă, aproape ca şi cum ar fi văzut o fantomă, şi apoi păru să-şi dea seama şi râse:

— Tarot!

— E ceea ce fac, spuse Hal repede.

O carte alunecase sub roata Saab-ului şi încercă s-o scoată fără să-i rupă marginea pe pietriş.

— Sunt cititoare de tarot pe debarcader, în Brighton.

— Nu pot să cred!

Râdea acum din toată inima.

— Pe bune? N-ai zis nimic despre asta.

— Nu chiar.

Se aplecă şi privi pe sub şasiul maşinii. Mai erau două cărţi dedesubt şi ea o apucă pe prima, dar nu reuşi să ajungă la a doua.

— Ai putea... poţi să ajungi la cartea aia care e chiar în mijloc, acolo? Între roţi?

Ezra se aplecă şi se uită, apoi îşi întinse un braţ lung sub corpul maşinii, scormonind cu degetele.

— Am luat-o!

Dar când se ridică, scuturându-se, se opri şi se uită la lucrul pe care îl ţinea între degete, iar Hal văzu că nu era o carte. Era fotografia pe care i-o dăduse Abel.

— Hm...

O ţinu în mâini pentru o clipă, îndepărtând câteva pietricele strânse între cutele fragile.

— De unde ai asta?

— Abel mi-a dat-o.

Hal îşi muşcă buza.

— S-a... s-a gândit... că aş putea să o vreau. Pentru că nu am multe fotografii cu mama mea.

— Înţeleg.

Ezra nu mai spuse nimic, doar se uită la fotografie, iar Hal văzu cum degetul lui mare mângâie foarte uşor faţa surorii lui, stând lângă el, râzând către el.

— Probabil...

Înghiţi dureros.

— Probabil că ţi-e dor de ea.

— Da. Da, îmi este.

Adevărul îi rănea gâtul. Timpul vindecă, se spune, dar nu era adevărat sau nu complet adevărat. Rana iniţială, proaspătă, a pierderii se închisese şi se cicatrizase, da, dar cicatricea pe care o lăsase nu avea să se vindece vreodată. Avea să fie întotdeauna acolo, dureroasă la atingere.

Ezra o curăţă din nou de un fir imaginar de nisip şi apoi, cam fără tragere de inimă, se gândi Hal, îi dădu fotografia cu un zâmbet care păstra ceva din propria sa durere ascunsă.

— Şi mie, spuse el, apoi se întoarse şi se îndreptă spre casă, ca şi cum nu ar fi putut suporta să mai spună nimic.

Capitolul 24

— Deci, având în vedere toate astea, se pare că suntem blocaţi până luni, spuse Harding obosit, prăbuşindu-se pe canapeaua din salon.

Pescui o ceaşcă de ceai de pe tava pe care Mitzi tocmai o pusese în faţa lui şi trase o duşcă.

— Îţi baţi joc de mine!

Abel îşi luă capul în mâini.

— Nu pot să lipsesc până marţi. Am întâlniri cu clienţii luni după-amiază.

— Păi, îţi sugerez să le amâni, spuse Harding nervos.

Îşi netezi cămaşa, care se mototolise în jurul mijlocului, dând la iveală o piele albă şi moale precum aluatul necopt.

— Pot să adaug că este parţial vina ta că n-ai ajuns la întâlnire când trebuia. Am sentimentul că sunt singura persoană care încearcă să rezolve harababura asta.

— Habar n-am avut că mama m-a făcut nenorocitul ei de executor! exclamă Abel. Ce Dumnezeu a apucat-o?

— Ce Dumnezeu a apucat-o să facă *toate* astea, replică Harding. Inclusiv dezmoştenirea tuturor copiilor ei.

— Ranchiuna, pur şi simplu, zise Ezra din colţul camerei, apoi se ridică, luă o ceaşcă din tavă şi un biscuit digestiv de pe farfurie. N-am niciun dubiu că singurul lucru care a amuzat-o pe patul de moarte era gândul la neplăcerea pe care o lăsa în urmă.

Abel încuviinţă din cap cu amărăciune:

— Aş putea să cred asta. Probabil că s-a gândit că o dispută legală prelungită, care ar înghiţi toate resursele proprietăţii, ar urma să păstreze şi neplăcerea ani întregi.

Dispută legală prelungită. Cuvintele făcuseră să i se strângă stomacul lui Hal, şi simţi că o cuprinde frica. Nu existau niciun fel de documente care ar fi putut-o face să supravieţuiască unui astfel de proces. Totul ar ieşi la iveală: adevărul despre ea, despre mama ei, despre bunică, totul.

Dar acum nu mai exista cale de întoarcere – mersese prea departe. Nu mai era nicio cale credibilă ca înşelăciunea asta să poată trece drept o greşeală onestă.

Se imagină într-o instanţă de judecată, cu procurorul mimând o

falsă confuzie: „Mai spuneţi-mi o dată, domnişoară Westaway: chiar aţi crezut, cu mâna pe inimă, că bunica dumneavoastră maternă şi-a schimbat numele din Marion în Hester şi s-a mutat dintr-o casă modestă a primăriei din Surrey într-o proprietate din Cornwall, *după moartea ei?”*

Hal simţi nevoia să mărturisească. *Impostoare. Sunt o impostoare.*

Era o singură cale de ieşire. Nu ar fi salvat-o de domnul Smith – dar era clar, nimic altceva nu putea s-o salveze. Chiar dacă, printr-un miracol, ar fi reuşit să obţină documente false destul de bune pentru a fi acceptate şi ar fi putut trece cu bine de discuţiile oficiale, nu ar fi găsit bani până la termenul-limită.

Nu, ar trebui să-şi minimizeze pierderile şi să iasă din încurcătură cât încă mai putea.

Stătea în picioare, împingându-şi mâinile în buzunare pentru a le împiedica să tremure.

— Ascultă, m-am gândit...

— Nu acum, Harriet, spuse Harding.

Îşi înmuie biscuiţii în ceai, apoi exclamă, când marginea lor se fărâmiţă.

— Ba da, acum! spuse Hal cu fermitate.

Simţea cum o sufocă un fel de disperare – conştiinţa faptului că păcătuieşte şi mai tare cu fiecare zi care trece şi că în curând nu va mai exista deloc drum de întoarcere.

— M-am gândit... despre moştenire... nu ştiu...

Se opri căutându-şi cuvintele, căutând modul corect de a spune ceea ce voia să spună. Dar înainte de a-şi găsi curajul, Ezra interveni în discuţie:

— Ascultaţi, Abel are dreptate. Foarte probabil că mama chiar *a vrut* să cheltuim banii pe litigii şi certuri. Nu văd un alt motiv pentru care ar fi făcut toate astea. Dar hai să fim cinstiţi – merită vreun ban de la ea oricare dintre noi?

Se uită la Harding, apoi la Abel. Acesta ridică din umeri.

— Dar *vrem* vreun ban? Eu, cu siguranţă nu! Nu ar fi cel mai bun lucru să zădărnicim planul mamei şi să dăm totul uitării?

Din colţul canapelei, Kitty începu să fredoneze tema din *Frozen*[32].

---

32 Film de animaţie 3D din 2013. Tema muzicală are refrenul „Let it go”, exact ceea ce spusese Abel *(N.t.)*.

Abel râse:

— Să dăm totul uitării. Îmi place, Kitty. Este în ideea asta ceva mai degrabă... eliberator. Ei bine, din partea mea, n-am aşteptat nimic şi cu siguranţă nu vreau ca Trepassen să fie o piatră de moară în jurul gâtului meu. M-aş bucura să meargă la Harriet.

— Nu! spuse Hal cu disperare.

Cuvintele izbucniră şi le rosti fără să se gândească, fără să ascundă ceea ce voia cu adevărat să spună:

— Nu înţelegeţi... nu vreau... nu *vreau* asta!

— Pardon?

Harding se întoarse spre ea cu o sprânceană ridicată.

— Nu vreau... *asta.* Hal îşi flutură mâna spre casă şi spre terenurile de dincolo de fereastră.

— Nu în asta am crezut că intru când am venit aici. Când am primit scrisoarea domnului Treswick, da, recunosc, speram la o moştenire.

Cuvintele ţâşneau afară, spuse din inimă, prea repede pentru a-şi da seama dacă făcea un lucru înţelept.

— Dar nu asta... nu tot. Nu am vrut niciodată o astfel de responsabilitate enormă – tot ce mi-am dorit a fost să-mi plătesc factura de încălzire şi unele dintre datoriile mele. Nu există niciun mod în care să pot... nu ştiu... să pot renunţa la asta?

Se lăsă o tăcere lungă, întreruptă doar de Kitty încă îngânând în surdină „Nu te mai gândi" şi de sunetul discret din căştile lui Freddie.

— Ei bine, spuse în cele din urmă Mitzi cu un ton optimist, e foarte frumos din partea ta, Harriet.

— Asta... este cu siguranţă ceva de luat în considerare, spuse şi Harding. Se ridică, îşi băgă mai bine cămaşa în pantalonii încreţiţi şi merse la fereastră. Cred că există ceva numit declaraţie de renunţare, care permite beneficiarilor unui testament – dacă toţi cei implicaţi sunt de acord – să îşi modifice cotele de moştenire... dar trebuie să ne gândim, bineînţeles, dacă acest lucru ar fi corect moral, având în vedere dorinţele mamei...

— Nu vreau banii ei, zise Ezra răspicat. Nu-i vreau de la ea şi nu-i vreau de la Harriet.

— Uitaţi, zise Abel şi îşi puse braţul în jurul umerilor lui Hal, strângând-o aproape. Este un gest minunat, nu e nicio îndoială, şi sunt foarte mândru de Harriet că l-a sugerat. Dar nu este ceva ce trebuie bătut în cuie cu uşurinţă. Vă sugerez să dormim cu toţii – nu în ultimul

rând Harriet – şi poate noi... Le aruncă o privire fraţilor săi:

— ...ar trebui să vorbim separat. Şi apoi să discutăm cu toţii, înainte de a-l întâlni pe domnul Treswick luni. De acord?

— Sunt de acord, spuse Harding. Harriet?

— OK, spuse Hal.

Îşi dădu seama că pumnii ei încă erau încleştaţi în interiorul mânecilor puloverului, muşchii rezistând cu tărie îmbrăţişării lui Abel.

— Dar n-o să mă răzgândesc.

Capitolul 25

Câteva ore mai târziu, Hal se plimba pe-afară, în amurg, încercând să decidă ce să facă. Sentimentul de cutezătoare îndrăzneală stil Robin Hood dispăruse complet şi acum o cuprindea o panică în creştere, ameninţând să o sufoce.

Abel încercase să o ia deoparte după ceai şi să discute cu ea, dar ea se desprinsese, incapabilă să primească grija lui bine intenţionată. Bătăile pe braţ, platitudinile, îmbrăţişările exagerat de afectuoase, toate o asfixiau, iar ea formulase o scuză cum că se simte obosită şi că vrea să meargă în camera ei, aşa că el o lăsase să plece.

Dar când ajunsese sus, senzaţia de sufocare nu făcuse decât să crească şi se aşeză în patul îngust din metal, cu barele profilându-se ameninţător ca într-o celulă de închisoare. Nu se putea împiedica să se gândească la zăvoarele de pe uşă şi la minusculul, aproape ilizibilul *AJUTĂ-MĂ* de pe geamul ferestrei. Ce se întâmplase aici? De ce mama ei nu îi pomenise niciodată această parte din viaţa ei? Se întâmplase ceva atât de groaznic, încât nu putea suporta să vorbească despre asta?

În cele din urmă, se ridică şi coborî scările în vârful picioarelor, trecu de salonul în care Mitzi le vorbea la nesfârşit copiilor despre teme şi recapitulări şi iei în grădina învăluită în amurg.

Căzuse rouă, argintând iarba în lumina care venea de pe ferestrele salonului, şi, când se uită înapoi pe deal, văzu poteca pe care o lăsase şi simţi jilăveala blugilor şi umezeala din bocanci.

Merse fără niciun scop, până când ajunse la pâlcul de copaci pe care îl văzuse în prima zi, înainte ca Abel să-i arate labirintul.

De data aceasta putea să vadă în mod clar printre copaci sclipirea unei suprafeţe acoperite de apă şi îşi croi drum pe cărarea năpădită de plante, trecând printre urzici şi mărăcini, până pe malul unui mic lac. Odată, se gândi ea, e posibil să fi fost un loc minunat. Dar acum, cu noaptea căzând şi cu iarna venind, locul era groaznic de trist. Lacul se sufoca şi se îngroşa cu frunze putrezite, iar malurile deveniseră bancuri de nisip negru, peste care nu se putea trece. În centru era o mică insulă, cu un smoc de copaci şi tufişuri, şi de cealaltă parte era o formă întunecată, un fel de clădire, se gândi Hal, străduindu-se să vadă mai bine în lumina slabă.

Îşi scoase ochelarii, îi lustrui ca să poată zări mai bine forma în

crepuscul, când auzi un trosnet în urma ei, şi biciui plantele din jur pentru a vedea o siluetă înaltă, profilată pe luminile casei.

— Cine... bâigui, cu inima bubuindu-i în piept, şi auzi un râs profund şi amuzat.

— Scuze.

Era vocea unui bărbat şi, pe măsură ce silueta se apropia, ea îşi puse ochelarii la loc cu mâinile tremurând şi recunoscu faţa. Era Edward.

— N-am vrut să te sperii. E ora cinei, n-ai auzit gongul?

— Cum...

Hal descoperi că tremura, şocată mult peste normal de prezenţa neclară a lui Edward pe cărarea întunecată.

— Cum ai ştiut că sunt aici?

— Am urmat paşii tăi în rouă. Ce Dumnezeu te-a făcut să vii aici? Este un loc destul de deprimant.

— Nu ştiu, spuse Hal cu inima bubuindu-i în continuare în piept, dar mai încet. Am vrut să mă plimb. Aveam nevoie să iau aer.

— Nu mă mir, spuse Edward.

Îşi băgă mâinile în buzunare, căutând ceva, şi pentru o clipă Hal se întrebă ce, apoi scoase o ţigară, îşi lovi arătătorul de nas şi o aprinse.

— Nu-i spune lui Abel. Nu-i place.

Fumul se înălţa palid spre cerul întunecat şi Hal îşi punea întrebări despre acest om. Abia dacă îl mai văzuse de ieri. Ce făcuse între timp?

— Mergem? întrebă ea, şi el dădu din cap:

— Dar încet, trebuie să termin asta, mai spuse el, şi Hal luă drumul înapoi peste pajişte.

Se întunecase mult de când trecuse pe-aici şi era greu acum să vezi drumul. Simţi o usturime de urzică pe braţul ei şi tresări, scoţând un şuierat de durere.

— Mărăcine? întrebă Edward din spatele ei.

— Urzică, spuse Hal scurt.

Supse urzicătura de pe braţ, simţind cu limba umflăturile zimţate. O s-o doară.

— Au, spuse Edward laconic, iar Hal văzu licărul ţigării când el trase fumul în piept.

— Spune-mi, zise ea, mai mult ca o modalitate de a-şi distrage atenţia de la mâna urzicată decât dintr-o curiozitate reală, ce este clădirea de cealaltă parte a lacului?

— O... a fost un hangar pentru bărci, spuse Edward. La vremea lui.

Mă îndoiesc că acum ai putea vâsli cu barca peste lac, e prea sufocat de vegetaţie.

Îşi aruncă restul de ţigară în spate şi Hal îi auzi sfârâitul la contactul cu apa, scufundându-se în adâncimi întunecate.

— Ar trebui să fie dragat. Vara miroase oribil.

— Credeam că nu ai mai venit pe-aici, spuse Hal cu surprindere.

Cuvintele ieşiseră înainte să se poată gândi mai bine la ele, dar Edward nu părea să fi fost ofensat. Îl auzi râzând încet, în spatele ei, în întuneric.

— Puţină licenţă poetică din partea lui Abel. Mama lui l-a dezmoştenit, ştii. Cred că, timp de mai mulţi ani, faptul că n-avea ce căuta aici a fost o chestie destul de reală. Dar se apropiaseră un pic în ultima vreme.

— Oamenii se îmblânzesc adesea când îmbătrânesc, nu-i aşa? spuse Hal cu grijă.

Ieşiseră dintre copaci şi Edward coborî lângă ea.

— Poate, spuse el. Dar nu cred că a fost aşa. Impresia mea e că Hester a devenit, ca să zic aşa, mai urâcioasă. Dar Abel... Ei bine, e un suflet ciudat. Iartă mai degrabă pentru propriul său bine. Nu poate suporta să simtă că există o tensiune între el şi alte persoane. Ar face aproape orice – să înghită orice cantitate de insulte, să meargă peste cărbuni fierbinţi, în general să se umilească – decât să simtă animozitatea. Nu este cea mai atrăgătoare trăsătură a sa, dar, într-un fel, îi face viaţa mai uşoară. În ultimii ani a venit aici destul de mult.

Hal nu ştia ce să spună. Îi trecu prin minte că lui Edward nu părea să-i placă foarte mult de partenerul lui. Dar poate că era doar efectul unei relaţii pe termen lung.

Traversând pajiştea, Hal putea vedea că sala de mese era încă închisă şi întunecată şi fu destul de uşurată când ajunseră pe aleea pietruită şi Edward o luă spre stânga, mergând de-a lungul faţadei până la sera pe care o văzuse mai devreme în ziua aceea şi, prin ea, în camera unde luaseră micul dejun.

Ceilalţi aşteptau, cu Harding aşezat pe jilţul din capul mesei, Freddie cufundat în scaun, jucându-se pe DS[33]-ul lui, iar ceilalţi doi copii folosindu-şi în mod discret telefoanele pe sub faţa de masă. Mitzi era aşezată între Abel şi un scaun care avea pe spetează jacheta lui

[33] Dual Screen, consolă de jocuri Nintendo *(N.t.)*.

Edward, discutând despre planurile ei de întoarcere acasă. Numai Ezra nu era încă acolo.

Hal alese tăcută un loc liber lângă Richard şi încercă să dispară din peisaj, dar abia se aşezase când se deschise uşa spre seră şi doamna Warren intră şchiopătând, ducând o oală mare de tocană.

— Oh, doamnă Warren! spuse Mitzi şi sări în sus: Lăsaţi-mă să vă ajut!

— *Lăsaţi-mă să vă ajut*, iete la ea!

Doamna Warren folosi o versiune mieroasă a vocalelor ascuţite ale lui Mitzi. Trânti oala, sosul subţire scurgându-se pe faţa de masă:

— N-am auzit aşa ceva când mi-am petrecut toată după-amiaza tocând!

— Doamnă Warren, zise Harding cu rigiditate, nu era cazul să spuneţi asta. Soţia mea a încercat să rezolve povestea testamentului mamei mele, împreună cu ceilalţi. Şi dacă simţiţi că munca la bucătărie este prea mult pentru dumneavoastră, trebuie doar să spuneţi şi vom fi bucuroşi să vă ajutăm.

— Nu accept să se amestece străini în bucătăria mea, replică doamna Warren.

— Acum serios, doamnă Warren, nu prea suntem străini! izbucni Harding, dar doamna Warren se întorsese şi părăsise încăperea. Pentru numele lui Dumnezeu, devine tot mai imposibilă!

Uşa se închise cu o bufnitură.

— E foarte bătrână, dragă, spuse Mitzi împăciuitoare. Şi a avut grijă de mama ta cu devotament. Cred că o putem trata cu un pic mai multă înţelegere din acest motiv, nu-i aşa?

— Sunt de acord, Mit, dar trebuie să începem să ne concentrăm la ceea ce facem cu...

Se opri când doamna Warren se întoarse cu o farfurie de cartofi copţi pe care o trânti pe masă, răsucindu-se şi apoi plecând fără un cuvânt.

Mitzi oftă şi îi arătă lui Freddie farfuria lui:

— Haide, hai să mâncăm asta înainte să se răcească.

Tocana era cenuşie şi neispititoare, iar faţa lui Freddie, când mama lui îi întinse o farfurie cu bulgări maronii noduroşi şi o zeamă dubioasă, era îngrozită:

— Brr, mamă, chestia asta pare oribilă.

— Ei bine, e cina, Freddie, aşa că va trebui să accepţi. Ia şi un cartof

copt, spuse Mitzi.

Apoi luă farfuria lui Kitty şi începu s-o umple. Kitty luă cu degetele un cartof şi făcu o faţă lungă când îl puse pe marginea farfuriei:

— Cartofii ăştia sunt tari ca piatra. Arată ca nişte ouă de dinozaur.

— Pentru numele lui Dumnezeu! strigă Mitzi.

Puse jos o farfurie în faţa lui Richard şi apoi începu să-l ajute pe Edward.

— Trebuie să mărturisesc, chiar nu miroase prea atrăgător, spuse Edward, în timp ce ea îi dădea farfuria.

Luă o bucată de carne – carne de vită, presupunea Hal, deşi ar fi putut fi orice, de la oaie la căprioară – şi mestecă prudent.

— Pot să îndrăznesc să cer nişte muştar?

Vorbea cu gura plină.

— Personal, nu aş risca, spuse Abel.

Tăia din bucata lui de carne cu o hotărâre destul de sumbră şi îşi puse o bucată în gură cu o mică grimasă.

— De fapt, nu e prea rea, declară el.

— Ce-am ratat?

Vocea venea din uşă şi Hal se întoarse pentru a-l vedea pe Ezra stând acolo, cu un umăr sprijinit de toc.

— Oh, tu eşti, spuse Harding, mai degrabă acru. Ce drăguţ din partea ta să ni te alături.

— N-am pierdut mare lucru, judecând după chipul lui Abel, spuse Ezra.

Îşi trase scaunul lângă Hal şi se aşeză, odihnindu-şi braţele bronzate pe masă.

— Deci ce avem la cină?

— Vomă gri şi ouă de dinozaur, chicoti Kitty.

— Kitty! tună Harding. M-am săturat azi de tine!

— O, pentru numele lui Dumnezeu, Harding!

Mitzi trânti o farfurie în faţa lui.

— Lasă copilul în pace. Nu e vina ei că eşti prost dispus.

— Nu sunt prost dispus, spuse Harding. Pur şi simplu pretind bunele maniere elementare la masă.

— Ascultă, doamna Warren e foarte bătrână şi a făcut tot ce-a putut, începu Abel, dar Ezra îl întrerupse:

— O, termină, Abel! Fata are dreptate. Mâncarea doamnei Warren a fost *dintotdeauna* oribilă, doar că, fiind copii, nu aveam drept

comparaţie decât mesele de la internat, aşa că nu prea ne dădeam seama cât de rea era. Familia lui Harding este suficient de norocoasă ca să aibă standarde mai ridicate de comparaţie.

Farfuria lui Hal coborî în faţa ei şi ea se uită cu prudenţă la bucata cenuşie de carne, abandonând tocana în favoarea cartofului copt. Coaja era încreţită, dar când o fărâmiţă putu simţi că mijlocul era crud.

— Ei bine, eu nu mănânc asta, spuse Kitty ferm. Îşi împinse farfuria deoparte. Am văzut-o pe mama cumpărând Hobnobs[34] în Penzance astăzi.

Nu exista niciun desert, dar după cină merseră în salon, unde un ibric călduţ cu cafea se afla pe o masă, în faţa focului. Mitzi părăsi camera şi se întoarse cu trei pachete de biscuiţi, pe care le deschise şi le împărţi. Copiii se repeziră la ei ca nişte orfani înfometaţi. Hal luă un biscuit digestiv cu ciocolată şi îl înmuie în ceaşca de cafea, pe care Edward o turnase pentru ea. Gustul, când puse în gură biscuitul sfărâmicios, era exact ca acasă, şi pentru o clipă fu transportată înapoi în copilărie, duminică dimineaţa, în patul mamei sale, scufundându-şi pe ascuns fursecuri în cafeaua matinală a mamei ei.

— Eşti bine, Harriet?

Vocea lui Mitzi îi rupse firul gândurilor.

— Arătai foarte gânditoare, acum o clipă.

Hal înghiţi biscuitul, apoi zâmbi:

— Da, sunt bine. Scuze. Reflectam.

— Am aflat ceva despre Hal astăzi, spuse Ezra pe neaşteptate, din partea cealaltă a camerei.

Îşi luă cafeaua şi o sorbi, cu ochii pe Hal pe când înghiţi.

— Ceva ce ea ţine secret.

Hal se uită în sus, surprinsă, şi simţi că pulsul i se accelerează. Recapitulă rapid conversaţia din maşină, lucrurile pe care le spusese despre mama ei. Lăsase ceva să scape? Mâna ei, când puse ceaşca de cafea pe farfurie, tremura puţin, aşa că porţelanul scoase un zornăit.

— Ce anume? reuşi ea să întrebe în cele din urmă.

— O... Cred că ştii, Hal, spuse Ezra.

Zâmbetul lui era ştrengăresc.

— Haide, spune-le şi lor!

Gata, gândi Hal. Ştie. A descoperit ceva şi îmi dă şansa să

[34] Marcă de biscuiţi *(N.t.)*.

mărturisesc înainte de a le spune el despre trecutul meu.

— Ai dreptate, spuse Hal, înghiţind în sec, cu gura brusc uscată. Există... este ceva ce nu v-am spus. Unchiule Harding... Eu...

Ezra puse ceva pe masa de cafea, între ei.

Era o cutie metalică de tutun Golden Virginia.

Hal simţi că sângele îi invadează faţa când îşi dădu seama de greşeala ei, de imensa greşeală pe care tocmai aproape o făcuse.

— Harriet e cititoare de tarot, spuse Ezra. Nu-i aşa, Hal?

— O!

O străbătu un amestec de uşurare şi dezamăgire. Simţi nevoia de-a izbucni în râs:

— Nu mi-am dat seama că la asta te referi... Da. E adevărat.

— O cititoare de tarot? exclamă Mitzi.

Îşi plesni mâinile:

— Dar cât e de exotic! Harriet, de ce nu ne-ai spus?

— Nu ştiu, spuse Hal sinceră. Presupun că... unii oameni reacţionează puţin ciudat în privinţa asta.

Se gândi la doamna Warren, la furia care fierbea pe faţa ei când văzuse cărţile.

— Ştii, spuse Abel, ştii... e amuzant. N-aş fi crezut niciodată că fiica lui Maud va ajunge să facă aşa ceva. Ea era foarte sceptică.

Hal se uită atent la el, dar nu era nimic combativ în tonul sau în expresia lui. Faţa lui era doar puţin tristă, ca şi cum şi-ar fi amintit de vremuri mai fericite.

— Ea era... bine, sunt sigur că ştii asta mai bine decât noi, dar era o persoană foarte raţională, continuă el. Nu avea răbdare pentru ceea ce cred că ar fi numit „rahat”. Scuze, Harriet, adăugă el în grabă, bătând-o pe braţ. N-am vrut ca asta să sune atât de nepoliticos pe cât a sunat. Sper că nu te-am jignit.

— E în regulă, spuse Hal.

Zâmbi, aproape fără să vrea:

— Nu sunt ofensată. Şi de fapt... Nu prea cred în asta nici eu.

— Serios? întrebă Mitzi cu un ton puţin sceptic. Şi atunci cum funcţionează? Nu te simţi vinovată luând banii oamenilor dacă tu crezi că e vorba de baliverne?

Hal simţi cum obrajii i se înroşesc. Rareori mărturisea acest lucru oamenilor pe care nu îi cunoştea – cu siguranţă niciodată clienţilor. Se simţea ca un doctor recunoscând că nu are încredere în medicina

convenţională sau ca un psihiatru care-l dispreţuieşte pe Freud.

— Probabil că a sunat mai cinic decât am vrut să spun, dar... Nu sunt superstiţioasă. Nu cred în bătutul în lemn sau în pumnii strânşi sau în globul de cristal sau în orice altceva asemănător. Cărţile astea eu nu cred că au o putere ocultă specială, deşi nu sunt sigură că aş spune acest lucru, direct, unui client. Dar ele au...

Se chinui să articuleze un lucru pe care-l analiza rar, chiar şi pentru ea însăşi:

— Ele au totuşi un înţeles – chiar dacă nu ştii nimic despre tarot, poţi vedea bogăţia simbolismului şi a imaginilor. Ideile pe care le reprezintă... sunt forţele universale care copleşesc toată viaţa noastră. Cred... nu că aceste cărţi îţi spun tot ceea ce ştii deja sau că au răspunsuri magice la întrebările tale, ci că oferă... oferă spaţiu pentru a pune întrebări... Are asta sens? Indiferent dacă afirmaţiile pe care le fac la citire sunt adevărate sau false, ele dau privitorului posibilitatea de a reflecta la aceste forţe, de a-şi analiza instinctele. Nu ştiu dacă am explicat bine.

Dar Mitzi dădu din cap, cu o cută între sprâncenele ei îngrijite:

— Da... spuse ea încet. Da, înţeleg.

— Deci o să faci o citire? întrebă Kitty.

Se ridică, cu ochii măriţi de curiozitate.

— Fă-o pentru mine! O, te rog, citeşte-mi mie prima!

— Kitty, o certă Mitzi, Harriet nu este la serviciu.

— Prostii, spuse Ezra.

Zâmbi către Hal:

— Nu *trebuia* să-şi aducă pachetul de cărţi, nu-i aşa?

Hal îşi încrucişă braţele, nesigură de ceea ce ar trebui să spună. La urma urmei, era adevărat. Alesese să-şi aducă aici cărţile, *aceste* cărţi, în special. Dar nu dorea să ghicească, nu aici, nu acum, cu aceste cărţi. Pentru că citirea cărţilor era revelatoare – şi nu numai pentru client. Hal ştia că spune aproape la fel de mult despre ea însăşi în remarcile pe care le face cât spune despre clienţii săi.

Dar Kitty o privea rugător, cu mâinile strânse a mulţumire anticipată, iar Hal nu avea inima s-o refuze sau capacitatea de-a o face în mod elegant, în această casă unde era oaspete.

— OK, spuse ea în cele din urmă. O să fac o citire pentru tine, Kitty.

— Minunat! spuse Kitty emoţionată. De ce ai nevoie? Ai nevoie de o masă specială sau ceva?

Hal clătină din cap:

— Nu, o masă obişnuită e în regulă. Stai în faţa mea.

Kitty îngenunche pe covoraşul de pe partea opusă şi Hal deschise cutia şi scoase cărţile.

— Ooo... gemu Kitty, iar Hal răspândi cărţile pe masă.

Ochii ei se mutau de la o carte la alta... Ermitul... Regina cupelor...

— Ce-i asta? întrebă Kitty, arătând spre Stea.

— Asta?

Hal o luă. În pachetul ei, Steaua era o femeie care se îmbăiază într-un iaz, într-o pădure, noaptea, turnând apă peste ea sub lumina stelelor. Era o carte frumoasă, senină şi liniştită.

— Este Steaua, spuse Hal. Înseamnă... reînnoirea credinţei, pace, comunicarea cu tine însăţi, linişte. Răsturnată, înseamnă opusul – descurajarea, lucrurile rele din viaţă.

— Şi asta? arătă Kitty spre o carte de la marginea pachetului.

Arăta o fată care se târa printr-un peisaj înzăpezit. Fulgii de zăpadă cădeau dintr-un cer întunecat, liniştea lor contrastând puternic cu scena de jos, unde tânăra era prinsă în lupta ei fără sfârşit. Degetele sale însângerate scobiseră gropi adânci în zăpadă, în timp ce ea se târa spre un ţel nevăzut, iar în spatele ei erau nouă pumnale, fiecare de alt fel, unele lungi, unele scurte, unele lustruite, cu mânere fin forjate, altele doar cu mânere din lemn. Al zecelea, o bucată de sticlă sau poate de gheaţă era în mâna ei.

— Ăsta e zecele de spade, spuse Hal.

Ştia cartea pe dinafară, dar acum o luă, studiind-o din nou, înainte de a o întoarce astfel încât Kitty să poată vedea mai bine imaginea. Era una dintre cele mai întunecate cărţi din pachet, una care o făcea întotdeauna pe Hal să ezite puţin când îi venea rândul la lectură.

— Înseamnă... trădare, înjunghiere pe la spate, sfârşit... dar poate însemna, de asemenea, că se apropie o încercare grea. Că vei fi lăsată în pace, dar preţul poate să nu fie unul pe care vrei să-l plăteşti.

— Pentru că va muri, asta vrei să spui?

Ochii lui Kitty erau larg deschişi.

— În carte, da, spuse Hal. Dar nu trebuie s-o iei textual. Acum – ia cărţile şi le amestecă – o să etalez pachetul şi apoi îţi voi cere să alegi zece cărţi. Nu atinge cărţile – doar arată-mi-le cu degetul.

Era ceva liniştitor în familiarul ritual. Hal putea face o citire în cruce celtică cu ochii închişi şi, în timp ce etala cărţile, făcând gesturile

familiare şi dând explicaţiile obişnuite, îşi simţea mintea limpede.

Era adevărat ceea ce îi spusese lui Mitzi. Nu credea în nimic mistic, credea în puterea cărţilor de a dezvălui ceva despre cel care caută să afle, atât despre cititor, cât şi despre cel căruia i se citeşte.

N-o întrebase pe Kitty care era întrebarea ei, dar ea ştia de pe faţa ei strălucitoare şi roşie cam ce-ar fi – ceva despre un băiat, fără îndoială. Sau poate o fată. Nu exista nicio teamă pe faţa lui Kitty, îndoială sau disperare, aşa cum erau când oamenii îşi puneau întrebări despre viaţă sau moarte, despre siguranţa unui copil sau despre sănătatea unui părinte.

Pentru Kitty era doar ceva distractiv. Mă iubeşte, nu mă iubeşte. Aşa şi trebuia să fie, la vârsta ei.

Când au ajuns la ultima carte al lecturii, cartea „rezultat”, Hal o întoarse şi văzu că erau îndrăgostiţii, în poziţie verticală, un bărbat gol şi o femeie înlănţuiţi, el cu mâna pe pieptul ei, scăldaţi în lumina soarelui. Şi ştiu imediat, din îmbujorarea stacojie care urcă pe gâtul lui Kitty şi îi invadă obrajii, că avusese dreptate.

— Cartea asta, zise Hal, zâmbind fără să vrea, atât de delicioasă era încântarea jenată a lui Kitty, această carte reprezintă rezultatul – este cartea principală a întregii lecturi şi este cea mai apropiată de un răspuns direct la întrebarea ta. Ai ales îndrăgostiţii – un atu, unul dintre cele mai puternice din pachet. Şi înseamnă iubire. Dragoste, uniune şi relaţii. Ceea ce spune această carte, aici, în această poziţie, este că va fi iubire şi, da, fericire în viitorul tău. Văd o relaţie foarte importantă, una care îţi va fi foarte dragă şi îţi va aduce multă bucurie. Dar – ceva o făcu să adauge, văzând-o pe Mitzi care îşi făcuse brusc gura pungă – această carte înseamnă şi alegere, alegerea dintre bine şi rău, drumul de sus şi cel de jos. Arată echilibrul dintre toate celelalte forţe din viaţa ta şi indică importanţa alegerii drumului potrivit, unul care va păstra toate forţele în proporţiile corespunzătoare. Dragostea romantică este doar un element – şi nu te va conduce corect întotdeauna. Trebuie să ai grijă să n-o laşi să domine toate celelalte lucruri din viaţa ta. Satisfacţia din alte surse – din muncă sau familie, de exemplu – este la fel de importantă, şi-ţi poate aduce la fel de multă fericire. Şi ceea ce îmi mai spune această carte este că vei fi întotdeauna iubită...

Înghiţi în sec, gândindu-se la Mitzi şi la Harding şi la coconul cald de securitate înfăşurat în jurul copiilor lor.

— Vei avea întotdeauna pe cineva lângă tine. Poţi ieşi în lume, sigură pe această dragoste, sigură că dragostea te va găsi.

Se opri şi urmă o scurtă pauză, apoi o mică repriză de aplauze de la ceilalţi.

— Ce lectură minunată, Harriet! spuse Mitzi.

Kitty era rozalie şi radia, iar Hal era acum mulţumită că fusese de acord să facă asta.

— Altcineva? spuse ea, aproape în glumă, şi fu surprinsă când Abel zâmbi şi-şi ridică mâna:

— Dă-i drumul, spuse el. Citeşte-mi mie.

Hal se uită la ceasul de pe şemineu. Se apropia de zece, citirea pentru Kitty durase mai mult decât realizase.

— OK, spuse ea. Dar o să-ţi fac o versiune mai rapidă a lecturii – crucea celtică durează prea mult. Aceasta este mai simplă, se numeşte o etalare cu trei cărţi. Poţi s-o utilizezi în multe feluri diferite, pentru a-ţi răspunde la o întrebare sau pentru a-ţi găsi răspunsul la o dilemă sau chiar pentru a-ţi explora viaţa trecută, când crezi în astfel de lucruri, dar pentru moment să facem doar o citire trecut, prezent şi viitor. Este frumoasă şi simplă, este lectura cu care începe multă lume.

Ea amestecă apoi cărţile şi, din nou, trecu prin sporovăiala familiară, cerându-i lui Abel să se gândească la o întrebare, punându-l să taie cărţile şi să aleagă doar trei de data asta. Apoi le etală, cu faţa în jos – trecut, prezent, viitor – şi aşteptă un moment, adunându-şi gândurile, ascultând tăcerea care coborâse în cameră, trosnetul focului, sunetul vântului în coşul de fum şi tic-tac-ul ceasului de pe şemineu.

În cele din urmă, când gândurile ei erau ferme şi limpezi, Hal întoarse prima carte, cea a trecutului. Fu un moment în care observatorii adunaţi în jur se înghesuiră să vadă – şi apoi izbucni o rafală de râsete, când recunoscură imaginea din lectura pentru Kitty. Erau îndrăgostiţii. Hal zâmbi, dar clătină din cap:

— Ştiu la ce te gândeşti – că e vorba de aceeaşi carte pe care a tras-o Kitty şi voi spune aceleaşi lucruri, dar este răsturnată – ai tras-o cu capul în jos.

— Ce înseamnă asta? întrebă Abel.

Hal îl privi cum se uita la carte, încercând să-i citească reacţia. Era greu de descifrat, dar credea că arborează o atitudine uşor zeflemitoare. Gura îi era serioasă, dar strânsă, ca şi când ar fi ascuns un zâmbet. Hal nu avea nimic cu cei care nu luau în serios cărţile – nu îi

plăcea ostilitatea, dar amuzamentul era în regulă. Acum se încruntă, privind imaginea, încercând să-şi clarifice gândurile şi să le cristalizeze în cuvinte.

— M-ai auzit vorbind cu Kitty despre faptul că îndrăgostiţii reprezintă alegerea, începu ea. Ei bine, aceasta este o carte plină de opoziţii puternice – bărbat şi femeie, cer şi pământ, focul soarelui şi apa râului din spatele lor, drumul înalt al muntelui şi drumul adânc al văii. În trecut ai făcut o alegere – şi una destul de grea. A fost o răscruce de drumuri în viaţa ta – o decizie în care tu...

Se opri, văzând mâinile lui Abel încleştându-se, cu degetele pe un inel pe cel de-al patrulea deget al mâinii drepte, şi îl auzi dregându-şi glasul uşor, ceea ce îi indică faptul că atinsese un punct sensibil. El îşi răsuci inelul şi ea continuă:

— Cred că poate avea de-a face cu... o relaţie? Ai ales şi, în acel moment, părea că este decizia corectă, chiar singura... dar acum...

Se opri, realizând brusc că periculoasa cale a lecturii o trăgea chiar pe ea în jos.

Expresia lui Abel îşi pierduse amuzamentul ironic, iar în spatele lui Hal îl văzu pe Edward agitându-se neliniştit şi-şi muşcă buza, întrebându-se dacă nu a spus prea mult.

Pentru a trece de momentul confuziei, Hal întoarse următoarea carte. Era zece de spade, iar Hal îl văzu pe Abel împingându-şi scaunul înapoi şi încrucişându-şi defensiv picioarele. Era ceva rău aici, putea simţi tensiunea care venea din el şi ştia că trebuia să calce cu grijă, căci se împiedica de ceva ce nu înţelegea şi exista pericolul ca asta să-i explodeze în faţă.

— Acesta... acesta este prezentul, spuse ea încet. Problema cu care te lupţi în acest moment. Se referă la... o trădare...

Se opri. Abel se ridicase şi o zbughi pe lângă ea, fără a mai aştepta sfârşitul lecturii:

— Îmi pare rău, Hal, aruncă peste umăr, dar nu cred că pot să fac asta.

Uşa salonului se închise în spatele lui.

— Oh, Doamne...

Era Edward, cu faţa albă şi înfricoşată. Îi aruncă o privire lui Hal, ceva între furie şi supărare.

— Îţi mulţumesc *foarte* mult! spuse el, apoi azvârli din drum scaunul lui Abel şi alergă pe hol după partenerul lui: Abel!

Hal îl auzi de departe pe coridor, pe măsură ce scădea zgomotul paşilor lui. „Abel, întoarce-te!”

Mitzi privi la început spre Ezra, apoi spre Harding, după care expiră lung:

— O, Doamne...!

— Ce?

Hal se uită în jur la cercul de feţe, cu spaima crescând în ea:

— Ce-am spus?

— N-aveai cum să ştii, Harriet, spuse Mitzi.

Se ridică şi apoi luă de jos scaunul pe care Edward îl răsturnase în graba lui de a-l urma pe Abel.

— Deşi nu înţeleg de ce Abel a reacţionat aşa...

— Ce a spus Hal a fost la modul general, zise Ezra. Dacă Al nu ar fi reacţionat ca un adolescent isteric...

— La culcare, copii! spuse ferm Mitzi, stârnind un cor de proteste de la Richard, Kitty şi Freddie, pe care-l opri adăugând: Doar de data asta, puteţi să vă luaţi telefoanele cu voi. O să vin să le iau când stingem luminile. Daţi-i drumul!

Aşteptară până când copiii părăsiră camera, târâindu-şi picioarele, apoi închise uşa în urma lor şi se întoarse spre Hal:

— Harriet, în mod normal nu aş bârfi despre asta, dar cred că este mai bine să ştii. Din câte înţeleg, Abel l-a cerut pe Edward în căsătorie anul trecut, dar pe urmă...

Ezită şi se uită la Harding, care îşi ridică mâinile ca şi cum ar fi spus „Nu te uita la mine! Tu ai început asta!”.

— Dar apoi s-a dovedit că Edward i-o trăgea unei femei de aproape patru ani, termină Ezra, destul de brutal. Gata. Am spus-o. Asta s-a întâmplat, nu-i aşa?

Mitzi dădu din cap, destul de tristă:

— Da, aşa am înţeles şi eu. Am avut o conversaţie destul de confuză cu Edward despre asta anul trecut, când era beat, şi a încercat să prezinte lucrurile ca o rătăcire juvenilă, dar, serios, timpul pentru aşa ceva trecuse binişor. Una este s-o faci la optsprezece ani şi lucrurile sunt destul de diferite când eşti un bărbat de patruzeci şi ceva de ani, aflat într-o relaţie pe termen lung. Oricum, ca să scurtez, cred că au trecut printr-o perioadă foarte dificilă. Credeam că totul s-a rezolvat, dar evident că acum s-au deşteptat nişte amintiri dureroase. Nu aveai cum să ştii, Harriet.

— Oh, nu, spuse Hal nefericită.

Își luă capul în mâini:

— Îmi pare atât de rău. Aş fi vrut să nu fi făcut asta.

— A fost vina mea, spuse Ezra.

Clătină din cap:

— N-ar fi trebuit să-ţi cer să citeşti, îmi pare rău, Hal.

— Văd că îi tot spui așa, remarcă Mitzi.

Efortul ei de a schimba subiectul era un pic evident şi cam forţat, dar Hal se bucură de asta. Mitzi îi întinse cutia, iar Hal adună cărţile şi le puse înăuntru. Este o poreclă?

— Da, zise Hal. Aşa îmi spunea mama.

— Probabil că îţi lipseşte enorm, spuse Mitzi.

Întinse o mână şi trecu un fir de păr în spatele urechii lui Hal. Spre groaza ei, Hal simţi că o podidesc lacrimile. Se întoarse, prefăcându-se că ar căuta o carte rătăcită, înghiţind din greu nodul din gât şi clipind ca să-și înlăture lacrimile care îi inundau ochii:

— Eu... da... – bâigui ea.

Vocea ei era răgușită, în ciuda eforturilor pe care le făcea.

— O, dragă Hal, vino aici, spuse Mitzi.

Ea o luă în braţe şi, aproape fără să vrea, Hal se trezi prinsă într-o îmbrăţişare.

Era incredibil de neobişnuit – silueta subţire, liniară a lui Mitzi, nu mai înaltă decât Hal, mirosul parfumului şi al fixativului ei, puternice în nările lui Hal, durerea provocată de colierul ei ciudat pe coastele lui Hal. Dar era ceva atât de simplu, atât de instinctiv matern în acel gest, că nu putea să se desprindă.

— Am vrut doar să-ţi spun, îi şopti Mitzi la ureche – nu încercând să ascundă ceea ce spunea, dar spunând-o doar pentru Hal –, că ai fost o drăguţă să spui ceea ce ai spus mai devreme, în legătură cu declaraţia de renunţare. Orice vei decide, nu trebuie să te laşi dată la o parte în toată aiureala asta sau să te simţi răspunzătoare pentru ceea ce a făcut bunica ta. A fost foarte nobil din partea ta să te gândești la asta.

— Mulţumesc, reuşi Hal să articuleze.

Gâtul îi era ţeapăn şi răguşit şi își lăsă degetele să se odihnească pe umerii lui Mitzi, pe jumătate dorind să se elibereze, pe jumătate în imposibilitatea de a se opri să-i cuprindă spatele.

— *Nu* o să te lăsăm să te dezmoşteneşti singură, spuse Mitzi cu asprime, eliberând-o pe Hal. Nu există nicio îndoială în privinţa asta. Şi,

orice s-ar întâmpla, ai o familie acum, să nu uiţi asta!

Hal dădu din cap, forţându-se să zâmbească, în ciuda lacrimilor care încă ameninţau să cadă. Apoi luă cutia plină de cărţi, îşi ceru scuze şi evadă pe scări, până în pat.

11 decembrie 1994

Mătușa mea știe. Nu știu cum, dar știe. I-a spus Maud? Pare imposibil – sunt sigură că nu va spune nimic, nu după ce mi-a promis. Lizzie, poate? După cum se uită la mine, am sentimentul oribil că poate adună doi cu doi, dar nu pot să cred...

În cele din urmă, nu contează. Esențial e că a aflat.

A venit în camera mea, când mă pregăteam să mă culc, năvălind fără să bată:

— Este adevărat?

Eram pe jumătate dezbrăcată și mi-am strâns cămașa la piept, încercând să-mi acopăr sânii umflați și burta, sub pretextul timidității. Am clătinat din cap, prefăcându-mă că nu știu ce vrea să spună și ea și-a dus mâna spre spate și apoi m-a pălmuit, de mi-au răsunat urechile și obrazul mi-a luat foc de la plesnitură. Cămașa a căzut pe podea și am văzut-o uitându-se la mine, la corpul meu schimbat, iar buzele ei s-au boțit când și-a dat seama că nu mai are nevoie să pună vreo întrebare.

— Ești o curvă dezgustătoare! Te-am adăpostit și așa mă răsplătești?

— Cine ți-a spus? am întrebat amar. Mi-am luat cămașa și am îmbrăcat-o la loc, luptându-mă cu durerea din obraz.

— Nu-i treaba ta! Cine-i el? a întrebat ea și, pentru că nu am răspuns imediat, mi-a apucat umerii și m-a scuturat ca pe un șobolan, făcându-mi dinții să clănțăne. Cine e individul care a făcut-o? a strigat ea.

Mi-am scuturat din nou capul, încercând să nu cedez furiei ei, încercând să nu-mi arăt frica. Mătușa mea m-a intimidat întotdeauna – dar nu o văzusem niciodată așa, și dintr-odată am înțeles de ce Maud o ura atât de mult.

— N-o să-ți spun, am zis, deși îmi era greu să vorbesc.

Nu puteam să-i spun. Mânia ei ar fi fost insuportabilă și pe el nu l-aș mai fi văzut niciodată.

Se uită lung la mine, apoi se întoarse pe călcâie:

— Nu pot să am încredere în tine. Mi-ai arătat asta. O să rămâi în camera ta și o să aranjez să ți se aducă aici cina. Poți să rămâi aici și să te gândești la ceea ce ai făcut și la rușinea pe care ai adus-o în familia

asta.

A trântit ușa și am auzit un fel de scârțâit, ca și cum cineva ar fi zgâriat ceva în partea de sus și apoi de jos a ușii. Mi-a luat un minut să înțeleg și, chiar când am înțeles adevărul, nu mi-a venit să cred. Oare... oare mă încuiase?

— Mătușă Hester? am zis și pe urmă, auzindu-i tocurile de-a lungul coridorului, am fugit până la ușă, zgâlțâind mânerul, bătând cu pumnii – nu s-a deschis. Mătușă Hester!? Nu poți face asta!

Dar n-a venit niciun răspuns. Dacă m-a auzit, n-a spus nimic.

Încă refuzând să cred, am încercat să forțez ușa, sprijinindu-mă în ea cu toată puterea, dar zăvoarele au rezistat.

— Maud! am strigat. Lizzie!

Am așteptat. Niciun răspuns, doar bufnetul unei uși, nu sunt sigură care dintre ele, dar am crezut că ar putea fi ușa de la piciorul scării spre mansardă. Un sentiment de disperare totală m-a cuprins când mi-am dat seama. Era aproape opt; Lizzie trebuia să fi plecat de mult acasă. Iar Maud – nu știu unde era. În pat? Jos? În orice caz, era imposibil ca vocea mea să răzbată prin două rânduri de uși și prin labirintul coridoarelor din această casă.

N-am strigat-o pe doamna Warren. N-ar fi avut niciun rost. Chiar dacă ar fi auzit, n-ar fi venit.

M-am dus la fereastră, uitându-mă afară la noaptea calmă, luminată de lună – liniștea ei făcea un contrast groaznic cu gâtul meu răgușit și cu degetele mele, rănite de la atâta bătut.

Și deodată am înțeles.

Sunt prinsă în cursă. Sunt prinsă de tot. Putea s-o trimită pe Maud departe, la școală, s-o concedieze pe Lizzie și să mă țină aici... cât timp?

Atâta vreme cât vrea – ăsta e adevărul. Ar putea să mă țină până se naște copilul. Sau ar putea să mă facă să mor de foame până când îl voi pierde.

Evidența aceasta mă umple de frică. Ar trebui să fiu puternică – puternică pentru mine și puternică pentru copilul meu. Dar nu sunt. Casa asta ascunde secrete, știu asta acum. Am fost aici suficient de mult timp pentru a auzi poveștile alea, cea a servitoarei nefericite care s-a spânzurat în chicinetă și cea a băiețelului care s-a înecat în lac.

Mătușa mea e cineva. Și eu sunt nimeni. Nu am prieteni aici. Cât de ușor i-ar fi să spună că eu pur și simplu... am plecat. Am fugit în noapte. Nimeni n-ar face niciun tam-tam. Maud ar putea pune întrebări, dar

doamna Warren ar jura că m-a văzut plecând, sunt sigură de asta.

Dacă alege să facă asta, poate să blocheze ușa pur și simplu și să arunce cheia. Și n-aș putea să fac nimic.

Am căzut în genunchi lângă fereastră, cu lumina lunii inundând camera, și mi-am pus mâinile pe față, simțindu-mi umezeala lacrimilor și duritatea rece a inelului pe care încă îl port, inelul de logodnă al mamei mele.

Este un diamant – unul foarte mic. Și când am îngenuncheat acolo, în lumina lunii, m-a cuprins dorința de a lăsa un semn, oricât de mic, ceva ce nu se poate șterge, indiferent de ce mi-ar face ea mie.

Am scos inelul și foarte încet am zgâriat sticla, urmărind lumina lunii cum luminează literele, ca un foc alb.

AJUTĂ-MĂ...

Capitolul 26

Sus, în camera ei, Hal stătea întinsă pe spate, cu braţul peste ochi, pentru a opri lumina lunii, şi nu putea dormi.

Nu o apăsa doar lumina lunii, dureros de strălucitoare prin perdelele subţiri. Nici măcar lectura cărţilor de tarot nu o apăsa, nici măcar citirea. Era totul. Expresia lui Abel după ce fugise. Exasperarea lui Edward. Replicile şoptite ale lui Mitzi în timp ce o ţinea pe Hal lipită de ea...

„Declaraţia de renunţare”. Gândul la asta era ca un laţ în jurul gâtului lui Hal, care nu era încă strâns, dar se strângea încet şi o făcea deja să respire greu. Când o sugerase, părea o soluţie simplă – ea ar refuza moştenirea, s-ar topi înapoi în Brighton şi ar dispărea din vieţile lor.

Dar ultimele cuvinte ale lui Mitzi – aşa de bine intenţionate – lămureau că asta nu se va întâmpla niciodată. Chiar dacă ar renunţa la această moştenire, ar fi fost încă prinsă într-o reţea birocratică, de formulare şi de documente de identitate – acest amestec de loialităţi de familie şi de resentimente trăgând-o în jos, aşa cum se întâmplase şi cu ceilalţi. Dar ce-ar putea face? Singura cale de ieşire din acea situaţie era să dea în vileag frauda.

Hal oftă şi se întoarse de pe spate pe burtă, apăsându-şi faţa în perna albă, pentru a încerca să scape de lumina lunii, care străpungea perdelele subţiri. Proiecta pe pat lungile umbre întunecate ale zăbrelelor şi, când închise ochii, îi apăru imaginea bruscă, şocantă, a ei înseşi, cum ar fi arătat în ochii cuiva care s-ar fi aflat în cameră – ca fata din cartea zece de spade.

Trădare. Înjunghiere pe la spate. Înfrângere.

Un fior de frică o străbătu şi, dintr-odată, Hal nu mai suportă să zacă acolo. Se ridică tremurând de frig şi apoi se sculă din pat şi se îndreptă către fereastră. Rămase în picioare, uitându-se printre zăbrele la peisajul lunar.

Arăta atât de diferit noaptea. Verdele-smarald şi albastrul decolorat se transformaseră într-o mie de nuanţe de negru, lumina lunii servind doar pentru a arunca umbre lungi, deformate, care, în lipsa ochelarilor ei, făceau formele familiare să devină tulburi şi ciudate.

Chiar şi sunetele erau diferite. Zgomotul ocazional al maşinilor de-a

lungul drumului de coastă dispăruse, cârâitul coţofenelor se oprise – şi Hal putea auzi vuietul îndepărtat al valurilor şi ţipătul unei bufniţe vânând. Îşi strânse degetele pe barele de la ferestre şi îşi aşeză fruntea pe geam, dorindu-se la o sută de kilometri depărtare, acasă, în Brighton, ieşită din acest coşmar de minciuni şi presupuneri.

AJUTĂ-MĂ.

Literele se vedeau clare şi strălucitoare în lumina lunii şi Hal ştiu brusc, fără nicio îndoială, că fuseseră zgâriate într-o astfel de noapte, de cineva chiar mai disperat decât ea.

Poate că această altă fată nu fusese la fel de norocoasă. Poate că pentru ea cătuşele nu fuseseră doar imaginare, ci şi tangibile. Poate stătea aici, privind peste peluza îngheţată, întrebându-se cum sau chiar dacă ar mai putea scăpa.

Ei bine, Hal nu era încuiată. Nu încă. Mai era încă timp.

Cât de încet putu, îşi scoase pijamaua şi îşi puse la loc blugii, bluza şi puloverul cu glugă. Apoi trase valiza de sub pat, ridicând-o astfel încât să provoace cât mai puţin zgomot posibil pe plăcile goale.

Hainele ei de rezervă erau deja înăuntru, împărţite bine între curate şi purtate. În afară de asta, mai avea de pus doar trusa de toaletă, cartea şi laptopul.

Mâinile lui Hal tremurau în timp ce închidea geanta. Chiar voia să facă asta?

Nu le datorezi nimic, îşi spuse ea. *N-ai luat nimic. Nu încă.*

Şi, la urma urmei, ce puteau să-i facă în cel mai rău caz? Aveau adresa ei, dar nu părea probabil că o să mai rămână acolo pentru mult timp, nu după ce o găsiseră oamenii domnului Smith.

Poate că lucrul cel mai bun ar fi fost să dispară de tot; pur şi simplu să-şi adune lucrurile – cele mai importante hârtii, fotografiile mamei – şi să păşească într-o viaţă nouă. Existau şi alte oraşe. Şi alte debarcadere.

Ideea de a reîncepe de la zero era înfricoşătoare şi Hal se gândi la corpurile chircite pe trotuarele din Brighton, oameni ca ea care făcuseră un salt – şi alunecaseră, căzând între fisuri şi ajungând fără adăpost, fără prieteni, singuri.

Era un risc – un risc real. Hal nu avea nicio plasă de siguranţă – şi, dacă ar fi căzut, nu ar fi fost nimeni care să o prindă. Pentru o clipă, domnul Treswick păruse să-i promită o existenţă foarte diferită, una cu economii, siguranţă şi securitate. Dar promisiunea asta trecuse. Şi

fie că fuseseră cuvintele lui Mitzi, de astăzi, fie zgârieturile de pe fereastră, ceva dinăuntrul lui Hal se cristalizase într-o conştientizare rece şi dură: trebuia să scape.

Totul era împachetat – aproape. Ultimul lucru a fost să-şi aşeze ochelarii pe nas şi să-şi ridice cărţile de tarot, punând cutia în buzunarul de la spate.

Apoi întoarse mânerul uşii şi împinse.

Nu se întâmplă nimic.

Hal îşi simţi răsuflarea în gât şi inima ei părea să bată brusc dureros de greu.

Zăvoarele. Zăvoarele din exterior.

Dar nu – nu era posibil. Ar fi auzit. Cu siguranţă ar fi auzit? Şi cine – şi *de ce!?*

O fâlfâire de panică se ridică dinăuntrul ei.

Forţându-se să respire încet şi egal, Hal puse în tăcere valiza pe podea, îşi şterse palmele de transpiraţie pe buzunarele din spate ale blugilor şi încercă din nou.

Mânerul se învârtea, dar uşa tot nu ceda împingerii. Se înclina sus, dar era blocată jos.

Respiraţia lui Hal se acceleră, dar ea se forţă s-o ia încet, gândind raţional. *Nu există niciun motiv pentru care cineva să te încuie. Intri în panică pentru că ai văzut zăvoarele. Ieri chestia asta nici măcar nu ţi s-ar fi întâmplat. Adu-ţi aminte ce-a spus doamna Warren: umezeala face rama să se umfle.*

Respirând adânc, întoarse mânerul uşii şi împinse până apăru o crăpătură în jurul marginii. Apoi îşi împinse piciorul în partea încă lipită şi împinse, încet şi ferm, cu forţă, încercând să nu facă nicio mişcare bruscă ce i-ar putea trezi pe cei de jos.

Se auzi un trosnet lung, de protest, apoi uşa cedă cu un pocnet care o făcu pe Hal să se împiedice, cu mâna la gură.

Aşteptă vocile deranjate, sunetul picioarelor pe scări... dar nu se întâmplă nimic şi îşi făcu, în cele din urmă, curaj şi-şi ridică valiza – şi ieşi. Părăsind cămăruţa goală, nu se putu stăpâni să nu privească înapoi spre uşă, verificând dacă nu cumva...

Dar nu. Era paranoică. Zăvoarele erau la locul lor. Era exact cum spusese doamna Warren – umezeală şi nimic mai mult.

Şi totuşi... Tipul de casă care avea zăvoare în exteriorul uşilor nu era unul în care Hal voia să mai doarmă.

Ţinând valiza în faţa ei ca un scut, ca să se poată strecura pe scara îngustă, merse cât putea de tăcut şi de rapid până în holul de dedesubt şi de acolo în jos, prin lunga şi curbata casă a scărilor, până la parter, spre libertate.

13 decembrie 1994

Trebuie să plec.

TREBUIE să plec.

Cuvintele pe care le-am zgâriat pe fereastră sunt acum ca o glumă proastă. O recunoaștere a înfrângerii. Pentru că nimeni altcineva nu mă va ajuta în afară de mine însămi.

Sunt trei zile de când am fost închisă aici și, în afară de o conversație cu Maud, grăbită și în șoaptă, n-am văzut pe nimeni în afară de mătușa mea. Aduce tăvi cu mâncare la ore ciudate și uneori deloc, lăsându-mă îngrozită și înfometată.

Și întotdeauna – întotdeauna aceeași întrebare. Cine este el? Cine este el? Cine este el?

Astăzi, când am clătinat din cap, m-a lovit din nou, capul zvâcnindu-mi pe spate cu o asemenea forță, încât mi-am auzit ceafa trosnind, iar fierbințeala maxilarului mi-a înflorit pe față și peste ureche, făcând-o să răsune dureros.

M-am dat înapoi spre rama patului și m-am uitat în sus la ea, ținând metalul cu o mână, cealaltă fiind apăsată pe față, ca și cum aș fi încercat să-mi țin oasele împreună. Pentru o clipă s-a uitat aproape speriată – nu de mine, ci de ceea ce făcuse, de ceea ce putea să fi făcut. Cred că-și pierduse controlul – poate pentru prima dată de când o cunosc.

Apoi s-a întors pe călcâie și a plecat, și am auzit scârțâitul zăvoarelor înainte să bocănească pe scări.

M-am trântit pe pat. Mâinile îmi tremurau și am simțit un val de crampe în stomac, urmate de unul de greață. La început am crezut că aș putea să pierd copilul, dar am stat liniștită, așteptând, și durerile au scăzut, deși fierbințeala din obraz și țiuitul din ureche au rămas.

Am vrut să scriu în jurnalul meu, să fac așa cum fac întotdeauna când lucrurile ajung prea departe – să-mi vărs tot năduful pe pagină, ca un fel de masacru, lăsând cerneala și hârtia să absoarbă toată durerea, furia și frica până când pot face față din nou situației.

Dar când am scos caietul din ascunzătoarea lui, de sub o scândură desprinsă, m-am uitat la el cu o privire nouă.

Nu-i pot spune mătușii adevărul. Nu doar pentru că, dacă o fac, nu-l

voi mai vedea niciodată din nou. Ci și pentru că încep serios să mă tem că, dacă o fac, ea mă poate ucide cu adevărat. Și cred, pentru prima dată, după ziua de astăzi, cu adevărat cred că este capabilă de asta.

Nu mă poate face să-i spun – dar dacă îmi percheziţionează camera, nici nu mai are nevoie. Totul este aici.

Așa că, după ce termin ce scriu acum, o să fac un foc și apoi o să rup fiecare pagină despre el, o să-i șterg numele, o să rup fiecare referire la el și o s-o ard.

Pentru că, orice mi-ar face, nu mă poate obliga să mărturisesc. Trebuie doar să rezist până când îl văd – și după aceea vom decide ce să facem, împreună. Cumva, o să reușesc să comunic cu el. Poate să-i trimit o scrisoare prin Maud. La urma urmei, am aici hârtie și pixuri. Și pot să am încredere în ea – sau cel puţin... cel puţin sper că pot...

O să vină după ce va primi scrisoarea? O să vină. Trebuie să vină. Și apoi – o să mergem undeva, o să fugim – împreună. O să găsim o soluţie.

Trebuie doar să rezist cu acest gând.

Trebuie să rezist.

Capitolul 27

Scările scârţâiau lugubru în timp ce Hal cobora treptele, ţinându-şi respiraţia la fiecare sunet, la ţipătul unei bufniţe vânând în grădină sau la picăturile îndepărtate ale unui robinet.

În cele din urmă, ajunse la pasajul de la parter şi, ţinându-şi valiza în braţe pentru ca roţile să nu facă zgomot, merse în vârful picioarelor cât putu de tăcut spre holul de la intrare, unde geamurile de sticlă de deasupra uşii proiectau strălucirea semilunii pe lambriurile din partea opusă.

Uşa era zăvorâtă sus şi jos, aşa că Hal se luptă cu închizătorile rigide, dar, după ceea ce îi păru un secol, reuşi să le descuie şi roti clanţa.

Uşa era încuiată. Şi nu avea cheia. Hal se uită în jur, în holul de la intrare – sub tipsia de argint care conţinea scrisori şi facturi; în spatele vazei prăfuite cu frunze uscate; pe tocul uşii. Nicio cheie. *Nicio* cheie.

Inima începu să-i bată rapid. Plecarea ei devenise un imperativ. Dacă cineva ar fi găsit-o aici, furişându-se noaptea ca un hoţ, ar fi chemat cu siguranţă poliţia. Dar nu mai avea importanţă. Singurul lucru care conta era să evadeze.

Hal scană din nou holul, apoi îşi ridică valiza şi se retrase în salon. Ferestrele înalte de acolo erau închise şi cu obloanele trase, dar la interior şi, după un moment lung de luptă, obloanele cedară cu un trosnet brusc şi se deschiseră. În spatele lor, fereastra era închisă cu un zăvor simplu, iar Hal îl ridică, inima ei galopând cu un amestec de uşurare şi speranţă. Panourile se deschiseră spre interior, în cameră, lăsând să intre o rafală de aer îngheţat, şi ea privi afară în noapte, asigurându-se că nu era pe punctul de a se prăbuşi într-o cădere de doi metri.

Era ceva distanţă până jos – dar numai de câteva zeci de centimetri, până la veranda de dedesubt, şi Hal îşi coborî cu grijă valiza, apoi se pregăti să coboare şi ea.

Era la jumătatea drumului, cu un picior peste pervaz, când o voce vorbi din întunericul celuilalt capăt al camerei:

— Aşa deci. Furişează-te noaptea. Laşo.

Capul lui Hal se înălţă, iar sângele începu dintr-odată să gonească cu teamă:

— Cine e acolo? întrebă ea, frica făcându-i vocea mai agresivă decât

intenţionase, dar persoana din celălalt capăt al camerei râse şi intră în raza de lumină a lunii.

În realitate, Hal nu avea nevoie să întrebe cu adevărat. Ştia cine era – cine altcineva s-ar fi plimbat atât de tăcut prin camerele întunecate, în mijlocul nopţii?

Doamna Warren.

— Nu mă poţi opri, spuse Hal.

Îşi ridică bărbia în sus, sfidătoare:

— Plec!

— Cine a spus că te opresc? răspunse doamna Warren.

Buzele îi erau răsfrânte şi era un râs dispreţuitor în vocea ei:

— Ţi-am spus o dată să pleci şi o s-o spun din nou. Călătorie sprâncenată. Călătorie sprâncenată şi ţie, şi jegului tău de mamă, care s-a cărat înaintea ta.

— Cum îndrăzneşti?

Hal descoperi că vocea îi tremură – nu cu teamă, ci cu mânie.

— Ce ştii tu despre mama mea?

— Mai multe decât tine, spuse doamna Warren.

Se aplecă spre Hal, cu o voce plină de venin care o făcu pe Hal să se ghemuiască:

— Fricoasă mică şi insipidă ce eşti. Era o intrigantă scormonind după aur, exact ca tine.

Hal descălecă fereastra şi se clătină pe picioare. Era atât de furioasă, încât simţea un zgomot în urechi, un fel de înverşunare şuierătoare. Un amestec de furie... şi şoc.

— Nu îndrăzni să vorbeşti despre mama mea în felul ăsta. Nu ştii prin ce-a trecut ca să mă crească...

— Nu vorbi cu mine despre ceea ce n-ai habar! scuipă doamna Warren. Ieşi afară! Nu ar fi trebuit să te întorci niciodată aici!

Cu asta, trânti geamul, aşa că Hal trebui să-şi ferească degetele din calea lui, chiar înainte ca rama grea să le zdrobească.

Apucă să vadă o faţă plină de o ură otrăvită şi apoi oblonul se izbi şi el, iar ea auzi izbitura şi hârşâitul oblonului care căzu.

Hal rămase nemişcată pentru o clipă, cu inima bătându-i puternic în piept. Îşi înfăşură braţele în jurul trupului, ca şi cum ar fi încercat să se apere de ceva – deşi de ce anume nu ştia. În timp ce inima îşi încetinea ritmul, îşi lăsă braţele să cadă în lateral şi se forţă să respire mai rar şi mai adânc.

Slavă Domnului. Slavă Domnului că ieşise din acea casă oribilă, departe de acea femeie oribilă. Lasă-i să scrie. Lasă-i să vină după ea, nu-i pasă. Nu puteau s-o facă să se întoarcă. Nu puteau s-o facă să le arate ceva. Putea să se mute – să schimbe adresele, să-şi schimbe numele dacă de asta ar fi fost nevoie.

Doamna Warren avea dreptate în privinţa unui lucru, îşi spuse ea ridicându-şi valiza şi începând să meargă pe alee spre drumul principal, pentru a încerca să facă autostopul spre Penzance: nu ar fi trebuit să vină aici niciodată.

Abia mai târziu, mult mai târziu, după ce luase un camion aflat în drum spre St Ives şi ascultase o prelegere din partea conducătorului auto despre siguranţa personală, abia când se înghesuia la intrarea în gara Penzance, cu haina pe ea, aşteptând deschiderea uşilor şi sosirea primului tren spre Londra, avu timp să se gândească la cuvintele doamnei Warren, pentru a dezlega înţelesul din spatele invectivelor şuierate.

Intrigantă scormonind după aur.

Călătorie sprâncenată şi ţie, şi jegului tău de mamă, care s-a cărat înaintea ta.

Aceste cuvinte puteau însemna un singur lucru: doamna Warren ştia. Ştia adevărul.

Ştia că mama lui Hal nu era fiica doamnei Westaway, ci verişoara nebună, cu ochii întunecaţi, găzduită ca orfană.

Şi ştia, prin urmare, că Hal însăşi era o impostoare.

Dar nu dezvăluise nimic. *De ce?*

Puzzle-ul răsărise în mintea lui Hal de noaptea trecută, răsucindu-se şi răsturnându-se în imaginaţia ei, modelându-se şi transformându-se într-o duzină de posibilităţi diferite. Dar numai când uşile gării se deschiseră şi Hal se ridică înţepenită, întinzându-şi membrele îngheţate şi anchilozate şi încercând să zâmbească funcţionarului gării, ultimele cuvinte ale doamnei Warren răsunară din nou în capul ei, ca un ecou amar.

Nu trebuia să vină niciodată. Asta era corect. Dar nu era ceea ce spusese doamna Warren.

Ceea ce spusese era că nu ar fi trebuit să se *întoarcă* niciodată.

Capitolul 28

Cuvintele o însoţiră pe Hal, tracasând-o, pe toată durata lungii călătorii înapoi la Londra.

Să se *întoarcă.* Ce voise să spună? Fusese o greşeală de exprimare? Era posibil să fi fost şi ea la Trepassen, copil, prea mică pentru a-şi aminti? Dar, dacă da, doamna Warren trebuia să ştie tot adevărul despre mama ei. În acest caz, de ce nu spusese nimic? Ascundea ceva personal?

Dintr-odată, Hal dori să ajungă mai repede la Brighton. Nu doar ca să fie acasă – ci şi ca să se uite prin documentele de sub pat.

Erau atât de multe acolo la care nu se uitase niciodată – cutii de hârtii şi scrisori vechi, jurnale, cărţi poştale – lucruri pe care Hal le considera prea dureroase ca să le citească după moartea mamei ei, dar nici nu putuse suporta să le arunce. Le legase şi le păstrase, ascunse vederii şi gândului, pregătite pentru o zi în care ar fi avut vreun motiv să le răsfoiască.

Şi acum venise ziua aceea. Căci Hal era sigură de un singur lucru. Mama ei *avusese* o legătură cu acea casă. La fel şi Hal. Nu era nepoata doamnei Westaway, era sigură. Dar existase o relaţie. Şi dacă mama ei era legată de acel loc, era şi ea, şi era hotărâtă să afle ce tip de legătură fusese.

Era mijlocul după-amiezii când Hal ajunse în apartamentul ei, cu picioarele durând-o de la purtatul valizei tot drumul de la gara Brighton. Nu avea bani pentru un taxi, iar permisul de autobuz îi expirase.

În timp ce se apropia de Marine View Villas, inima îi bătu puternic în piept – şi nu doar de la prea mult mers pe jos. Cuvintele îi şuierau în ureche în ritmul paşilor... *dinţi sparţi... oase rupte...*

— Opreşte-te!

Spusese cuvintele cu voce tare, traversând drumul, şi un băiat de vreo cincisprezece ani se uită acru la ea:

— Am optşpe ani. Nu poţi să-mi spui ce să fac.

Hal clătină din cap, dorind să-i spună că nu avea nicio importanţă pentru ea ceea ce făcea el. Dar el dispăru şi ea se întoarse la drumul ei, cu inima bătându-i acum într-un ritm bolnăvicios.

Când ajunse la îngusta ușă din față, nu văzu niciun semn că ar fi fost forțată, dar, în loc să descuie, apăsă pe soneria apartamentului de la parter.

Bărbatul care răspunse păru surprins, dar nu foarte tare. Hal nu-l văzuse niciodată înainte.

— Da? Pot să te ajut?

— Oh... Îmi pare rău.

Hal se simțea dezamăgită. Plănuise să-i ceară lui Jeremy, care locuise acolo, să o însoțească până la ea în apartament.

— Nu mi-am dat seama – Jeremy este aici?

— E tipul acela care a locuit aici înainte? Nu știu. Eu tocmai m-am mutat săptămâna asta. Ești o prietenă de-a lui?

— Da... nu. Nu chiar, spuse Hal.

Își ridică valiza, simțind durerea din picioare.

— Locuiesc aici, sus.

— Oh! Înțeleg. Ei, nu-ți uita cheia data viitoare, bine? Trăgeam și eu un pui de somn.

— Am cheia, spuse Hal. Nu e vorba de asta. Doar mă întrebam... N-ați văzut pe nimeni învârtindu-se pe aici, nu-i așa? Un tip chel, gen namilă?

— Nu cred, spuse omul scurt.

Își pierduse interesul și se retrase spre ușa lui din față, dorind în mod clar să se întoarcă în patul lui.

— Fostul, nu-i așa?

— Nu.

Hal schimbă mâna cu care ținea valiza, întrebându-se cât de sinceră putea fi.

— Nu, eu... îi datorez niște bani, de fapt. Și el nu a fost foarte... înțelegător.

— Ohhh...

Tipul își ridică mâinile, arătându-i lui Hal palmele, dând acum înapoi cu adevărat.

— Uite, nu mă amestec în asta, drăguțo. Banii tăi, treaba ta.

— Nu vă rog să vă amestecați, spuse Hal îmbufnată. Voiam doar să știu dacă ați văzut pe cineva.

— Nu, spuse bărbatul și-i închise ușa în nas.

Hal ridică din umeri și oftă. Nu era foarte liniștitor, dar mai mult n-avea ce să obțină.

În timp ce urca scările spre apartamentul ei de la mansardă, își ținea valiza în fața ei, ca un scut, și îi reveni imaginea, proaspătă și clară, a unei scări înguste din Cornwall și a unei fete dispărând în sus, în întuneric. Tremură, dar nu doar la gândul a ceea ce ar fi putut-o aștepta sus.

Când ajunse, făcu o pauză, încercând să-și liniștească respirația, ciulind urechea la cel mai mic sunet din spatele ușii sale. Era închisă și încuiată și nu se vedea niciun semn că ar fi fost forțată, dar și data trecută fusese încuiată. În mod evident, dacă intraseră o dată, o puteau face din nou.

Se aplecă și privi pe sub ușă. Doar o briză răcoritoare îi suflă în față. Nu era niciun semn de mișcare vizibil prin îngusta crăpătură, nu se vedeau picioare stând tăcute în spatele ușii.

În cele din urmă, ținând telefonul ca o armă, cu degetul așezat pe 9[35], băgă cheia în broască cât putea de silențios, apoi apăsă clanța și deschise ușa cu o mișcare rapidă, dând-o de peretele camerei de zi, cu o bufnitură care răsună în holul liniștit.

Camera era goală și tăcută, singurul sunet fiind zbaterea inimii lui Hal. Nu apărură picioare alergând. Cu toate acestea, nu-și puse jos telefonul până ce nu verifică fiecare colț și crăpătură, de la baie la șifonier, până la nișa din spatele ușii din camera de zi, unde își ținea aspiratorul.

Apoi, și numai atunci, inima ei începu să se liniștească și ea închise ușa, trăgând lanțul și zăvorul și prelingându-se pe canapea, în timp ce își freca fața cu mâinile tremurânde.

Nu putea să rămână aici, era evident.

Hal plângea rar, dar, stând acolo, pe canapeaua uzată pe care sărea când era copil, în fața focului plăpând de gaze pe care mama ei îl aprindea în atâtea după-amiezi, după școală, își simți gâtul plin de lacrimi nevărsate, în vreme ce câteva picături de autocompătimire își croiau drum pe obraji. Apoi respiră adânc și le șterse. Nu merită. Nu ajută. Trebuia să meargă mai departe.

Dar, înainte de a face asta, trebuia să găsească adevărul, răspunsurile la întrebările pe care și le punea încă de la sosirea scrisorii domnului Treswick. I se acrise de minciuni și de mințit. Era timpul pentru adevăr.

---

[35] Numărul de urgență din Marea Britanie este 999 *(N.t.)*.

Stomacul lui Hal chiorăia, aşa că îşi prăji o felie de pâine şi o duse în dormitor. Apoi trase cutia de sub pat, îi răsturnă conţinutul cu susul în jos pe covor şi începu să caute prin el.

Căzute astfel, primele hârtii erau cele mai vechi – paşapoarte expirate, certificate de examen, scrisori vechi, fotografii – deşi datele erau amestecate, căci conţinutul se mutase din sertar în sertar de prea multe ori pentru a fi ordonat strict cronologic. Hal deschise un plic la întâmplare, dar nu era nimic interesant, doar o parte dintre vechile declaraţii bancare ale mamei ei.

Dedesubt era un teanc de fotografii cu bebeluşi – era ea însăşi, probabil, de vreo şase luni, zâmbind fotografului nevăzut.

Un alt plic conţinea contractul iniţial de închiriere pentru apartament, pe care cerneala se decolorase, iar timbrul din colţ începuse să se îngălbenească. Era datat din ianuarie 1995, cu câteva luni înainte de naşterea lui Hal. Mama ei fusese de acord să dea 60 de lire sterline pe săptămână. Părea imposibil de ieftin, chiar şi pe vremea aceea, iar Hal se gândi că aproape i-ar veni să râdă dacă n-ar fi fost atât de aproape de lacrimi.

Nu putea face asta. Nu se putea lăsa pradă autocompătimirii. Mâine va face un plan – va găsi undeva unde să meargă, dar între timp trebuia să se concentreze asupra sarcinii la îndemână. N-ar fi putut să ia toate astea cu ea, avea destule haine şi alte lucruri care trebuiau împachetate. Aşadar, trebuia să adune lucrurile care puteau să fie reciclate. Iar dintre cele pe care trebuia să le păstreze putea face un teanc cu documentele referitoare la mama ei, un altul cu hârtii pentru apartament, unul cu hârtii necesare – paşapoarte, certificate de naştere, orice ar putea avea nevoie ca să-şi înceapă noua viaţă. Şi apoi, în fine, pe pat va pune tot ceea ce e legat, fie şi tangenţial, de Cornwall şi de casa Trepassen. Poate că exista ceva acolo, o legătură cu familia Westaway, care i-ar da impulsul necesar ca să iasă din această încurcătură.

Primul lucru de pe pat fu o carte poştală. Reversul ei, unde era loc de scris, era gol, dar imaginea, când o întoarse, o făcu pe Hal să se ridice. Era Penzance. Recunoscu portul. Cartea poştală era împărţită în patru, cu Penzance în stânga jos, St Michael’s Mount în dreapta sus şi două fotografii ale unui promontoriu neidentificat, pe care Hal nu-l recunoştea în celelalte secţiuni. Legătura putea fi una slabă, dar *erau* dovezi, oricât de subţiri.

Însă ceea ce făcu într-adevăr inima lui Hal să stea în loc erau scrisori – un teanc, legat cu un şnur. Erau adresate Margaridei Westaway, la o adresă din Brighton pe care Hal nu o ştia, iar ştampila poştală era din Penzance. Hal se uită la prima, dar nu era trecută adresa expeditorului, iar cerneala era atât de decolorată, încât avu probleme să descifreze cuvintele.

Îţi scriu prin Lizzie... urma ceva pe care Hal nu-l putu desluşi... *Te rog să nu-ţi faci griji cu privire la garanţie – mi-au mai rămas ceva bani de la părinţii mei şi asta o să... Doamne, nu ştiu! O să ghicesc norocul pe debarcaderul Brighton sau o să citesc în palmă pe malul mării. Orice, numai să scap.*

Erau mai multe scrisori de acest gen, mult mai multe. Dar i-ar fi trebuit ore ca să treacă prin ele şi să descifreze scrisul decolorat şi greu de înţeles. Hotărâtă, le puse pe pat şi continuă trierea.

Era doar la jumătatea cutiei când dădu peste ceva învelit într-un şervet vechi de ceai. O carte? Hal se încruntă şi ridică pachetul, care însă ieşi din învelişul moale şi îi căzu în poală – da, o carte. Dar nu o carte tipărită. Un jurnal.

Cu blândeţe, Hal îl luă şi începu să-l frunzărească. Fuseseră rupte pagini întregi – cioturi zdrenţuite de hârtie era tot ceea ce rămăsese din existenţa lor, iar restul paginilor erau agăţate de un fir, gata să se risipească după dispariţia suratelor. Prima însemnare integrală era una de la sfârşitul lunii noiembrie, dar, judecând după locul ei în volum, Hal socoti că jurnalul însuşi trebuie să fi fost început în octombrie sau septembrie, poate chiar mai devreme. Nu rămăseseră decât fragmente din acele luni. Restul paginilor – mai puţin de jumătate, după estimarea lui Hal – fuseseră acoperite cu scris, dar chiar şi acolo erau porţiuni şi nume şterse, paragrafe întregi mâzgălite.

Însemnările încetau la 13 decembrie, apoi paginile erau întregi, dar goale. O singură pagină, chiar la sfârşitul jurnalului, fusese eliminată. Era ca şi cum autorul pur şi simplu s-ar fi oprit.

Hal răsfoi paginile de la început, pe lângă fragmentele de text, purtându-şi degetele peste secţiunile şterse grosolan. Cine a făcut asta? Autorul jurnalului? Sau altcineva, speriat de ce dovezi ar putea exista în paginile sale?

Şi, mai important, al cui jurnal fusese? Scrisul arăta un pic ca al mamei ei – dar o versiune imatură, neformată – şi nu era niciun nume pe coperta interioară.

În cele din urmă, reveni la prima secţiune şi începu să citească.

29 noiembrie 1994, citi Hal, încruntându-se pentru a descifra literele decolorate scrise de o mână nesigură. *Coţofenele s-au întors...*

Capitolul 29

Era aproape întuneric când Hal ridică în cele din urmă privirea din hârtii şi îşi dădu seama, clipind, că lumina scăzuse, aşa că ajunsese să se uite cruciş descifrând literele de pe paginile rupte şi măcelărite.

Dar acum ştia – avea răspunsurile pe care le căutase – sau unele dintre ele, cel puţin.

Autoarea jurnalului era mama ei. Şi era însărcinată – cu Hal însăşi. Asta trebuia să fie. Datele corespundeau exact – Hal se născuse după cinci luni de la însemnarea finală.

În timp ce mergea prin camera de zi, aprinzând lumina, se gândi la ceea ce citise. Porni fierbătorul şi, aşteptând să clocotească apa, frunzări din nou paginile fragile până ajunse la însemnarea pe care o căuta, cea datată 6 decembrie. Şi, în timp ce o reciti, o certitudine rece o cuprinse.

Mama *ştia* cine era tatăl ei. Şi nu numai asta, dar Hal fusese concepută *acolo,* la Trepassen.

Tot ce îi spusese mama ei – povestea despre studentul spaniol, relaţia de o noapte – toate erau minciuni.

În atât de multe feluri, jurnalul explica totul. Încurcătura cu numele. Motivul pentru care doamna Westaway nu i-a spus niciodată domnului Treswick despre nepoata-oaie neagră a familiei, purtând acelaşi nume ca propria ei fată. Îşi dezmoştenise nepoata, o ruşine pentru familie, şi nimeni nu mai vorbise vreodată despre ea.

Dar, din alte puncte de vedere, nu explica nimic.

De ce o minţise mama ei?

Şi cine *era* tatăl ei?

Dacă măcar – se gândi Hal în timp ce răsfoia paginile sfâşiate, dezintegrate, dacă *măcar* nu i-ai fi distrus numele şi totul legat de el. *De ce?*

De atâtea ori auzise în gând vocea mamei – dădăcind-o, admonestând-o, încurajând-o –, dar acum, când avea cel mai mult nevoie de ea, vocea ei nu se mai auzea.

— De ce? întrebă Hal cu voce tare, auzindu-şi disperarea din voce şi felul în care cele două cuvinte rezonau în apartamentul tăcut. *De ce?* De ce ai făcut-o?

Era un strigăt de ajutor, dar nu primi niciun răspuns, ci numai

imperceptibilul ticăit al ceasului şi trosnitul degetelor ei strânse pe coperţile jurnalului.

Simbolismul era dureros de evident: *dacă există un răspuns, Hal, e în mâinile tale.* Aproape că putea auzi vocea mamei ei, sunând puţin batjocoritor. Iar ea simţi o furie care o inunda, pentru că adevărul se legăna în faţa ei şi apoi dispărea brusc, aşa cum şi moştenirea strălucise un moment, ca un miraj frumos, înainte de a dispărea în neant.

Dar răspunsul nu era acolo. Dacă ar fi fost, se afla în secţiunile rupte. Chiar şi în pasajele rămase, mama ei înnegrise nume şi paragrafe.

Şi nu *avea* timp. Trebuia să plece mâine, înainte ca oamenii lui Smith să observe că fata pe care o vânează s-a întors.

Ia-o încet. Vocea mamei sale din nou, mai blândă de data asta. *Gândește clar.*

S-o iau încet? vru să strige. Nu *pot* s-o iau mai încet!

Mai multă grabă, mai puţină viteză.

Foarte bine atunci. Trebuia să rezolve această enigmă încet şi logic.

Nu puteau fi prea mulţi suspecţi. Cine putea să fi fost la Trepassen, în vara aceea lungă? Fraţii?

Însemnarea din 6 decembrie era încă deschisă în poala ei, descriind noaptea în care mama ei presupunea că o concepuse. Hal citi din nou şi din nou, iar de data aceasta se opri la o frază: ochii noştri s-au întâlnit – albaştri şi negri.

Mama lui Hal avea ochi negri, ca ai ei. Ceea ce însemna că, indiferent cu cine se culcase, trebuia să fi fost un bărbat cu ochi albaştri.

Ezra avea ochi negri – fără îndoială.

Abel... ei bine, asta era mai dificil. Era blond, dar ochii lui... Hal închise ochii, încercând să-şi amintească. Gri? Căprui?

Ochii albaştri puteau să arate gri în lumina potrivită, dar, oricât încerca, nu putea să-şi imagineze un bărbat în genul lui Abel, bărbos cu ochii albaştri, şi nici nu şi-l putea imagina în braţele mamei sale. El ar fi *spus* ceva, nu?

În disperare de cauză, scoase fotografia din buzunar – cea pe care i-o dăduse Abel, făcută chiar în după-amiaza zilei în care mama ei scrisese despre asta.

Era acolo Ezra, cu capul lui brunet dat pe spate, râzând cu o bună-dispoziţie atât de contrastantă cu cinismul său actual, încât Hal se gândea că inima ei putea să se înduioşeze puţin la vederea ochilor lui –

fante de veselie. Lângă ea era geamăna lui, Maud, cu părul ei blond căzându-i în cascadă pe spate.

Şi mai era şi Abel, cu părul şaten strălucind în soare. Se uită mai îndeaproape, încercând să-i descopere faţa, sub culoarea ofilită şi sub pliurile zdrenţuite, ca şi cum ar fi putut vedea prin hârtie în trecut, la oamenii rămaşi în urmă.

Ar putea să fie? Ar putea fi copilul lui Abel?

În acest caz... Se opri, simţind ceva rece pe ceafă, ca o mână glacială aşezată acolo. Dacă ea era fiica lui Abel, moştenirea ar putea fi valabilă. Oare din cauza asta nu spusese nimic doamna Warren? Pentru că moştenirea *chiar* îi aparţinea lui Hal?

Gândul ar fi trebuit să fie unul bine-venit, dar dintr-un motiv oarecare o făcea să se simtă rău de tot.

Înainte de a împături fotografia ca să o pună deoparte, se uită foarte atent la a patra persoană din cadru, la cea ai cărei ochi îi evitase – la mama ei, la ochii ei negri adânci, uitându-se spre ea peste ani.

Ce încerci să spui? se gândi Hal disperată. Îşi simţea mâinile pe hârtia veche, fragilă, cu petele de pigment dezintegrându-se sub vârful degetelor ei.

Ce încerci să-mi spui?

Era ca şi cum mama ei privea din trecut, chiar *spre* ea.

Dar nu.

Nu spre ea.

Spre...

Degetele lui Hal tremurau în timp ce puse fotografia jos foarte încet şi începu să răsfoiască paginile jurnalului, înapoi, înapoi... Nu... prea departe... înainte...

Şi, în sfârşit, ajunse acolo.

În şubredul hangar pentru bărci, Maud a dezlegat rahiticul schif cu fundul plat şi am vâslit spre insulă, prin apa lacului, murdară şi maronie. Maud a legat barca de un ponton improvizat şi ne-am dat jos. Maud a fost cea care a intrat prima în apă – o sclipire stacojie în apa maroniu-aurie, în timp ce plonja, cu mişcări lungi şi degajate, de pe capătul platformei de lemn putrezite.

— Haide, Ed! a strigat ea, şi el s-a ridicat, rânjind spre mine, apoi a urmat-o până la marginea apei şi a sărit din alergare.

Şi apoi, doar câteva rânduri mai încolo...

— Fă o poză... a zis Maud leneş, întinzându-se, cu picioarele ei bronzate într-o nuanţă de miere aurie ieşind în evidenţă pe fondul albastru decolorat al prosopului. Vreau să-mi amintesc ziua de azi.

El a bombănit, dar s-a ridicat ascultător şi s-a dus să aducă aparatul de fotografiat şi să-l pregătească. L-am privit cum stătea în spatele lui, făcând şarful şi aranjând capacul obiectivului.

— De ce eşti atât de serioasă? a întrebat el, ridicând privirea, şi mi-am dat seama că mă încruntam de concentrare, încercând să-mi fixez în amintire chipul lui.

Iniţial, Hal se gândise la doar patru persoane în acea scenă. Mama ei, Maud, Ezra şi Abel – cei patru oameni din cadrul fotografiei. Dar nu era aşa. Cineva trebuia să fi *făcut* fotografia. La acea persoană se uita mama ei. Aceeaşi persoană cu care coborâse pe plajă mai târziu în acea seară. Iubitul ei. Tatăl lui Hal.

Hal se uita la fotografie, întâlnind privirea directă şi mândră a mamei ei – şi pentru prima dată citi intensitatea din ochii aceia drept altceva. Nu suspiciune. Nu antagonism. Ci iubire.

Dintre toţi cei din imagine, mama ei era singura care se uita direct la fotograf, provocându-l – oricine ar fi fost el – cu ochii ei, captându-i privirea.

Hal interpretase acea privire într-un mod diferit – văzuse legătura dintre mama ei şi privitor ca fiind propria lor conexiune, ca şi cum mama ei ar fi privit spre ea din trecut.

Dar acum înţelegea. Nu la ea se uita mama ei – cum ar fi putut? Era fotograful. Era tatăl lui Hal. Ed.

Capitolul 30

În noaptea aceea, patul lui Hal nu fusese niciodată mai moale sau mai primitor. Ea alunecă între pături și închise ochii, dar somnul refuza să vină. Nu pentru că nu era obosită – îi era greață de oboseală. Nici măcar nu era gândul la oamenii domnului Smith. Baricadase ușa de la intrare cu un dulap cu sertare și nu credea că o să vină în mijlocul nopții, riscând să trezească toți vecinii, care să facă apeluri la 999.

Ceea ce o împiedica să doarmă era că, de fiecare dată când închidea ochii, se întorcea la paginile jurnalului, în claustrofobia acelei cămăruțe. Imaginea era atât de vie – culoarul îngust, ferestrele zăbrelite, cele două zăvoare metalice, de sus și de jos... când închidea ochii, vedea totul cu ochii minții, ca și cum ar fi fost din nou acolo, și o cuprindea o teamă de moarte. Nu numai pentru mama ei – care, la urma urmei, reușise să scape și ajunsese aici în Brighton și își făcuse o viață pentru ea însăși și pentru copilul ei, departe de Trepassen. Ci și pentru ceilalți copii – pentru Abel și Ezra, încuiați în acea cameră când erau copii, drept pedeapsă pentru prostioarele copilărești pe care le vor fi comis. Și mai ales pentru Maud.

Primele dăți când Hal citise însemnările, o căuta pe mama ei – încercând să-și imagineze persoana din spatele cuvintelor și comparând-o cu amintirile proprii. Apoi le citise din nou, căutând mențiuni despre tânărul care ar fi putut să fie tatăl ei. Ed. Edward? Își amintise fața aceea rece, frumoasă, cu ochii albaștri care te evaluau, încercând să identifice orice caracteristici care ar fi putut să îi aparțină.

Haide, Ed. Cuvintele îi vibrau în cap ca și cum mama ei le-ar fi rostit cu voce tare în camera aceea mică.

Ed. Era un nume destul de comun. Trebuia să fie zeci de Edward, Edgar și Edwin împrăștiați prin Cornwall. Și totuși...

Toată seara gândurile i se rotiseră în cerc, în căutarea unor fapte care ar fi putut aduce dovezi ori într-un fel, ori în celălalt, în căutarea unor argumente pro sau contra, înainte sau înapoi. Dar mama ei își ținuse cuvântul și, cu excepția acelei mici scăpări, toate referirile la numele tatălui ei fuseseră rupte sau șterse.

Acum însă, în liniștea nopții, întorcându-se din nou și din nou la cuvintele pe care le încredințase memoriei, se trezi căutând referințe nu despre Ed, ci despre Maud.

Mama ei era ciudat de retrasă – poate că era așa deoarece folosise atâtea însemnări pentru a-i descrie pe alții, dar era greu să suprapui fata romantică și nesigură care scrisese acest jurnal cu femeia practică și puternică care devenise, după ani întregi în care și-a crescut singură copilul. Dacă n-ar fi văzut cu ochii ei, Hal nu și-ar fi putut-o imagina niciodată pe mama ei scriind cu o asemenea căldură și dorință despre un bărbat. Poate că aceasta fusese prima și ultima dată.

Dar Maud – Maud era cumva diferită. Deși apărea sporadic în paginile jurnalului, era o prezență constantă și, pe când ceasul trecuse de miezul nopții, iar ploaia cădea în fereastră, Hal se trezi sondându-și memoria după detalii despre Maud.

Nu era numai faptul că moștenirea lui Maud îi fusese înmânată ei pe tavă. Era și acela că exista ceva legat de ea care o interesa direct pe Hal. Poate că era vorba de încăpățânarea ei fermă, de refuzul de a fi călcată în picioare, de dorința de a evada. Poate că era umorul sarcastic sau generozitatea ei. Pentru că iubirea și îngrijorarea lui Maud pentru verișoara ei erau ca un fir roșu în întunericul jurnalului și, chiar douăzeci de ani mai târziu, Hal se trezi zâmbind la observațiile ei. Ce spusese despre cărțile de tarot? „Rahat în ploaie”, asta spusese. Era atât de aproape de ceea ce Hal se trezea uneori gândind când îi întâlnea pe cei mai serioși practicieni, încât aproape râsese cu voce tare când citise.

Dar ce se întâmplase cu ea? Cu Maud – cu adevărata Margarida? Unde era acum? Și de ce nu vorbea nimeni despre ea? A murit? Sau își respectase jurământul de a evada?

Poate că a dispărut în străinătate, și-a schimbat numele, și-a făcut o viață nouă. Hal așa spera. De dragul lui Maud, dar de asemenea pentru că ea știa adevărul despre ceea ce se întâmplase în acele pagini rupte. Știa adevărul despre mama și tatăl lui Hal.

Abel, Ezra, Harding, domnul Treswick – din cauza lui Hal, toți credeau că Maud a murit într-un accident de mașină, cu trei veri fierbinți în urmă. Numai Hal știa adevărul – că nu Maud murise, ci Maggie, verișoara ei.

Era posibil, chiar și probabil, ca Maud să fie încă în viață undeva, deținând încă adevărul despre ceea ce se Întâmplase cu verișoara ei și despre secretul identității lui Hal.

Dar, pentru a o găsi, Hal trebuia să se întoarcă. Să se întoarcă la Trepassen, unde putea să reînceapă să adune firele vieții lui Maud. Și

exista o singură cale la care Hal putea să se gândească pentru a face asta.

Capitolul 31

A doua zi era duminică. Se făcuse ora opt când Hal dădu plapuma la o parte şi se ghemui pe canapeaua din sufragerie, cu o ceaşcă de cafea într-o mână şi o grămadă de scrisori în poală.

Deasupra lor era cartea de vizită a lui Harding.

Aşteptă până la nouă treizeci înainte de a forma numărul, dar intră mesageria vocală şi nu-şi putu reprima un mic oftat de uşurare când auzi vocea plăcută, feminină, a robotului:

— Aceasta este căsuţa vocală a lui...

Apoi, vocea lui Harding însuşi, puţin pompoasă şi cu o jumătate de ton mai joasă decât registrul său natural – Harding Westaway.

— Vă rugăm să lăsaţi un mesaj după semnalul sonor, continuă femeia, şi semnalul urmă.

Hal tuşi.

— Ăăă... Unchiule Harding, sunt Hal. Harriet. Îmi pare atât de rău pentru ieri, dar adevărul este că...

Înghiţi din nou. Îşi petrecuse timpul de când se trezise încercând să decidă ce să spună şi, în cele din urmă, hotărâse că era un singur lucru pe care să-l *poată* spune, un singur lucru care justifica acţiunile sale. Adevărul.

— Adevărul este că... că am fost destul de speriată de toate astea. Nu ştiu la ce mă aşteptam când am venit la Cornwall, dar în orice caz nu era ceea ce a citit domnul Treswick. Mi s-a părut foarte greu să accept voinţa bunicii mele. Vineri seară n-am putut să dorm şi mi-e teamă că... pur şi simplu...

Biiip. Şi mesajul fu tăiat, indicând că-i luase prea mult timp ca să se justifice.

— Pentru a trimite mesajul, apăsaţi 1. Pentru a reînregistra mesajul, apăsaţi 2, zise vocea feminină.

Hal înjură încetişor, apăsă, apoi închise şi sună din nou. De data asta se auzi imediat mesageria vocală.

— Scuze, mi-a luat prea mult timp şi mesajul a fost tăiat. Uite, pe scurt îmi pare foarte rău că am plecat fără să vorbesc cu tine înainte, dar am avut ceva timp să mă gândesc şi... şi aş vrea să mă întorc. Nu doar pentru că înţeleg că probabil aveţi nevoie să fiu prezentă pentru întâlnirea cu domnul Treswick, dar şi pentru că... ei bine, am multe

întrebări despre mama mea şi despre motivul pentru care bunica mea a ales să facă lucrul ăsta şi... ei bine, asta e. Sper că o să mă iertaţi. Te rog să mă suni la numărul ăsta şi dă-mi de ştire. Pa. Şi scuze din nou.

Când puse telefonul jos, simţi că stomacul i se întoarce pe dos, cu un sentiment între nervozitate şi greaţă. Era oare nebună – să se întoarcă?

Poate. Dar nu putea rămâne aici – nu cu oamenii domnului Smith aşteptând-o şi nu fără să ştie adevărul despre propriul ei trecut. Dacă ar fi tăiat acum legătura cu familia, nu ar reuşi niciodată să afle ce se întâmplase la Trepassen. Cine era într-adevăr tatăl ei.

De ce o minţise mama ei despre identitatea tatălui?

Cu o seară înainte fusese prea ocupată căutând răspunsuri în jurnal – răspunsuri pe care nu le găsise. Dar acum întrebarea începea să o apese ca un secret vinovat, cerându-i atenţia. Din anumite motive, mama ei alesese nu doar s-o ţină pe Hal în întuneric cu privire la identitatea tatălui ei, dar mersese mai departe, construind o poveste întreagă din minciuni. Studentul spaniol... relaţia de o noapte. Nimic din toate astea nu existase. Dar de ce?

De ce să ocoleşti atât de mult adevărul ca s-o ţii pe Hal departe de ceea ce avea tot dreptul să ştie?

Înainte de a încerca în continuare să descifreze enigma, telefonul îi vibră, lipit de picior, sunetul soneriei urmând cu o întârziere de o milisecundă. Se uită la ecran şi se blocă. Era Harding.

— A-alo?

— Harriet!

Vocea lui Harding reflecta un soi de uşurare tiranică.

— Tocmai am ascultat mesajele tale. Tânără doamnă, ne-ai băgat pe toţi în sperieţi.

— Ştiu, spuse Hal. Îmi pare rău.

Chiar îi părea rău, sincer rău.

— Eu doar... aşa cum am spus în mesajul meu, am fost copleşită de toate. Este greu să treci de la a nu avea pe nimeni şi de a nu da socoteală nimănui la... ştii tu.

— Ai fi putut cel puţin să laşi un mesaj, spuse Harding. Mitzi a trecut prin şocul vieţii ei când a urcat să te trezească şi a descoperit patul gol şi lucrurile tale dispărute. Nu aveam nicio idee despre ce s-a întâmplat.

— Am întâlnit-o pe doamna Warren când plecam. Nu v-a spus?

Amintirea acelei întâlniri ciudate, incoerente era ca un vis. Se întâmplase oare cu adevărat? spusese doamna Warren cu adevărat

lucrurile pe care Hal şi le amintea? *Călătorie sprâncenată şi ţie, şi jegului tău de mamă, care s-a cărat înaintea ta.* Părea imposibil. Urmă o tăcere deconcertată.

— Doamna Warren, zici? spuse Harding în cele din urmă. Nu. Nu, nu ne-a spus nimic. Cât de ciudat!

— O!

Hal se simţi prinsă pe picior greşit. Presupusese că doamna Warren le va fi spus imediat propria ei versiune a poveştii: Hal strecurându-se afară, ca un hoţ în noapte, probabil cu argintăria familiei sub braţ.

— Am presupus... da, trebuia să fi sunat mai devreme, îmi pare rău, unchiule Harding.

Unchiul Harding. Era ciudat cum ieşiseră automat cuvintele. Acum câteva zile îi era atât de greu să le spună – practic trebuia să rostească forţat cuvântul „unchi”.

Acum devenea obişnuinţă. Începuse să creadă în propriile ei minciuni.

— Ei bine, nu vom mai pomeni nimic despre asta, draga mea, zise Harding, puţin pompos. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, nu fugi din nou în mijlocul nopţii. Tocmai te-am găsit după atâţia ani şi – ei bine...

Se opri şi tuşi zgomotos, încercând să acopere emoţia pe care Hal simţi că o ascundea sub faţada detaşată.

— Nu cred că mătuşa ta ar mai putea suporta încordarea. Nu mai era ea însăşi ieri, fără nicio idee unde erai şi fără mijloace de a te contacta. Bine – ai spus că te întorci?

— Da, zise Hal.

Înghiţi. Cu mâna liberă ridică scrisoarea cea mai de sus din grămada din poală, împăturind-o şi punând-o la loc în plicul în care se afla de atâţia ani.

— Da, vin.

Capitolul 32

Hal nu se gândise cum va plăti biletul înapoi la Penzance până când ajunse la biroul de bilete din gara Brighton, iar cardul ei fu refuzat. În timp ce-şi târa valiza plecând de la tejghea, cu faţa înroşită de stânjeneală, prin cap i se perindau opţiunile şi nu vedea decât una: să încerce din nou aplicaţia şi să spere că site-ul va procesa biletul fără a verifica la banca ei. Părea o speranţă slabă, dar nu avea alta.

Într-un colţ liniştit de lângă standul de cafea, scoase telefonul şi era pe punctul de a deschide aplicaţia, când văzu un mesaj necitit de la Harding.

Dragă Harriet, scria, *după o consultare cu domnul Treswick, vrem să-ţi plătim drumul până la Trepassen, deoarece călătoria este necesară pentru a rezolva problema imobiliară. Am anexat un cod pentru un bilet preplătit, care ar trebui să funcţioneze la oricare dintre automatele de la Brighton. Te rog, sună-mă dacă sunt probleme. Unchiul Harding.*

PS. Abel o să te aştepte la Penzance.

Când Hal închise mesajul, avu senzaţia cea mai stranie cu putinţă – un amestec de căldură şi de sufocare. Se simţea de parcă o eşarfă protectoare ar fi fost înfăşurată în jurul corpului ei rigid şi refractar, dar puţin prea strâns.

Aminteşte-ţi cine eşti, îşi spuse ea, ştiind că ar fi trebuit să scrie un text de mulţumire plin de efuziune. *Aminteşte-ţi de blândul şoricel-nepoată.*

Dar, deoarece realitatea trecutului ei începuse să intre în coliziune cu ficţiunea pe care o crease, devenea din ce în ce mai greu să joace acel rol. Din ce în ce mai greu să nu derapeze. Era oare nebună să se întoarcă?

În timp ce trenul se îndrepta spre vest, cerul întunecându-se treptat, Hal ştia că ar fi trebuit să citească, să cerceteze, să caute nume, pregătindu-se să se strecoare înapoi în rol. Erau atât de multe lucruri pe care trebuia să le ştie. Maud ajunsese la Oxford? Ce se întâmplase cu ea după aceea?

Dar cumva nu reuşea să se mobilizeze. Îşi lăsase capul să se odihnească pe sticla zgâriată a geamului şi se uita la tabloul rural al naturii care se schimba într-o străfulgerare. Vremea era rece şi

devenea şi mai rece pe măsură ce se îndepărtau de Londra, trecând pe lângă peisaje cu copacii goi, încărcaţi de brumă, cu iarba albă şi cu bălţile negre, cu insule de gheaţă. În oricare altă zi, lui Hal i s-ar fi părut frumos, dar astăzi nu se putea gândi decât la ceea ce lăsase în urmă şi la faptul că, probabil, nu va mai vedea niciodată apartamentul în care crescuse, adică tot trecutul ei. Acum înainta cu fiecare kilometru parcurs de tren, într-un viitor necunoscut, având drept singure obiecte personale hainele şi documentele de lângă ea.

Dar se întorcea şi în propriul ei trecut – şi dintre toate întrebările fără răspuns care-i răsunau în minte era în special una la care Hal continua să revină, cu o nelinişte din ce în ce mai mare, ca limba care atinge neîncetat un dinte dureros: *de ce* o minţise mama ei?

Jurnalul, conţinutul lui era destul de clar. Maggie nu-i putea dezvălui mătuşii ei identitatea tatălui copilului, pentru că risca să nu-l mai vadă niciodată.

Dar de ce o minţise pe Hal?

Hal învârtea întrebarea în cap tot mai repede, dar nu putea să se gândească decât la un singur motiv: ca să o protejeze.

Dar faţă de ce?

Era beznă când trenul ajunse în Penzance şi Hal era aproape adormită, dar se trezi şi îşi luă valiza, simţind greutatea tuturor hainelor suplimentare şi a hârtiilor pe care le înghesuise în ea. Coborând pe peron, avu cel mai ciudat sentiment de déjà-vu, amestecat cu conştientizarea neliniştită a modului în care totul se schimbase. Era peronul staţiei, cu ceasul cel mare şi cu anunţurile care răsunau neobosit, şi acolo era ea însăşi, cu blugii ei rupţi şi ponosita valiză cu rotiţe, şi cu părul care îi cădea în ochi.

Dar mai era şi Abel pe peron, privind în sus la tabelul sosirilor, şi când o văzu stând de partea cealaltă a porţilor[36], pe chipul lui înflori zâmbetul şi el îşi flutură în aer cheile de maşină.

După ce Hal trecu de poartă, se trezi înghiţită într-o îmbrăţişare total neaşteptată, după care Abel o eliberă din strânsoare şi zâmbi, chipul lui bronzat încreţindu-se în riduri de uşurare:

— Harriet! Sunt atât de bucuros să te văd! Ai speriat pe toată lumea. Abia ne obişnuiserăm să te avem prin preajmă şi apoi... ştii...

Se desprinse, cu un zâmbet trist pe faţă:

---

[36] Similare celor de la metrou *(N.t.)*.

— Hai să spunem doar că e bine să ştim că eşti în regulă.

— Îmi pare rău.

Hal îi analiza chipul în timp ce mergeau încet pe peron. *Îl cunoşti pe tatăl meu?* Ar fi vrut să întrebe. *E Edward?* Dar cuvintele erau de neconceput.

— N-am vrut să-i fac pe toţi să se îngrijoreze. Şi îmi pare rău că trenul meu a avut întârziere:

Aruncă o privire spre ceas. Aproape nouă şi jumătate. Trenul trebuia să ajungă la opt treizeci.

— Ai aşteptat mult?

Abel clătină din cap:

— Am aşteptat ceva, dar nu-ţi face griji. Ca să fiu sincer, m-am bucurat de scuza asta pentru a ieşi – şi am băut o cafea surprinzător de bună în cafeneaua gării. Nu sunt sigur că aş fi putut suporta o altă ceaşcă de apă cenuşie a doamnei Warren...

În lumina gării, ochii lui Abel erau cât se poate de gri, dar Hal nu se putu opri să le verifice din nou nuanţa când ajunseră la maşină, încercând să le vadă culoarea în reflectoarele parcării, în timp ce el descuia elegantul Audi negru.

O prinse privindu-l, iar Hal roşi şi se uită în jos.

— Ceva pe bărbie? întrebă el râzând.

Hal îşi scutură capul:

— Scuze. Nu... doar că eu... Încă încerc să mă obişnuiesc cu ideea că am toată această familie. E atât de greu de procesat...

— Îmi închipui, spuse Abel cu delicateţe. Ne vine şi nouă greu să ne adaptăm, şi tu eşti numai una. Trebuie să fie de zece ori mai straniu pentru tine, descoperind o întreagă familie pe care nu ai ştiut niciodată că o ai. Îi deschise uşa lui Hal şi îi luă valiza, înainte de a o invita înăuntru. Când ocoli spre locul şoferului, închise uşa, stingând lumina dinăuntru şi aruncând totul în umbră, exceptând strălucirea verde a tabloului de bord.

— Abel, spuse ea lent când ieşiră din parcare, am... am vrut să-ţi mulţumesc din nou pentru acea fotografie a mamei mele. Nu am foarte multe poze cu ea la vârsta mea şi asta înseamnă... ei bine, înseamnă mult pentru mine, asta-i tot.

— E-n regulă, zise Abel cu dezinvoltură.

Privi în oglinda retrovizoare, apoi acceleră.

— Cu multă plăcere. Din păcate, nu am prea multe fotografii din

acea perioadă. Am avut mai multe, dar nu erau întotdeauna amintiri foarte fericite, aşa că nu am păstrat atât de multe cât ar fi trebuit. Dar o să verific când mă duc acasă, să văd dacă mai pot găsi altele. Dacă există orice cu mama ta, eşti bine-venită să le păstrezi.

— Mulţumesc, spuse Hal încet.

Treceau pe străzile şerpuite din spatele gării, când îşi adună curajul...

— Abel, pot să te întreb ceva?

— Sigur.

— Cine... cine a făcut fotografia aceea? Cea pe care mi-ai dat-o?

— Cine a făcut-o?

Abel se încruntă.

— Nu sunt sigur. De ce mă întrebi?

— O!

Stomacul lui Hal se strânse când luară prea repede o curbă.

— Nu ştiu. Doar mă întrebam.

— Sincer, nu-mi amintesc, spuse Abel.

Era încă încruntat şi îşi freca dosul nasului ca şi cum şi-ar fi dat singur timp să răspundă.

— Cred... Da, sunt aproape sigur că a fost Ezra.

Hal înghiţi, simţindu-se că îşi lua viaţa în propriile mâini.

— Nu a fost... nu a fost... Edward, nu-i aşa?

— Edward?

Abel se uită la ea într-o parte, în întunericul maşinii, lumina verde nepământeană de pe LED-urile tabloului de bord făcându-i expresia ciudată şi greu de citit.

— De ce Dumnezeu ai spune asta?

Vocea lui era brusc complet diferită de cea a bărbatului cald şi plin de solicitudine pe care îl cunoscuse în ultimele zile. Era în ea ceva rece şi amar, iar Hal simţi cum încremeneşte, ca un şoarece care a văzut în iarbă un şarpe. Ştia brusc şi cu certitudine că ar fi foarte, foarte prostesc să pomenească jurnalul.

— Eu...

Nu era nevoie să-şi facă vocea să sune anemic. Era deja un chiţăit:

— Nu ştiu. Doar mă întrebam...

— A fost Ezra, spuse sec Abel, concentrându-se pe drumul din faţa lui şi închizând astfel discuţia.

Dar asta nu putea fi adevărat, se gândi Hal, în timp ce maşina luă iar

o curbă. Ezra se afla în fotografie.

— Doar că... încercă din nou, dar Abel îi tăie vorba şi de data asta vocea îi era rece, aproape furioasă:

— Harriet, e de ajuns! Nu era Edward. Nu-l cunoşteam pe vremea aia, punct.

Minţi, se gândea ea. *Numele lui este în jurnal. Trebuie că minţi. Dar de ce?*

Capitolul 33

Când ajunseră la Casa Trepassen, Abel parcă maşina şi Hal îl urmă până la intrarea principală. Nu se vedeau lumini aprinse şi clădirea părea aproape pustie, cu ferestrele goale întunecate, ca nişte ochi lipsiţi de expresie. Hal avu o premoniţie bruscă despre cum ar putea să arate casa în douăzeci sau treizeci de ani – cu acoperişul prăbuşit, cu ferestrele crăpate şi rupte, cu frunzele măturate de vânt peste parchetul putrezit.

— Ne-am întors, strigă Abel când intrau pe uşa principală, vocea lui răsunând de-a lungul coridorului, iar Hal simţi o strângere de inimă, înainte de a putea analiza motivul.

Dar când uşa de la salon se deschise şi se ivi capul lui Harding, îşi dădu seama de ce. De doamna Warren îi era frică. Înainte de a avea timp să disece asta, se trezi prinsă în îmbrăţişarea rigidă a lui Harding, cu obrazul lipit de umărul lui îmbrăcat în tweed, în vreme ce el o bătea pe spate neîndemânatic şi ferm, ca şi când ea ar fi fost o combinaţie de labrador şi de copil mic.

— Bine, bine, bine, spuse el şi din nou: Bine, bine, bine.

Când se trase înapoi, Hal fu uimită să vadă că faţa lui cu fălci proeminente era roşie de o emoţie abia reţinută şi că ochii i se umeziseră. Îi şterse şi tuşi:

— Mitzi o să... O să-i pară foarte rău că te-a ratat, dar a plecat deja să-i ducă pe copii acasă. Au şcoală mâine.

— Îmi pare rău, spuse Hal smerită. Şi eu regret că am ratat-o.

— Şi Edward a trebuit să plece, spuse Abel.

Hal simţi un junghi ascuţit, destul de diferit de vina vagă pe care o simţea la auzul numelui lui Mitzi. Îşi dădea seama că mizase pe ceva – pe perspectiva de a-l vedea pe Edward, de a se uita în ochii lui, încercând să găsească ceva din ea pe chipul lui.

— Îmi pare rău, spuse ea din nou. Se va întoarce?

— Mă îndoiesc, spuse Abel.

Expresia lui era destul de sumbră şi păru să-şi dea seama brusc şi să facă un efort să şi-o schimbe. În timp ce-i scotea haina lui Hal, se forţă să afişeze un zâmbet, unul destul de nesincer.

— Doar dacă nu suntem reţinuţi aici pentru încă un weekend, ceea ce sper din inimă că nu se va întâmpla.

— Aţi mâncat? schimbă Harding subiectul. Mă tem că noi am luat cina cu ceva timp în urmă, dar există ceai în salon şi i-aş putea cere un sandvici doamnei Warren.

Vocea îi scăzu, ca şi când ar fi avut o oarecare îndoială, şi Hal clătină categoric din cap:

— Nu, te rog, sunt absolut bine. Am mâncat în tren.

— Păi, treci pe-acolo şi ai cel puţin un ceai. O să te încălzească înainte de a merge la culcare.

Hal încuviinţă şi Harding o însoţi în salon, unde ceaiul aştepta pe măsuţă.

Focul ardea scăzut în şemineu, iar lămpile de pe lateralele mesei erau aprinse, dând camerei o strălucire aurie care acoperea cumva pânzele de păianjen şi fisurile din lambriuri, murdăria şi perdelele zdrenţuite, umezeala şi dezordinea. Camera arăta, pentru prima oară, aproape ca un cămin, iar Hal se trezi brusc copleşită de dor. Nu chiar dorul de a rămâne aici, căci Casa Trepassen era prea gotică şi posomorâtă ca să fie un loc cu adevărat primitor. Avea încărcătura unui loc unde oamenii suferiseră în tăcere, unde mesele fuseseră luate într-o atmosferă de tensiune şi frică, unde se ascundeau secrete şi unde nefericirea domnea mai des decât mulţumirea.

Dar era, probabil, dorinţa de a rămâne în această familie. Cu toată morga lui, lacrima din colţul ochiului lui Harding o emoţionase pe Hal mai mult decât putea să-şi explice. Dar nu era doar Harding. Ezra – Abel – Mitzi – copiii, fiecare dintre ei o salutase pe Hal în felul lui, se deschisese către ea, cu încredere – şi ea îi răsplătise... Cum? Cu minciuni.

Numai doamna Warren, gândi Hal, neliniştită. Numai ea nu avusese niciodată încredere în Hal.

Gândul se cuibări în mintea ei în timp ce accepta ceaşca de ceai pe care Harding o turnase, şi înmuie în ea, cu prudenţă, un biscuit mare. De la acuzaţiile şuierate în miez de noapte, Hal întorsese cuvintele doamnei Warren pe toate părţile şi ajunsese mereu la aceeaşi concluzie: doamna Warren ştia.

Dar de ce tăcea? Singura explicaţie, şi nu era una foarte confortabilă, era că doamna Warren avea ceva de ascuns...

Ceasul de pe şemineu bătu ora exactă în timp ce Hal lua ultima înghiţitură de ceai, iar ea, Harding şi Abel ridicară privirea.

— Dumnezeule, spuse Harding. Zece şi jumătate. N-am avut idee că

e atât de târziu.

— Scuze, spuse Hal. Probabil că te-am reţinut. Trenul meu a avut întârziere.

— Nu, nu. Nu m-ai reţinut, spuse Harding.

Se întinse, cămaşa lui cadrilată ieşindu-i din curea şi expunând o felie a mijlocului său ca un aluat.

— Te asigur. Dar astăzi a fost... mă rog, să spunem că găsesc întregul weekend mai solicitant, iar faptul că Mitzi şi copiii sunt plecaţi este o şansă să-mi fac somnul de frumuseţe. Deci cred că, dacă nu te deranjează, Harriet, eu voi fi sus, în Ţinutul Patului.

— Şi eu dau stingerea, zise Abel cu un căscat. Unde e Ezra?

— Dumnezeu ştie. A dispărut după cină. Probabil că se plimbă pe-afară. Ştii cum e.

— A luat o cheie?

— Aşa cum am mai spus, zise Harding, puţin iritat de data asta, Dumnezeu ştie. Vorbim despre Ezra!

— O să las uşa din faţă descuiată, spuse Abel căscând din nou.

Se ridică, scuturând scame imaginare de pe pantalonii săi.

— Domnul e martor că nu prea sunt lucruri de furat pe-aici. Gata. Noapte bună, Hal. Pot să te ajut cu valiza?

— Noapte bună, spuse Hal. Şi, nu, nu-ţi face griji, mă descurc singură.

Scara îngustă care ducea la mansardă era întunecată şi Hal căută mult timp înainte de a găsi comutatorul.

Dar când apăsă butonul nu se întâmplă nimic, încercă din nou, dar lumina nu se aprinse. Telefonul ei era undeva, la fundul valizei, şi, cu mâinile pline de bagaje, în cele din urmă fu nevoită să se deplaseze pe întuneric.

Nu erau ferestre pe scara către pod, iar întunericul, în timp ce urca, deveni absolut, un negru atât de dens, încât aproape că l-ar fi putut gusta. Când ajunse sus, îşi lăsă jos valiza şi pipăi cu degetele curba coridorului, apoi uşa camerei din mansardă – camera ei, aşa cum începuse s-o considere, deşi ideea îi dădea un simţământ ciudat şi greţos, ca şi cum istoria se repeta şi era gata să formeze un cerc complet.

De data aceasta, deşi era înţepenită, uşa cedă cu un brânci hotărât şi Hal ţâşni înainte în cameră, căutând întrerupătorul.

Când îl găsi, nu se aprinse nici acum vreo lumină, şi de data asta Hal simţi cum îi creşte iritarea. Se arsese întregul circuit electric? Ce naiba?

Asta nu conta atât de mult înăuntru, căci perdelele erau date la o parte, iar lumina lunii era suficientă ca s-o ajute să-şi găsească drumul spre pat, să se dezbrace şi să se strecoare în aşternuturile reci.

Era aproape adormită, uitându-se la umbrele lunii pe perete, când observă ceva.

Nu fusese un scurt-circuit. Cineva deşurubase becul din fasungul care atârna în centrul camerei, lăsând-o pe Hal în întuneric în mod deliberat.

Tot ce mai rămăsese era un fasung gol.

Capitolul 34

— Pot să pun o întrebare? zise Hal la micul dejun.

Luă o bucată de pâine prăjită din grămada din centrul mesei şi era pe cale s-o ungă cu marmeladă, dar când deşurubă capacul, în partea de sus a borcanului era o crustă groasă de mucegai peste jeleu şi simţi că apetitul ei scade brusc.

— Ce?

Harding ridică privirea de la pâinea prăjită pe care o acoperea viguros cu unt.

— O întrebare? Sigur. Ce anume?

— Satul St Piran. Cât de departe este?

— O... vreo şase kilometri. De ce întrebi?

— Am crezut...

Hal înghiţi şi-şi şterse degetele de marginea uzată a puloverului.

— Am crezut că aş putea merge acolo pe jos în dimineaţa asta. Avem timp? Când îl vedem pe domnul Treswick?

— Din păcate, nu până mâine, spuse Harding.

Îşi tăie felia în jumătate, puţin mai energic decât ar fi fost nevoie, iar cuţitul lui scârţâi pe farfurie, făcând-o pe Hal să se crispeze.

— Se pare că e un om ocupat. Deci eşti liberă să faci ce vrei astăzi. Dar nu este o plimbare foarte frumoasă, te avertizez. Câmpurile sunt arate în perioada asta a anului, aşa că mersul de-a curmezişul lor e destul de anevoios şi mai ales noroios. Ar fi mai bine să mergi pe drumul principal, dar înseamnă să ai grijă la trafic.

— Nu mă deranjează, spuse Hal. Doar că... simt că am nevoie de un pic de aer proaspăt. Satul... este greu de găsit?

— Nu în mod special, spuse Abel. Dar nu sunt sigur că eşti îmbrăcată potrivit pentru asta.

Se uită la ea cu un aer şovăitor. Neobişnuita lui răceală din seara anterioară dispăruse şi el se întorsese la comportamentul plin de solicitudine, dar Hal nu putea să nu se întrebe dacă iritarea nu era încă acolo, sub pojghiţa de cumsecădenie. Care era faţa adevăratului Abel Westaway?

— E foarte rece afară. Nu prea avem zăpadă în partea asta de Cornwall, dar a fost îngheţ noaptea trecută.

— O să mă descurc, spuse Hal.

Își puse mâinile în buzunar și își vârî gâtul adânc în guler.

— Sunt foarte rezistentă.

— Ei bine, nu prea arăți! spuse Abel și îi făcu un pic cu ochiul, ca de la unchi la nepoată. Ascultă, dacă într-adevăr ai de gând să mergi, ia haina mea de plimbare. Este cea roșie din cuierul de la ușa din față. O să fie cam mare pentru tine, dar cel puțin e rezistentă la vânt și, dacă vine ploaia, n-ai să te uzi. S-a anunțat ploaie în după-amiaza asta. Dar dacă ajungi în St Piran și începe să picure sau dacă te lasă picioarele, sună-mă și o să vin să te iau din fața oficiului poștal.

— Bine, spuse Hal și se ridică. Aș putea pleca acum – să pornesc cât e uscat. E OK?

— Sigur, în ceea ce mă privește, spuse Abel.

Își ridică mâinile și îi zâmbi rapid, zâmbet care îi încreți pielea din colțul ochilor. În lumina dimineții arătau dintr-odată mai degrabă albaștri.

— Că doar nu sunt tatăl tău!

În fața ușii principale, Hal își scoase telefonul și deschise aplicația Hărți, tastând o adresă: 4 Cliff Cottages, St Piran, Cornwall.

Se auzi un zumzăit când telefonul ei calculă distanța și timpul de mers pe jos, după care se afișă un traseu – în jos pe alee, apoi pe drumul principal.

Hal se întoarse în vântul înghețat și împinse telefonul adânc în buzunarul hainei lui Abel, apoi porni cu vântul în față, strângând telefonul cald.

Nu sunt tatăl tău.

De ce spusese asta? Era atât de neplăcut de aproape de propriile ei speculații, încât nu reușise să găsească o replică – ci doar rămăsese cu gura căscată, apoi plecase grăbită din cameră, ascunzându-și surpriza. Știa ceva? Vorbise despre asta cu Ezra? Hal nu se gândise prea mult la întrebările aparent formale ale lui Ezra din mașină, pe drumul înapoi spre Penzance, dar acum își amintea cuvintele lui și se trezi întrebându-se cât de mult știau frații cu adevărat.

Comentariul lui Abel fusese o remarcă perfect rezonabilă, la prima vedere, după cum întrebarea lui Ezra era un lucru perfect rezonabil. Oamenii voiau să știe de unde vii și cine ești. Era ceva ce Hal trăise toată viața ei. „Unde e tatăl tău?", „Ce face?" întrebări pe care le punea fiecare copil la locul de joacă, încercând s-o evalueze. Mai era și cel mai

supărătorul „De ce nu ai un tată?”

Adulţii aveau tendinţa să o chestioneze mai pe ocolite, întrebând-o: „Ai rude apropiate?” sau „Sunt părinţii tăi pe-aici?”, dar era acelaşi lucru.

Cine eşti? De ce nu ştii?

Întrebările nu păreau să conteze prea mult, câtă vreme mama lui Hal fusese în viaţă. Atunci ştia cine este – sau aşa credea. Dar acum semănau atât de mult cu propriile gânduri, că îi venea să strige.

Pentru că era cel mai rău lucru. Nu lipsa unui tată. Nici măcar faptul că nu ştia.

Ci minciunile.

Cum ai putut să mă minţi? se gândea, mergând de-a lungul drumului vântos, depăşind tisele contorsionate, cu coţofenele privind-o cum trecea pe sub ele, prin intimidantele porţi metalice.

Ştiai şi m-ai minţit şi m-ai oprit să-ţi pun întrebările la care aveam dreptul să primesc răspunsuri.

Nu-şi urâse niciodată mama – niciodată. Nici când nu aveau niciun ban, iar ceilalţi copii aveau Heelys[37] şi cărţi cu Pokemoni, iar ea avea pantofi ieftini şi desene pe care le făcuse ea însăşi pe mici bucăţi de hârtie. Nici când banii de curent electric se terminau şi ele stăteau o săptămână la lumina lumânărilor, gătind la o butelie de gaz împrumutată de la un prieten. Nici când pantofii ei erau plini de găuri sau când mama ei ajungea târziu acasă de la debarcader şi rata şedinţele cu părinţii şi spectacolele clasei, pentru că nu-şi putea permite să renunţe la un client.

Înţelesese – nu era alegerea mamei ei. Şi oricât de puţin aveau, împărţeau totul – la bine şi la rău. Când aveau bani, se răsfăţau. Când veneau greutăţile, le suportau împreună. Mama ei făcea tot ce era în puterea ei. O făcea pentru Hal.

Dar această – această revelaţie... nu era ceva ce făcuse pentru Hal. Era ceva ce păstrase doar pentru ea – lucruri pe care i le-ar fi putut împărtăşi, dar le ţinuse doar pentru ea, păzindu-le.

Şi de ce? Ce putea fi atât de rău în legătură cu omul care ţinuse aparatul de fotografiat în acea zi, bărbatul pe care îl privea atât de insistent mama ei, bărbatul pe care-l iubea?

În buzunarul blugilor se afla teancul de scrisori – scrisorile

---

[37] Marcă de pantofi de sport cu role *(N.t.).*

ştampilate la poşta din Penzance, găsite sub patul ei. Fusese nevoie de mult timp să le descifreze, dar până la urmă le citise pe toate. Erau scrisori între Maud şi Maggie, iar ele plănuiau să fugă. Nu erau datate, dar din secvenţa de evenimente Hal credea că ultima era cea de deasupra – cea pe care o citise când deschisese pachetul. O scoase acum din buzunarul din spate, mergând neabătută de-a lungul drumului de coastă, cu vântul din faţă crăpându-i buzele şi şi le muşcă, simţind gustul sării.

Dragă Maud, îţi trimit asta prin Lizzie, pentru că nu îndrăznesc să o pun cu restul corespondenţei. Mă bucur că ne-ai găsit un apartament. Te rog să nu-ţi faci griji cu privire la garanţie – mi-au mai rămas ceva bani de la părinţii mei şi după asta o să... Doamne, nu ştiu. O să ghicesc viitorul pe debarcaderul Brighton sau o să citesc în palmă pe malul mării. Orice, numai să scap. N-am crezut niciodată că voi scrie asta, dar mi-e frică – cu adevărat frică.

Răspunde-mi prin Lizzie, adresa ei este în partea de jos. O să-mi aducă scrisoarea ta când vine la curăţenie – dar dacă ajunge la Casă, ŞTIM NOI CINE o va deschide şi se va dezlănţui iadul.

Te iubesc. Şi, te rog, grăbeşte-te. Nu pot face faţă prea mult timp.

Mxx

Era o adresă în partea de jos: 4 Cliff Cottages, St Piran, Cornwall. Adresa din telefonul lui Hal.

Hârtia fâlfâi în vânt şi Hal o împături, dar cuvintele îi rămaseră în minte. *Mi-e frică – cu adevărat frică.*

Le păstrase în ea de-a lungul întregii călătorii cu trenul şi răsunau în capul ei în ritmul roţilor vagonului.

Când citise prima dată scrisoarea, ghemuită pe canapea, cu telefonul în poală, pe strămătuşa ei şi-o imaginase stând în uşa cămăruţei şi trăgând zăvoarele. Sau poate era doamna Warren, cu invectivele ei şuierate şi cu ura ei. Dar acum avea îndoieli. Pentru că mama ei fusese... poate nu neînfricată, dar plină de curaj. Hal nu-şi putea aduce aminte vreo împrejurare în care renunţase la ceva pentru că era speriată. Pentru că era o prostie – da, atunci renunţase. Pentru că era riscant şi ea avea un copil de protejat – cu siguranţă şi atunci. Dar numai pentru că îi era frică – nu, niciodată. Dacă era un lucru dificil, dar necesar, mama lui Hal îl înfrunta.

Ce o înspăimântase atât de rău, încât fugise departe de Cornwall, în cealaltă parte a ţării, şi niciodată nu mai pomenise despre acele vremuri?

Hal se tot întreba. Şi, în timp ce cerul se înnegura cu nori de zăpadă, iar frigul se adâncea, realiză ceva: îi era şi ei frică. Nu doar de ceea ce urma să facă. Ci şi de ceea ce ar fi putut găsi la sfârşitul călătoriei.

Capitolul 35

St Piran se dovedi a fi nu atât un sat, cât o colecţie de clădiri aruncate laolaltă, ca nişte bucăţi de lemn de-a lungul drumurilor şi străzilor care se rostogoleau până la mare. Aici o fermă, cu oile mici şi rezistente ghemuite pe lângă gardurile vii, adăpostindu-se de vânt. Acolo o staţie de benzină, închisă, cu un afiş de carton în fereastră: *Sunaţi la Bill Nancarrow sau bateţi la uşa cabanei pentru cheia de la pompă.*

Biserica în care avusese loc slujba de înmormântare nu se vedea nicăieri, dar, când o luă pe drumul principal, Hal auzi un clopot îndepărtat bătând ora – zece lovituri lente, mai degrabă lugubre.

În cele din urmă, Hal văzut o cutie poştală roşie[38] şi, lângă ea, o cabină de telefon solitară, înfiptă în drum. După ce dădu colţul, văzu oficiul poştal despre care îi spusese Abel. În buzunarul hainei lui, telefonul bâzâi, GPS-ul indicând o curbă şi, când îl scoase, verifică din nou ruta şi văzu că trebuia s-o ia la stânga pe un drumeag nelucrat, pe lângă un şir de modeste case municipale din cărămidă, cu grădini sărăcăcioase, acoperişuri mici şi verande închise împotriva vântului maritim. *Cliff Cottages*[39] scria pe panoul de la colţul drumeagului, iar Hal îşi simţi inima bătând mai tare.

Numărul 4 avea în faţă un pătrat îngrădit de iarbă îngheţată şi o alee cu pavaj neregulat până la uşă. Mâinile lui Hal tremurau, nu doar de frig, în timp ce îşi lingea buzele, îşi dădea părul în spatele urechilor şi urma aleea, ca să sune la uşă.

Undeva, în casă, se auzi soneria şi Hal aşteptă, cu inima bătând puternic, când auzi sunetul unor paşi ezitanţi şi văzu o siluetă prin uşa cu geam mat:

— Da?

Femeia care se ivi în pridvor avea vreo patruzeci sau cincizeci de ani, foarte plinuţă, cu bucle de păr vopsite într-o nuanţă incertă de galben, care aproape că se potrivea cu mănuşile Marigold[40] ude, pe care încă le avea pe mâini. Dar chipul ei exprima bunătate, iar Hal se

---

[38] Cutiile în care se colectează corespondenţa în Marea Britanie sunt cilindri mari, metalici, pe marginea trotuarelor *(N.t.).*

[39] Căsuţele de pe faleză *(N.t.).*

[40] Mănuşi de cauciuc pentru bucătărie, galbene; marigold = gălbenea *(N.t.).*

relaxă puţin, în ciuda emoţiei. Înghiţi în sec, dorindu-şi să fi petrecut mai mult timp repetând ceea ce era pe punctul să spună:

— Bună ziua! Eu... ăăă... Îmi pare rău că vă deranjez, dar ştiţi pe cineva cu numele de Lizzie?

— Eu sunt Lizzie, spuse femeia.

Îşi încrucişă braţele.

— Ce pot să fac pentru tine, iubita?

Hal îşi simţi inima bătând mai repede, cu speranţă:

— Eu...

Îşi linse din nou buzele, degustând sarea care aici părea că pătrunde oriunde.

— Cred că aţi cunoscut-o pe mama mea.

Pe drumul spre Cornwall, Hal întorsese pe toate feţele lucrurile pe care ar fi trebuit să le spună şi cum să-şi formuleze întrebările. Se gândise la veri imaginari... nume fals... chiar şi să o resusciteze pe Lil Smith pe post de alter ego.

Dar când uşa se deschisese şi Lizzie apăru acolo, cu faţa ei rotofeie plină de bunătate şi cu accentul ei cornish, dulce şi bogat ca o cremă de unt, cumva toate acestea se risipiseră şi se trezise spunând ultimul lucru pe care avea de gând să-l zică: adevărul.

Acum stătea în camera de zi a lui Lizzie, iar povestea se revărsa atât de repede, încât Hal abia avea timp să se gândească la ceea ce spunea.

Moartea mamei sale, lipsa banilor. Scrisoarea domnului Treswick şi speranţa improbabilă că această greşeală ar putea să fie ceva real – urmată de convingerea tot mai mare că nu poate fi. Descoperirea neliniştitoare a fotografiei şi a zăvoarelor pe uşa camerei din mansardă şi fuga în miez de noapte înapoi la Brighton. Şi apoi, în cele din urmă, jurnalul mamei sale şi scrisorile, precum şi adresa expeditorului care o condusese aici.

— O, iubita mea...

Lizzie avea o faţă roşie plină de îngrijorare când Hal ajunse la sfârşit. Se aşeză pe o pernă şi începu să-şi facă vânt:

— O, viaţa mea, ce necaz vechi ţii tu în tine! Şi nu le-ai spus?

Hal clătină din cap:

— Dar o s-o fac. Ştiu asta. Trebuie. Doar că... nu ştiu...

Se opri.

— Am vrut să aflu tot ceea ce pot, înainte de a rupe legăturile cu

toată lumea.

— Ei bine, îţi voi spune tot ce ştiu, dar nu e mare lucru. A trecut atât de mult timp şi n-am mai văzut niciodată pe niciunul dintre ei după ce au plecat, aşa că nu pot spune multe din cele întâmplate aici. Mama ta a sosit... când trebuie să fi fost?... 1994 cred că era. Primăvara târziu sau vara devreme, îmi amintesc că a venit cu taxiul de la gara Penzance şi era o zi rece, iar nenorocitele alea de coţofene se roteau şi se învârteau şi erau o pacoste, ca de obicei. Era o fată minunată, mama ta. Drăguţă şi amabilă şi întotdeauna bucuroasă să stea de vorbă. În timp ce verişorii ei... nu ştiu. Întotdeauna s-au păstrat pentru ei înşişi. Au fost întotdeauna distanţi faţă de săteni, erau ei şi eram noi. Presupun că erau obişnuiţi cu asta, pentru că fuseseră toţi atâta timp acolo, sus, în casa aia mare, şi noi, restul, aici. Dar mama ta, fiind crescută în altă parte, era diferită. Întotdeauna vorbeam când ar fi trebuit să fac curat şi doamna Warren – o, Doamne!, avea o limbă ascuţită – apărea şi mă plesnea cu faţa de masă pentru ceai. Tare rău durea! Şi spunea: *Înapoi la muncă, Lizzie, nu te plătesc să trăncăneşti*! Dar am simţit întotdeauna... adevărul e că mama ta era singură. Şi-a pierdut părinţii şi a venit aici, crezând că o să găsească o familie, şi ce-a obţinut? Camera bătrânei menajere la cucurigu şi o primire rece de la mătuşa şi verii ei.

— Dar... dar nu şi de la Maud? spuse Hal. Din jurnal reiese că Maud era prietena ei.

— Mai târziu, da. Dar Maud... O, ea era nostimă, încă de când era o fetiţă. Am început să fac curăţenie acolo când aveam cincisprezece ani, ştii, şi ea trebuie să fi avut pe-atunci cam cinci sau şase. Şi-mi amintesc că stătea acolo şi mă privea cu mâinile în şolduri şi eu îi spusesem, vrând să fim prietene, *Îmi place rochiţa ta, Maud, e foarte drăguţă.* Şi ea îşi scutura capul şi spunea: „Prefer să primesc complimente pentru mintea mea, nu pentru hainele mele!” Şi nu m-am putut stăpâni – pur şi simplu am izbucnit în râs! A fost mortal de jignită! N-a vorbit cu mine săptămâni întregi. Dar când o cunoşteai, sub acea suprafaţă ciudată, era fată bună, însă neîndurătoare când simţea că era ceva în neregulă. Am fost acolo câţiva ani şi, când au fost probleme cu privire la nişte bani lipsă şi doamna Warren interoga tot personalul, eu eram ultima care făcuse curat în camera în care se presupunea că fuseseră banii. Şi eram sigură că mă dă afară, dar Maud a venit din bucătărie, ca un înger răzbunător, ignorând faptul că doamna Warren i-a spus să

iasă, şi a zis: „Dumnezeule, doamnă Warren, Abel a luat banii ăia şi tu ştii asta! Ştim cu toţii că fură din poşeta mamei. Aşa că las-o pe Lizzie în pace!” Şi apoi a ieşit. Nu putea să aibă mai mult de zece ani. Dar uită-te la mine cum bat câmpii! Nu asta este ceea ce vrei tu să ştii.

— Nu... spuse Hal încet. Nu, e în regulă... ca să fiu sinceră... mama mea nu mi-a povestit despre perioada ei de aici. Este cumva... fascinant să aflu toate astea. N-am ştiut niciodată că are o verişoară cu acelaşi nume, ca să nu mai vorbesc de Abel, Ezra şi Harding şi de toţi ceilalţi. Aş fi vrut să mi-o spună. Nu ştiu de ce nu a făcut-o.

— Nu cred că a fost o perioadă foarte fericită pentru ea, spuse Lizzie, şi lumina ieşea din ochii ei buni, pe faţa ei brusc tristă. A venit aici după ce i-au murit părinţii, iar pe urmă n-au trecut mai mult de câteva luni înainte să intre în necaz – cu tine, presupun că asta trebuie să fi fost. Bineînţeles că la început noi nu am ştiut nimic despre asta, cel puţin eu n-am avut habar. Dar până în decembrie începuse să se vorbească. Fusese bolnavă mai toată toamna şi limbile au început să se învârtă şi, până la intrarea în postul Crăciunului, începuse să se vadă. Ea era o slăbănoagă şi prin toate hainele lăbărţate pe care începuse să le poarte puteai vedea că ceva nu era în regulă. Şi avea aerul ăla – nu pot explica, dar îţi dădeai seama. Faţa mai rotunjită, un fel aparte de a sta când credea că n-o vede nimeni. Mai văzusem asta înainte şi am ştiut. Cred că singura persoană care nu bănuia nimic a fost doamna Westaway şi Când a aflat – o! – a fost ca şi când molimele din Egipt ar fi năpădit casa! Uşile trântite şi biata, micuţa Maggie consemnată în camera ei săptămâni la rând. Nu suporta să se uite la ea, a spus doamna Westaway, aşa că tăvile cu mâncare erau expediate în sus şi în jos şi abia dacă i se permitea să iasă din cameră. Maud îi ducea mesele sus de fiecare dată când era lăsată şi o vedeam când se-ntorcea şi părea că a plâns. Am mers toţi pe-acolo în vârful picioarelor săptămâni întregi înainte de Crăciun, întrebându-ne ce se va întâmpla şi cine e tatăl. Cineva de la şcoala ei, ne-am gândit, dar, dacă ea ştia, nu a spus niciodată.

— Dar nu era de la şcoală, spuse Hal imediat. Ea ştia cine e şi ăsta e unul din motivele pentru care am venit aici. Speram să mă ajuţi să mă lămuresc. Era cineva care a venit să locuiască în Casa Trepassen în vara aceea, trebuie să fi fost în luna august. Un bărbat cu ochi albaştri, sau poate un băiat. Ştiţi cine ar putea fi?

— A venit să locuiască? se încruntă Lizzie. Nu ştiu asta. Nu-mi

amintesc mai mult de două sau trei ocazii în care copiii au avut prieteni care să rămână peste noapte. Ezra a avut odată un prieten, fost coleg de școală, cred, deși nu-mi amintesc dacă era în vara aceea sau în cea dinainte. Și nu-mi amintesc ce ochi avea. Și Abel a avut niște prieteni de la universitate care trăiau în Cornwall și North Devon, uneori unul dintre ei venea peste zi, mai ales când era plecată doamna Westaway. Casa era altfel când ea nu era pe-acolo. Îmi pare rău, adăugă ea, văzând expresia lui Hal. Aș vrea să te pot ajuta mai mult, dar aș minți dacă aș spune că îmi amintesc. Iar după ce copiii au crescut, m-am mai dus acolo doar de câteva ori pe săptămână. Doamna Westaway nu mai avea bani pentru a primi ajutor zi de zi și oricum aveam și eu copiii mei.

— Nu-i nimic, spuse Hal, deși simți cum inima i se dezumflă ca o minge înțepată, lăsând să se scurgă atâta speranță cât nici nu știuse că are. Spuneți-mi... spuneți-mi ce s-a întâmplat după aceea. Cu scrisorile.

— Da. A fost un adevărat scandal atunci. Deci Maud a fost invitată la interviu la un colegiu din Oxford, în decembrie, și, cât ea era plecată, lucrurile au evoluat foarte rău între doamna Westaway și mama ta. Mi-e rușine să spun, dar mă bucuram să scap din casă de fiecare dată când plecam. Am auzit-o pe doamna Westaway țipând la ea, deși erau în pod, amenințând-o în tot felul dacă nu-i dezvăluie numele tatălui, și pe mama ta plângând și cerând îndurare. Odată am văzut-o pe drumul către baie și avea un ochi vânăt și buza spartă. Aș vrea acum să fi făcut ceva, dar n-am făcut...

Se opri și Hal o văzu clipind și frecându-se la ochi.

— Ei bine, Maud s-a întors și asta a fost ca și cum ar fi văzut lumina sau ceva asemănător. Mi-a spus că avea o ofertă de nerefuzat de unde-o fi fost, vreun colegiu de fete, presupun, așa că nu mai avea nevoie să învețe sau cam așa ceva. Dar mi-a spus să nu-i spun mamei ei, iar în ianuarie a fost invitată din nou, pentru un alt interviu – sau cel puțin așa a spus ea. Mai târziu m-am întrebat dacă existase într-adevăr un alt interviu sau era doar o altă scuză ca să evadeze. Și atunci au început scrisorile. Maggie era aici, scriindu-i lui Maud – uneori în Oxford, uneori în Brighton. Și Maud era acolo, scriind înapoi, și m-am simțit ca un poștaș rumen, îți pot spune, trimițând scrisorile într-o parte și în cealaltă. Dar atunci m-am temut foarte mult pentru mama ta, mă temeam că doamna Westaway ar putea merge prea departe și ar putea-o lovi destul de tare ca să-i provoace un avort spontan sau ceva

asemănător. Aşa că m-am bucurat să fac tot ce am putut ca să ajut.

— Nu ştiţi ce scria în scrisorile alea? întrebă Hal.

Aproape că îşi ţinu respiraţia, aşteptând răspunsul, dar Lizzie scutură din cap:

— Nu, nu le-am deschis. Doar pe una am văzut-o – şi asta pentru că mama ta nu avea un plic şi m-a rugat să pun eu unul pentru ea. A fost ultima.

— Ce spunea?

Lizzie se uită în poală, iar degetele ei roz se frecară neliniştite de mănuşile de cauciuc pe care le ţinea acolo.

— N-am citit-o, spuse ea în cele din urmă. Nu sunt genul ăla de persoană. Dar era împăturită într-un mod în care n-am putut să nu zăresc un rând, şi rândul ăsta mi-a rămas în cap pentru totdeauna. Scria: *I-am spus, Maud. A fost mai rău decât mi-am imaginat vreodată. Te rog, te rog grăbeşte-te. Mi-e teamă de ce s-ar putea întâmpla acum.*

Urmă o tăcere lungă, Lizzie retrăind amintirile, iar Hal învârtind cuvintele în minte, simţind un rău cumplit care creştea înăuntrul ei.

— Cine... spuse ea într-un final, apoi se opri.

— Cine era „el" în scrisoare? întrebă Lizzie şi Hal dădu din cap.

Lizzie ridică din umeri, cu chipul ei rotofei şi vesel de obicei, acum întristat:

— Nu ştiu. Dar am presupus întotdeauna...

Îşi muşcă buza şi Hal ştia dinainte ce urma să spună, înainte ca vorbele să fie rostite:

— Am presupus întotdeauna că până la urmă i-a spus tatălui tău despre sarcina ei şi de el îi era frică. Îmi pare rău, draga mea.

— Deci...

Hal îşi umezi din nou buzele uscate, apoi luă o gură din ceaşca de ceai pe care Lizzie i-o pusese în faţă când se aşezaseră, deşi se răcise.

— Deci... Ce s-a întâmplat pe urmă? Ştiu că mama mea s-a mutat la Brighton şi m-a avut pe mine. Dar Maud?

— Ei, a pus pe toată lumea pe jar, spuse Lizzie. Faţa ei se schimbă într-un zâmbet, luă o gură din ceai, apoi puse ceaşca jos. Era poate sfârşitul lunii ianuarie sau începutul lui februarie. Maud se întorsese de la Oxford sau de oriunde o fi fost, dar ştiam că ăsta nu era sfârşitul. Erau scrisori venind dintr-o parte în alta, iar Maud şoptea la telefon pe hol, tresărind ca un hoţ când apăream în peisaj. Dacă ar fi fost oricare alta, aş fi crezut că e vorba de un băiat, dar ştiam destule ca să pricep

că nu era aşa. Nu eram acolo în noaptea în care au plecat, dar am venit a doua zi să fac curăţenie şi casa era într-o mare tulburare. Fetele dispăruseră noaptea, se pare că îşi luaseră doar hainele şi nu lăsaseră niciun mesaj. Doamna Westaway răscolea totul în camera de la mansardă şi în dormitorul lui Maud, spunând lucruri pe care sper că n-o să le mai aud vreodată – lucruri prosteşti despre amândouă, inclusiv despre fiica ei. Dar nu a sunat niciodată la poliţie, ştiu asta căci cumnatul meu lucra acolo şi mi-a spus că nu a avut nicio plângere oficială despre fetele care dispăruseră. Poate că le era frică de ceea ce ar putea ieşi la iveală, nu ştiu. Deci, într-un final, presupun că le-au lăsat să plece. Maud sau poate Maggie, nu am fost niciodată sigură, a trimis o scrisoare acasă – ştiu, pentru că am văzut plicul pe masa din hol şi am recunoscut scrisul de mână din toate acele zile şi săptămâni în care dusesem scrisorile încoace şi-ncolo – aveau un scris destul de asemănător, cu siguranţă era una sau alta dintre ele. Nu ştiu ce scria, însă am văzut-o, prin uşa întredeschisă a holului, pe doamna Westaway citind. A citit-o, apoi a rupt-o, a aruncat bucăţelele în foc şi a scuipat după ele.

— Şi asta a fost tot? întrebă Hal nesigură. N-ai mai auzit niciodată de ele?

— Asta a fost tot, spuse Lizzie. Aproape, cel puţin. Am primit o carte poştală din Brighton, într-o zi de martie. Tot ce scria era: „Mulţumesc, Mx", şi nicio adresă de expeditor, dar ştiam de la cine era.

— Şi nu s-au întors niciodată, spuse Hal.

Îşi clătină capul, minunându-se, dar Lizzie îl scutură pe al ei:

— Nu, nu am spus asta! N-am mai auzit niciodată de ele, dar Maggie s-a întors.

— *Ce?* Când?

— După ce te-ai născut tu. Nu eram acolo, aşa că nu ştiu ce s-a întâmplat, dar ştiu că s-a întors, fiindcă Bill Thomas conducea un taxi din Penzance în vremea aia – acum e mort de mult – şi el a luat-o până la Casă şi mi-a spus după aceea. Mi-a zis că a dus-o acolo şi a întrebat-o dacă trebuie să aştepte, dar ea a spus că nu, o să sune când o să vrea să fie luată înapoi. A spus că avea pe faţă o privire ca o fecioară care intră în luptă. „Arăta ca Ioana d'Arc", aşa a zis.

— Dar de ce?

Hal se încruntă şi-şi scutură capul.

— De ce s-ar fi întors, când s-a chinuit atât de mult să scape?

— Nu ştiu, draga mea. Tot ce ştiu este că aceea a fost cu adevărat ultima dată când am auzit de ea. De oricare dintre ele. Niciuna nu s-a mai întors după aceea. M-am gândit adesea la ele – şi la acel bebeluş, tu, care presupuneam că există! De multe ori m-am întrebat cum se descurcau. Spui că mama ta a devenit o ghicitoare a destinului?

— Tarot, spuse Hal.

Se simţea un pic ameţită, copleşită de toate informaţiile pe care i le împărtăşise Lizzie.

— Avea un stand pe Digul de Vest din Brighton.

— Nicio surpriză, spuse Lizzie.

Zâmbi din nou.

— O, dar îşi iubea cărţile de tarot, le trata ca şi cum ar fi fost porţelanuri chinezeşti fine, aşa spunea. Şi de multe ori mi-a citit. Trei copii mi-a spus că o să am şi trei copii am făcut! Iar Maud? Întotdeauna am crezut că va deveni vreo profesoară universitară la un colegiu de fete. Istoria era ceea ce voia să studieze, îmi amintesc. Mi-a spus: „Poţi învăţa din istorie tot ceea ce ai nevoie ca să rezolvi o problemă din prezent, Lizzie. De aceea îmi place. Oricât de răi ar fi oamenii acum, a fost întotdeauna mai rău”. Aşa că asta presupun că a făcut.

Luă altă sorbitură de ceai, ochii ei albaştri privind spre Hal peste ceaşcă:

— Profesoară de istorie la Universitatea din Londra, ăsta e pariul meu. Am dreptate?

— Nu ştiu, spuse Hal. Gâtul i se strânse şi vocea, când reuşi să vorbească, îi era rigidă şi răguşită. N-am întâlnit-o niciodată pe Maud, cel puţin nu-mi amintesc. Mama nici măcar nu i-a pomenit numele.

— Deci ea... a dispărut pur şi simplu? întrebă Lizzie.

Îşi ridică sprâncenele, umbrele blonde blânde aproape dispărând în bretonul galben.

— Presupun că da, spuse Hal. Dar, oriunde ar fi mers, trebuie s-o fi făcut înainte să fiu în stare să-mi amintesc chipul ei.

Capitolul 36

Întoarcerea la Casa Trepassen îi luă mult mai mult decât drumul de dus. Refuzase oferta lui Lizzie de-a o duce cu maşina şi încetineala era cauzată, în parte, de faptul că acum urca drumul în pantă, iar ploaia începuse să facă acostamentul alunecos, forţând-o să se oprească şi să aştepte o pauză în trafic de fiecare dată când trebuia fie să treacă printr-o băltoacă mare, fie să rişte să fie stropită de maşini.

Pe de altă parte, adevărul simplu era că mergea încet în mod deliberat, încercând să-şi limpezească noianul de gânduri, înainte de a trebui să-i înfrunte pe Harding şi pe fraţii lui, pentru a spune adevărul.

Trebuia să mărturisească – ştia asta, chiar înainte ca Lizzie să rostească aceste cuvinte. O ştia, se gândi Hal, chiar înainte să plece la Brighton. Fugise de întreaga situaţie – de mărturisirea pe care ştia că trebuie să o facă.

Încercase să-şi imagineze cuvintele.

Am minţit.

V-am minţit de când am venit aici.

Mama nu a fost sora voastră.

Se simţea rău la gândul ăsta – avea legătură cu sentimentul de uşurare cu care o întâmpinaseră Harding şi Abel cu o zi în urmă, aproape ca şi cum ar fi fost sora lor întorcându-se în sfârşit acasă. Şi acum urma să le ia asta din nou – să-i arunce înapoi în deceniile de incertitudine pe care o înduraseră înainte ca Hal să intre în viaţa lor. Cum ar reacţiona?

Harding s-ar înfuria şi ar face scandal. Abel şi-ar clătina capul – Hal aproape putea vedea dezamăgirea din ochii lui. Ezra? Despre Ezra nu ştia. Probabil era singurul dintre cei trei despre care îşi putea imagina că ar lua vestea cu calm, poate chiar râzând. Dar apoi se gândi la furia abia suprimată şi la durerea pe care le simţise în spatele aparenţelor, când vorbea despre dispariţia surorii lui... şi dintr-odată nu mai era atât de sigură.

Orice s-ar fi întâmplat totuşi, oricât de supăraţi ar fi fost pe Hal, cel puţin Harding ar fi fost uşurat odată ce ar fi aflat vestea. Pentru că moştenirea lui Hal ar fi devenit nulă şi... atunci ce? Banii s-ar întoarce la masa succesorală, probabil, şi ar fi folosiţi ca şi cum mama fraţilor nu ar fi făcut vreodată vreun testament.

Slavă Domnului că Mitzi nu era acolo – pentru că gândul de a mărturisi adevărul în fața lui Mitzi, care fusese atât de amabilă... Hal aproape se îndoia că ar fi putut să o facă.

Dar Lizzie știa – și asta îi aducea un fel de ușurare, pentru că nu mai exista drum de întoarcere, iar Hal nu mai putea acum să dea înapoi de frică. Va trebui să treacă prin asta, să-și ceară scuze și... pe urmă ce? Să meargă să-l întâlnească pe domnul Treswick, probabil, și să-i explice întreaga situație.

Însă sub acele gânduri erau mai multe straturi, unele și mai supărătoare. Pentru că în spatele tuturor acestor lucruri se afla un simplu fapt: Maud încă lipsea – și nimeni nu părea să știe ce s-a întâmplat cu ea.

Cândva după februarie 1995, scăpase din atenția mamei sale, a fraților și a verișoarei ei și dispăruse. Plecase oare din propria voință? Sau adevărul era altul, unul sinistru?

Hal se gândi la ea în timp ce mergea, la acel copil inteligent și hotărât pe care atât Lizzie, cât și domnul Treswick și-l aminteau cu atâta plăcere. Fata din jurnalul lui Maggie, care se luptase cu doamna Westaway și păzise secretele lui Maggie. Și femeia care voia să devină – liberă, educată, independentă. Reușise oare? Era acesta adevărul, că o ajutase pe verișoara ei să se elibereze din Casa Trepassen, apoi dispăruse, la rândul ei, ca să-și refacă viața în altă parte? Era posibil. Dar părea așa de puțin probabil și atât de ciudat că în toți anii aceia mama lui Hal nici măcar nu-i pomenise numele. Oricât de mult ar fi vrut Maggie să lase în urma ei nefericirea legată de Trepassen, părea incredibil de exagerat să fi șters existența unei femei care făcuse atât de mult ca să o ajute.

Mai era o posibilitate, și mai tulburătoare – acea că Margarida Westaway murise.

Capitolul 37

Când ajunse la porţile mari, din fier forjat, Hal era udă fleaşcă şi tremura din toate mădularele. Îi era profund recunoscătoare lui Abel că o pusese să-şi ia haina lui de plimbare, dar gluga era prea mare ca să-i stea pe cap. Oricât de strâns trăsese şnurul, vântul o sufla înapoi şi lăsa ploaia să-i curgă pe spatele gâtului şi să-i ude tricoul.

Aproximativ un kilometru încercase să o ţină la loc cu o mână, dar chiar şi cu degetele băgate cât de adânc putea în mânecile hainei, mâinile îi erau îngheţate şi albastre şi, în final, abandonase gluga şi-şi pusese mâinile adânc în buzunarele hainei.

Când deschise porţile, balamalele scârţâiră, cu un sunet lugubru care străbătu ploaia şi o făcu pe Hal să tremure într-un mod care nu era doar de la frig. Era ceva în nota aceea lungă şi joasă care-i făcu pielea de găină. Era ca şi cum casa însăşi ar fi agonizat, în chinuri.

Până ajunse în dreptul clădirii, un pic de lapoviţă se amestecă cu ploaia, micile cioburi de gheaţă zgâriindu-i obrazul, făcându-i ochii să lăcrimeze şi, în ciuda tensiunii, era acum bucuroasă să ajungă la adăpostul pridvorului, unde nu era vânt şi putea să se scuture de cea mai mare parte din apă. Când intră, scoase haina lui Abel, uitându-se cum apa se scurgea pe dale şi simţind cum degetele ei crăpate se dezmorţeau dureros, usturându-o, pe măsură ce sângele începea să circule din nou. Din salon se auzeau voci bărbăteşti şi, respirând adânc, îşi puse haina în cui şi traversă holul spre uşa pe jumătate deschisă.

— Hal?

Abel se uită în jur, pe când ea intra cu timiditate.

— La naiba, arăţi ca un şobolan înecat. De ce nu m-ai sunat?

— M-am bucurat de plimbare, spuse Hal.

Se apropie mai mult de foc, încercând să-şi ascundă zgomotul dinţilor clănţănind.

Nu era chiar o minciună. Nu se bucurase de plimbare, nu exact, dar refuzase un drum cu maşina. Avea nevoie de timp pentru a-şi limpezi mintea, ca să rumege ce avea de spus.

De partea cealaltă a camerei, Ezra stătea întins pe canapea, răspunzând la ceva pe telefon, dar ridică ochii când Hal trecu şi izbucni într-un râs nechezat:

— N-am văzut pe nimeni care să arate atât de fleaşcă! Mi-e teamă că

ai ratat prânzul, dar probabil că am putea să înfruntăm vizuina doamnei Warren pentru o ceașcă de ceai, dacă ai nevoie de ceva care să te încălzească. Sau apa din boiler ar trebui să fie fierbinte, dacă vrei o baie.

— O să fac asta, spuse Hal, recunoscătoare pentru pretext.

O parte din ea voia ca totul să se termine, dar alta, mai lașă, se agăța de orice pai pentru a amâna cataclismul care era sigur că va urma.

— Un... unde-i Harding?

— În camera lui, cred. Trăgând un pui de somn, presupun. De ce?

— Oh... doar întrebam.

Baia era la primul etaj – doar una pentru toată casa, cu o cadă uriașă cu picioare de leu, cu striații verzi de cupru coclit, și o toaletă într-un colț, cu un lanț care zornăi și scârțâi când Hal îl trase, amintindu-i de geamătul metalic al porților.

Dar apa, când răsuci robinetele din alamă, era caldă și presiunea era bună, iar când coborî în sfârșit în apa fierbinte, simți cum ceva din interiorul ei cedează, o tensiune de care nici nu fusese conștientă.

Unchiule Harding, nu sunt cine crezi că sunt.

Nu. Absolut dramatic. Dar cum putea să spună asta? Cum ar putea să aducă asta în discuție?

Când m-am întors acasă, am descoperit ceva...

Și apoi povestea din jurnal, ca și cum tocmai ar fi ajuns la această descoperire.

Problema era că și asta era o minciună.

Atunci ce anume?

Harding, Ezra, Abel – am plănuit să vă escrochez.

Poate că vor veni cuvintele când avea să-i înfrunte pe toți. Își închise ochii și se cufundă sub apă, așa că urechile i se umplură cu sunetul propriului puls și cu picăturile robinetului, alungând toate celelalte voci.

— Harriet?

Hal sări și se întoarse, ținându-și prosopul lipit de ea. Capul lui Harding se ivi din ușa uneia dintre camere. La vederea ei, umedă și roz de la baie, cu umerii goi ieșind dintr-un prosop înfășurat, se arătă aproape la fel de îngrozit ca Hal.

— Oh! Draga mea, îmi pare rău!

— Am făcut o baie, spuse Hal în mod inutil.

Simţea colţul prosopului alunecând şi-l apucă, ţinându-şi hainele umede în faţa ei ca un scut.

— Trebuie doar să mă îmbrac.

— Bineînţeles, bineînţeles, spuse Harding, fluturându-şi o mână pentru a sublinia că e liberă să-şi vadă de treburi deşi, când Hal se întoarse, el vorbi din nou, forţând-o să se uite la el, tremurând în curentul de aer rece.

— O, Harriet, îmi pare rău – era un lucru pe care am vrut să ţi-l spun înainte să ne întâlnim cu ceilalţi. Nu te reţin, dar voiam... ei bine, oferta ta de a face o declaraţie de renunţare a fost foarte generoasă, dar îmi pare rău să spun că Abel, Ezra şi cu mine am discutat, iar Ezra este destul de dificil în privinţa asta. El este executor, ştii, şi, ca atare, trebuie să fie de acord cu orice astfel de lucru şi consideră că dorinţele mamei ar trebui să fie onorate, oricât ar fi de perverse şi deranjante. Trebuie să spun că pare o poziţie extraordinară pentru mine, dat fiind că nu am arătat niciodată cel mai mic interes pentru dorinţele ei când era în viaţă, dar, în fine, asta este. Oricum, o să discutăm mâine cu domnul Treswick.

Hal tremură din nou, incapabilă să se abţină, şi abia acum Harding păru să-şi dea seama de cât de frig era:

— O, dragă, îmi pare rău, te ţin în curentul de pe coridor! Nu mă băga în seamă, ne vedem jos pentru un gin şi o apă tonică, poate?

Hal încuviinţă din cap, rigidă din cauza tuturor lucrurilor pe care nu le spusese, şi apoi, în imposibilitatea de a se gândi ce să spună, ceva care să nu se adauge tuturor minciunilor pe care le spusese deja, se întoarse şi se îndreptă în sus pe scări, până la cămăruţa din mansardă.

O jumătate de oră mai târziu deschise uşa de la salon şi-i găsi pe toţi cei trei fraţi înăuntru, în jurul mesei de cafea, în faţa unui foc în care trosneau lemnele.

Pe masă era o sticlă de whisky şi patru pahare mari – din care unul gol.

— Harriet! spuse Harding însufleţit.

Faţa lui era îmbujorată, de la căldură şi de la whisky, bănui Hal. Intră şi luă un pahar.

— Mă tem că oferta mea de gin şi apă tonică s-a dovedit a fi optimistă – nu există apă tonică în casă. Dar am avut precauţia de a cumpăra o sticlă de whisky când eram în Penzance, ceva mai devreme,

așa că avem măcar asta.

— Mulțumesc, spuse Hal, dar nu prea...

Se opri. Nu bea, nu *mai* bea. Fuseseră prea multe nopți de uitare după moartea mamei sale, de prea multe ori un pahar se transforma în prea multe. Dar acum simțea o dorință bruscă și puternică de a da pe gât ceva, care să-i ridice moralul înainte de ceea ce era pe punctul de a face.

— De fapt, mulțumesc, spuse ea, iar Harding îi turnă o porție generoasă, supergeneroasă, și împinse paharul peste masă către ea.

Reumplu paharele fraților și apoi îl ridică pe al lui:

— Un toast, spuse el, întâlnind ochii lui Harriet. Un toast pentru...

Se întrerupse și apoi râse puțin.

— Pentru familie!

Stomacul lui Hal se chirci, dar fu salvată de la un răspuns de nechezatul batjocoritor al lui Ezra. Acesta scutură capul:

— Nu beau nici de-al dracului pentru asta. Pentru libertate!

Abel chicoti și-și luă și el paharul:

— Libertatea pare puțin cam stridentă. O să beau... Ridică paharul, gândindu-se – pentru împăcare.

— Să-l văd pe domnul Treswick mâine și să ajung acasă la Edward cât mai repede. Hal?

Mirosul înțepător al whisky-ului îi lovise nările și ea îl plimbă în pahar, privind în adâncimile strălucitoare ale lichidului:

— O să beau...

Cuvintele se precipitau – cuvinte de nerostit. Adevărul. Minciunile. Secretele. Gâtul i se strânse. Un singur toast putea găsi în inima ei, adevărul dureros, așteptând să fie dezvăluit.

— Pentru mama mea, spuse ea răgușită.

Se făcu o pauză lungă. Whisky-ul din paharul lui Hal tremura, în timp ce ea privi în jur cercul chipurilor. Mustața lui Harding palpita când își ridică paharul:

— Pentru Maud, spuse el, încercând să-și țină în frâu emoția.

Whisky-ul captă lumina, sclipind solemn.

Abel înghiți greu și-și ridică paharul.

— Pentru Maud, spuse el foarte încet, cu vocea atât de joasă, încât Hal n-ar fi fost sigură de cuvânt dacă nu ar fi știut deja ce este.

Ezra nu spuse nimic, dar ridică paharul și în ochii lui întunecați străluci o jale care pentru Hal se dovedi prea dureroasă ca s-o

privească.

Pentru o clipă rămaseră nemişcaţi toţi patru, cu paharele ridicate într-o pomenire tăcută, şi apoi, dintr-odată, Hal nu mai putu suporta. Cu o mişcare, îşi dădu capul pe spate şi goli paharul din trei înghiţituri lungi.

Se lăsă o scurtă tăcere şi apoi Harding izbucni într-un un fel de râs scârţâit, iar Ezra aplaudă lent.

— Bine, Harriet! spuse Abel. Nu te-aş fi crezut în stare de asta, şoricelule!

Se întâmpla din nou. *Şoricelul Harriet.* Dar nu era adevărat. Nu fusese niciodată adevărat. După moartea mamei ei, se făcuse singură mică şi nesemnificativă, dar faţa pe care o arăta lumii nu era adevărul despre ea.

Înăuntru era o forţă de fier – aceeaşi putere, Hal ştia acum, care îi permisese mamei ei să scape din Trepassen, s-o ia de la capăt într-un oraş străin, însărcinată şi singură, şi să construiască o viaţă pentru fetiţa ei. În inima sa, sub modestele straturi de haine monotone, pulsa un nucleu profund şi rezistent, care putea continua să lupte, să lupte şi să lupte. Şoarecii se ascund şi o zbughesc. Ei îngheaţă în faţa pericolului. Şi devin o pradă.

Orice ar fi fost Hal, şoarece sigur nu era.

Şi nu va fi prada nimănui.

Unchiule Harding, nu sunt cine crezi că sunt.

Când puse paharul jos, acesta zăngăni pe tavă şi ea îşi drese vocea, cu obrajii arzând din cauza a ceea ce urma să facă. Îşi aminti privirea doamnei Warren în prima noapte... Cu aerul cuiva care urmăreşte un stol de porumbei, care vede o pisică prelingându-se brusc din umbra unui copac din apropiere. Privirea cuiva care stă deoparte... şi aşteaptă.

— Păi... începu Harding, dar Hal îl întrerupse, ştiind că, dacă nu o face atunci, s-ar putea să n-o facă niciodată:

— Stai, eu – eu am ceva de spus.

Harding clipi, uşor deranjat, şi colţul gurii lui Ezra se ridică, de parcă ar fi fost amuzat să-şi vadă fratele încurcat.

— O, bine, te rog.

Harding dădu din mână:

— Dă-i drumul.

— Eu...

Hal îşi muşcă buza. Îşi planificase acest moment în mintea ei încă de

când părăsise Cliff Cottages, dar cuvintele potrivite nu veneau şi, dintr-odată, înţelese de ce: pentru că nu *existau* cuvinte corecte, nimic din ce-ar fi putut spune nu ar fi fost OK.

— Am ceva de spus, zise din nou, apoi se ridică, fără să ştie de ce, dar simţindu-se incapabilă să rămână relaxată şi în siguranţă în colţul canapelei. Se simţea de parcă ar fi fost pe cale să se bată, să se apere de un atac. Muşchii gâtului şi ai umerilor o dureau, tensionaţi.

— Am aflat ceva când m-am întors în Brighton. Nu am fost sigură înainte, dar m-am uitat prin hârtiile mamei mele şi am aflat...

Înghiţi în sec, cu gura brusc uscată, ar fi vrut să nu-şi fi băut whisky-ul atât de repede, să fi păstrat o gură pentru acest moment.

Harding se încruntă; Abel era dintr-odată tensionat, înclinându-se înainte în scaunul lui, arborând un fel de reţinere. Numai Ezra părea nepăsător. Îşi încrucişă braţele şi o privea cu interes, precum cineva care urmăreşte un experiment ce tocmai are loc.

— Ei bine? spuse Harding, cu puţină nerăbdare în voce. Ce-ai găsit? Dă-i drumul, Harriet!

— Margarida Westaway – sora voastră – nu era mama mea, zise Hal.

Simţi cum i se ridică o mare greutate de pe suflet, dar senzaţia nu fu urmată de nicio uşurare, doar o durere ascuţită şi un fel de groază în aşteptarea prăbuşirii.

Urmă o tăcere lungă.

— Eu... *Ce?* întrebă Harding în cele din urmă.

Se holba la Hal, cu faţa lui rotofeie congestionată de căldura focului sau de şocul provocat de ceea ce spusese ea, nu era sigură.

— Vrei să repeţi?

— Nu sunt nepoata voastră, spuse Hal.

Înghiţi din nou. Erau lacrimi venind de undeva, din adânc, şi ar fi fost atât de uşor să le lase să iasă – ca să câştige simpatia lor –, dar conştiinţa o făcu să le reţină cu forţa. Nu va face acum pe victima. Terminase cu disimularea.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama din timp, existau... lucruri... care nu se potriveau. Dar numai când m-am dus acasă şi m-am uitat prin hârtiile mamei mele, ca să încerc să ajung la sursă, am găsit... Am găsit jurnale... scrisori... care arată clar că a existat o încurcătură teribilă. Mama nu a fost sora voastră. A fost Maggie.

— Dumnezeule, spuse Abel cu o voce plată şi albă din cauza şocului.

Îşi luă capul în mâini, ca şi cum ar fi încercat să oprească gândurile

care ameninţau să izbucnească.

— O, Doamne... Hal, dar asta este... asta este...

Se opri, scuturând din cap ca un om năucit de lovituri, care încearcă să ridice.

— De ce nu ne-am *gândit?*

— Dar... dar staţi, asta înseamnă că testamentul este invalid! izbucni Harding.

— Pentru numele lui Dumnezeu! exclamă Ezra, apoi râse batjocoritor. Bani! Numai la asta te poţi gândi? Nu testamentul este lucrul cel mai important!

— Asta a adus-o aici pe Harriet de la început, aşa că aş spune că este destul de important, da! replică Harding. Şi nu despre bani e vorba, deloc. Înţeleg foarte bine ce vrei să spui, Ezra. Este vorba despre... este vorba... o, dragule, chiar când eram pe cale să rezolvăm toată situaţia, ce dracu' a avut mama în cap!?

— O întrebare bună, spuse Abel cu o voce slabă.

Era prăbuşit în scaun, cu capul încă în mâini.

— Dar... dar numele tău e în testament, spuse încetişor Harding.

Avea aerul cuiva al cărui prim şoc începe să se risipească şi care se străduieşte să reconstituie faptele... încercând să pună piesele împreună.

— Sau... stai, ceea ce ne spui... nu eşti deloc Harriet Westaway? Cine eşti cu adevărat?

— Nu! spuse Hal repede. Nu, nu, sunt Harriet! Îţi jur! Şi mama mea este cu adevărat Margarida Westaway. Dar cred că mama voastră trebuie să-i fi cerut domnului Treswick să-i descopere fiica.

Hal îşi simţea faţa înţepenită şi degetele răcindu-se, în ciuda focului.

— Şi cumva firele s-au amestecat şi în locul ei a găsit-o pe mama, fără a realiza confuzia. Cred că i-a raportat mamei voastre că v-a găsit sora şi că a murit, dar că avea o fiică. Şi aşa mi-a pus numele în testament, neştiind că nu eram deloc nepoata ei.

— Cum nu ţi-ai dat seama? spuse Abel, dar nu era mânie în vocea lui, doar uimire.

Privi spre Hal cu ochii plin de o durere nedumerită, pe care nu o înţelegea pe deplin.

— Cu siguranţă au existat lucruri care nu se potriveau – lucruri care te-au făcut să te gândeşti...

Se opri. Hal era încremenită şi prudentă. Asta era. Asta era partea

periculoasă. Pentru că avea dreptate.

Se forţă să nu se mai repeadă şi să stea jos şi auzi vocea mamei ei: *Când eşti tentată să răspunzi repede – încetineşte. Fă-i să te aştepte. Dă-ţi timp de gândire. Când ne grăbim suntem mai predispuşi să ne împiedicăm.*

— Ei bine... spuse rar.

Arcurile din canapea protestau în timp ce ea îşi schimba poziţia neconfortabilă, iar vântul şuiera în şemineu.

— Ei bine... erau lucruri. Nu la început – însă mai târziu... dar trebuie să înţelegeţi... numele meu era acolo în testament. Şi mama nu vorbea niciodată prea mult despre copilăria ei. Niciodată n-a pomenit despre fraţi sau despre o casă în Cornwall, dar pe de altă parte erau atât de multe despre care nu a vorbit niciodată. Nu a vorbit nici despre părinţii ei sau despre tatăl meu. Aşa că am luat drept bun faptul că acest lucru era o altă parte din ea pe care nu o ştiam. Şi am vrut atât de mult...

Vocea i se încurcă, fără vreo şmecherie, în timp ce se lupta cu tremurul din glas, căci acesta era adevărul:

— Am vrut atât de mult să fie adevărat... Am vrut asta... toate astea...

Arătă cu mâna camera, focul, casa şi bărbaţii care stăteau în jurul ei, uitându-se la ea cu grade diferite de exasperare, nedumerire şi uimire.

— Familia. Securitatea. O casă. Am vrut cu atât mai mult cu cât am simţit că scrisoarea domnului Treswick... a fost un răspuns la o rugăciune. Cred că... cred că am închis ochii la îndoielile mele.

— Pot să înţeleg asta, spuse Abel.

Se ridică şi îşi frecă mâinile de faţă, părând brusc foarte bătrân, mult mai în vârstă decât cei patruzeci şi ceva de ani ai săi.

— Dumnezeule, ce nebunie! Măcar ne-ai spus acum.

— Eu, unul, am să-i zic mâine domnului Treswick, anunţă Harding.

Faţa lui avea o îngrijorătoare culoare violet.

— Asta este, la naiba, aproape un fel de... de neglijenţă profesională din partea lui! Dumnezeu ştie cum o să rezolvăm încurcătura asta legală. Mulţumesc Cerului că a ieşit la iveală înainte să obţinem succesiunea!

— Iisuse, zise Ezra şoptit. Putem să nu mai despicăm firul în patru despre nenorocitul ăla de testament? Probabil că acum o să-ţi primeşti nenorociţii de bani, nu e destul?

— Îmi pare rău... începu Harding, mai hotărât, dar fu întrerupt de un

zăngănit îngrozitor de puternic care făcu pe toată lumea să sară în sus, iar Harding își trânti paharul de whisky în timp ce zgomotul dispărea[41].

— Pentru numele lui Dumnezeu, doamnă Warren! strigă el deschizând ușa salonului. Suntem cu toții aici. Chiar era nevoie de asta?

Ea veni în ușă, cu mâinile în șolduri:

— Cina e gata.

— Mulțumesc, spuse Harding, mai degrabă urâcios.

Își încrucișă brațele, apoi se uită la Abel, părând să aștepte răspuns la o întrebare nepusă. Hal nu putea citi destul pe chipul lui Harding, dar Abel evident înțelesese, pentru că ridică din umeri și dădu din cap, mai degrabă fără tragere de inimă.

— Doamnă Warren, spuse Harding cu voce tare, înainte să intrăm în sala de mese, este ceva ce ar trebui să vă explicăm, pentru că e vorba și de dumneavoastră. Am descoperit – îi aruncă o privire lui Hal – că domnul Treswick a făcut o eroare destul de nefericită în redactarea testamentului mamei. Harriet nu este fiica lui Maud, ea este, de fapt, copilul lui Maggie, ceva ce Harriet a descoperit doar când a plecat, printre hârtiile mamei sale. Dumnezeu știe cum de domnul Treswick a făcut o astfel de eroare regretabilă, dar, evident, în lumina ei, testamentul este nul. Nu sunt sigur ce se va întâmpla – presupun că vor trebui urmate regulile implicite. Dar asta e.

— N-am crezut niciodată că este fiica lui Maud, spuse doamna Warren.

Își încrucișă brațele, cu bastonul de sub cot.

Harding clipi:

— Poftim?

— Bineînțeles că este copilul lui Maggie. Niciun om cu capul pe umeri n-ar putea gândi altfel.

— Ce? Dar de ce nu ați *spus* ceva?

Doamna Warren zâmbi și ochii ei, în lumina slabă a focului, păreau să strălucească.

— Deci? întrebă Harding din nou. Vreți să spuneți că ați știut asta cu siguranță și n-ați dezvăluit nimic?

— N-am știut cu siguranță. Dar era o chestie de bun simț. Și oricum

[41] Doamna Warren bătuse gongul de masă *(N.t.)*.

nu era treaba mea.

— Asta-i culmea!

De data asta fu o explozie de neîncredere, dar doamna Warren se întorsese deja şi şontâcăia de-a lungul coridorului pavat cu gresie, bastonul ei clămpănind în timp ce se îndepărta.

— Aţi auzit asta? întrebă Harding grupul tăcut, dar nu răspunse nimeni.

În cele din urmă, Ezra se întoarse şi ieşi, cu umerii cocoşaţi, într-o tăcere rebelă. Abel clătină din cap şi îl urmă. Harding se retrase şi el, iar Hal rămase singură.

Mâinile lui Hal tremurau încă şi mai zăbovi o clipă încălzindu-le în faţa focului, încercând să-şi simtă din nou vârfurile degetelor amorţite.

Tocmai voia să plece şi ea când o bucată de cărbune care era în şemineu explodă brusc, aruncând o aşchie în flăcări pe covoraş. Hal era pe punctul de a călca pe ea când îşi dădu seama că era în picioarele goale – îşi scosese pantofii uzi la uşă. Atunci luă vătraiul şi împinse cărbunele înapoi spre vatra de piatră, râcâind cu vârful ultimele scântei.

Rămăsese o gaură fumegândă în covoraş şi o arsură în scândura de dedesubt, dar nu mai era nimic de făcut şi, privind în jos, Hal văzu că nu era pentru prima oară. Erau trei sau patru găuri chiar mai mari, dintre care una la care focul mâncase destul de mult din scândură. Cu un oftat, puse apărătoarea şemineului la locul ei şi se întoarse să plece, doar pentru a o găsi pe doamna Warren stând în uşă, blocând drumul.

— Scuzaţi-mă, spuse Hal, dar doamna Warren nu se mişcă şi, un scurt moment, Hal avu halucinanta idee că va trebui să cheme pe cineva în ajutor sau să fugă din nou pe fereastră.

Dar când făcu un pas către uşă, doamna Warren îşi lipi spatele de tocul acesteia şi îi permise lui Hal să treacă, deşi fu nevoită să se strecoare, ca să nu se împiedice de bastonul bătrânei.

Abia după ce trecu şi o luă pe coridor, cu gresia rece sub picioarele goale, femeia vorbi, cu o voce atât de anemică, încât Hal trebui să se întoarcă.

— Ce-aţi spus? întrebă Hal, dar doamna Warren dispăru în sufragerie şi uşa grea se trânti în spatele ei, tăind cuvintele lui Hal.

Dar Hal era sigură – sau cel puţin aproape sigură – că prinsese cuvintele, şuierate pe un ton jos, mai slabe ca sunetul vântului în şemineu:

Pleacă – dacă știi ce-i bine pentru tine. Cât încă mai poți...

Capitolul 38

Hal se dusese la culcare devreme în seara aceea şi, fie din cauza zilei solicitante, fie din cauza lungului drum până la Cliff Cotages, adormi de îndată ce puse capul jos.

Se trezi cam anchilozată şi cu senzaţia că dormise foarte mult, deşi nu se crăpase de ziuă, iar când se ridică şi se duse la fereastră tremurând în aerul rece al nopţii, luna era încă sus pe cer. Răsuflarea ei aburi geamul. Cerul se limpezise, aşa că, în lumina lunii, putu descoperi sclipirea chiciurii pe peluză.

I se uscase gura şi se întinse după paharul de lângă pat, dar când îl apucă, era gol. Seara trecută, din cauza oboselii, trebuie că uitase să îl umple. Să coboare prin frig şi întuneric până la baia de dedesubt nu era tentant, aşa că Hal hotărî să ignore setea, dar uscăciunea gurii nu-i dădea pace, ţinând-o trează până când se dădu bătută şi îşi puse picioarele pe podea, apucând paharul. Înfăşurându-şi pătura în jurul ei, pătrunse prudentă pe coridor.

Era întuneric beznă, linoleumul era îngheţat sub tălpile ei goale, iar când încercă să răsucească butonul din perete îşi aminti prea târziu că nu apucase să spună nimănui despre becul lipsă.

Desigur, întrerupătorul făcu clic fără niciun rezultat, iar Hal suspină şi se întoarse în mansardă ca să îşi ia telefonul.

Fâşia subţire de lumină a lanternei făcea coridorul să pară mai întunecos decât era, dar cel puţin putea să vadă pe unde călca.

Mai avea doar o singură treaptă până jos, când piciorul ei se agăţă de ceva.

Instinctiv, Hal se întinse după balustradă, dar nu era niciuna acolo. Îşi simţi degetele strivite de perete şi stomacul i se chirci îngrozitor, în timp ce telefonul îi zbură din mână, iar ea realiză că se prăbuşea fără să aibă cum să se oprească.

Ateriză cu zgomot în holul de dedesubt, lovindu-şi capul de podea, rostogolindu-se până la perete, unde se întinse gâfâind, aşteptând zgomot de paşi în fugă, întrebări şi chestionări îngrijorate. Dar nu veni nimeni.

— Sunt... Sunt bine! strigă ea clătinându-se, dar nu îi răspunse nimeni, se auzea doar vântul şi, dincolo de el, îndepărtatul zgomot al unui sforăit înfundat, venit de undeva de dedesubt.

Prudentă, Hal se ridică. Pipăi după ochelari înainte să-şi dea seama că nu şi-i pusese de la început. Erau tot pe noptiera ei, lucru pentru care era cel puţin recunoscătoare. La aşa o depărtare de casă, mai bine cu un braţ rupt decât cu ochelarii sparţi. Telefonul ei era la baza scărilor, cu faţa în jos, lanterna încă lumina până în tavan; când îl ridică, ecranul era spart, dar părea să funcţioneze.

Pe de altă parte, paharul se spărsese – erau cioburi peste tot, mâna îi sângera, dar nu simţea sânge acolo unde se lovise cu capul de podea, iar când îşi mişcă braţele, nu părea să aibă vreun os rupt. În timp ce se ridica, o străbătu o ameţeală, dar nu căzu, doar se propti de perete şi îi trecu.

Era un noroc aproape incredibil că nu îşi rupsese braţul sau chiar gâtul. Zidul era la un metru şi ceva de baza scărilor. Dacă se lovea de el cu scăfârlia, ar fi fost moartă.

O apucă un val de rău cu tremurături. Şoc întârziat, gândi ea amorţită, şi se prăbuşi pe ultima treaptă de jos, simţindu-şi capul pulsând acolo unde se izbise de podea, neputând opri mâinile şi picioarele să-i tremure necontrolat. Nu îi mai era sete deloc şi, în orice caz, ideea de a se strecura desculţă printre cioburile paharului i se părea imposibilă. Voia doar să se târască înapoi în pat, unde era cald şi sigur, şi să lase tremuratul membrelor să se potolească.

Încet, pe coate şi pe genunchi, neavând convingerea că poate să meargă în picioare, se târî pe scări cu telefonul în mână.

În aproape orice altă poziţie l-ar fi ratat – dar aşa, cum mergea, lumina de la telefon căzu direct pe el: chiar pe penultima treaptă de sus, un cui ruginit, ieşit din plintă cam la înălţimea gleznei, cu o bucată de sfoară ruptă încă atârnând de el.

Hal simţi cum i se taie răsuflarea şi se opri, încremenită, cu raza de lumină din telefon strălucind pe micul obiect inofensiv.

Apoi îşi ţinu firea şi mută fasciculul de lumină spre cealaltă parte a scărilor.

Era un cui identic, poziţionat în acelaşi loc, doar că ăsta fusese smuls cu totul de forţa cu care căzuse ea.

Nu se împiedicase. Nu fusese un accident.

Cineva pusese acele cuie şi legase sfoara de-a lungul treptei de sus, profitând de becul ars din capătul superior al scărilor, ca să se asigure că ea nu o să observe asta nici măcar la lumina zilei.

Nu era acolo când se dusese să se culce, era sigură de asta. N-ar fi

putut să urce scările fără să se împiedice.

Ceea ce însemna că cineva venise să fixeze capcana în timp ce ea dormea.

Dar nu... nu gândea clar... nu puteau bate cuie. I-ar fi auzit. Ceea ce însemna... însemna că a fost premeditat. Cuiele fuseseră acolo, tot timpul, aşteptând scoaterea becului şi legarea sforii. Cineva intenţionase asta. Se pregătise pentru întoarcerea ei de la Brighton şi luase măsuri împotriva ei.

Inima lui Hal părea să-şi încetinească ritmul, o mare tăcere aşternându-se peste ea.

Ar fi trebuit să se panicheze. Dar era ca şi cum ceva ar fi reţinut-o din interior... şi tot strângea... strângea...

Se târî mai degrabă decât străbătu ultimii câţiva paşi spre mansardă şi închise uşa înainte de a se prăbuşi cu spatele lipit de panourile de lemn. Îşi ţinea capul în mâini şi se gândea, nu pentru prima dată, la zăvoarele de afară şi la persoana malefică şi silenţioasă care urcase acele scări doar cu câteva ore mai devreme şi pusese o capcană ca s-o omoare.

Închise ochii şi îşi apăsă fruntea pe genunchi, iar o imagine apăru pe neaşteptate în mintea lui Hal.

Era cartea opt de spade. O femeie, cu ochii acoperiţi, legată, înconjurată de o pădure de lame, cu pământul de sub picioare roşu ca sângele, ca şi cum ar fi avut deja tăieturi care sângerau şi de care nu se va putea elibera vreodată.

Cărţile nu spun nimic din ceea ce nu ştii deja. Auzea vocea hotărâtă a mamei ei în ureche. *Ele nu au nicio putere, aminteşte-ţi asta. Nu pot dezvălui niciun secret, nici să dicteze viitorul. Tot ce pot face este să îţi arate ceea ce ştii deja.*

O, dar acum ştia chiar bine.

Capcana se strânsese în jurul ei suficient de mult şi de dur cât să îi facă rău.

Acum ştia că o urăşte cineva destul cât să o omoare. Dar *de ce?*

Nu avea sens. Cu câteva ore înainte se putea gândi că fusese încercarea unuia dintre fraţi de a-şi recâştiga partea lui din moştenirea pe care o considerau a lor. Pentru că Hal era – fusese – moştenitorul principal. Dacă ea murea, partea ei din bani ar fi fost împărţită între copiii doamnei Westaway.

Dar acum trebuia să admită adevărul că Harding, Ezra şi Abel nu

mai aveau nimic care să îi mai facă să se teamă de ea. Banii s-ar întoarce la ei, indiferent ce s-ar fi întâmplat cu ea.

Atunci de ce? De ce acum?

Pleacă – dacă știi ce-i bine pentru tine.

Après moi, le déluge...

Ce însemna asta?

Locul unde se lovise la cap părea gata să explodeze și pulsa într-atât, încât crezu că o să plângă de atâta durere.

Indiferent ce făcuse sau ce intenționase, doamna Westaway pusese la cale ceva legat de această moștenire, iar Hal urmărise orbește succesiunea evenimentelor pe care ea le declanșase. Doar că, la fel ca femeia cu cele opt săbii, fusese înconjurată de pericole pe care nici măcar nu putuse să le vadă.

În cele din urmă, aproape orbită de durerea pulsatilă care ajunsese să-i cuprindă tot capul, Hal se târî în pat, lăsându-se încet pe perna rece, închizând ochii și trăgând pătura până la bărbie, ca și cum ar fi putut-o proteja de toate amenințările de care se simțea înconjurată.

Era aproape adormită când un nume îi zbură pe la ureche, ca o sugestie, șoptit doar.

Margarida...

Cuvântul se prelingea încet, ca o apă rece și întunecată, prin cotloanele craniului lui Hal și, în urma lui, în ciuda oboselii, mintea ei începu să lucreze, făcând legături.

Hal pretinsese că mama ei era Margarida Westaway – fata numită Maud în jurnalul mamei acesteia. Și, din cauza acestui lucru, anumite fapte fuseseră luate de bune. Faptul că Maud fugise din Cornwall. Faptul că se mutase la Brighton și că avea o fiică. Și faptul că murise într-un accident de mașină, acum trei ani.

Dar adevărul era foarte diferit.

Întrebarea era *cât* de diferit.

Și cât de departe ar merge cineva pentru a nu lăsa adevăratele fapte să iasă la lumină?

Un lucru era sigur. Nu mai era deloc vorba de bani, pentru că Hal își luase adio de la asta odată cu mărturisirea ei. Era o miză ceva mai serioasă și mai ciudată aici – ceva pentru care cineva ar ucide.

Ar fi trebuit să fie speriată și parțial chiar era. Dar, în inima ei, în eul secret pe care îl ținea ascuns și încuiat, Hal știa. Nu va fugi din nou. Cineva încercase să o sperie o dată și aproape reușise. Dar nu ar fi

funcţionat din nou.

Acum voia răspunsuri. Ce o pusese pe fugă pe mama ei cu mult timp în urmă? De ce mersese atât de departe cu minciunile despre tatăl ei? Şi ce se întâmplase cu Maud?

Şi, mai presus de toate, care era acel secret, secretul care zăcea în miezul întregului mister, acel ceva pentru care cineva era gata să o omoare ca să-l protejeze?

Hal voia răspunsuri la toate întrebările astea şi la multe altele. Şi era gata să lupte.

Capitolul 39

Nu era nicio şansă ca Hal să adoarmă şi oricum nu putea să mai rabde. Telefonul de pe noptieră arăta 5:05. Prea devreme să se scoale, dar nici nu mai putea să zacă acolo, în întuneric, încă două ore. Se ridică şi se întinse după ochelari, mişcarea făcând-o să simtă o durere în ceafă, dar până la urmă îi puse pe nas şi luă telefonul, încruntându-se la micul ecran în timp ce încerca să descopere ce căuta.

Se întâmplase ceva cu Maud Westaway – ceva despre care cineva din casa asta ştia şi nu dorea să se afle. Să fi fost doamna Warren?

Hal se gândi din nou la faţa ei de seara trecută, la plăcerea răutăcioasă din ochii ei şi la cât de sec admisese că ştiuse tot timpul despre înşelăciunea lui Hal. Orice ar fi fost, se gândi Hal, nu-i venea să creadă că doamna Warren ştiuse despre asta şi ţinuse secretul din propriile ei motive sucite.

Dar a încerca să afle cine din casă ascundea ceva era o fundătură. Căci adevărul era că toată lumea avea ceva de ascuns – Hal ştia bine din cărţile ei de tarot. Toată lumea avea secrete, lucruri pe care oamenii nu voiau să le dezvăluie şi ar fi mers şi mai departe – uneori până la gesturi groaznice – pentru a le ascunde.

Ceea ce avea de făcut era să încerce să descopere care erau secretele – şi ce rol avea ea în ele. Cineva fusese gata să o omoare ca s-o oprească să dezvăluie ceea ce ştia. Şi ce ştia, de fapt?

Hal se frecă la ochi, încercând să gândească limpede.

Datorită mărturiilor ei, toată lumea presupusese că Maud era moartă, măcar atât era clar. Şi mai presupuseseră şi că ea murise într-un accident de maşină. Aşa că erau două posibilităţi. Prima era că Maud murise – dar nu într-un accident de maşină – şi cineva voia să acopere ceea ce se întâmplase cu adevărat.

Asta era suficient de alarmant – ideea că ar fi putut nimeri peste o potenţială crimă.

Dar a doua posibilitate era într-un fel chiar mai îngrijorătoare. Pentru că posibilitatea cealaltă era ca Maud să fie în viaţă – dar cineva din această casă era hotărât să ascundă acest fapt. Dar de ce? Puteau fi tot banii? Testamentul? Dacă transferarea moştenirii către Hal eşuase, banii s-ar fi întors înapoi la masa succesorală sau ar fi fost transferaţi înapoi către linia de moştenitori, adică la Maud? Sau era altceva ce acel

cineva încerca să ascundă – ceva ce Maud știa ori putea dezvălui?

Nu exista nicio modalitate de a ști. Dar, oricum, primul pas era să afle cu care din variante avea de-a face.

Să descopere dacă cineva era mort sau viu era surprinzător de greu – Hal știa asta de la o clientă care revenea din când în când, rugând-o să-i spună că soțul ei dispărut era încă în viață, asta în ciuda categoricului răspuns că nu știa.

Așa se întâmpla întotdeauna. Oamenii care erau sceptici nu puteau fi niciodată convinși – iar oamenii convinși nu puteau fi descurajați. Hal era obișnuită cu asta, era obișnuită cu resemnarea în fața neîncrederii oamenilor când le spunea că nu le poate răspunde la întrebări sau să schimbe faptele din viețile lor – ca și cum ar fi avut puteri ascunse, dar pe care alesese să nu le recunoască dintr-o perversitate a ei. Știa sursa necredinței lor: aveau o reticență să ajungă la înțelegerea faptului că ei nu vor obține niciodată răspunsurile și rezultatele pe care le-au așteptat.

Dar cei mai mulți oameni, chiar dacă fără voia lor, consimțeau faptul că Hal nu le va schimba soarta, nu acceptau pe deplin faptul că *nu ar fi putut.* Ei plecau cu credința secretă că, dacă Hal nu voia să îi satisfacă, erau alții undeva în lume care ar face-o, dacă se străduiau suficient de mult să îi găsească.

Dar femeia asta era diferită.

Venise de mai multe ori, o căutase la telefon sub nume diferite, când Hal încetase să mai accepte să o primească, după ce se întorsese neanunțată și izbise cu pumnii în geam, așa că Hal învățase să se teamă de degetele ei încovoiate și de disperarea din ochii ei înfundați.

Până la urmă, mai mult din dorința de a scăpa de ea decât din vreun fel de caritate, Hal își notase numele soțului acesteia și ultima adresă cunoscută și căutase ea însăși pe internet, pentru a încerca să-i dea femeii răspunsurile de care avea nevoie – doar pentru a da peste o lipsă aproape totală de informații. Bărbatul nu era activ pe Facebook și părea imposibil să caute un certificat de deces fără să știe data morții. Hal presupusese că datele lui civile erau păstrate în vreun computer și că o căutare simplă după numele bărbatului și data nașterii lui ar scoate la iveală orice informație disponibilă – dar se părea că nu. Pentru datele istorice, posibilitatea asta exista – dar pentru orice ființă vie din ultimii cincizeci de ani trebuia să cunoști detaliile exacte ale morții, nu doar pentru a obține certificatul de deces, ci pur și simplu

pentru a afla dacă un astfel de certificat existase.

Se părea că, fără să știi *când* murise cineva, nu era nicio cale să afli *dacă* a murit.

Hal nu avea data morții. Dacă Maud era moartă, frații ei nu știau nimic despre adevăratele fapte legate de ceea ce se întâmplase, iar căutările domnului Treswick nu avuseseră niciun rezultat. Atunci, alternativa era de a dovedi contrariul – că ea era încă în viață. Dar cum?

Singura indicație pe care o avea Hal era colegiul Oxford, pe care îl menționase Lizzie. O ofertă necondiționată de la Oxford, spusese ea. Și apoi, că era un colegiu de fete. Hal deschise Google pe telefonul ei. În 1995 fusese primită o singură tânără la colegiul Oxford – St Hilda, deși Somerville devenise mixt doar cu un an înainte. Era posibil ca din cauza asta Maud să-l fi numit colegiu de fete în descrierea ei pentru Lizzie.

Câteva minute de căutare o duseră la o bază de date cu absolvenții ambelor colegii, dar putea fi accesată numai de foști membri ai colegiului. Universitatea putea confirma pentru un angajator diploma și anul absolvirii unui candidat la angajare, dar îi lua douăzeci și una de zile ca să răspundă solicitării.

Hal oftă, dar notă numerele colegiilor. Poate că, dacă vorbea direct cu cineva, ar fi putut forța obținerea informațiilor de care avea nevoie. Sau ar fi putut pretinde că este chiar Maud și, indiferent dacă vorbeau sau nu cu ea, poate că i-ar fi confirmat dacă a fost sau nu membră a colegiului.

Dar până unde putea ajunge? Până la doi-trei ani de la dispariția lui Maud din Trepassen? Rămânea încă un imens interval despre care Hal nu avea nicio informație. Și dintre persoanele pe care le-ar fi putut întreba, una tocmai încercase să o omoare.

La lumina zilei era greu să conștientizezi și să îți amintești. Se întâmplase totul în realitate? Cucuiul din cap era destul de clar, dar chiar văzuse cuiele și bucata de sfoară sau i se păruse?

Era aproape șapte, iar Hal stătea în picioare, tremurând, pentru că păturile căzuseră și își trăsese pe ea hainele la fel de reci ca podeaua pe care zăcuseră. Afară, pe hol, inspiră adânc și porni lanterna telefonului mobil.

Cuiele erau încă acolo, ruginite și îndoite, de o parte și alta scărilor.

Dar sfoara dispăruse.

Hal se încruntă. Era sigură că şi-o aducea aminte – o banală bucată de sfoară de grădină, întunecată pe fondul scândurilor maronii, răsucită în jurul cuiului din stânga. Dar nu mai era acolo, doar o fâşie desprinsă din linoleumul deschis la culoare de pe palierul scării.

Venise cineva şi făcuse curat? Sau era oare posibil să fi confundat ea bucata de linoleum în întuneric?

Stinse lanterna şi coborî încet şi atentă scările, uitându-se la fiecare pas după cioburile de sticlă spartă, concentrându-se. Noaptea trecută singurul ei gând fusese să le arate lui Harding, Abel şi lui Ezra dovezile despre ce încercase cineva să facă. Acum ea reconsidera totul. Cuiele erau îndoite şi ruginite şi chiar pentru ochii lui Hal arătau de parcă ar fi fost acolo de multă vreme. Iar în ceea ce priveşte sfoara... îşi putea imagina scepticismul lui Harding. *Serios, Harriet? Nu e posibil ca tu să îţi fi prins piciorul în acea fâşie de linoleum? Regretabilă neglijenţă, cu siguranţă, dar greu de crezut că e un complot criminal...*

Şi răspunsul era... da. Era posibil. Deşi Hal era convinsă că nu asta fusese ceea ce se întâmplase.

Când ajunse la parter, păşi tiptil de pe mocheta scărilor pe plăcile reci ale holului de la intrare. Atunci, undeva, departe, în interiorul casei, un ceas începu să bată. Hal numără bătăile. Una... două... trei... patru... cinci... şase... şapte.

Liniştea care urmă era puţin descurajatoare, dar sentimentul se estompă când deschise uşa salonului. Era gol – aşa cum îl lăsaseră noaptea trecută, cu paharele de whisky împrăştiate pe masă.

Patru pahare. În tarot însemnau introspecţie. Cu alte cuvinte, să nu observi ceea ce există sub nasul tău, să nu reuşeşti să înţelegi oportunităţile care îţi sunt oferite.

În pachetul lui Hal era o tânără zăcând sub un copac, aparent adormită sau meditând. Trei ceşti goale se aflau pe pământ în faţa ei, iar o a patra îi era adusă la gură de o mână fără trup. Dar femeia nu bea. Nici măcar nu observa ce i se arăta.

Oare ce nu observase?

Micul dejun nu se servea înainte de opt, iar Hal nu era încântată la gândul de a da nas în nas cu doamna Warren, aşa cum se întâmplase în prima dimineaţă, aşa că îşi trase pantofii încă jilavi de umezeala din ziua trecută, îşi puse gluga de lână, deschise uşor fereastra salonului şi păşi afară în aerul rece din zori.

Noaptea fusese senină şi rece, iar temperatura scăzuse mult sub limita îngheţului. Iarba de sub picioarele ei era plină de chiciură şi scârţâia uşor când călca, iar respiraţia scotea un abur alb, abia sărutat de soarele în ascensiune într-o nuanţă fină de roz.

Afară, în aerul răcoros, panica ei atât de palpabilă peste noapte începu să se risipească, făcând-o să se simtă puţin ridicolă. Un bec ars pe jumătate, deşurubat de cineva care uitase să-l mai schimbe. Două cuie, rămase probabil din vremea când un preş lung acoperea scările, şi un singur fir, toate văzute la lumina tremurândă a unui telefon mobil – nu era greu să construieşti o teorie a conspiraţiei. Şi, dincolo de toate, astea nu aveau niciun *sens.* Chiar dacă Maud era moartă şi chiar dacă cineva voia să împiedice ca acest lucru să iasă la suprafaţă, ce rost avea să încerce să o ucidă? Ea dezvăluise deja adevărul – că mama ei nu era Maud. Nu mai rămăsese nimic de divulgat. Piedica de pe scări ar fi fost un risc inutil şi nu se obţinea nimic. Calul fugise – şi nu mai era nicio uşă de grajd de închis.

În zorii care începeau încet să strălucească, temerile ei din noaptea trecută dintr-odată nu mai păreau doar ridicole, ci chiar imposibile, şi îşi simţi obrajii îmbujorându-se în timp ce-şi amintea cum se târâse panicată înapoi în cameră şi bubuitul inimii cât a stat ghemuită lângă uşă cu genunchii la piept.

O, Hal... auzi în ureche vocea mamei ei. *Întotdeauna atât de dramatică...*

Îşi scutură capul.

Umblase fără rost, lăsându-şi picioarele să o ducă acolo unde voiau, iar acum, când se uită din nou peste umăr spre casă, îşi dădu seama cât de departe ajunsese.

O clipă rămase în picioare, privind marea verde a gazonului dintre ea şi casă şi, mai departe, mulţimea de grajduri şi dependinţe, de sere şi bucătării. Câte case s-ar putea construi numai în această grădină? Câţi oameni ar putea locui şi câte locuri de muncă s-ar putea crea?

Şi iată, toate aceste pământuri, toată această frumuseţe era îngrădită, mai întâi pentru o bătrână muribundă şi acum pentru moştenitorii ei.

Ei bine, nu mai era problema ei. Ezra, Harding şi Abel puteau acum să se lupte. Oare ce ar face – ar vinde? Poate că ar deveni un hotel, cu terenurile cedate piscinelor şi unui camping luxos. Sau poate că cineva ar demola casa şi ar construi un teren de golf, vălurit, cât poţi vedea cu

ochii, o mare verde de iarbă care s-ar întâlni cu albastrul orizontului.

Astăzi, marea îndepărtată era gri, cu cai albi de spumă, iar vântul răcoros îi şfichiuia faţa în timp ce mergea în josul dealului.

Plănuise să ajungă la capăt şi apoi să se întoarcă spre casă, dar când se uită mai bine îşi dădu seama că picioarele o conduseseră singure înapoi pe cărarea pe care păreau să o ia mereu – grupul de copaci, cu apa strălucind întunecat.

De data aceasta însă, Hal se uită altfel la apă. Nu era doar un lac care se întindea în adâncul întunecos al dumbrăvii sălbatice. Era lacul *acela.* Acela despre care mama ei scrisese în jurnal.

Şi acolo, între trunchiurile goale ale copacilor desfrunziţi, putu să vadă forma hangarului pentru bărci.

Schimbă direcţia, apucând-o curioasă spre el. Copacii care îl înconjurau erau stejari şi tise, dintre care doar ultimele mai erau verzi. Ceilalţi arbori erau dezgoliţi, cu puţine frunze maronii încă atârnând pe ramuri în bătaia vântului care sufla dinspre vale. În timp ce Hal îşi croia drum pe cărarea năpădită de plante, îndepărtând mărăcinii şi păşind peste urzici, descoperi că în capul ei se rostogoleau cuvintele din jurnal – cum tinerii s-au urcat în barcă în ziua aia. *Haide, Ed! a strigat ea şi el s-a ridicat, rânjind spre mine, apoi a urmat-o până la marginea apei şi a sărit din alergare.*

Ed. Edward. Putea fi adevărat? Îşi amintea felul în care Edward venise să se întâlnească cu ea la lac, în seara aia, vocea lui laconică: *Oh... a fost un hangar pentru bărci. La vremea lui.* Şi se gândise şi la felul deliberat în care, în prima dimineaţă, Abel o îndepărtase de clădire, chiar înainte de a fi ştiut ce era. Era ceva ce nu voiseră ca ea să vadă?

Uşa era închisă şi părea încuiată, dar Hal putea vedea prin crăpăturile scândurilor întunecate. Clădirea era deschisă spre malul apei şi se continua cu două platforme, între care era o fâşie de apă întunecată.

Se sprijinise de uşă şi se uita printr-o gaură dintre două scânduri, când deodată lemnul putrezit cedă brusc şi uşa se prăbuşi în interior, zvârlind-o pe Hal înăuntru, alunecând pe platforma umedă, împleticindu-se, încercând să-şi menţină echilibrul ca să nu plonjeze în apă, căzând în genunchi, la doar câţiva centimetri de suprafaţa lacului.

Îngenuncheată acolo, gâfâia, încercând să se calmeze. Căderea îi zgâlţâise oasele deja bătucite de noaptea trecută, făcând-o să-şi

scrâşnească dinţii de durere, dar, când se ridică din nou pe călcâie, nu părea să-şi fi rupt niciun os.

Era în siguranţă? Hal privi la îmbinarea scândurilor de sub picioarele ei, la apa plină de frunze şi pojghiţe subţiri de gheaţă care pluteau la suprafaţă. Nu era sigură. Locul acela părea gata să se prăbuşească în lac la cea mai mică zgâlţâială şi nu ar fi fost deloc neaşteptat să îi alunece piciorul printre scânduri direct în apa de dedesubt. Măcar nu era adâncă. Cu grijă, ridică unul din beţele care căzuseră prin găurile acoperişului şi, împingând fâşiile fragile de gheaţă, încercă adâncimea. Vreo 30 de centimetri până ce băţul se lovi de ceva tare sub apă, o formă netedă care abia se desluşea, pe măsură ce Hal îndepărta frunzele cu băţul.

Privind cu atenţie prin apa întunecată şi puţin tulbure, recunoscu forma unei bărci, ca o cocoaşă sub apă. Deasupra se aşezaseră resturi negre de frunze putrezite, dar bastonul ei agita apa şi fâşii subţiri albicioase arătau încotro era vârful bărcii. În timp ce ochii ei se obişnuiau cu lumina slabă şi cu modul în care apa înclina perspectiva, Hal descoperi altceva – o gaură neregulată în apropierea chilei. O scufundase cineva în mod deliberat?

Dintr-odată, nu mai semăna cu locul pe care îl descrisese mama ei în jurnalul său, locul unde râsese, înotase şi se jucase cu verişorii ei şi cu băiatul de care urma să se îndrăgostească. Părea... Hal realiză dintr-odată, ca o atingere rece pe umăr. Părea un loc în care a murit cineva.

Hal se cutremură şi, mişcându-se cât de uşor putea, se ridică în picioare şi păşi în spate, prin uşa spartă, ieşind în lumina dimineţii reci. Aerul avea un gust proaspăt şi curat de mare, după mirosul de apă brună şi de lemn putred din hangar, şi ea îl inspiră profund. În acel moment, telefonul emise sunetul alert al unei alarme, şi îl scoase din buzunar ca să-l verifice, deşi crisparea din stomac îi spunea ceea ce ştia deja.

11:30 – înt. cu domnul Treswick.

Dumnezeule! Ei bine, n-avea rost să nu se ducă. Şi era chiar un fel de uşurare să ştie că în câteva ore toată afacerea va fi rezolvată. Nu-i rămânea decât să spere că domnul Treswick va accepta la fel de uşor rolul ei în toată această încurcătură, aşa cum o făcuseră şi Harding, Abel şi Ezra... sau cel puţin păruseră s-o facă.

Hal se înfioră, împingându-şi mâinile adânc în buzunarele hainei. Dintr-odată, pâinea prăjită şi cafeaua, chiar şi cafeaua doamnei

Warren, păreau foarte bine-venite, aşa că urcă repede pe deal către casă, cu respiraţia îngheţată aburindu-i peste umăr.

În spatele ei, uşa hangarului se închise lent, silenţios, dar ea nu privi înapoi.

Capitolul 40

— O, Doamne!

Domnul Treswick își scoase ochelarii și-i lustrui, deși erau deja curați, din câte putea Hal să-și dea seama.

— Vai de mine, vai de mine! Lucrul acesta este foarte ciudat.

— Vă rog.

Hal întinse o mână.

— Vă rog, e vina mea. Ar fi trebuit... Ar fi trebuit să spun ceva mai devreme.

— Mă învinovățesc foarte mult, spuse domnul Treswick, ca și cum nu ar fi auzit. Trebuie să spun că niciodată nu mi-am dat seama că numele lui Maggie era și Margarida. Știam bine că avusese o verișoară, dar toată lumea se referea la ea ca Maggie și mi-e teamă că am presupus că numele ei complet era Margaret. Vai, acest lucru este extrem de problematic...

— Dar testamentul nu mai stă în picioare, probabil, nu? întrebă Harding nerăbdător. Asta este, cu siguranță, cel mai important lucru, nu?

— Va trebui să mă sfătuiesc, spuse domnul Treswick. Instinctul meu îmi spune că nu, nu mai este valabil, deoarece doamna Westaway a cerut în mod clar ca moștenirea să treacă la copilul fiicei sale. Dar faptul că Harriet este numită împreună cu adresa ei... Vai de mine... Asta este foarte complicat, într-adevăr.

— Bine.

Ezra se ridică și se întinse, așa că Harriet îi auzi trosnind coloana vertebrală și umerii.

— Am făcut pentru moment tot ce puteam pentru a rezolva asta, așa că sugerez să o lăsăm acum în mâinile avocatului.

— Voi ține legătura cu toți, răspunse încet domnul Treswick.

Fruntea lui era brăzdată, iar lui Hal îi părea extrem de rău pentru el, când își ridicase ochelarii pentru a se freca în locul în care ramele îi ciupiseră laturile nasului.

— Mă tem că ar putea fi nevoie de unele clarificări.

— Îmi pare atât de rău, spuse Hal și nu era nevoie să mimeze trista remușcare din tonul ei.

Își dorea, mai mult decât orice, să existe o modalitate de a-i spune

despre propria sa complicitate în povestea asta, fără a se ajunge la urmărire penală, dar nu putea risca. Era mai bine să se agaţe de pretenţia şubredă că totul a fost o nevinovată greşeală, deşi începuse să se întrebe cât timp putea rezista acel edificiu.

— La revedere, domnule Treswick.

— La revedere, Harriet.

Ea dădu din cap şi se ridică, iar el îi luă mâna. La început ea a crezut că o să i-o scuture, dar el nu făcu asta, ci pur şi simplu o ţinu, mai degrabă delicat, şi când, în cele din urmă, ea zâmbi şi şi-o retrase, se gândi o clipă că el nu dorea să o lase să plece. Era un gând neliniştitor, amintirea degetelor lui uscate şi bătrâne ţinându-le pe ale ei destul de insistent, un gând care o urmări în timp ce mergea după Harding pe coridor spre recepţie, întrebându-se... întrebându-se.

La capătul coridorului, Hal se uită în urmă şi văzu că el era încă acolo, stând în uşa biroului său, cu o privire sumbră, iar Hal se trezi chibzuind la această expresie în timp ce ieşea pe uşă după Harding, înapoi în lumina şi aglomeraţia din mica zonă de recepţie.

Uşa se închise în urma ei, dar nu putea rezista la o ultimă privire înapoi şi îl văzu încă în picioare acolo, cu braţele încrucişate, cu fruntea brăzdată. Nu putea scăpa de ideea că domnul Treswick ar mai fi spus ceva dacă ar fi putut. Ceva mai mult. Dar ce?

Capitolul 41

— Ei bine, spuse Harding, în timp ce ieşiră din biroul avocatului şi se opriră nesiguri, afară, în stradă. Pot să invit pe careva la prânz? Sau, poate, mai precis, la o halbă?

— Pe mine, nu, spuse Ezra.

Se uită în sus spre cerul greu şi galben, care ameninţa a ninsoare.

— Am o traversare rezervată la Folkestone în seara asta. Trebuie să mă întorc şi să încep să împachetez.

— În seara asta?

Harding clipi. Părea un pic jignit în timp ce-şi încheia haina din cauza vântului rece.

— Cred că ai fi putut să ne avertizezi. Mă îndoiesc că doamna Warren o să aprecieze plecarea ta aşa.

— Iisuse! spuse Ezra.

Nu se bărbierise în ziua aceea şi zona nerasă se extinsese pe gât până la marginea tricoului. Contrasta puternic cu frumuseţea îngrijită a lui Abel şi cu vârsta mijlocie asumată a lui Harding, gândi Hal.

— Vrei să mă enervezi cu şantajul emoţional, Harding? Am afaceri la care trebuie să mă întorc.

— *Toţi* avem responsabilităţi...

— Al naibii să fiu dacă am vrut să vin! izbucni Ezra.

Era ceva puţin periculos în vocea lui, iar Hal avea impresia că se abţinea.

— O, pentru numele lui Dumnezeu! replică Abel. Hal avu brusc imaginea unei mânii clocotind sub faţada lui zâmbitoare şi blajină, ca şi cum ceva din interiorul lui Abel ajunsese la punctul de fierbere, făcând ca exteriorul amabil şi complezent să fie din ce în ce mai greu de menţinut. Nu ştiu de ce te porţi ca şi cum ai fi singurul enervat că e aici!

— Abţine-te, Abel, mârâi Ezra, dar Abel clătină din cap.

— Nu. Ştiu că Maud ţi-a fost geamănă şi toată povestea asta a trezit multe lucruri dureroase pentru tine, dar ea a fost şi sora mea. Nu ai monopol pe durere şi pe copilăria nefericită – de fapt, ştii ce? Tu ai avut o copilărie mult mai fericită şi decât Maud, şi decât mine!

— Ce vrei să spui?

— Erai favoritul mamei, ştii bine asta, spuse Abel cu amărăciune.

— Dacă mama a avut un favorit, nu mi-a dat de ştire, spuse Ezra sec.

Abel râse:

— Spui prostii. Ştii că o aveai la degetul mic. Ca şi pe doamna Warren. Maud şi cu mine am trecut prin lucruri din care tu ai scăpat bine mersi. *Tu* ai fi scăpat şi de crimă!

— Abel, taci, şuieră Ezra.

— Îţi spun adevăruri pe care nu vrei să le auzi?

— Nu ştii nimic.

Îşi băgă mâinile în buzunare.

— Nu ştii cum a fost pentru mine în ultimii ani. Maud a fugit. Tu ai plecat în oraş, călărind pe cine se nimerea să fie iubiţelul tău...

— Oho, acum recurgem la insulte homofobe, nu-i aşa?

— Nu am nicio problemă cu tine, călăreşte pe oricine vrei, spuse Ezra cu o voce ridicată. Nu fac decât să spun că nu aţi fost dracului acolo, deci nu-mi spuneţi mie cum era!

— Copii, copii, spuse Harding cu un râs forţat. E destul. Haideţi. Sigur că ai dreptate să pleci oricând vrei, Ezra. Nimeni nu sugerează altfel. Doar că ar fi o idee bună să ne ţii la curent cu toate planurile tale.

— Ei bine, în ideea de a vă ţine pe amândoi la curent, probabil că şi eu o să plec în seara asta, spuse Abel.

Tremura puţin în vântul tăios care sufla pe aleea îngustă.

— Se anunţă zăpadă, cică, şi vreau să plec înainte să se închidă drumurile. Nu-mi pot permite să mai lipsesc o zi de la birou, deşi... mă rog... Trebuie să-l văd pe Edward. Să lămuresc câteva lucruri.

Se lăsă o tăcere scurtă şi stingheră.

— Vrei să te duc înapoi la Londra, Harding? Ştiu că Mitzi a luat maşina.

— Mulţumesc, spuse Harding, puţin rigid. Ar fi foarte drăguţ.

Ajunseră în parcare, iar Abel îşi scoase telecomanda şi descuie maşina de la distanţă.

— Cum rămâne cu mine? spuse Hal destul de slab.

— Adică?

Harding se întoarse spre ea şi apoi clipi:

— O, Harriet! Desigur. La ce oră ai tren?

— Nu ştiu, spuse Hal. Nu am verificat mersul trenurilor. Dar aş avea nevoie...

Cuvintele îi rămăseseră în gât, dar ea se forţă:

— Adică, nu am cum să ajung la gară.

— O să te las în drum, zise Ezra scurt. Dar te avertizez: vreau să plecăm până la patru. E prea devreme?

Descuie şi el maşina.

— Mulţumesc, spuse Hal. E bine oricând, pe bune. Cred că sunt trenuri cam din oră-n oră, până pe la şase.

Ezra dădu din cap. Apoi, fără alt cuvânt, se urcă în maşină, porni motorul şi plecă.

Alături de Hal, Abel suflă lung, plin de exasperare, urmărind cum dispare maşina fratelui său:

— O, Doamne... Îmi pare rău, Hal. Eu... niciodată nu ne-am înţeles cu adevărat noi ăştia trei. Suntem prea diferiţi şi cred că nu am reuşit să trecem vreodată peste o copilărie în care mama ne-a asmuţit unul împotriva celuilalt. Nu ştiu ce-i în capul lui Ezra, poate că nu crede, sincer, că mama îl favoriza, dar pentru toţi ceilalţi era destul de clar că, după părerea ei, el putea să meargă pe apă şi ea nu încerca să ascundă asta faţă de noi, ceilalţi. Nu a fost amuzant să creştem aşa...

— Asta... sincer, nu e treaba mea, spuse Hal stânjenită.

— Bineînţeles, zise Harding.

Îşi puse un braţ în jurul umerilor lui Hal:

— Cred că ultimul lucru pe care Harriet trebuie să-l ia acasă cu ea sunt amintiri ale spălării rufelor noastre murdare. Draga mea, asta a fost cu siguranţă o poveste foarte ciudată, dar sper că acum ramurile familiei noastre s-au găsit una pe alta şi o să rămânem în legătură.

— Aşa o să fac. Îţi promit, spuse Hal, deşi avea sentimentul oribil că nu prea avea de ales, având în vedere aspectul îngrijorat al domnului Treswick când plecaseră.

— Acum, zise Harding vioi, hai să ieşim din vântul ăsta criminal şi să mergem înapoi la Trepassen, ca să-i spunem ultimele ştiri doamnei Warren!

Capitolul 42

„Unde *este* doamna Warren?” Cuvintele pluteau pe scări spre Hal, în timp ce își hurduca valiza în jos spre ultimul palier, și simți ceva ca un ghimpe – o tulburare, poate.

Tot timpul cât împachetase se luptase cu dorința de a-și înghesui lucrurile în valiză oricum se nimerea, trăind cu impresia că bătrâna ar putea să-și facă drum pe scări pentru o ultimă confruntare.

Fantezii ciudate treceau prin mintea lui Hal – cineva trăgând zăvoarele fixate pe ușa dormitorului și închizând-o sau baricadând ușa de la capătul scărilor. Salutul nerăbdător al lui Ezra: *Asta e, nu mai pot s-o aștept pe Harriet.* Ceilalți împrăștiați înainte de a cădea zăpada – lăsând-o singură, în casa întunecată, cu o bătrână răzbunătoare...

Atât de puternic era sentimentul, încât lăsase deschisă ușa dormitorului în timp ce împacheta, ca să audă mai bine bocănitul bățului ei pe scări – deși își amintea de dimineața aceea în care o găsise pe doamna Warren așteptând în întuneric, în fața ușii ei, după ce se apropiase fără zgomot.

Era doamna Warren cu adevărat o bătrână plăpândă, așa cum presupunea toată lumea, sau bastonul acela era pur și simplu un alt element de înșelăciune? Indiferent de adevăr, era clar că putea să se miște în liniște când voia asta.

Acum, Hal împachetase și era gata, cu haina pe ea, cerul era întunecat de nori care prevesteau zăpadă iar ea nu voia altceva decât să scape.

Abel și Harding stăteau în hol când apăru de după cotul scării, iar Abel își întoarse fața spre Hal în timp ce ea hurduca valiza pe scări.

— Nu ai văzut-o, nu-i așa, Hal?

— Nu.

Li se alătură în umbra scării.

— Nu, de aseară.

Nici la micul dejun nu fusese acolo – oala de cafea aburea pe un suport când ajunseseră în camera pentru micul dejun, pâinea prăjită și cerealele îi așteptau, dar niciun semn de la doamna Warren.

— Ezra a plecat să o caute, spuse Harding. E singura persoană care ar putea să o scoată vie din bârlogul ei.

Dar în acel moment se auzi zgomotul unei uși de-a lungul

coridorului şi se întoarseră pentru a vedea că Ezra se îndrepta spre ei, scuturând din cap.

— Am încercat uşa de la camera ei. E blocată şi nu răspunde. Trebuie că doarme sau a plecat în oraş. Îi spui tu la revedere din partea mea? spuse el către Harding, care dădu din cap:

— Dacă o văd, dar vom pleca imediat după tine. O să-i pară rău că nu şi-a luat rămas-bun.

— Probabil, dar nu avem ce face. Prognoza se înrăutăţeşte, nu vreau să aştept. La revedere, Harding.

Se îmbrăţişară ciudat, bărbăteşte, era mai mult o bătaie pe spate decât o îmbrăţişare, şi apoi Ezra se întoarse spre Abel:

— Pa, Abel.

— La revedere, spuse Abel, şi, uite, îmi pare rău dacă am depăşit măsura.

— Şi mie îmi pare rău, spuse Ezra, destul de rigid, iar Abel îi întinse braţele:

— Nu ne îmbrăţişăm?

Ezra arăta profund stingherit când fratele lui îşi pusese braţele în jurul său, o masă inflexibilă, nedoritoare, dar îşi îmbrăţişă fratele şi-l strânse, aproape contra voinţei lui.

Apoi fu rândul lui Hal. Îi îmbrăţişă pe fiecare dintre fraţi, simţind burta neobişnuit de moale a lui Harding pe sub Barbour[42] şi coastele slăbănoage şi tari ale lui Abel sub puloverul lui pufos, dar şi puterea surprinzătoare a mâinii sale.

— La revedere, draga mea, spuse Harding.

— La revedere, micuţă Harriet, spuse Abel. Ţinem legătura.

Apoi Hal urcă în maşina lui Ezra, motorul mârâi şi ei porniră pe alee în jos, spre şosea, coţofenele ridicându-se într-un nor în spatele lor, în timp ce primii fulgi de zăpadă începură să cadă.

La început, deplasarea fu rapidă şi Hal rămase tăcută, cu capul sprijinit pe fereastră, încercând să nu se gândească la ceea ce va face odată revenită în Brighton.

Simţea o senzaţie ciudată în stomac. Parţial era frică – lipsa dorinţei de a se confrunta cu multitudinea de alegeri cu care urma să dea ochii

---

[42] Firmă de îmbrăcăminte, fondată în 1894, celebră mai ales pentru reprezentativa ei jachetă de lână *(N.t.)*.

coborând din tren în gara Brighton. Putea să meargă acasă pentru câteva nopţi, poate, dar, dacă rămânea mai mult, oamenii domnului Smith ar fi venit să bată la uşă.

Însă dincolo de griji era şi altceva, ceva care se strângea în inima ei când se gândea la Abel, la Harding şi la Ezra şi la senzaţia trăită în braţele lor. Aproape ca un dor de casă, o dorinţă viscerală atât de acută, încât era ca o durere în interior. Dar nu pentru casa pe care nu o avusese vreodată. Era, probabil, dorul pentru ceea ce ar fi putut fi. Pentru acea existenţă alternativă în care avea o familie la care să se întoarcă, o plasă de siguranţă. Nu-şi dăduse seama cât de singură era până când nu văzuse alternativa.

Dar se scutură. Nu putea gândi aşa. Ceea ce pierduse nu fusese niciodată al ei şi trebuia să gândească pozitiv. Întorsese spatele unei fraude, reuşise să iasă dintr-o situaţie de coşmar. Şi – amintindu-şi sfoara din capătul scărilor şi paranoia acelei nopţi îngrozitoare, oribile – era acum în siguranţă. Cel puţin pentru moment.

Oare fusese real? Încă nu ştia. Dar cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât mai puţin putea să creadă că fusese unul dintre fraţi. O imagine continua să-i revină în minte – doamna Warren, stând în tăcere în faţa uşii ei, cu bastonul ascuns vederii. Putea să se mişte rapid şi liniştit, Hal era sigură de asta. Putea să meargă fără baston. Nu era imposibil. Poate că scăpase de ceva mai mult decât de urmărirea penală...

Cerul părea să se întunece odată cu starea ei de spirit şi, când ajunseră la gara Penzance, zăpada nu se mai topea pe parbriz. În schimb, când Ezra opri ştergătoarele, începu să se adune, să păteze sticla şi să alunece, formând grămăjoare în partea de jos.

— Ei bine... spuse Hal, destul de stângaci. Mulţumesc, Ezra. Pentru drum. Bănuiesc... Vreau să zic, presupun că e la revedere...

— Nu mă întorc, dacă asta vrei să spui, spuse Ezra.

Privi pe fereastră zăpada care cădea.

— Am făcut cât am putut pentru Harding. Viaţa mea este în altă parte acum şi trebuie să-mi văd de ea fără să mai uit înapoi.

— Pot să înţeleg asta, spuse Hal.

Simţea o greutate pe inimă, dar, de asemenea, gândindu-se prin ce trecuse mama ei, ca şi Ezra, după ce dispăruse sora lui geamănă, era şi un fel de speranţă. Dacă ei putuseră să lase totul în urmă, să înceapă din nou în alt loc, chiar în altă ţară în cazul lui Ezra, poate că şi ea ar putea?

— Ei bine... La revedere! spuse ea din nou şi bâjbâi după mânerul portierei.

Târându-şi valiza peste asfaltul acoperit de zăpadă fleşcăită, nu se uită înapoi.

În interiorul gării era neobişnuit de linişte. Erau puţini angajaţi şi chiar mai puţini pasageri, plus câţiva studenţi dormind pe rucsacuri, acoperiţi cu paltoanele. Un tren staţiona la unul dintre peroane, dar luminile îi erau stinse.

Hal se încruntă, nedumerită, dar numai când se întoarse să se uite la panoul de Plecări stomacul i se crispă:

Anulat. Anulat. Anulat.

Tren după tren. Londra. Exeter. Plymouth. Nimic nu circula.

— Scuzaţi-mă!

Alergă gâfâind peste pavajul alunecos şi atinse braţul unui funcţionar al gării:

— Ce se-ntâmplă? De ce sunt anulate toate trenurile?

— N-aţi auzit? spuse omul, destul de uimit. Zăpadă la greu pe coastă. E un blocaj pe linia de lângă Plymouth. Nu pot trece trenuri până nu se curăţă linia, ceea ce n-o să fie azi.

— Dar...

Faţa lui Hal deveni şi mai palidă. Dar... dar nu înţelegeţi. Nu am unde să mă duc. Trebuie să mă întorc acasă.

— Nu-s trenuri care să plece azi, repetă bărbatul ferm, scuturând capul. Şi probabil nici mâine.

— Rahat.

Înainte de a-şi da seama ce urma să facă, Hal apucă valiza grea şi alunecă înapoi pe gresia udă până la intrarea în gară, unde o lăsase Ezra.

— Ezra! strigă ea.

Zăpada nu era mare, dar destul cât să intre în roţile valizei, încetinind-o.

— Ezra, aşteaptă!

Dar maşina lui nu mai era acolo.

Vreme de un minut, stătu aşa, privind zăpada care cădea şi luptând împotriva panicii care ameninţa s-o copleşească. Ce putea să facă? Să-l sune pe Harding? Dar el şi Abel vor fi plecat deja, în direcţii opuse, mai mult decât probabil.

Nu avea rost să-şi scoată geanta – ştia ce conţinea, şi anume câteva

lire sterline şi un abonament expirat de autobuz.

Era singură, fără bani, într-un oraş străin, şi temperatura scădea. Ce putea să *facă?*

Fără să ştie prea bine de ce, Hal se lăsă pe vine, legănându-se pe vârful degetelor, în timp ce-şi înfăşură braţele în jurul ei şi-şi apăsa faţa pe genunchi, făcându-se cât mai mică posibil, ca şi cum ar fi încercat să păstreze fiecare particulă de căldură pe care o mai avea încă în corpul ei tremurând, ca şi cum ar fi vrut să-şi controleze fizic teama care creştea şi creştea în interiorul ei.

Era încă ghemuită acolo, în zăpadă, strângând mânerul valizei de parcă ar fi fost singurul lucru care ar mai fi putut să o protejeze, când un claxon de maşină răsună puternic, făcând-o să sară în picioare şi aproape să-şi piardă echilibrul în zăpadă.

Se făcuse foarte întuneric – prea întuneric ca să perceapă mai mult decât farurile orbitoare şi torsul motorului.

Cu câtă uşurare copleşitoare auzi zgomotul unui geam electric care coboară şi vocea laconică a lui Ezra spunând:

— Ce naiba faci ghemuită în zăpadă, ca Fetiţa cu Chibriturile?

— Ezra!

Hal ţâşni prin zloată, cu picioarele patinând, spre maşină:

— O, Ezra, cât mă bucur să te văd! Ce faci aici?

— A trebuit să întorc maşina. Mai important însă este ce faci tu!

— Linia e închisă. Nu circulă niciun tren. Am crezut că sunt naufragiată!

— Hmm...

Ea putu să-i vadă faţa în lumina tabloului de bord, fruntea brăzdată, reflectând.

— Asta este o problemă... Mai bine urcă.

— Dar unde mă poţi duce?

— O să vedem. Te pot lăsa la Plymouth, poate, dacă linia de-acolo e OK. Sau... locuieşti în Brighton, nu-i aşa?

Hal dădu din cap.

— Nu-i cu un milion de kilometri în afara drumului meu, în cel mai rău caz.

— Adevărat?

Hal simţi un val fierbinte de uşurare.

— Dar... dar... Nu pot să-ţi cer să faci asta, Ezra. Şi nu am bani de benzină.

El doar clătină din cap:
— Urcă odată, bine? Murim aici. Şi trebuie să pornim.

Capitolul 43

Ezra conduse în tăcere în cea mai mare parte a timpului, zăpada crescând tot mai mult pe măsură ce se îndreptau spre nord. În scurtă vreme, drumurile de ţară joase şi cu o singură bandă pe sens fură acoperite de alb, şi Ezra încetinea mult când lua curbele strânse, accelerând doar puţin pe drumurile principale, pe care camioanele lăsaseră deja şanţuri întunecate.

Pe măsură ce se apropiau de Bodmin Moor, zăpada devenea mai groasă şi condensul începuse să aburească interiorul parbrizului, în ciuda faptului că era pornit aerul cald. În faţă, traficul încetinise, şoferii scăzând viteza pe măsură ce vizibilitatea devenea tot mai proastă, iar zăpada începuse să se adune în troiene pe marginea drumului. Ezra începu să bată darabana pe volan, iar Hal îi aruncă o privire: se încruntase, sprâncenele sale negre unindu-se, iar ochii se mişcau între parbriz, punctat de zăpada care cădea, vitezometru, care oscila în jurul valorii de treizeci[43], către ceas, apoi înapoi la parbriz.

În cele din urmă, fără avertisment, trase pe banda din stânga şi puse pe avarie.

— Ne oprim? întrebă Hal, surprinsă.

Trecuse de şase. Mergeau de aproape trei ore. Ezra dădu din cap:

— Da, aşa cred. Mi-au obosit ochii. Cred că e mai bine să ne oprim pentru o cafea... şi poate o gustare. Să sperăm că o să fie mai bine până când pornim din nou. Poate că or să împrăştie sare pe drumuri.

Drumul alunecos era alb, brăzdat de urmele conducătorilor auto care luaseră aceeaşi decizie; Ezra conduse încet, parcând maşina într-un spaţiu liber de lângă staţia de benzină. Hal ieşi, întinzându-şi picioarele şi privind fascinată cerul întunecat de deasupra, fulgii căzând în spirale. Trăind în Brighton, ştia că zăpada se aşază rareori şi nu-şi mai amintea când avuseseră o astfel de ninsoare masivă.

— Haide!

Ezra îşi strânse umerii în sacou.

— Nu sta acolo, o să îngheţi. Hai să mergem înăuntru.

Staţia de benzină era liniştită, plină de mese goale acoperite cu

[43] 30 de mile pe oră = circa 48 km/h *(N.t.)*.

resturile zilei, şi nu trebuiră să stea la coadă. Hal încercă să plătească pentru cafea, dar Ezra clătină din cap şi îşi împinse cardul de credit pe tejghea.

— Nu fi prostuţă. Nu trebuie să fii o...

Se opri, stingherit brusc.

— Ce? întrebă Hal, simţindu-se brusc în defensivă.

Ezra duse cafeaua la o masă goală înainte de a răspunde:

— Eşti tânără, spuse el în cele din urmă. Şi falită. Tinerii nu ar trebui să plătească pentru cafea. Cred asta cu tărie.

Hal râse, dar luă paharul oferit de el.

— Te-ai supărat? întrebă Ezra, sorbind din cafeaua lui Americano.

Hal clătină din cap:

— Nu. Sunt tânără şi falită. Nu pot fi ofensată de adevăr.

— Mulţumesc lui Dumnezeu pentru această cafea adevărată, după noroiul doamnei Warren, spuse Ezra cu un zâmbet sec.

Sorbiră în tăcere şi apoi el preciză:

— Am vrut doar să spun că... Nu te-aş fi învinovăţit. Dacă ai fi ştiut.

Inima lui Hal păru să stea în loc şi ea îşi puse jos paharul de cappuccino:

— Ce... Ce vrei să spui? întrebă în cele din urmă.

— Las-o baltă, spuse Ezra.

Înghiţi încă o gură de cafea. Hal îi văzu muşchii gâtului mişcându-se sub barba nerasă de câteva zile.

— Nu e treaba mea. Am vrut doar să spun...

Se opri, bău din nou, apoi zise:

— Dacă ai fi ştiut despre... despre faptul că mama ta nu era... Nu te-aş învinovăţi. Pentru că n-ai spus nimic de la început.

— Nu ştiu ce vrei să spui, zise Hal, dar îşi simţea sângele urcând din piept, prin gât, până în obraji, un şuvoi puternic de vinovăţie, ca un val de ruşine.

— Atunci e bine, spuse Ezra.

Se uită prin fereastră la zăpada care cădea, ocolindu-i în mod deliberat ochii, dându-i timp să-şi revină.

— Deci... spuse el după un minut sau două, vorbind aparent cu cerul întunecat de afară. Eşti copilul lui Maggie. Încă încerc să mă obişnuiesc cu asta. Ai... Ştiai că... că a trăit aici o vreme? Cu noi, vreau să spun.

Hal răsuflă din nou.

— Înainte să vin aici nu ştiam asta, nu. Dar Abel a pomenit despre

verişoara Maggie. Asta m-a făcut mai târziu să adun doi cu doi. Eu... Aş fi vrut ca ea să-mi povestească despre Trepassen...

Se uită la ea şi ochii li se întâlniră. Ai lui erau întunecaţi şi plini de înţelegere:

— Nu a fost un moment foarte fericit pentru niciunul dintre noi. Pot să înţeleg de ce ar fi vrut să uite.

— Ezra...

Hal avea un nod în gât şi inspiră adânc.

— Ezra, pot să te întreb ceva?

El dădu din cap, încurcat, iar Hal căută în buzunar şi scoase de acolo cutia ei de tarot. Înăuntru era fotografia pe care i-o dăduse Abel, îndoită în jumătate. O desfăcu cu grijă şi privi cum chipul lui Ezra se deschide într-un zâmbet de recunoaştere, deşi era ceva trist în ochii lui. Se întinse şi atinse obrazul gemenei lui, foarte uşor, ca şi cum ar fi putut să-l simtă prin hârtie.

— Ezra, ştii cumva... cine a făcut această fotografie?

Ridică privirea la ea, se încruntă uşor, ca şi cum ar fi fost undeva foarte departe şi făcea un efort ca să-şi aducă gândurile în prezent.

— Scuze, ce-ai spus?

— Cine a făcut fotografia?

— Nu sunt sigur dacă-mi amintesc, spuse el încet. De ce întrebi?

— Pentru că...

Hal respiră adânc.

— Pentru că eu cred... cred că ar putea fi tatăl meu.

Cuvintele sunau ca o mărturisire şi simţea că se eliberează de un soi de tensiune despre care abia dacă fusese conştientă că o ţine în frâu, dar nu provocară nicio reacţie la Ezra, care continua să se uite la ea nedumerit:

— De ce spui asta?

— Am găsit jurnalul mamei mele, spuse Hal. Vorbeşte despre această zi şi despre persoana care face fotografia. Asta este tot ce ştiu despre el – asta şi faptul că avea ochii albaştri.

— Ochii albaştri?

Ezra se încruntă din nou, neînţelegându-i logica.

— Dar ai tăi sunt negri. De unde ai scos asta?

— Scrie şi asta în jurnal, spuse Hal. Era aşa o uşurare să vorbească despre asta cu cineva, încât simţea cuvintele rostogolindu-se în dorinţa de a explica. E un rând în care scrie că ochii lui albaştri s-au întâlnit cu

ochii ei negri. Şi ea menţionează pe cineva numit Ed, spune că a fost acolo în ziua fotografiei. L-am întrebat pe Abel, el a spus că nu există nimeni altcineva în afară de voi patru, dar...

Se opri. Faţa lui Ezra se schimbase. Era pe deplin prezent şi era ceva în expresia lui pe care Hal nu putea să-l descrie. Părea să fie un fel de teamă.

— Dar nu este adevărat, spuse el foarte încet.

Hal dădu din cap. Simţea cum în ea creşte aşteptarea.

— Dumnezeule... spuse Ezra.

Îşi luă faţa în mâini.

— Ce-ai făcut, Abel?

— Deci... *Chiar* a minţit?

— Da. Dar nu ştiu de ce l-ar proteja.

— Să protejeze pe cine? întrebă Hal.

Era aproape sigură că deja ştia pe cine, dar avea nevoie să audă numele – să-l audă de pe buzele cuiva care a fost acolo, cineva care ar putea să-i spună *cu siguranţă.*

— Edward.

Hal simţi cum i se întoarce stomacul pe dos, ca şi cum s-ar fi dat în lanţurile de la capătul debarcaderului şi ar fi zburat într-un arc mare pe deasupra mării, una dintre acele răsuciri care-ţi fac greaţă şi te lasă fără suflu.

Deci era adevărat.

Era atât de ciudat. Toate indiciile arătau spre el – numele din jurnal, ochii albaştri... şi totuşi... şi totuşi nu simţea nicio legătură cu el, şi acum, că Ezra confirmase suspiciunile ei, nu simţea nimic altceva decât un fel de greaţă.

El este tatăl meu, se gândi ea, încercând să facă lucrurile să pară reale. *Edward este tatăl meu – de ce mama ar fi minţit despre asta în toţi anii aceştia?*

De ce nu spusese nimic? La urma urmei, Abel trebuia să ştie adevărul – sau să-l bănuiască măcar –, altfel de ce ar fi minţit la întrebările lui Hal ca să-l protejeze pe iubitul lui?

Dar de ce să mintă? De ce ar trebui ca Edward să-şi ascundă identitatea de propria lui fiică?

Decât dacă... decât dacă nu ascundea altceva...

— Edward, spuse ea, cu buzele uscate. Era cu siguranţă acolo? El este cel care a făcut fotografia?

Ezra dădu din cap.

— Deci el este...

Dar nu putea să spună cuvântul cu voce tare. Închise ochii, apăsându-și degetele pe tâmple, încercând să-l *vadă.* Nu era nimic de-al ei pe fața lui – dar poate că asta nu era surprinzător. Când își deschise ochii și se uită în jos la fotografia de pe masă, văzu chipul ei în cel al mamei sale. Era fiica mamei ei, din cap până-n picioare.

Era ca și cum mama ei ar fi șters ADN-ul tatălui său doar prin puterea voinței.

— Hal, nu face asta, spuse Ezra încurcat.

Părea profund stingherit și nepregătit să poarte această conversație, iar Hal putea spune că fiecare atom din el ar fi preferat să se ridice și să dispară în noapte, dar se forța să treacă prin asta.

— Nu trage concluzii greșite, este doar o poză...

Dar Hal petrecuse prea mult timp citind jurnalul, se chinuise prea mult să pună lucrurile cap la cap ca să-l creadă. Numai așa era logic: Edward – omul care fotografiase – era tatăl ei. Și, pentru un motiv oarecare, Abel era disperat să ascundă acest fapt. Suficient de disperat ca să spună o minciună despre care trebuie să fi știut că va ieși odată și-odată la iveală.

— Nu înțeleg, spuse Hal.

Se uită în jos. Degetele ei zdrobeau paharul de cafea din hârtie, și se forță să-i dea drumul.

— De ce-ar minți?

— Nu știu.

Rămaseră în tăcere un minut și apoi Ezra, cu un efort, își puse mâna pe umărul ei:

— Hal, ești în regulă?

— Nu sunt sigură, șopti ea și, pentru o clipă, el își lăsă mâna acolo, iar ea simți căldura degetelor lui trecând prin sacou și își dori tare de tot să plângă pe umărul lui.

În tăcere, se lupta să se stăpânească.

Atunci Ezra lăsă mâna să cadă și momentul se risipi. El își luă paharul și sorbi o lungă gură de cafea, apoi făcu o grimasă:

— Doamne, aș vrea să pot să beau o băutură adevărată. Aș ucide pentru un pahar de vin roșu.

— E un restaurant pe partea cealaltă, spuse Hal, dar el scutură din cap:

— Mai bine nu. Sunt destul de obosit. Dar nimic nu te poate opri să bei tu, dacă vrei.

— Nu vreau, spuse Hal stânjenită. Să beau, adică.

Ezra luă paharul de hârtie şi sorbi din nou, privind-o pe Hal, cu ochii lui întunecaţi. Era un negru de cărbune, atât de adânc, încât pupila şi irisul aproape nu se deosebeau.

— Ce-i cu povestea asta?

— Nu e nicio poveste, spuse Hal, în mod automat în defensivă, apoi se simţi prost: nu mai trebuia să ascundă niciun adevăr, n-avea niciun sens să-şi ţină cărţile strânse la piept.

Iar acest om fusese amabil, îi spusese adevărul pe care alţii i-l ascunseseră şi era deosebit de amabil că încerca să o ducă acasă. Era datoare să-i răsplătească onestitatea prin amabilitate:

— Ei bine, e un pic de poveste, ca să fiu sinceră. Adică nu sunt în AA[44] sau aşa ceva, dar am descoperit... după moartea mamei... că băutul a încetat să mai fie o distracţie, oarecum. A devenit... a fost un mod de a face faţă, un pic. Şi nu-mi plac cârjele.

— Înţeleg, spuse Ezra liniştit.

Se uită în jos la paharul de hârtie, părând să studieze ceva în adâncimile lui întunecate.

— Maggie a fost întotdeauna foarte independentă. Din cauza asta, nu cred că i-a plăcut într-adevăr să trăiască alături de noi. Prezenţa ei a fost, ca să zic aşa, un fel de act de caritate şi presupun că mama n-a lăsat-o niciodată să uite asta. Plutea mereu ideea nerostită că trebuia să-şi câştige locul fiind recunoscătoare, sau o chestie de genul ăsta.

— Cum... Cum era ea, Ezra, când ai cunoscut-o?

El zâmbi. Nu o privi, dar era ceva trist în expresia lui, în timp ce se uita în paharul de cafea învârtind gânditor zaţul.

— Era... era amuzantă. Drăguţă. Mi-a plăcut foarte mult.

— Ezra, crezi...

Hal înghiţi. Dintr-odată voia foarte mult un pahar de vin. La fel ca şi Ezra, poate.

— Crezi ca ar trebui... să-i spun ceva? Lui Edward?

— Nu ştiu.

Faţa lui deveni brusc foarte gravă.

---

[44] Alcoolicii Anonimi, organizaţii ai căror membri se ajută unii pe alţii să scape de alcoolism *(N.t.).*

— De ce nu a spus nimic?

— S-ar putea să nu știe, mă gândesc.

— Dar *ea* știa. Mama mea, vreau să spun. De ce *ea* n-a spus nimic?

— Hal, n-am idee, spuse Ezra, și brusc pe fața lui își făcu loc o emoție pe care părea că încearcă să o stăpânească, fără să reușească. Hal, uite, în mod normal nu aș interveni, dar nu pot să stau deoparte și... ce încerc eu să spun...

Se opri și își trecu mâinile prin păr.

— Harriet... – folosirea numelui ei complet o blocă într-un fel – ... te rog, te rog, renunță la asta!

— Să *renunț!?* Ce vrei să spui?

— Uită. E trecut de-acum. În mod evident, mama ta nu a vorbit în mod deliberat despre asta. Nu știu de ce a vrut să păstreze secretul, dar trebuie să fi avut motivele ei și poate că au fost bune.

— Dar...

Hal se aplecă în scaun.

— Dar nu înțelegi? *Trebuie* să știu. Vorbim despre *tatăl meu.* Nu crezi că am dreptul să știu despre el?

Ezra nu spuse nimic.

— Și nu este vorba doar despre mama mea, este... este totul. Ce s-a întâmplat cu Maud? De ce a fugit împreună cu mama mea și de ce a dispărut Maud?

— Hal, nu știu, zise Ezra cu greutate.

Se ridică și se îndreptă spre peretele înalt de sticlă al benzinăriei, silueta lui conturându-se pe fundalul ninsorii și al felinarelor din parcare. Se stingeau luminile din zona restaurantelor și Hal avea sentimentul că se pregăteau să închidă.

— Maud e moartă? continuă ea. Sau se ascunde?

— Nu știu! strigă Ezra, și de data asta era mai mult un strigăt de furie.

Dincolo de zona alimentară, un băiat într-un șorț se opri din măturatul firimiturilor și se uită spre ei cu o expresie nedumerită și alarmată.

Hal se sperie și ea o clipă, dar apoi Ezra își sprijini ușor fruntea de fereastră și umerii lui părură să se încovoaie într-un fel de disperare, iar ea înțelese.

Desigur. Fusese atât de orbește concentrată pe propria ei nevoie de răspunsuri, încât uitase că acesta era și trecutul lui. Maud era geamăna

lui, persoana care-i fusese cel mai aproape din toată lumea şi ea se rupsese şi de el, fără explicaţii, şi dispăruse.

El trăise cu acea incertitudine tot atât timp cât trăise Hal cu a sa.

— O, Doamne, Ezra...

Se ridică şi ea în picioare, se îndreptă spre el şi întinse o mână, dar apoi o lăsă să cadă, neîndrăznind să-i atingă umărul.

— Îmi pare rău, nu m-am gândit... e sora ta... tu trebuie să...

— Mi-e dor de ea atât de mult... spuse el.

Era în vocea lui o durere pe care Hal nu o mai auzise niciodată, o profunzime de sentiment pe care nu ar fi bănuit-o în comportamentul lui sec, sarcastic, de zi cu zi.

— Doamne, mi-e dor de ea, lipsa ei e ca un gol. Şi sunt atât de al naibii de furios! Sunt furios tot timpul.

Dintr-odată Hal înţelese sursa frivolităţii lui Ezra, sarcasmul lui perpetuu, zâmbetul sec care părea întotdeauna să-i planeze în jurul buzelor. Râdea, pentru că dacă n-ar fi râs, ceva din interiorul lui ar fi izbucnit, o pierdere mânioasă pe care o purta în el de douăzeci de ani.

— Îmi pare rău.

Hal simţi un nod în gât. Se gândea la mama ei, la furia pe care o simţise când îi fusese luată, smulsă, atât de brusc, atât de lipsit de sens. Dar cel puţin ea ştia. Cel puţin putuse să-i mângâie părul, s-o îngroape, să-şi ia rămas-bun. Şi cel puţin ştia ce s-a întâmplat.

— Când am auzit despre accidentul de maşină, m-am gândit...

Se opri şi Hal îl văzu inspirând adânc, înfiorându-se şi apoi forţându-se să vorbească.

— Am crezut că asta a fost, că ştiam ce s-a întâmplat şi oricât de rău ar fi că n-o s-o mai văd niciodată, m-am gândit că măcar dacă... dacă ştiam...

Se opri şi Hal realiză din nou ce făcuse acestei familii cu micuţa ei înşelăciune şi cum minciuna crescuse şi tot crescuse, ajungând la proporţii pe care ea nu le intenţionase.

Uite ce-i făcuse lui *Ezra,* acestui om stând acum în faţa ei, lovit de o asemenea durere.

— Îmi pare rău, şopti ea din nou.

Se cufundă înapoi în scaunul din plastic de la masă şi îşi lăsă capul în mâini, dorind să-i spună exact cât de rău îi pare.

— Ezra, sunt... Îmi pare atât de rău.

— Mă mânie atâta... *irosirea.* Maggie. Maud. Măcelărită în faţa casei

voastre... a dracului viaţă irosită.

— Ezra...

— E-n regulă, spuse el în cele din urmă, deşi ea îşi dădu seama că nu era aşa, din vocea lui şi din felul în care îşi ştergea ochii cu mâneca.

El luă o gură mare de aer şi se întoarse cu faţa spre ea, reuşind chiar un zâmbet forţat.

De partea cealaltă a zonei alimentare, băiatul începu să măture din nou şi vânzătoarele de la tejgheaua cu mâncare caldă stinseră luminile.

Hal nu putea vorbi, dar dădu din cap. Ezra închise ochii pentru o clipă şi ea simţi un puternic impuls să-şi pună braţul în jurul lui, să-i spună că va fi în regulă, că vor afla adevărul despre sora lui, dar ştia că nu poate face asta. Nu era o promisiune pe care s-o poată face.

„Din cauza vremii nefavorabile” – anunţul sparse tăcerea, metalic şi reverberând pe sub tavanele înalte – „şi a închiderii drumurilor, această benzinărie va fi închisă în treizeci de minute, din motive de sănătate şi siguranţă. Toţi clienţii sunt rugaţi să-şi încheie cumpărăturile şi să revină la maşinile lor în următoarele treizeci de minute. Ne cerem scuze pentru orice neplăcere.”

— Păi...

Ezra îşi drese vocea şi-şi luă jacheta de pe spătarul scaunului de plastic.

— Probabil ar trebui să mergem oricum. E târziu şi avem încă mult drum de parcurs. Mai vrei altceva?

Hal clătină din cap şi Ezra spuse:

— O să iau câteva sandviciuri din magazin, nu o să avem timp să ne oprim din nou.

Afară, zăpada nu se oprise; de fapt, ningea mai abundent. Ezra clătină din cap când se urcă în maşina sport şi îşi puse centura.

Merseră în tăcere vreo douăzeci de minute. Drumurile nu erau înzăpezite, dar pe măsură ce vizibilitatea se micşora, traficul din faţa lor încetinea. Câţiva kilometri mai încolo, Hal întinse mâna spre braţul lui Ezra şi el dădu din cap:

— Am văzut.

Era în depărtare un şir lung de lumini roşii, abia vizibil prin zăpada care cădea. El apăsă frâna, încetinind maşina în timp ce aceasta se apropia de ambuteiaj, apoi opri complet, galbenul luminilor de avarie clipind peste tot în jurul lor, în timp ce maşinile din spate se opreau şi ele şi semnalizau obstacolul.

Ezra trase frâna de mână şi apoi rămase nemişcat, privind la distanţă. Hal era de asemenea pierdută în gândurile ei, rumegând conversaţia din benzinărie. După ceea ce păru o lungă perioadă, care ar fi putut fi oricât între cinci şi douăzeci şi cinci de minute, un şofer din faţă începu să claxoneze, un biiiiip lung şi jalnic, ca o sirenă de ceaţă care sună peste dealuri, imitat apoi de altul şi de altul...

Ezra aruncă o privire asupra ceasului, apoi se întoarse la coada din trafic şi păru să ia o decizie:

— O să întorc, spuse el. Probabil că s-a închis drumul peste câmpie. O să încercăm să mergem prin St Neot. S-ar putea să fie zăpadă mai mare, dar traficul ăsta nu duce nicăieri. Cred că o să ajungem mai repede.

— Bine, spuse Hal.

Manevra lui complicată stârni un scurt cor de claxoane, după care se îndepărtară încet spre Bodmin, înapoi de-a lungul drumului pe care veniseră.

Hal căscă. În maşină era cald, o căldură confortabilă, aşa că îşi scoase haina şi o făcu ghemotoc sub cap, care se rezema de fereastră. Apoi îşi închise ochii şi se lăsă pradă somnului.

Visele ei erau tulburate, un amestec încâlcit de urmăriri prin coridoarele lungi de la Trepassen, cu bastonul doamnei Warren bocănind ameninţător în urma ei şi, oricât de repede fugea, ştia că nu va putea scăpa niciodată. Apoi, cumva, era din nou în capul scărilor şi, deşi ştia că firul era acolo, se împiedica de el şi cădea, şi cădea, şi privind înapoi peste umăr îl văzu pe Edward stând acolo sus, râzând de ea cu capul dat pe spate. Avea timp să gândească *O să mor,* dar când cădea nu auzea impactul care să-i rupă oasele, ci o plescăitură, într-o apă rece, rece, cu frunze şi insecte moarte. Când ieşea la suprafaţă, în nările ei era mirosul hangarului pentru bărci, mirosul de apă stătută şi lemnul putred, iar mâzga de frunze se întindea sub ea şi în jurul ei, în timp ce se zbătea în apa îngheţată.

Ajutor! încercă să strige, dar apa îngheţată năvăli, sufocând-o.

Se trezi cu un şoc, cu inima bătând nebuneşte, în întuneric, şi pentru o clipă nu-şi putu aminti unde era, dar apoi văzu. Era în maşina lui Ezra. Se aflau într-un loc de refugiu, pe o bandă adânc scufundată[45].

[45] Mai jos decât ambele margini ale drumului *(N.t.).*

Zăpada cădea încă şi Ezra oprise motorul.

— Ne oprim din nou?

Gura lui Hal era uscată şi cuvintele sunau răguşit.

— Mă tem că da, spuse tare Ezra.

Îşi frecă ochii, ca şi cum ar fi fost şi el foarte obosit.

— Nenorocita asta de zăpadă! îmi pare rău, n-o să reuşim. A trecut de opt şi nu suntem nici măcar la Plymouth.

— O, Doamne, îmi pare rău. Cum rămâne cu traversarea ta?

Ezra clătină din cap:

— N-am cum să reuşesc. Am sunat şi au spus că pot să plătesc o taxă ca să schimb biletul pentru mâine.

— Deci – deci ce facem?

Ezra nu răspunse imediat, doar dădu din cap uitându-se înapoi de-a lungul drumului pe care veniseră. Hal îşi muşcă buza. Zăpada continua să cadă cu un uşor răpăit pe sticla parbrizului.

— Îmi pare rău, spuse Ezra, văzând expresia ei. M-am gândit să încerc să trag cel puţin până la Brighton, dar sunt prea obosit. Şi e prea periculos, fiindcă niciunul dintre drumurile astea nu a fost deszăpezit.

— Deci... ne întoarcem... la... Trepassen?

— Cred că trebuie. Nu va dura atât de mult drumul înapoi, şoselele care merg spre sud sunt destul de liniştite. Putem încerca din nou mâine.

— Bine, spuse Hal.

Simţi ceva basculând în interiorul ei la gândul de a se întoarce în casa rece şi de a o revedea pe doamna Warren aşteptând în balansoar, în faţa focului ei, stăpână încă o dată peste toate. Nu era o perspectivă încurajatoare. Dar care era alternativa – un B&B[46]? Nu avea bani pentru o cameră şi nu s-ar fi simţit bine să-i ceară lui Ezra să plătească.

— Bine, spuse ea din nou, încercând să vorbească tare şi să se simtă mai încrezătoare. Înapoi la Trepassen, atunci.

— Să nu ne aşteptăm la o întâmpinare foarte călduroasă, spuse Ezra rotind cheia în contact.

Motorul porni fără zgomot.

— Dar cel puţin nu vom îngheţa.

---

[46] Bed & Breakfast, pat şi micul dejun, variantă modestă de cazare *(N.t.).*

Capitolul 44

Părea ciudat să revină la Trepassen, ca şi cum ai ridica din nou, cu băşici în palmă de la curele, rucsacul greu pe care l-ai aşezat cu câteva ore mai devreme. Sau ţi-ai pune picioarele înapoi în pantofii care erau uzi şi lipicioşi şi care au devenit între timp de-a dreptul de nepurtat.

Porţile de la şosea erau încă întredeschise, dar când întoarseră maşina Hal văzu că albul drumului era neatins. Nicio maşină nu trecuse de ceva timp. Fie Abel şi Harding se răzgândiseră să plece, fie plecaseră imediat după Hal şi Ezra şi nu se mai întorseseră.

— Nu sunt lumini aprinse, spuse Ezra încet în timp ce luau ultima curbă a drumului.

Marcajul cu pietre albe era greu de văzut, cu excepţia locurilor de sub copaci unde coroana acestora protejase drumul de zăpadă, şi el fu silit să încetinească mult pentru a se asigura că nu iese de pe drum. Doamna Warren trebuie să fie în pat.

Bine, fu tot ceea ce gândi Hal, deşi nu spuse asta cu voce tare.

Parcară în faţa intrării, Ezra opri motorul şi rămaseră o clipă pe loc. Hal se gândi la doi boxeri înainte de o luptă, legănându-şi picioarele şi punându-şi proteza dentară de protecţie. Cu excepţia faptului că nu cu Ezra urma să se lupte ea.

— Gata? spuse el cu un râs scurt.

Hal nu-i întoarse zâmbetul. Dădu doar din cap şi apoi ieşiră în zăpada care cădea.

Uşa era încuiată, dar Ezra ridică una dintre pietrele plate care formau băncile adăpostite ale pridvorului şi sub ea Hal văzu o cheie uriaşă, înnegrită – un obiect dintr-o altă epocă, de cel puţin şase centimetri lungime. El o băgă în încuietoare, o întoarse cu prudenţă şi intrară în casa întunecată.

— Doamnă Warren? strigă Ezra încet şi apoi, în lipsa unui răspuns, puţin mai tare: Doamnă Warren? Sunt eu, Ezra.

— Crezi că Harding şi Abel au plecat? şopti Hal.

Ezra dădu din cap.

— Harding mi-a scris în timp ce dormeai. Au trecut de Bodmin Moor înainte ca drumul să se închidă şi s-au adăpostit într-un Travelodge[47]

---

[47] Lanţ internaţional de hoteluri *(N.t.).*

lângă Exeter.

— Îmi pare atât de rău, spuse Hal.

Simţea un junghi de vinovăţie.

— E vina mea... Dacă nu ai fi trecut prin Penzance...

— Ce-a fost a fost, spuse Ezra, dar furia reprimată pe care Hal o văzuse mai devreme la el părea că dispăruse şi era doar resemnare în tonul lui. Uite, Hal, e foarte târziu, şi nu ştiu cum te simţi tu, dar eu sunt terminat. E OK dacă mă retrag?

— Bineînţeles, spuse Hal. Şi eu o să mă culc.

Se lăsă o tăcere scurtă, apoi Ezra o trase spre el într-o îmbrăţişare stângace, aproape prea tare, care îi lipi faţa de sacoul lui, înroşindu-i obrajii.

— Noapte bună, Hal. Şi mâine...

Se opri.

— Mâine? repetă Hal.

— Plecăm cât mai curând posibil, OK?

— OK, fu ea de acord.

Urcară primul rând pe scări împreună, şi apoi, pe palier, plecară în direcţii separate.

Când Hal deschise uşa spre camera din mansardă, micuţa încăpere era la fel cum o lăsase – perdelele erau strânse, aşa că palida lumină a zăpezii străbătea prin ferestrele zăbrelite până la cuverturile trase şi chiar până la becul ars de pe palier.

Mai rămăseseră câteva bucăţi de cărbune în coş şi, cu convingerea reconfortantă că nu va face mulţi purici, în dimineaţa următoare, pentru a răspunde reproşurilor doamnei Warren, Hal rupse o pagină de ziar, aşeză cărbunele în sobă şi aprinse un chibrit.

În timp ce focul se înteţea, stătu pe vine în faţa lui, gândindu-se la mama ei care se ghemuise aici cu mult timp în urmă, rupând paginile din jurnalul ei, şi la tot ceea ce învăţase de când îl găsise.

Edward. Putea fi adevărat?

Trebuia să fie – dar când se gândi la el, la părul lui moale şi blond, la mustaţa tunsă cu grijă – nu simţea nimic. Niciun sentiment de conexiune. Doar o indignare slabă pentru bărbatul care o însămânţase pe mama ei şi apoi o părăsise, ignorându-i scrisorile, lăsând-o la mila unei femei precum doamna Westaway.

O parte din ea voia să alunge toate astea şi să meargă mai departe, spre viitor, aşa cum sugera Ezra. Dar întrebările continuau să o sâcâie.

De ce minţise Abel atât de fără perdea? Mizase pe faptul că ea nu-i va pune aceleaşi întrebări lui Ezra?

Ce bine ar fi fost dacă mama sa nu ar fi distrus toate menţiunile din jurnal despre tatăl ei.

Hal se aşeză şi privi în flăcări, prea obosită ca să meargă la culcare. Avea sentimentul cât se poate de ciudat că toată istoria făcuse o buclă, plasând-o aici, în locul mamei sale, unde Maggie însăşi se ghemuise cu mult timp în urmă, uitându-se la flăcările care ardeau numele iubitului ei, transformându-l în cenuşă, pentru ca ea, Hal, să descopere un adevăr îngropat de mult. Dar care era adevărul ăsta?

Nu doar numele tatălui ei.

Mai era ceva... ceva ce spusese Ezra şi care o măcina, şi nu putea să precizeze despre ce e vorba. Fusese în timpul conversaţiei lor din staţia de benzină? Îşi proiectă gândul înapoi, revizuind tot ceea ce spusese el, dar orice ar fi fost, continua să-i alunece printre degete, un adevăr important, dar greu de depistat.

În cele din urmă, se ridică, întinzându-şi membrele rigide, aerul camerei răcindu-i-se pe obraji după căldura focului. Valiza era la piciorul patului. În buzunar era vechea cutie metalică de tutun, o deschise şi îşi scoase cărţile. Tremurând puţin, tăie pachetul.

Cartea care se uita la ea era Luna, inversată.

Hal se încruntă. Luna însemna intuiţie şi încredere în intuiţia ta. Era o lumină călăuzitoare, dar una care putea fi nesigură – pentru că nu era întotdeauna acolo şi, uneori, când ai nevoie cel mai mult de ea, noaptea e impenetrabil de întunecată.

Răsturnată, cartea însemna înşelăciune, şi mai ales înşelare de sine. Asta însemna intuiţia care te-ar putea duce pe o cale falsă.

Să nu cazi în capcana de a crede propriile minciuni... auzi vocea mamei ei în ureche, avertizând, avertizând mereu. *Vrei să crezi, la fel de mult cum vor şi ei.*

Şi ea o făcuse. Voise să creadă. După moartea mamei ei îşi dădea în cărţi noapte de noapte, încercând să înţeleagă, încercând să găsească răspunsuri acolo unde nu erau. Petrecuse ore întregi cu cărţile mamei sale, trecându-şi mâinile peste ele, căutând înţelesuri.

Dar mereu cu acea voce sceptică în ureche, vocea mamei ei. *Nu există niciun sens, în afară de ceea ce vrei să vezi şi de ceea ce îţi e frică să descoperi.*

Îşi puse mâinile peste urechi, ca şi cum ar fi putut să oprească acea

voce care îi şoptea sensul şi logica.

Când devenise mama ei atât de cinică?

Fata din jurnal, cu superstiţia şi cu obsesia ei de a da în cărţi, era parcă diferită de femeia care se ducea în fiecare zi pe debarcader, ca să dea în cărţi pentru naivi şi pentru străini. Tarotul fusese pentru mama lui Hal o slujbă – nimic mai mult. Era ceva la care se pricepea, dar în care nu crezuse niciodată, oricât de convingătoare ar fi fost în ochii celorlalţi, şi nu ascunsese niciodată faţă de Hal acel scepticism. Cum de se transformase din acea tânără fată curioasă şi onestă în femeia lipsită de iluzii pe care şi-o amintea Hal?

Nu sunt magice, draga mea, îi spuse odată. Hal nu putea să fi avut mai mult de patru sau cinci ani. *Poţi să te joci cu ele cât ai chef. Sunt doar poze frumoase. Dar oamenii preferă să creadă că viaţa are... sens, presupun. Îi face să se simtă fericiţi să creadă că fac parte dintr-o poveste mai mare.*

Atunci, de ce, întrebase Hal, confuză, veneau oamenii la ea în fiecare zi? De ce plăteau dacă nu era adevărat?

E ca şi cum ai vedea o piesă de teatru, îi explicase mama ei. *Oamenii vor să creadă că e adevărat. Treaba mea este să mă prefac că este.*

Fata din jurnal însă nu se prefăcea. Ea fusese îndrăgostită – cu puterea cărţilor şi puterea sorţii. Ea credea. Ce schimbase asta? Ce o oprise să creadă în acea putere?

E ceva ce nu văd, îşi spuse Hal şi luă cartea Lunii şi se uită la ea, la faţa umbroasă din sfera strălucitoare. *Ceva ce nu bag de seamă.*

Dar, orice ar fi fost, îi era inaccesibil, iar în cele din urmă puse cărţile deoparte şi se strecură în aşternut, complet îmbrăcată, ca să încerce să doarmă.

Era aproape adormită, plutind în strania zonă a nimănui dintre vis şi trezie, cu lumina focului desenând modele în interiorul pleoapelor sale, când îi apăru o imagine.

Un album. Un album galben, fără scris pe copertă sau pe cotor.

Nu era al ei şi nu putea să precizeze de unde apăruse, deşi... deşi totuşi îi era cumva familiar. Îl văzuse înainte. Dar unde?

Hal se ridică, simţind pe ceafă aerul rece al camerei, şi îşi apăsă degetele pe pleoapele închise, încercând să-l plaseze acolo unde-l văzuse şi să înţeleagă de ce subconştientul ei i-l adusese acum în minte.

Aproape că renunţase şi se pregătea să se întindă la loc şi să pună

totul pe seama imaginaţiei obosite, când ceva reveni în mare grabă. Nu o imagine – ci un miros. Mirosul de praf, de pânză de păianjen, de piele uzată. Şi senzaţia de plastic gros, lipicios, între degete. Şi atunci ştiu.

Era în prima dimineaţă la Trepassen. Biroul îngheţat în timp şi albumul de pe raftul înalt, pe care începuse să-l răsfoiască, dar fusese întreruptă.

Fotografiile. Poate că i-ar indica ceva ce-i scăpa. Edward, poate, pe când era tânăr. Sau poate chiar mama ei.

Şi mai mult decât fotografiile – urmele de picioare în praf.

Cineva, chiar în prima dimineaţă la Trepassen sau poate cu o săptămână înainte, fusese în acea cameră ca să se uite la poze.

S-ar putea să fi fost nostalgie, dar Hal se gândi că, dintre toţi oamenii pe care-i cunoscuse, cei din familia Westaway nu aveau fir de nostalgie în ei. Pentru ei trecutul nu era un loc fericit, plin de amintiri aurite, ci un câmp minat, încărcat de durere. Nu – dacă Abel, Ezra, Harding, Edward sau oricare dintre ceilalţi dăduseră jos acel album, o făcuseră pentru un alt scop, foarte practic. Şi, brusc, Hal voia foarte tare să ştie motivul.

Exista în album ceva pe care cineva voia să-l vadă, să-l verifice sau să-l elimine. Dar de ce?

Şi dacă ea şi Ezra plecau a doua zi la prima oră, s-ar putea să nu mai aibă niciodată o altă şansă de a afla.

Dându-şi picioarele jos din pat, Hal îşi puse la loc haina, ca o protecţie faţă de aerul rece al nopţii, şi îşi băgă picioarele goale înapoi în pantofii reci. Apoi deschise uşa şi începu să coboare tiptil pe scări.

Pe primul palier se opri, ascultă, dar niciun sunet de sforăit nu îi ajunse la urechi. Dacă Ezra adormise – şi trebuia să fi adormit, pentru că arăta suficient de epuizat pentru a adormi pe picioare – era un somn tăcut.

Apoi ajunse pe coridor, în întuneric.

Nu îndrăznea să aprindă vreo lumină, dar casa nu mai era labirintul necunoscut din prima dimineaţă şi nu mai avea nevoie de una, lumina slabă care intra prin ferestrele din hol fiind de ajuns ca să-şi găsească drumul prin camera de zi, să străbată biblioteca, sala de biliard şi debaraua cu încălţări. Împinse uşa despărţitoare, iar acolo, pe stânga era camera de mic dejun, cu resturile de mâncare încă aşezate pe masă. Priveliştea o făcu să se oprească: doamna Warren nu făcuse *nimic* de când plecaseră ei? Dar nu se putea opri acum să se întrebe

despre asta.

Următoarea parte era cea mai periculoasă, căci urma să treacă prin camera de zi a doamnei Warren, iar Hal nu ştia unde doarme ea. *Dacă* dormea. Cumva, nu putea scăpa de ideea că ar putea să fie încă trează în mijlocul nopţii, legănându-se în scaunul din faţa focului.

Podeaua de piatră a oranjeriei era rece şi prea zgomotoasă ca să rişte. Cu toate astea, nu putea s-o ocolească – era singurul drum spre birou sau cel puţin singurul pe care îl cunoştea. În cele din urmă, se aplecă şi-şi scoase pantofii, păşind încet peste lespezile îngheţate, crispându-se de răceala pe care călcau tălpile goale.

Trecu astfel spre vestibulul mic din partea opusă, cu mâna pe uşa biroului.

Când intră acolo, Hal avu, pentru a doua oară, atât de strania senzaţie a întoarcerii în timp. Praful aşezat ani de-a rândul era moale sub picioarele ei, în timp ce trecea peste covorul zdrenţuit, singurul obstacol fiind insectele moarte şi fragmentele de frunze uscate care trosneau sub degetele de la picioare.

Camera era învăluită în întuneric, iar Hal nu avu de ales decât să bâjbâie după comutatorul lămpii de birou, cu abajur verde. Lampa era foarte veche, cu şnurul uzat şi abajurul de pânză, cel puţin antebelică, socoti ea, dar când descoperi comutatorul de alamă şi îl acţionă, se aprinse fără probleme, luminând camera cu o strălucire verzuie.

Şi iată treptele, neatinse de la ultima vizită, amprenta de pe ele fiind cât se poate de vizibilă. Şi acolo, sus, albumul pe care îl pusese la loc în grabă şi care nu se afla în rând cu celelalte cărţi.

Cu inima bătând nebuneşte, Hal îşi puse piciorul în faţă pe treptele bibliotecii, peste amprenta acelei alte persoane, şi păşi sus, sus, şi încă o dată sus, până când mâna ei apucă cotorul galben şi moale şi luă cartea în mâinile nerăbdătoare.

La birou, Hal se aşeză în scaunul cu braţe şi înclină lampa spre album. Apoi, cu o senzaţie semănând cu teama, îl deschise.

Imaginile erau la fel de clare şi de modă veche precum îşi amintea. Harding copil, cu un gât grăsuţ, într-un pulover care arăta hărtănit, Harding pe o tricicletă strălucitoare şi apoi, peste câteva pagini, prima apariţie a lui Abel: *A.L., 3 luni.*

Dar, de data aceasta, explicaţia foto îi sună cunoscut: Al. De la ce venea asta? Hal îşi scotocea creierii când descoperi brusc – o

însemnare din jurnalul mamei sale: Maud îi spunea fratelui ei Al. Hal nu se gândise în acel moment, dar acum avea sens.

Frunzări înainte prin album, mai repede, printre poze cu Abel mergând pe plajă, jucându-se cu o minge, într-o vacanţă în Franţa sau poate în Italia, Harding şi Abel stând cu feţe serioase în faţa treptelor vreunei biserici europene, cu îngheţate în mâini, un Crăciun de familie şi apoi...

Doi bebeluşi în scutece, unul lângă altul. *Margarida Miriam (stânga) și Ezra Daniel, în vârstă de două zile.*

Dormeau, cu pleoapele strânse, şi, cum aveau ochii închişi, n-ar fi putut să-şi dea seama care cine era, dacă n-ar fi fost explicaţia foto. Cât de ciudat, cei doi gemeni care arătau aşa de asemănător în copilărie, crescuseră atât de diferit. Feţele lor erau paşnice, întoarse una spre alta, aşa cum trebuie să fi fost şi în pântecele mamei lor, fără niciun indiciu al disputei şi al durerii care urma să vină.

Maud.

Hal îşi lăsă privirea să se odihnească pe faţa mică, liniştită, de înger în repaus.

Unde ești, Maud? Moartă? Fugită? Ascunsă? Dar cum putuse face asta – cum putuse să-i lase pe fraţii ei în suferinţă pentru atât de mulţi ani?

Întoarse pagina şi-o văzu pe Maud copil mic, cu picioare grăsuţe, împingând un câine ponosit de lemn pe covoraşul din faţa şemineului, şi lângă ea Ezra, jucându-se cu un urs uriaş, aproape mai mare decât el. În următoarele câteva pagini era doar Ezra – la patru ani, pe o bicicletă nou-nouţă strălucind în soare. La cinci, afişând un zâmbet cu strungăreaţă. Hal dădu din cap, amintindu-şi remarca amară a lui Abel, că Ezra era preferatul mamei lor.

Era pe punctul de a întoarce pagina, în căutarea unei alte imagini cu Maud – dar dintr-odată deveni prea dureros să continue, să privească această fetiţă crescând spre uitarea care o răpise, aşa încât Hal oftă şi închise albumul, punându-şi degetele pe ochi, împingând durerea în mintea şi inima ei.

Indiferent de răspunsurile pe care le căuta, era o proastă să creadă că le va găsi aici. Ar fi trebuit să pună albumul la loc, acolo de unde-l luase, să meargă la culcare, să doarmă şi să urmeze sfatul lui Ezra, să uite trecutul – să renunţe la această obsesie stupidă de a afla ce se întâmplase cu atâţia ani în urmă.

Dar cine *luase* albumul în prima dimineață? Unul dintre frați? Edward? Abia sosise, dar ar fi putut avea timp. Singura variantă era doamna Warren, și asta era la fel de straniu.

Un lucru era sigur – adevărul despre mama ei nu se afla în aceste pagini. Dacă nu cumva...

Se opri, gândul agățându-se de ea, și apoi își deschise ochii, viziunea ei încețoșată reconcentrându-se dureros pe coperta galbenă din fața ei. Ridică din nou albumul și-l frunzări încet, cu stomacul încleștat de incertitudine, nesigură de ceea ce era pe punctul de a vedea.

Confirmarea veni încet – nu dintr-o singură fotografie, ci developându-se încet, ca o fotografie Polaroid, detaliile apărând dintr-o ceață tulbure.

Mai întâi era o față rotundă, copilăroasă, conturându-se în trăsături care îi erau dureros de familiare, ochii albaștri așa cum au copiii mici și apoi întunecându-se spre negru. Mâinile și picioarele lungindu-se, pielea închizându-se la culoare și o expresie a feței care se schimba încet de la încrederea totală la circumspecție.

Și apoi, în sfârșit, ultima fotografie din volum, *Gemenii – A 11-a aniversare.* Uitându-se fix în afara paginii, pe sub un breton brunet și încâlcit, ochii ei întunecați, luminați de reflexia strălucitoare a lumânărilor de pe tort, semănând atât de tare cu fratele ei, încât Hal se minuna cum de nu reușise până atunci să-și dea seama.

Margarida. Maud. Mama lui Hal.

Capitolul 45

Dacă Hal nu ar fi stat deja jos, ar fi bâjbâit după un scaun.

Mama ei era Maud. Maud. Nu exista altă explicaţie. Fetiţa din acele fotografii, sora geamănă a lui Ezra, crescând alături la Trepassen, era mama lui Hal. Era inconfundabilă.

Şi totuşi – *nu* avea sens.

Dar trebuia să fie adevărat. Imaginile din album nu minţeau. Acolo era chipul mamei ei, conturat clar în faţa ochilor ei, pagină după pagină, de la copilărie până la începutul şcolii, apoi aproape adolescentă, transformându-se treptat în femeia pe care Hal o ştia foarte bine. Mama ei nu era Maggie.

Ceea ce însemna... însemna că Hester Westaway *chiar era* bunica ei.

Însemna că testamentul era valabil.

Dar cum rămânea cu certificatul de naştere? Cum rămânea cu jurnalul? Cum rămânea...

Şi atunci Hal îşi dădu seama că era ca şi cum luna ieşea din spatele unui nor. Toate umbrele care fuseseră diforme, întunecate şi confuze în întunericul înnorat erau acum luminate, încadrându-se la locul lor legitim într-un peisaj care avea brusc sens. Nu putea fi sigură. Dar dacă avea dreptate... dacă avea dreptate, se uitase la asta cu capul în jos tot timpul.

Dacă avea dreptate, nimic nu era aşa cum credea ea.

Dacă avea dreptate, făcuse o greşeală teribilă, teribilă.

Zăpada cădea încă afară şi Hal îşi strânse haina pe lângă corp, în timp ce întorcea paginile. Dar acum nu numai frigul o făcea să tremure. În jurul ei se adună brusc ceva ca o prevestire – cu greutatea secretelor din trecut şi a barajului pe care avea să-l spargă. Potopul.

De data aceasta, în timp ce frunzărea pozele decolorate cu marginile îngălbenite, nu era nicio senzaţie de mirare sau de nostalgie. De data aceasta se simţea de parcă ar fi plonjat în trecut ca într-o gaură de iepure.

Copila din fotografii, râzând şi jucându-se cu fratele ei geamăn pe peluza de la Trepassen nu era mătuşa lui Hal. Era mama ei – ochii ei întunecaţi semănând cu ai lui Hal.

Ceea ce însemna că Maggie, fata care venise la Trepassen, care scrisese acel jurnal, care rămăsese însărcinată, care fugise departe şi

dispăruse, era o străină. Totuşi, Hal era fiica lui Maggie. Nu exista altă explicaţie. Oricum ar fi învârtit Hal cifrele în cap, rezultatul era acelaşi: Maud nu putea să fie însărcinată în momentul naşterii lui Hal. Dar Maggie era.

Era doar o singură posibilitate, şi îi stătuse drept în ochi încă de când deschisese scrisoarea domnului Treswick, dar fusese prea oarbă ca s-o vadă: mama lui Hal, femeia care o iubise, căreia îi păsase de ea şi care avusese grijă de ea nu era femeia care o născuse.

Dar ce se întâmplase? *Cum* se întâmplase?

Hal îşi duse mâinile la cap. Se simţea ca şi cum ar fi purtat o greutate, una extrem de grea, extrem de fragilă şi de periculoasă. I se părea că merge în echilibru pe sfoară şi că ţine în braţele ei o bombă ticăind încet, pe cale să explodeze în orice clipă.

Pentru că dacă asta ar însemna ceea ce credea că înseamnă...

Dar se pripea.

Nu te grăbi – vocea mamei ei. *Construieşte-ţi povestea. Aşaz-o – carte cu carte.*

Carte cu carte, atunci.

Deci. Ce ştia Hal cu siguranţă?

Ştia că Maggie fugise – măcar atât era clar din jurnal şi din scrisorile lui Maud. Maud o ajutase să scape, undeva în ianuarie sau februarie, şi amândouă veniseră în Brighton pentru a-şi face o viaţă împreună. Acolo, în liniştea micului apartament, Maggie dăduse naştere fiicei ei şi Maud... Maud nu putuse să plece acasă. Lizzie clarificase asta. Nu-şi mai văzuse niciodată familia din nou din momentul în care plecase. Aşa că trebuie să fi rămas cu verişoara ei, având grijă de ea, fără a se grăbi, păstrând scrisoarea de acceptare la Oxford şi aşteptând toamna când urma să-şi ocupe în sfârşit locul.

Dar apoi, dintr-un motiv anume, Maggie se întorsese la Trepassen. *Ceva* o chemase înapoi – şi trebuie să fi fost un motiv suficient de puternic pentru ca ea să se întoarcă în locul din care se luptase atât de mult să scape. Îşi împachetase lucrurile, îşi lăsase fetiţa cu verişoara ei şi luase trenul până la Trepassen singură, arătând ca o „Ioana d'Arc", „ca o fecioară care intră în luptă", după cum spunea Lizzie.

Oare banii o aduseseră înapoi? Conştientizase poate faptul că, oricât ar fi încercat, două femei tinere care încă nu au şcoală abia ar putea să-şi permită să se hrănească şi să se îmbrace, darămite să aibă grijă de un copil. *Mi-au mai rămas ceva bani de la părinţii mei,* îi spusese lui

Maud în scrisoare. Dar acei bani puţini nu ar fi durat mult, chiar dacă ar fi fost suplimentaţi cu venituri de pe debarcader – nu cu Maud în curând la universitate şi nici cu cheltuielile pentru Hal. Poate că plecase să se lupte pentru întreţinerea copilului ei.

Orice ar fi fost, lucrurile o luaseră razna. Maggie – şi nu Maud – dispăruse. O lăsase pe Hal fără mamă şi o lăsase pe Maud să se descurce cu fragmentele din viaţa ei – apartamentul ei, cabina ei de pe debarcader... şi copilul ei.

Într-un anumit sens, trebuie să fi fost uşor cu „Margarida Westaway" pe certificatul de naştere şi pe contractul de închiriere al apartamentului şi pe firma de deasupra uşii de la debarcader. Mama ei *era* Margarida Westaway – avea paşaportul şi certificatul de naştere pentru a dovedi asta. Nu exista nicio incertitudine în privinţa asta. Maud pur şi simplu intrase în viaţa verişoarei ei.

Dar Hal ştia cât de greu trebuie să-i fi fost. Maud abandonase totul – libertatea pentru care luptase atât de tare, locul ei la colegiu, viitorul ei greu câştigat –, dăduse totul pentru Hal. Luase copilul verişoarei ei şi preluase cabina de pe dig pentru un unic motiv – să pună mâncare pe masă, pentru că nu avea altă opţiune.

Nu e de mirare că fata deschisă şi iscoditoare era o persoană diferită de femeia cinică, sceptică, care o crescuse pe Hal. *Erau* femei diferite. Nu că Maggie s-ar fi schimbat, ci că Maud nu fusese aşa niciodată.

Ce-a scris Maggie, citând-o pe Maud? „Rahat în ploaie", asta spusese. Îi atinsese o coardă sensibilă lui Hal şi ea râsese şi se simţise legată de remarcă într-un mod pe care nu prea îl înţelesese. Dar acum înţelegea.

Acum înţelegea de ce Maud strălucea atât de clar în paginile acelea, conexiunea pe care o simţise, ducând înapoi prin ani.

Pentru că *erau* conectate. Maud nu era doar mătuşa ei – era singura mamă pe care o cunoscuse. Persoana pe care o iubise dincolo de propria viaţă, dincolo de raţiune, dincolo de sens, când o pierduse.

Întrebări urgente se zbăteau în inima lui Hal. Cum? *De ce?*

Dar trebuia să le lămurească pas cu pas... cu ritmul lent, măsurat, al unei citiri în cărţi. Trebuia să întoarcă fiecare carte pe măsură ce venea, observând-o, găsindu-i locul în poveste.

Şi următoarea carte... următoarea carte era una care o făcu pe Hal să se simtă groaznic de neliniştită, într-un mod pe care nu putea să-l desluşească foarte bine.

Pentru că următoarea carte nu era deloc o carte, era o fotografie.

Acea fotografie. Cea pe care i-o dăduse Abel în prima ei zi la Trepassen.

Hal scoase cutia de Golden Virginia din buzunar şi o deschise. Fotografia era acolo, deasupra, pliată în jumătate, şi o desfăcu, privind imaginea cu ochi proaspeţi.

Era acolo Maud – uitându-se la aparatul de fotografiat, cu acea privire sfidătoare. Dar era şi Maggie. Maggie care scrisese jurnalul. Şi nu privea spre cameră. Se uita la Ezra, cu ochii ei albaştri, albaştri.

Ochii albaştri i-au întâlnit pe cei negri...

Înţelesese în mod greşit, în tot timpul ăsta.

Hal nu moştenea ochii negri de la mama ei, pentru că mama ei era blondă.

Îi moştenise de la tatăl ei. Omul care potrivise camera pe trepied, pornise cronometrul şi revenise să-şi ia locul în fotografie.

Ezra. Daniel.

Ed.

Ezra era tatăl ei.

Capitolul 46

Telefonul lui Hal era la etaj, la mansardă, şi ea nu avea ceas, dar era sigură, după liniştea din casă, că trebuie să fi fost trecut de miezul nopţii.

Dar nu putea să se întoarcă la culcare cu această povară a adevărului înăuntrul ei şi cu întrebările învolburându-se, învolburându-se.

Exista doar o singură persoană la care putea merge – o singură persoană care i-ar fi putut spune adevărul.

Doamna Warren.

Şi trebuia să se ducă acum, înainte ca Ezra să se trezească. Dacă lăsa lucrurile până în zori...

Hal luă albumul, împinse scaunul şi se ridică, încercând să se îmbărbăteze, amintindu-şi de firul de-a latul scărilor, de invectivele şuierate, de vocea doamnei Warren – *Pleacă, dacă ştii ce-i bine pentru tine...*

Mama ei fusese la fel ca Ioana d'Arc. Ca o fecioară care intră în luptă.

Ei bine, ea nu moştenise prea mult de la Maggie. Nici trăsăturile ei, nici ochii sau părul, nici măcar simţul umorului şi scepticismul. Dar poate că moştenise de la mama ei curajul.

Hal răsuflă adânc, adunându-se, încercând să-şi ţină în frâu întrebările – şi apoi deschise uşa biroului şi păşi încet prin oranjerie, ca să bată la uşa camerei de zi a doamnei Warren.

Nu primi niciun răspuns, aşa că bătu puţin mai tare, iar uşa se deschise singură spre interior. Ea văzu că focul din mica încăpere era aprins, iar lampa de pe masă ardea.

Adormise doamna Warren?

Scaunul era aşezat în faţa focului, foarte aproape, cu o pătură azvârlită pe spătar ca o formă întunecată care ar fi putut fi o bătrână gheboasă – dar când Hal păşi cu atenţie înainte, cu mâna liberă întinsă în întunecimea pâlpâitoare, scaunul se aplecă în faţă şi apoi în spate, instabil, şi văzu că era gol, cu excepţia câtorva perne.

— Doamnă Warren? strigă Hal în şoaptă.

Încercase să-şi astâmpere tremurul vocii, dar era ceva foarte straniu în tăcerea aceea, străbătută numai de fâşâitul unui post de radio şi de scârţâitul balansoarului pe podea.

În comparaţie cu biroul, camera de zi era supraîncălzită până la sufocare şi Hal îşi şterse fruntea, simţind transpiraţia curgându-i pe ceafă.

Sunetul radioului venea din spatele unei uşi de la capătul salonului şi Hal făcu un pas prudent în acea direcţie, dar atinse cu mâna o măsuţă laterală, acoperită de fotografii, şi vreo şase dintre ele căzură.

— Rahat!

Apucă masa înainte de a se răsturna, dar fotografiile erau ca nişte piese de domino, continuând să cadă, şi Hal îngheţă pentru o clipă, cu inima în gât.

— Doamnă Warren? reuşi ea să repete, cu vocea nesigură. Scuze, sunt eu, Hal.

Dar nimeni nu apăru şi, cu mâinile tremurânde, începu să îndrepte pozele, una după alta.

În timp ce făcea acest lucru văzu, cu o nelinişte crescândă, personajul care apărea în ele.

Ezra. Toate erau cu Ezra.

Poze de când era bebeluş, în braţele doamnei Warren, întinzându-se pentru a o atinge pe obraz.

Poze de când era copil, alergând de-a lungul peluzei.

Poze de când era tânăr, aproape insuportabil de chipeş, cu zâmbetul lui strălucitor, fără grijă şi plin de o zburdălnicie amuzată.

Ezra, Ezra, Ezra – era aproape ca un altar dedicat unui băieţel pierdut.

Pe policioară era o poză cu cei trei fraţi împreună. Niciuna nu era cu Maggie, ceea ce totuşi nu era de mirare. Niciuna cu Maud. Şi niciuna cu doamna Warren, în afară de cea în care îl ţinea pe Ezra în braţe.

Era de parcă toată iubirea din acea inimă sucită, toată grija şi blândeţea s-ar fi concentrat pe o singură persoană, într-un fascicul de adorare aşa de violent, încât Hal simţea că această rază ar fi putut arde pielea.

— Doamnă Warren! strigă din nou, cu un nod formându-i-se în gât, deşi nu ştia dacă era din frică sau din milă. Doamnă Warren, treziţi-vă, vă rog, trebuie să vorbesc cu dumneavoastră!

Dar nu se auzi nimic. Linişte.

Mâinile lui Hal tremurau în timp ce ea înainta, centimetru cu centimetru, de-a lungul camerei iluminate de foc, ţinând albumul galben în faţa ei, ca pe un scut, spre uşa din spate. Îşi imagina că o

împinge, își imagina silueta cocoșată stând în spatele ei, în tăcere și în întuneric, la fel cum era în acea noapte în mansardă, așteptând, privind.

— Doamnă Warren! spuse ea cu o voce rugătoare, scâncită. Vă rog! Treziți-vă.

Ajunse la ușă. Nimic. Niciun sunet, nicio mișcare.

Mâna ei era pe toc.

Apoi împinse ușa, care se deschise, dezvăluind un mic dormitor în care se afla un pat de fier și o cămașă de noapte din flanel cu flori desenate, împăturită îngrijit la marginea acestuia.

Sub pat se aflau doi papuci de casă din lână, unul lângă altul, iar un palton atârna pe un cuier de lângă ușă.

Doamna Warren, nici urmă de ea.

Hal simți că inima i se liniștește și se calmează pe moment, dar apoi o altfel de neliniște o cuprinse.

Dacă doamna Warren nici nu dormea, nici nu se afla în camera de zi, unde era?

— Doamnă Warren! strigă, speriindu-se de zgomotul creat, care acoperea fâsâitul gazului.

Apoi, în fundul dormitorului, Hal văzu o altă ușă, care era întredeschisă.

— Doamnă Warren?

Intrând în dormitor, senzația că era o intrusă creștea la sentimentul că, la fiecare pas, ea se aventura tot mai mult și mai mult în viața personală a doamnei Warren. Pe de o parte, Hal era înspăimântată, gândindu-se la cât de furioasă ar fi fost doamna Warren dacă ar fi găsit-o aici, dar, pe de altă parte, era mânată de un fel de fascinație – observând crucea de pe perete, deasupra patului auster de fier, și cămașa de noapte din flanel, mică, patetic de mică, frumos împăturită.

Ar fi vrut să se întoarcă – dar era imposibil acum. Ceva mai mult decât o curiozitate perversă o împingea să afle ce era în spatele aparenței dure a doamnei Warren. Simțea dorința – nu, *nevoia* de a primi niște explicații. Explicații pe care numai doamna Warren putea să le dea. Mâna ei era întinsă. Aproape ajunsese la ușă...

— Hal?

Vocea care o făcu să sară brusc, să se răsucească și să-și deschidă larg ochii în întuneric venea din spatele ei.

— Cine... cine-i acolo?

La început nu văzu pe nimeni, dar apoi ceva se mişcă – o siluetă întunecată aflată în uşă, care păşi în camera mică.

Cu o mirare detaşată, observă că ninsoarea se oprise şi că luna apăruse, luminând slab scândurile de lemn dintre ei.

— Hal, ce faci? întrebă Ezra.

Vocea lui era groasă, iar tonul pe care vorbea nu era agresiv, ci mai degrabă îngrijorat şi curios.

— E... Ezra, se bâlbâi Hal. O căutam... o căutam pe... pe doamna Warren.

La urma urmei, acesta era adevărul.

— De ce? S-a întâmplat ceva?

— Sunt bine, reuşi să spună.

Dar nu era adevărat. Îşi auzea inima bătând atât de tare şi de repede, încât abia putea să-şi audă propriile gânduri.

El păşi înainte, în lumina lunii, întinzând o mână ca şi cum ar fi vrut să o aducă înapoi în siguranţă.

— Hal, eşti sigură că eşti bine? Arăţi foarte ciudat. Şi ce-ai acolo – ai... ai o carte?

Ea se uită la propriile mâini, în care încă ţinea albumul galben, apoi la Ezra, la *tatăl* ei.

Cei doi se priviră ochi în ochi, iar pentru Hal era de parcă ar fi căzut într-o apă întunecată cu frunze pe ea, de parcă ar fi căzut în propriul trecut.

Fiindcă, deodată, într-o singură clipă, înţelesese.

Odată, la şcoală, profesorul lui Hal făcuse cu elevii un experiment, în care trebuiau să răcească o sticlă de apă până la o temperatură sub nivelul îngheţului şi apoi să o lovească puternic de o bancă. Când au făcut asta, apa a îngheţat într-o clipită, iar gheaţa s-a răspândit cu o rapiditate incredibilă, ca şi când ar fi fost vreun fel de vrajă.

În timp ce stătea acolo, privind în ochii negri şi limpezi ai lui Ezra, ea se simţi de parcă acelaşi proces avea loc acum în corpul ei – un fior dureros pornind din interior, care îi îngheţa sângele în vine şi îi înţepenea membrele. Fiindcă înţelesese, în sfârşit – şi fără a trebui să ştie – ce se întâmplase cu doamna Warren.

Înţelesese privirea stranie a doamnei Warren în acea primă zi, testamentul doamnei Westaway şi mesajul neobişnuit al acesteia, de neînţeles pentru Harding.

Înţelesese formularea din testament şi „greşeala” care avusese loc –

nu era deloc vina domnului Treswick. Cum a putut crede că acel om reţinut şi grijuliu ar face o asemenea greşeală enormă?

Înţelesese de ce Abel negase prezenţa lui Edward la lac în acea zi şi de ce Ezra refuzase să conteste testamentul sau să încerce să-l schimbe şi înţelesese acea ciudată replică aruncată, care îi tot măcinase subconştientul.

Şi, mai presus de toate, înţelesese de ce mama ei îşi ştersese trecutul şi, în acelaşi timp, pe cel al lui Hal. *Pleacă, dacă ştii ce e bine pentru tine.*

Nu era o ameninţare, ci o avertizare.

Şi o înţelesese prea târziu.

Capitolul 47

Timpul părea că încetinise cât stătuseră acolo, privindu-se unul pe celălalt. Gâtul lui Hal era uscat şi ea scoase un zgomot asemeni unui croncănit când vorbi în sfârşit:

— E un album. Dar... dar poate că ştiai asta.

Încercă să spună aceste cuvinte fără răutate, dar ele sunară straniu în gura ei şi-şi dădu seama că-şi cuprinsese trupul în braţe în mod defensiv, parcă pentru a se apăra de un agresor necunoscut. *Fii atentă la cum te controlezi, Hal, nu contează doar ceea ce vedem la alţii, ci şi ce văd ei în noi.*

Faţa ei era rigidă, dar se forţă să zâmbească cu gura până la urechi, ca într-o mască mortuară:

— Ei... sunt foarte obosită...

Ezra luă albumul din mâna ei, dar nu plecă. Dimpotrivă, se rezemă neglijent cu o mână de perete, blocându-i ieşirea, îşi înclină capul şi zâmbi la ea în timp ce răsfoia paginile albumului.

— O... albumul ăsta vechi. Doamne, nu ştiam că mama a păstrat aşa multe fotografii.

Hal nu răspunse, doar urmărea cum Ezra întorcea paginile.

— Cum de-ai găsit albumul ăsta vechi?

— Eu...

Hal înghiţi în sec. Îşi forţă braţele să cadă, ceea ce făcea ca limbajul trupului ei să fie lipsit de rezerve, încercând să pară relaxat.

— N-am putut să dorm. Căutam ceva de citit. M-am dus în birou.

— Înţeleg. Şi... te-ai... te-ai uitat la fotografii?

Vocea lui era degajată, chiar neglijentă. Dar, în timp ce vorbea, Hal îşi dădu seama că el înţelesese.

Văzuse ceva la el, o schimbare în felul în care stătea, o diferenţă imperceptibilă de atitudine. Văzuse acea pâlpâire a recunoaşterii, în chioşcul ei, când atingea un punct sensibil – văzuse asta prea des ca să se înşele.

O vedea şi acum.

— Doar la primele, spuse Hal.

Se străduia să respire încet, constant, ascultând detaşată tremurul din vocea ei, încercând să-l oprească, să-şi facă vocea calmă, liniştitoare.

— De ce?

— Doar aşa... spuse el.

Dar acum nu exista nicio prefăcătorie. Nu mai zâmbea, iar Hal simţi că inima o ia la galop.

Pleacă, atât cât mai poţi.

— Bine... Cred că mă voi întoarce la culcare acum, dacă nu te superi...

Spusese cuvintele încet şi cu grijă, rămânând foarte calmă, aşteptând ca el să se dea la o parte. Dar el doar clătină din cap:

— Nu cred. Cred că chiar te-ai uitat la acel album.

Se lăsă o tăcere lungă, lungă. Hal îşi simţea inima bătând. Şi apoi parcă se deschise ceva în interiorul ei, iar cuvintele se revărsară pline de amărăciune:

— De ce nu mi-ai *spus?* Ştiai. *Ştiai. Tu* erai Ed. De ce-ai spus că e bietul Edward?

— Hal...

— Şi de ce m-ai lăsat să cred că mama mea... că *mama* mea...

Dar nu putu să termine. Putu doar să se prăbuşească pe pat, cu capul în mâini, tremurând înlăcrimată:

— Toată viaţa mea a fost o minciună!

Ezra nu spuse nimic, se uită doar la ea, nemişcat, iar Hal simţi că frigul din interiorul ei se întăreşte în certitudine.

— Ce i-ai făcut, Ezra?

Spusese cuvintele cu blândeţe, dar ele sunau drept ceea ce şi erau: o acuzaţie.

Faţa lui era fără expresie, dar nu putea să-şi ascundă ochii şi, în lumina puternică şi strălucitoare a lunii, Hal îi văzu pupilele, negre în întuneric, dilatate brusc, sălbatic, sub şoc, apoi contractându-se. Şi ştia că ea ţintise adevărul.

— Ai făcut o greşeală, spuse ea liniştit. Mai devreme în seara asta. M-am frământat toată seara, era ceva ce ai spus, nu puteam să-mi dau seama ce mă deranjase. Credeam că e ceva ce-ai spus în maşină, am încercat să-mi amintesc conversaţiile noastre, dar nu asta era. Era ceva ce-ai spus în benzinărie.

— Hal... spuse Ezra.

Glasul îi era răguşit, şi-şi drese vocea, ca şi cum i-ar fi fost greu să vorbească. Îşi luă mâna de pe zid şi-şi încrucişă braţele.

— Hal...

— Măcelărită în fața casei ei, ai spus. Vorbeai despre *Maud,* Ezra. Nu despre Maggie. Și cum ai știut asta, despre casă?

— Nu știu ce...

— O, pentru numele lui Dumnezeu!

Stătea dreaptă în fața lui, cu capul abia la nivelul pieptului lui, dar dintr-odată nu-i mai era frică, ci era furioasă. *Sunt atât de furios,* și-l aminti spunând. *Sunt furios tot timpul.*

Ei bine, acest bărbat era tatăl ei și putea fi și ea furioasă.

— Nu te preface, spuse ea.

Vocea îi era liniștită, iar tremurul i se oprise. *Asta* era. La *asta* era ea bună, să citească oamenii, să le citească limbajul corpului. Să citească printre linii adevărul pe care nu voiau să-l admită nici măcar pentru ei înșiși.

— Nu a fost menționat în niciunul dintre documente că a fost în fața casei noastre – de fapt, poliția a ținut asta în mod deliberat în afara rapoartelor publice, pentru că n-am vrut ca oamenii să dea năvală la apartament. Nu erai acolo. Nu ai fost niciodată în apartamentul meu. Decât dacă... ai fost.

— Despre ce vorbești? spuse el, dar cuvintele erau aproape mecanice, ca și cum ar fi știut că ea văzuse adevărul pe care el îl ascunsese tot timpul.

Căci Hal văzuse ceva. *Ceva* în ochii lui Ezra, o pâlpâire a conștiinței pe care o văzuse de o sută, de o mie ori înainte. Și care-i spusese că are dreptate.

— Știai, spuse ea plină de certitudine. Erai acolo. Ce-ai făcut?

Pentru un moment lung, lung, el nu spuse nimic, pur și simplu stătea, cu spatele la ușă și cu brațele încrucișate. Fața lui era acum în umbră, lumina lunii arătându-i lui Hal doar sprâncenele, strânse într-o încruntare furioasă, dar nu-i era frică de el. Îl putea citi pe acest om. Și *lui* îi era teamă. Ea îl încolțise pe el, și nu invers.

— Ezra, tu ești...

Cuvântul îi era blocat în gât.

— Ești... *tatăl* meu. Nu crezi că am dreptul să știu?

— O, Hal, spuse el și își clătină capul – dintr-odată nu mai era furios, ci parcă foarte trist sau foarte obosit, Hal nu era sigură.

— Hal, de ce dracu' nu ai putut să lași totul așa?!

— Pentru că trebuie să știu! Am dreptul să știu!

— Îmi pare rău, spuse el încet. Îmi pare atât... atât de rău!

Şi atunci ea ştiu.

Capitolul 48

— Mi-ai ucis mama.

Adevărul o lovi ca o palmă de apă rece, îngheţând toată suflarea din ea.

Simţea cum o cuprinde o certitudine neagră.

Era ca şi cum ar fi ştiut mereu – şi totuşi şocul să îşi audă cuvintele rostite cu voce liniştită, plată, era absolut.

Încercă să tragă aer în piept, ca şi cum s-ar fi înecat lent, şi apoi nu mai putu vorbi, ci doar îşi scutură capul – dar nu cu îndoială. Era un fel de disperare ca asta să *nu* fie adevărat.

Dar era. Şi o ştia dinainte să conştientizeze acest lucru.

Poate că o ştia de când venise în această casă.

Pur şi simplu nu putea suporta să fie adevărat.

— Maud voia să-ţi spună totul, zise el trist. Îi scrisese mamei, spunea că ai dreptul să ştii şi că o să-ţi spună când împlineşti optsprezece ani. Şi eu nu puteam să o las. Nu am putut să o las să-ţi spună adevărul.

— Ai ucis-o. Şi ai ucis-o şi pe Maggie.

— Nu am vrut să fac asta! Doamne, *am iubit-o,* Hal, cândva, dar ea era…

Clătină din cap ca şi cum ar fi încercat, chiar şi acum, să înţeleagă.

— A fost un accident, dar mă înfuriase *atât* de tare, Hal, asta trebuie să înţelegi!

Fă-i să vorbească, Hal, cât mai mult. Întrebările pot face oamenii să se închidă în ei – arată-le că orice ar ascunde în interiorul lor, tu ştii deja.

— Înţeleg, spuse ea, cu toate că vorbele erau dureroase şi greu de rostit.

Înghiţi.

— Probabil ai avut un motiv.

— Să fugă…

Spusese cuvintele încet, cu capul în jos, ca şi cum ar fi vorbit cu el însuşi.

— Să plece din Trepassen, asta aş fi înţeles. Mama îi făcuse viaţa insuportabilă, iar eu eram plecat la şcoală, nu puteam face prea multe. Dar apoi s-a întors şi, Doamne, era atât de diferită, atât de *rece,* atât de

dură. A venit acasă – era spre sfârşitul anului, eu terminasem şcoala. Mama era plecată şi Maggie a venit să vorbească atunci cu mine şi mi-a spus...

Râse scurt, un râs sacadat:

— *N-o să mă ascund în spatele degetului, Ed, ai obligaţia să întreţii copilul ăsta.* Adică... poţi să crezi asta?

Părea aproape că se sufocă amintindu-şi.

— *Neruşinare,* pur şi simplu. Ea fugise, lăsându-mă să mă întreb unde naiba este şi *ce face,* şi pe urmă apare de niciunde, fără nicio scuză, cerând *bani!* După tot ceea ce fuseserăm unul pentru celălalt, după tot ceea ce eu...

Se prăbuşi pe pat, cu capul în mâini.

— O, Doamne!

Cuvintele îi ieşiseră lui Hal înainte de a le putea opri şi, imediat după aceea, auzi în minte vocea mamei ei: *Niciodată nu le arăta că eşti şocată, nimic nu-i aduce mai mult pe oameni într-o poziţie defensivă decât dezaprobarea. Eşti duhovnicul lor, Hal. Acesta este un confesional, într-un fel. Fii deschisă – şi îţi vor spune adevărul.*

Îşi duse mâinile la gură, ca şi cum ar fi vrut să se împiedice să spună mai mult, apoi rămase pur şi simplu acolo, privind spre creştetul lui, şocată. O mică, stingheră şi pragmatică parte din mintea ei şoptea: *Dacă ai fi avut măcar telefonul, ai fi putut înregistra asta.* Dar era prea târziu. Telefonul ei era departe, sus, în pod, fără speranţa de a ajunge la el. Şi, în plus, adevărul era mai important acum.

Trebuia să ştie.

El vorbi din nou, cu vocea aspră şi spartă, cu capul în continuare înclinat, de parcă ar fi fost aplecat sub greutatea mărturisirii sale:

— I-am cerut să mergem pe jos, m-am gândit că dacă am ieşi din casă, într-un loc cu amintiri fericite...

Ezită, apoi clătină din cap:

— Am coborât la lac. Îi plăcuse întotdeauna hangarul pentru bărci, dar când am ajuns acolo era atât de frig, era gheaţă pe apă şi era ca şi cum totul se schimbase. Când am încercat să o sărut, m-a lovit. M-a plesnit. *Pe mine!*

Parcă nu-i venea să creadă.

— Şi m-am enervat, Hal. Eram *atât* de furios! I-am pus mâinile în jurul gâtului şi am sărutat-o – am sărutat-o şi când i-am dat drumul...

Se opri. Hal era împietrită de oroare.

Putea să-şi imagineze atât de bine clipocitul îngheţat al apei pe marginea cheiului şi lupta disperată a lui Maggie, picioarele ei lovind scândurile alunecoase...

Şi apoi, ce? Un corp... alunecând printre fragmentele subţiri de gheaţă în apele negre şi reci... o barcă, în mod deliberat găurită, ca să se scufunde şi să acopere oasele.

Şi tăcere. Tăcere de peste douăzeci de ani.

— Dumnezeule, şopti ea, cu mâinile pe faţă. O, Doamne...

El se uită la ea şi în ochi avea lacrimi:

— Îmi pare rău, era tot ce avea de spus.

Apoi se ridică şi se întinse după ea şi, pentru o clipă, o clipă îngrozitoare, Hal se gândi că o să o sărute şi pe ea.

Dar el nu o făcu. Apoi ea înţelese ce avea de gând să facă.

Capitolul 49

— Ezra, nu.

Hal se dădu înapoi, dar el se afla între ea şi uşă şi singurul loc unde putea să se ducă era înapoi, înapoi spre cealaltă uşă, crăpătura de întuneric din partea opusă a camerei. Era o ieşire? Sau o fundătură? Nu avea cum să ştie.

— Te rog. Nu trebuie să faci asta. Eşti tatăl meu, n-o să spun nimănui...

Dar el se apropia tot mai mult.

— Ceilalţi îşi vor da seama... vor şti că te-ai întors... vor vedea urmele maşinii. Doamna Warren o să te audă...

Dar, chiar în timp ce rostea cuvintele, ştia că sunt inutile. Chiar dacă doamna Warren *era* aici, undeva, ar acoperi crima dragului ei băiat.

Nu avea rost să ţipe. Nimeni nu o va auzi. Dar în timp ce creierul ei îi spunea asta, muşchii ştiau că era singurul lucru pe care-l puteau face şi ea luă o imensă gură de aer, umplându-şi plămânii, şi ţipă:

— Ajutooor! Ajutaţi-mă, careva, sunt în ca...

Deja el era peste ea, ca o pisică peste un şoarece, cu mâna peste gura ei, sufocând-o.

Hal îl muşcă tare, simţind gustul sângelui, şi cu o mână bâjbâi pe noptieră după ceva, orice ar fi putut să fie folosit drept armă. O lampă. O cană. Chiar şi o ramă de fotografie.

Degetele ei se strânseseră şi ea auzi zăngănitul sticlei sparte şi apoi luă ceva în mână, crezu că o lampă, şi îl lovi în cap cât de tare cât putea, auzind becul zdrobit şi zgomotul de metal îndoit.

Ezra îi dădu drumul la gură răcnind de durere şi o apucă de mână, forţând-o să dea drumul lămpii, iar ea îşi umplu din nou plămânii – dar de data aceasta, înainte de a putea ţipa, mâinile lui erau în jurul gâtului ei, strângând-o.

Se întinse ultima oară spre noptieră – apoi renunţă. Nu putea. Durerea era imensă, strânsoarea o strivea şi instinctul o făcu să ţină mâinile sus, încercând să scape din strânsoare.

Lupta nu mai era cel mai important lucru. Ci respiraţia.

Îşi întinse mâinile, înfigându-şi unghiile în încheieturile lui, încercând să-i slăbească degetele suficient pentru a obţine măcar o amărâtă de gură de aer, dar strânsoarea lui era extrem de puternică şi

putea să simtă cum cedează, abandonând, cum vederea ei se dezintegrează în fragmente de negru şi roşu, vâjâitul din urechi venea ca valurile de întuneric, iar durerea din gât era ca un cuţit. Avu o scurtă viziune intermitentă a femeii oarbe, cu cele opt săbii, încleştată în închisoarea ei de lame, sângerând, captivă, şi, în timp ce camera cădea tot mai mult în beznă, avu timp să se gândească *Nu sunt femeia aceea. Ea nu este soarta mea.*

Se gândi la mama ei, la cât de repede se petrecuse totul. Secunde doar, cât de ciudat că viaţa putuse să se stingă atât de repede...

Picioarele ei încă loveau, mai mult din instinct decât cu intenţie, şi cu vederea fragmentată putea observa faţa lui Ezra, gura lui urâtă şi crispată de durere, cu lacrimi curgându-i pe lângă nas.

— Îmi pare rău... auzi prin vuietul din urechi. Îmi pare atât de rău... n-am vrut niciodată să fac asta...

Picioarele ei abia se mişcau acum. Voia să strige, să-l implore, dar nu putea nici să şoptească, necum să vorbească. Presiunea pe trahee era prea mare şi nu mai avea suflare în ea.

Rezistă.

Nu era sigură a cui voce era. A lui Maggie. A lui Maud. Sau poate că fusese întotdeauna ea însăşi – doar propria ei voce.

Rezistă.

Dar nu putea. Degetele lui o striveau şi totul aluneca mai departe, tot mai departe.

Nu avea niciun rost să se lupte. Era prea puternic.

Îşi lăsă degetele să cadă de pe ale lui, încetând să mai încerce să îndepărteze strânsoarea de pe gât.

Şi, făcând asta, degetele ei simţiră ceva pe pat, ceva ce căzuse de pe noptieră în timpul luptei.

Apucă strâns acel lucru şi, cu ultimele puteri, îl ridică şi îl izbi de faţa lui.

Auzi zgomotul de sticlă spartă înainte de a-şi da seama ce era – rama fotografiei – şi apoi văzu sângele ţâşnind, căci un ciob de sticlă se înfipsese adânc în osul de deasupra orbitei lui. El ţipă de durere şi luă o mână de pe gâtul ei, bâjbâind după bucata de sticlă înfiptă în frunte, orbit de sângele care curgea. Hal privi o clipă cu groază. Nu avea idee ce făcuse – dacă sticla intrase suficient de adânc pentru a pătrunde în ceva vital. Dar nu se putea opri ca să afle.

Lăsă rama să cadă, îşi înfipse degetele sub mâna rămasă pe gâtul ei

şi apoi îşi mişcă brusc genunchiul în sus cu toată forţa pe care-o avea.

Şi el îi dădu drumul.

Poticnindu-se, gâfâind, cu respiraţia întretăiată, Hal ajunse la uşa din fundul încăperii.

— O, nu, nu! auzi glasul lui ca un răget răguşit de furie, dar era prea târziu să se întoarcă, chiar dacă ar fi vrut.

Se repezi în uşă, care cedă sub greutatea ei, şi ea căzu, prăbuşindu-se pe nişte trepte reci, până când se opri în partea de jos cu o izbitură.

Era extrem de întuneric. Capul lui Hal pulsa sub vechea vânătaie, unde se lovise mai înainte, iar gâtul o ustura de durere.

Căderea ar fi putut să o omoare, îşi spuse ea, dacă n-ar fi aterizat pe ceva moale şi flexibil.

Numai când puse mâna jos pentru a încerca să se ridice şi simţi părul moale sub palmă, îşi dădu seama ce era şi trebui să-şi înăbuşe scâncetul care încerca să iasă din gâtul ei greu încercat.

Era doamna Warren. Şi, pe măsură ce degetele îi identificau faţa, ochelarii, gura deschisă, Hal ştiu – murise şi era rece şi ţeapănă.

Dar nu avea timp să afle mai multe. Deasupra ei putea să-l audă pe Ezra mişcându-se cu ferocitatea unui animal rănit, izbindu-se de mobilier în timp ce se îndrepta spre uşa deschisă. Va fi aici într-un moment, apoi ea va fi moartă – rănit sau nu, era mult, mult mai puternic decât ea, în ciuda faptului că vedea numai cu un ochi, iar asta îl făcea mai vulnerabil în bezna aceea.

Probabil că se afla într-un fel de pivniţă, sub casă. Întrebarea era dacă exista o altă ieşire.

Hal îşi puse mâinile în faţă şi începu să bâjbâie prin întunericul pătrunzător, simţind lucrurile rostogolindu-se sub picioarele ei – clinchetul sticlelor, durerea ascuţită când fluierul piciorului se lovea de vreo ladă.

Acolo, în întuneric, era corpul doamnei Warren şi, când un mănunchi gri de lumină selenară străpunse negura, auzi o gâfâială răguşită şi ştiu că Ezra o urma, bâjbâind pe treptele de piatră.

— Hal! strigă el, vocea lui răsunând într-un fel care o făcu să creadă că pivniţa trebuie să fie mare, mult mai mare decât crezuse la început. Hal, nu fugi de mine! Pot să-ţi explic!

Gâtul ei era prea plin de vânătăi ca să răspundă, chiar de-ar fi dorit – dar în niciun caz nu avea să-i dezvăluie unde se află. Se opri, lipindu-se cu spatele de zid, ascultând respiraţia lui grea. Suna ca şi când s-ar fi

îndreptat în direcţia greşită şi ea se mişcă tăcută de-a lungul peretelui, ţinându-şi răsuflarea.

În întunericul total pierduse cu totul simţul orientării, dar pivniţa părea să se întindă în două părţi, în faţa lui Hal şi spre stânga. Trupul doamnei Warren şi treptele se aflau la dreapta. Ezra părea să fie în faţa ei, aventurându-se mai adânc sub casă, aşa că Hal îşi continuă alunecarea lentă, dureroasă, de-a lungul peretelui, simţind pe spate umezeala cărămizilor jilave. Avea sânge cald pe mâini, probabil se tăiase când îl lovise pe Ezra cu rama fotografiei, deşi nu-şi amintea să se fi întâmplat asta.

— Hal!

Vocea îi izbucni, reverberată de bolţile pivniţei. Apoi se auzi un scăpărat şi, departe de ea, la dreapta, Hal văzu o flacără aprinsă în întuneric şi strălucirea galbenă a unei brichete, pe care Ezra o ţinea deasupra capului, cercetând întunericul.

Două lucruri se petrecură înainte să se stingă flacăra.

Prima a fost că el o văzu pe Hal – ea ştiu din felul în care faţa lui se întoarse către ea, o mască hidoasă de Pierrot[48] care îi tăia chipul într-o jumătate cu pielea albă şi o altă jumătate pictată cu sânge, negru în întunericul dens.

Dar celălalt lucru era că Hal văzuse planul pivniţei – pasajul clar dintre rândurile cu sticle prăfuite şi coloanele arcuite care duceau la uşa dinspre grădină, din capătul îndepărtat.

Pentru o clipă îngheţă, fiecare uitându-se la celălalt, prinşi în strălucirea brichetei.

Şi apoi chipul lui Ezra se lăţi într-un zâmbet groaznic şi el lăsă să-i cadă bricheta şi ţâşni.

Hal alerga şi ea.

Fugea fără să vadă, abia ştiind unde merge.

Fugea, trecând peste sticle aruncate şi capcane de şoareci, auzind sub picioarele ei trosnetul micilor schelete şi plesniturile apei. Căzu şi se ridică, toate în timp ce auzea în spate respiraţia triumfătoare a lui Ezra, căci el cunoştea această pivniţă, aceasta era casa lui, domeniul lui, şi ea îşi aminti cum spunea că el şi Maud se jucau de-a v-aţi ascunselea aici, jos, când erau copii mici.

Era casa lui.

---

[48] Personaj din *commedia dell'arte*, cu faţa vopsită în alb *(N.t.)*.

Dar el era pe jumătate orb, iar Hal nu era, şi avea un avans din start, iar acum putea vedea strălucirea slabă a luminii lunii trecând prin marginea uşii de la grădină, în faţa ei, şi mai acceleră o dată şi se rugă – se rugă zeilor în care nu credea şi puterilor pe care ea le luase toată viaţa în râs, se rugă să scape.

Apoi mânerul metalic şi rece al uşii era în mâna ei şi ea încercă să-l învârtă cu degetele care alunecau de sânge şi îi auzi tropăitul picioarelor şi respiraţia gâfâită apropiindu-se tot mai mult...

Şi apoi uşa cedă şi ea era în lumina lunii, alergând şi alergând şi alergând, în lumina binecuvântată a lunii de ceară, aproape la fel de limpede ca ziua.

Picioarele ei o luaseră pe deal în jos şi era la jumătatea drumului înainte să-şi dea seama, cu o spaimă oribilă, încotro se îndrepta. Aruncă o privire în spatele ei, dar era prea târziu, ieşise şi el şi o văzuse. Dacă ea se va întoarce înapoi în casă, el o s-o prindă. Dar n-avea unde altundeva să plece şi poate... poate, spunea o voce calmă din interiorul ei, poate că dintotdeauna a fost scris să se întoarcă acolo. Înapoi, unde totul începuse şi se sfârşise, înapoi la hangarul pentru bărci.

Ezra era aproape la jumătatea pajiştii, alergând cu paşi mari prin zăpada albă, când Hal intră sub ascunzişul micii dumbrăvi şi începu lupta lentă printre mărăcinii care o izbeau peste mână. Nu avea niciun gând în cap, în afară de a pune o cât mai mare distanţă între ea şi Ezra – dar poate că, dacă ar fi reuşit cumva să ocolească lacul şi să ajungă de cealaltă parte, ar fi putut ieşi la drum ca să oprească o maşină...

Ţâşni dintre mărăcini, cu picioarele rănite, sângerând, şi se trezi într-o pată de lumină lunară, pe ţărmul lacului. În spatele ei putea să-l audă pe Ezra făcându-şi drum prin desiş şi mergând mai repede decât ea. Hal deschisese deja cale printre arbuşti – tot ce avea el de făcut era să-i calce pe urme.

— Hal, gâfâi el, Hal, te rog!

Şi era ceva atât de disperat în vocea lui, încât o parte din ea aproape ar fi vrut să spună, *OK, o să mă opresc. Mă dau bătută.* O, Doamne, era atât de obosită...

În faţa ei, lacul era o pată neagră, presărată ici şi colo cu petice albe. Şi, cum Ezra tocmai ieşea din labirintul de vegetaţie, Hal ştiu că nu are altundeva să meargă.

— Hal, icni el.

Părea pe jumătate terminat, cu faţa întunecată de sângele uscat, rana de deasupra ochiului fiind încă deschisă. Hainele îi fuseseră sfâşiate de plante, braţele şi picioarele brăzdate cu tăieturi şi, uitându-se în jos la cum arăta ea însăşi, Hal poate că ar fi râs dacă n-ar fi fost atât de înspăimântată şi epuizată.

— Opreşte-te! spuse el, ridicându-şi braţele. Nu mai alerga. Te rog... te rog, opreşte-te.

Voia să-i răspundă. Voia să ţipe la el, să-l certe pentru ceea ce le făcuse lui Maud, lui Maggie, doamnei Warren. Voia să plângă pentru speranţele pe care le avusese în legătură cu tatăl ei şi pentru ceea ce descoperise.

Dar gâtul o durea prea rău. Când el veni spre ea, pas cu pas, lent, atent, cu braţele deschise larg în lateral, ca promisiunea unei îmbrăţişări îndurerate, ea nu putu decât să-şi clatine capul, cu lacrimile curgându-i în tăcere pe obraji, şi să se ţină singură în braţe, căci nu l-ar fi lăsat niciodată pe el să o ţină.

— Hal, te rog, spuse el din nou, iar ea păşi în spate pe suprafaţa îngheţată a lacului.

Gheaţa crăpă, dar rezistă, şi ea păşi mai departe, văzându-i faţa schimbându-se într-o clipă, de la rugămintea prudentă la un fel de furie îngrozită şi neputincioasă.

— Te rog, nu! reuşi el să articuleze. Suprafaţa e subţire!

Tu eşti pericolul, ar fi vrut ea să spună. Aş fi mai sigură aici, sub gheaţă, cu mama mea, decât aş fi vreodată cu tine.

Dar ea nu putea decât să-şi scuture capul şi să meargă înapoi, tot înapoi, aşteptând, de fiecare dată când o făcea, să audă cum se rupe gheaţa şi să simtă cum o înconjoară apele reci ale lacului.

De fiecare dată când păşea, gheaţa pârâia şi gemea, dar nu ceda.

— Hal, întoarce-te! strigă el, apoi, aproape râzând: Ce vrei să faci, pentru numele lui Hristos? Să stai acolo toată noaptea? Va trebui să te întorci.

Şi din nou ea dădu înapoi. Era acum aproape pe insulă. Şi de acolo era doar o scurtă altă traversare spre ţărmul celălalt şi la limita proprietăţii.

— Hal! strigă el şi, deasupra, ea văzu învolburarea de aripi, când coţofenele surprinse se treziră şi decolară, cârâind şi rotindu-se alarmate, împrăştiind de jur împrejur smocuri de zăpadă în liniştea pădurilor. Hal, treci aici!

Dar ea dădu doar din cap pentru ultima oară – şi apoi păşi pe cea din urmă porţiune de gheaţă.

Gheaţa ţinea. Hal simţi un flux fierbinte de groază revărsându-se asupră-i, apoi înlemni când el se uită la picioarele lui, apoi la ea, rânjind când înţelese ce avea să se întâmple.

— Ah, tu, spuse el, în timp ce începu să înainteze spre ea. Ah, tu, mică...

Dar n-avea să termine niciodată.

Se auzi un trosnet sec, suprafaţa lacului cedă, iar Ezra căzu în hău, izbindu-se cu capul de marginea gheţii, în timp ce aluneca pe sub albul întunecat.

— Ezra! strigă Hal sau măcar încercă, dar din gâtul ei învineţit cu greu ieşi un sunet, un scâncet, un nume ininteligibil. Ezra...

O clipă doar, pe suprafaţa apei înflori o bolboroseală leneşă... şi apoi dispăru. Lacul redeveni tăcut şi nemişcat. Ezra nu mai era.

Capitolul 50

— Oo, cine-i norocoasa? spuse asistenta, trăgând deoparte perdelele lui Hal.

— Norocoasă?

Capul o durea, iar gâtul îi era în continuare prea afectat pentru a vorbi.

— Vizitatori! Şi o mulţime de flori frumoase! Vrei o mână de ajutor ca să-ţi pui halatul?

Hal scutură din cap, întrebându-se cine ar putea fi vizitatorii. Probabil era din nou poliţia, deşi se simţea ca şi cum ar fi trecut prin evenimentele de la Trepassen de mai multe ori decât ar fi putut număra, cu siguranţă de mai multe ori decât putea să suporte gâtlejul ei dureros. Dar poliţia ar aduce cu adevărat flori?

Asistenta plecase, grăbindu-se spre alt pacient, aşa că Hal se aşeză în pat, îşi netezi tricoul, îşi trecu degetele prin păr şi încercă să se pregătească pentru oricine ar putea intra printre perdelele separeului ei.

Chiar şi aşa, nu era pregătită pentru cei doi oameni care apărură nervoşi pe hol. Abel şi Mitzi, Abel având un buchet de flori aproape mai mare decât el însuşi, şi Mitzi ducând ceea ce arăta ca o prăjitură de casă.

— Bună, Harriet, spuse Abel destul de ezitant, iar Hal văzu cum gâtul i se mişcă parcă înghiţind ceva. Sper că... sper să fie OK, pot să înţeleg că...

Vocea i se pierdu, iar Mitzi făcu un pas înainte, cu faţa ei roz, chiar mai roz decât de obicei:

— Sincer, Harriet, amândoi înţelegem bine dacă nu te simţi în stare să vezi pe cineva de la Trepassen, aşa că nu ezita să ne spui dacă preferi să plecăm. Acesta este un egoism pur din partea mea – eram atât de neliniştită când am auzit vestea! Harding este acasă cu copiii, iar Abel a acceptat cu bunăvoinţă să mă aducă – oh, nu, Harriet, te rog să nu te ridici!

Hal se chinui să se dea jos din pat, punându-şi picioarele tremurătoare pe podea, şi iat-o în braţele lui Mitzi, cuprinsă într-o îmbrăţişare atât de puternică, încât aproape că i se tăie răsuflarea.

— O, draga mea, spunea Mitzi fără încetare. O, draga mea, ce

nenorocire, nu-ţi pot spune... acel om rău, oribil... nici nu pot...

Se desprinse şi se dădu în spate, ştergându-şi apăsat ochii cu colţul eşarfei sale Hermès, iar Abel făcu un pas înainte.

El nu o îmbrăţişă pe Hal, nu în stilul clasic, ci îşi puse pur şi simplu mâinile pe umerii ei, ţinând-o blând, aproape ca şi cum s-ar fi temut că se va rupe, şi uitându-se la ea cu o asemenea tristeţe în ochii lui gri, încât Hal simţi cum şi în gâtul ei se pune un nod.

— Oh, Harriet, spuse el. Ne poţi ierta?

— Să vă iert? încercă Hal să spună, dar răguşeala din gât rupse cuvintele şi trebui să înghită şi să încerce din nou ca ei s-o înţeleagă. Ce ar trebui să iert?

— Totul, spuse Abel.

Se aşeză pe un scăunel, iar Mitzi se aşeză pe marginea patului.

— Pentru că te-am lăsat să bâjbâi în povestea asta. Pentru că am închis ochii douăzeci de ani. Ştiam în adâncul inimii mele că era ceva greşit, toţi ştiam. Dar Ezra era atât de fermecător de amuzant când voia...

— Niciunul dintre voi nu ştia adevărul totuşi? întrebă Hal.

Era o întrebare, nu o declaraţie, iar Abel clătină din cap:

— Mama ştia. Şi... cred că ştia şi doamna Warren, e aproape sigur.

— Doamna Warren?

Faţa lui Mitzi era îngrozită.

— Ştia şi n-a spus nimic?

— Îl iubea, spuse simplu Abel. Ca şi mama, cred, în felul ei.

Îşi desfăcu mâinile:

— Răul fusese făcut, la urma urmei. Nu au putut să o aducă pe Maggie înapoi. Şi s-au gândit că poate... Iartă-mă, Hal...

Inspiră adânc:

— Cred că probabil s-au gândit că a fost... provocat. Că n-a mai suportat. O crimă pasională, într-un fel...

— Doamna Warren ştia, spuse Hal.

Gâtul ei suferea şi luă o gură din apa de lângă patul ei.

— De aceea a ucis-o. Ea a încercat să mă avertizeze. Dar nu am înţeles. Am crezut că era o ameninţare. Am crezut că a încercat să mă oprească pe scări şi să mă sperie, dar a fost...

Se opri. Ce era de spus? Că era Ezra? Că era tatăl ei cel care a făcut asta, care a pus la cale o capcană ca să o împiedice să mai scormonească trecutul?

— Şi acum ea a dispărut, termină Hal.

Se simţea amorţită de atâta zădărnicie. Maud, Maggie, chiar ea însăşi, asta putea înţelege. Nu-l putea ierta pe Ezra pentru ceea ce făcuse, dar putea să-l înţeleagă. Ucisese din furie şi dintr-un fel de iubire distorsionată, iar mai târziu ca să se protejeze, pentru a opri adevărul să iasă la iveală. Dar doamna Warren... Se gândi la toate întrebările pe care le avea încă – întrebări la care numai doamna Warren putea să răspundă – şi ar fi vrut să plângă. Faţa doamnei Warren din prima zi îi revenea în minte – imaginea pe care i-o sugerase, aceea a unui copil cu ochii pe o pisică îndreptându-se tiptil spre un grup de porumbei nevinovaţi şi urmărind cu un fel de bucurie înspăimântată masacrul care urma să vină. În acel moment crezuse că pisica era ea, Hal. Acum ştia că era Ezra. Iar doamna Warren nu se aştepta la ceea ce urma să se întâmple – dacă ar fi făcut-o, cu siguranţă chiar ar fi spus ceva. Dar văzuse pericolul şi nu făcuse nimic să-l oprească. Singura persoana pe care încercase s-o avertizeze era chiar Hal.

Pleacă – dacă ştii ce-i bine pentru tine. Cât încă mai poţi...

— Era singura persoană care ştia adevărul, spuse Hal încet. Şi el ştia... ştia că ea o să mă avertizeze...

Se gândi la anii care trecuseră, numărând cadavrele, efectul de domino începând cu acel moment de furie din hangarul pentru bărci. Şi ultima piesă de domino, Hal însăşi. Atâta doar că... ea nu căzuse. Căzuse el.

— Abel... Mitzi...

Se opri, gândindu-se ce să le spună, şi în cele din urmă singura frază care îi veni în minte fu răspunsul şablon la ceea ce e insuportabil:

— Îmi pare rău pentru pierderea voastră.

— Şi mie pentru pierderea ta, spuse Mitzi, şi era un fel de înţelepciune pe faţa ei rotundă, roz, înţelepciune pe care Hal nu se aştepta să o găsească la ea când s-au întâlnit prima dată – o compasiune infinită sub faţada mulţumită de sine. Era tatăl tău...

Nu Hal tresări la acest cuvânt, ci Abel, care îşi puse faţa în mâini, ca şi cum nu ar fi putut să-l suporte, aşa că Hal vru să ajungă la el şi să-i spună că este OK, că totul va fi bine. Oricine, *orice* ar fi – ar fi fost – tatăl ei, ea avusese nu una, ci două mame remarcabile, femei care au luptat pentru ea şi au protejat-o, şi prin asta a avut noroc.

Dar nu putu găsi cuvintele.

— Când eşti mai bine...

Mitzi o bătu pe cearşaful tras peste genunchi:

— Trebuie să-l luăm pe domnul Treswick să vină şi să te vadă din nou, Harriet.

— Domnul Treswick?

— Se pare... ei bine, se pare că doamna Westaway a ştiut ce face atunci când şi-a scris testamentul.

— Domnul Treswick l-a analizat, spuse Abel. Având în vedere ceea ce ştim acum, formularea este clară şi lipsită de ambiguitate. Acea moştenire este pentru tine, Hal. Întotdeauna a fost. Casa e a ta.

— *Ce?*

Şocul era atât de neaşteptat, încât cuvântul îi scăpase ca o acuzaţie, iar Hal nu se mai putea gândi să spună nimic altceva.

Abel dădu din cap:

— Mama ştia că eşti nepoata ei. Cred că e foarte clar. Şi cu testamentul... ei bine, cred că a vrut ca noi toţi să ne punem întrebări şi să începem să săpăm în trecut. Asta a vrut să spună, cred, prin rândul ăla din scrisoarea către Harding.

— *Après moi, le déluge,* spuse Hal încet.

Şi în sfârşit înţelese ceea ce pusese în mişcare doamna Westaway cu testamentul ei. Fusese acolo maliţie, da, dar şi laşitate. Adevărul fusese o oroare pe care nu o putuse suporta pe timpul vieţii. În schimb, bunica ei aşteptase până când ea însăşi era dincolo de durere pentru a dezlănţui această catastrofă asupra celor vii.

Pentru o clipă, Hal şi-o imagină zăcând acolo, căzută la pat, slujită fidel de doamna Warren şi planificând cataclismul care urma să vină. Oare îşi frecase mâinile când semnase acel testament, plină de bucurie amară? Sau fusese făcut cu o resemnare obosită şi cu milă pentru cei vii?

Nu vor şti niciodată.

— Ce mă înnebuneşte, zise încet Abel, este de ce naiba Ezra nu a fost de acord cu declaraţia de renunţare pe care ai sugerat-o. Ar fi fost perfectă pentru el – o acceptare că nu eşti nepoata mamei. Cred că mama trebuie să fi mizat pe faptul că ai fi putut fi la fel de lacomă şi de refractară ca şi ceilalţi, forţând adevărul să iasă la iveală în tribunal. Nu s-a aşteptat nicio clipă să renunţi la moştenirea ta fără luptă. Ai fost mai nobilă decât îşi putea ea imagina, Hal.

— Nu am fost nobilă, spuse Hal.

Gâtul îi era rănit, ca şi cum ar fi încercat s-o oprească să spună cuvintele, dar ea înghiţi cu greu şi le forţă să iasă:

— Eu... eu am ştiut, când am primit scrisoarea domnului Treswick, că totul era o greşeală. V-am lăsat să credeţi că sunt la fel de confuză ca şi voi, dar în realitate nu eram. Am venit aici...

Se opri. Era în stare să facă asta?

— Am venit aici ca să vă înşel pe toţi. Nu ştiţi, nu puteţi înţelege, niciunul dintre voi, cum e să te chinui atât de mult, încât să nu ştii niciodată de unde să faci rost de chiria lunii următoare. Pentru mine, voi eraţi bogaţi şi m-am simţit...

Se opri din nou, răsucind cearşaful între degete.

— M-am simţit ca şi cum acest lucru ar fi fost felul în care destinul ar fi echilibrat balanţa, iar câteva mii de lire aici sau acolo nu însemnau nimic pentru voi – dar erau totul pentru mine. Fiindcă fugeam de un cămătar rapace.

Cât de mici şi fără importanţă păreau acum domnul Smith, la fel şi ameninţările sale, în comparaţie cu ceea ce trăise ea.

— Şi aveam nevoie doar de câteva sute de lire pentru a rezolva totul. Speram... speram să pot pleca cu ceva bani şi să o iau de la început. Numai că, atunci când v-am cunoscut, mi-am dat seama că ceea ce făceam era greşit şi, când am aflat că moştenirea nu era ceva mic, ci întreaga proprietate, mi-am dat seama că nu pot face asta. Dar cred că ştiu de ce Ezra nu a fost de acord cu declaraţia de renunţare.

— De ce? întrebă Abel cu un fel de precauţie în ton, ca şi când nu ar fi putut suporta să fie copleşit de mai multe revelaţii.

Arată, se gândi Hal, cu câţiva ani mai bătrân decât atunci când îl salutase sub ceasul din gara Penzance, dar durerea şi ridurile de pe faţa lui făceau cumva bunătatea din ochii lui şi mai evidentă şi se simţi ruşinată de suspiciunile ei şi de faptul că se putuse gândi vreodată că bietul Edward era în spatele tuturor nenorocirilor.

— Cred... Cred că era îngrijorat de faptul că Harding ar fi putut vinde casa şi de ceea ce alţii ar fi putut găsi. În lac.

— Ce vrei să spui, Harriet? întrebă Mitzi.

Se aplecă înainte şi îşi puse mâna în cea a lui Hal:

— Ezra ţi-a spus ceva, înainte să moară?

— Cred că...

Cuvântul o durea, zgâriindu-i gâtul învineţit...

— M-mama mea este încă acolo, cred că este îngropată sub hangarul

pentru bărci, în lac. Puteţi cere...

Înghiţi din nou şi tuşi, cu gâtlejul afectat de cât vorbise.

— Puteţi să cereţi poliţiei să caute în interiorul hangarului?

— Dumnezeule, şopti Abel. Doamne, Dumnezeule! Şi mama a trăit cu asta douăzeci de ani...

Tăcerea căzu în micul separeu, fiecare fiind învăluit în propriile gânduri, în propriile amintiri, în propria groază.

Apoi se auzi zgomotul inelelor de perdea, şi o rază diagonală de soare aproape orbitor de strălucitoare căzu pe pat.

Asistenta energică de mai înainte îşi făcuse apariţia:

— Mă tem că orele de vizită s-au terminat, mami şi tati, spuse ea oarecum alintându-se. Pa-pa până mâine, vă rog. Şi tânăra noastră domnişoară trebuie să-şi odihnească vocea.

— Doar o clipă, spuse Abel.

Era ceva în vocea lui în timp ce se ridică, netezindu-şi pantalonii, şi Hal îl văzu clipind şi-i zâmbi.

— Îmi pare rău, Hal, a fost o inconştienţă din partea noastră faptul că te-am ţinut de vorbă atât de mult, ştiu că trebuie să fie dureros pentru tine. Dar mai e ceva ce trebuie să-ţi dau înainte să plecăm.

O privire mâhnită trecu peste chipul lui când căută prin buzunar şi scoase fotocopia unei foi de hârtie.

— Am ezitat dacă să-ţi arăt asta sau nu, Harriet, dar... iată.

Îi întinse copia:

— Am dat originalul poliţiei, dar am găsit asta între bunurile doamnei Warren. Este... este o scrisoare. Nu este nevoie s-o citeşti acum, dar... ei bine...

Hal o luă, nedumerită.

— Ei bine, nu e minunat? spuse asistenta. Dar acum este momentul ca pacienta noastră să se odihnească.

— O să mă întorc mâine, dragă, spuse Mitzi, aplecându-se să sărute obrazul lui Hal. Între timp... ştiu cum e mâncarea de spital.

Bătu uşor cu palma coşul pe care-l pusese pe noptiera lui Hal:

— Prăjitură de casă, cu cafea şi nuci, te ajută să mai pui un pic pe tine!

— Ei bine, mami, spuse asistenta, hai să mergem. O, şi dacă ai putea să-i aduci hainele de zi când te întorci mâine, doctorul a spus că e gata să fie externată, aşa că poţi s-o duci direct acasă.

— O, spuse Hal.

Își simți inima cufundată în tristețe, cu gândul la lunga călătorie cu trenul înapoi în Brighton, la micul apartament rece...

— Eu sunt... Mitzi nu e mama mea. Nu pot, vreau să spun, nu am... trăiesc singură.

— Nu ai un prieten care să stea cu tine? spuse asistenta, arătând un pic șocată.

— Sunt mătușa ei, spuse Mitzi, îndreptându-și spatele, și vom fi *încântați* să o luăm pe Harriet acasă la noi până când va fi gata să se întoarcă în propriul ei apartament. Nu! se întoarse ea spre Hal, tăindu-i cu o singură privire obiecțiile pe care urma să le formuleze. Nu vreau să aud niciun cuvânt, Harriet! La revedere, dragă, ne întoarcem mâine cu niște haine. Și între timp vreau să mănânci și ultima firimitură din prăjitura asta – sau o să ai de-a face cu *mine.*

Hal îi urmări în timp ce se îndepărtau pe coridor, braț la braț, și ea zâmbi la micul salut prietenos pe care Abel i-l trimise când se îndreptau spre secția principală, dar, în realitate, după ce se întinse pe perne, fu ușurată să fie singură cu gândurile ei. Își închise ochii, simțind cum o străbate o mare oboseală. Durerea din gât era mult mai mare decât îi lăsase să creadă pe Mitzi și Abel, chiar și fără gama îngrozitoare de posibile urmări pe care ieri le enumerase medicul.

Ele variau de la cele mai blânde – precum afectarea permanentă a corzilor vocale – până la cel mai grav dintre toate: traume cerebrale, încă greu vizibile, din cauza lipsei de oxigen sau a cheagurilor dislocate de vasele de sânge sparte, care ar putea provoca accidente vasculare cerebrale sau chiar moartea în câteva săptămâni. Dar era ceva foarte rar, o asigurase doctorul. Ceva de care să fii conștient, dar să nu-ți faci griji. Și, într-adevăr, Hal nu era îngrijorată. Nu mai era.

Era pe cale să tragă așternutul până sus și să închidă ochii, când ceva foșni sub degete și își dădu seama că încă ținea hârtia pe care i-o dăduse Abel.

Încet, o desfăcu.

Era o singură pagină, acoperită cu un scris alungit și buclat, atât de familiar, încât respirația i se opri în gât. Era scrisul mamei sale. Nu literele rotunjite, neformate, ale jurnalului – ci scrisul cu care crescuse, văzându-l pe felicitările de Crăciun și de zilele de naștere, pe listele de cumpărături și pe scrisori. Privindu-l acum, se întrebă cum a putut să creadă că aceeași mână scrisese însemnările din jurnal. Erau similitudini, unele particularități, un fel de asemănare superficială, dar

erau, în rândurile din scrisoare, o energie și o hotărâre care îi înțepeni inima în piept, cu o dureroasă recunoaștere.

Mami.

În timp ce încercă să se concentreze pe pagină, Hal își dădu seama că ochii ei înotau cu lacrimi. Era ca și cum ar fi auzit pe neașteptate vocea mamei ei – un șoc, așa cum jurnalul nu fusese niciodată.

Clipi furioasă, iar literele deveniră clare.

8 mai 2013

Dragă mamă,

Îți mulțumesc pentru scrisoarea ta. Și îți mulțumesc și pentru cecul pe care l-ai pus. Îl păstrez pentru un laptop de ziua lui Harriet – ea speră să meargă la universitate la anul, așa că are nevoie foarte mult de unul al ei.

Dar această scrisoare nu este numai ca să-ți mulțumesc. Trebuie de asemenea să te avertizez de ceva.

Îți scriu pentru a-ți spune că am decis să-i spun lui Hal adevărul. Face optsprezece ani săptămâna viitoare și merită să cunoască povestea vieții ei, iar eu nu mă mai pot ascunde în spatele lașității mele.

De fapt, am fost speriată de el prea mult timp – înspăimântată de ceea ce i-ar fi putut face lui Maggie când eram la Trepassen, înfricoșată de cum ne-ar putea opri să fugim, speriată că ne-ar urmări și îngrozită de ceea ce i-a făcut când s-a întors ultima oară. Pentru că am știut, mamă. Mereu am știut. Era de neconceput ca Maggie să-și fi abandonat copilul nou-născut fără niciun cuvânt. S-a dus acolo să-l înfrunte, să lupte pentru viitorul pe care îl merita Hal – și nu s-a mai întors.

Te-am învinuit amar pentru tăcerea ta – și totuși am comis și eu același păcat. Aș fi putut mărturisi poliției suspiciunile mele. Aș fi putut cere să se sape în pământ, să dragheze lacul sau să caute în pivniță. Dar dacă aș fi făcut asta, aș fi pierdut custodia lui Hal în favoarea lui Ezra, în caz că nu găseau nimic. Și nu am putut face asta, mamă. Nu puteam să risc. Era prea târziu ca s-o salvez pe Maggie spunând adevărul – dar puteam să-i salvez copilul cu minciunile mele.

Însă Hal este acum pe punctul de a deveni adult și nu mai pot să mă ascund în spatele diferitelor pretexte. Singurul mod în care o pot

pierde acum este dacă ea alege să se despartă de mine. Nu aş învinovăţi-o dacă ar face-o – Dumnezeu ştie că am minţit-o atâta timp, dar mi-am spus că motivele mele sunt justificate. Am amăgit-o într-un mod de neiertat – sper că va putea, până la urmă, să mă ierte.

Sunt multe lucruri pentru care eu nu te voi ierta niciodată, mamă. Dar în ciuda acestui lucru, mi-ai păstrat cu loialitate secretul în aceşti ultimi ani şi am considerat că meriţi să ştii motivele deciziei mele. Nu ştiu ce va face Hal cu informaţiile – e dreptul ei să decidă. Dar este posibil să vină să te caute. Fii blândă cu ea, dacă o face.

A ta,

Maud

Hal lăsă scrisoarea să cadă pe cearşaf, simţindu-şi ochii plini de lacrimi, dorind să se întoarcă în timp şi să-şi poată îmbrăţişa mama.

Cum ajunsese această scrisoare în posesia doamnei Warren? O citise vreodată doamna Westaway? Sau o interceptase doamna Warren? Oricum, cineva îi spusese lui Ezra. Şi pentru a doua oară în viaţa lui, dar nu ultima, tatăl ei ucisese o persoană nevinovată ca să se protejeze.

Ce bine ar fi fost dacă mama ei nu ar fi trimis scrisoarea! Părea incredibil de naivă să renunţe la un anonimat atât de greu câştigat ca să-şi avertizeze mama de ceea ce avea de gând să facă.

Îl subestimase Maud pe Ezra? Sau pur şi simplu avusese o încredere prea mare în doamna Westaway? Corespondau de ceva vreme, asta era clar din scrisoare. Poate că îşi recăpătase încrederea pas cu pas – gândindu-se că dacă mama ei păstrase secretul în siguranţă până atunci, putea avea încredere în ea până la capăt, iar în cele din urmă îi încredinţase doamnei Westaway un secret pe care nu-l mai putea ţine.

Dar Hal nu era sigură. Era ceva în încercările doamnei Warren de a o avertiza... un fel de vinovăţie de lungă durată. Se gândi la acea cameră de zi, la fotografiile înrămate ale angelicului băiat pe care îl iubise atât de mult şi la monstrul în care se transformase.

Poate, în amintirea acelui băieţel din trecut, îi scrisese lui Ezra – avertizându-l să fie atent, să se păzească.

Şi abia după aceea îşi dăduse seama ce făcuse, de fapt.

Hal nu avea să ştie niciodată adevărata înlănţuire a evenimentelor. Tot ceea ce ştia era că această scrisoare era prima piesă dintr-un şir rapid de trădări, care culminase cu acea zi fierbinte de vară, cu

scârţâitul frânelor maşinii şi cu trupul mamei sale prăbuşit în drum, chiar în faţa casei.

Îşi închise ochii, simţind cum lacrimile se strâng sub pleoape şi curg pe faţă, şi îşi dori, mai fierbinte decât îşi dorise ceva vreodată, să se poată întoarce în timp şi să-i spună mamei că e totul în regulă. Că nu e nimic de iertat. *Am încredere în tine. Te iubesc. N-ai fi putut face nimic pentru a schimba toate astea. Oricâte cuvinte furioase aş fi spus sau gândit, orice aş fi făcut, m-aş fi întors tot la tine.*

— Eşti trează, draga mea?

Un accent de Cornwall îi risipi gândurile şi deschise ochii, descoperind o infirmieră lângă un cărucior de ceai, cu o ceaşcă de porţelan alb într-o mână şi un vas de metal în cealaltă.

— Ceai?

— Da, vă rog, spuse Hal.

Se şterse pe furiş şi clipi ca să înlăture restul lacrimilor, în timp ce femeia îi turna o ceaşcă.

— Oo, prăjitură de casă. Ce norocoasă eşti! Hai că-ţi dau altă farfurie, spuse femeia şi îi tăie lui Hal o felie generoasă, aşezând-o pe tava de lângă ea.

După ce plecă, trecând la următoarea persoană, Hal rupse o bucată şi o puse între buze, crema de unt topindu-i-se pe limbă, alinându-i gâtul şi îndepărtând o parte din amărăciunea gândurilor ei.

Nu putea să trăiască cu supoziţii de genul „ar fi putut să fie", putea doar să meargă mai departe, spre un viitor diferit.

Scrisoarea era încă în poală; o împături cu grijă şi o puse pe dulăpiorul de lângă patul ei. În mişcare, mâna ei se lovi de cutia Golden Virginia, aflată acolo, şi dintr-un impuls o deschise şi amestecă încet cărţile.

Cu ochii închişi, aproape ca şi când ar fi fost acasă, în cabina ei de pe debarcader, simţind marginile moi şi neregulate, simţind reversurile lustruite alunecând unul după celălalt, fiecare mişcare schimbând posibilităţile de a-şi trăi viaţa, punând întrebări diferite, dezvăluind adevăruri diferite.

În cele din urmă, se opri, ţinând cărţile între palme, apoi tăie pachetul şi deschise ochii.

O singură carte se uita la ea, în poziţie verticală – şi ea zâmbi, în ciuda lacrimilor care încă se agăţau de genele ei.

Era Lumea.

În pachetul lui Hal, Lumea era o femeie de vârstă mijlocie, cu păr lung, negru, uitându-se direct spre privitor. Era dreaptă, cu picioarele înfipte ferm în mijlocul unei ghirlande de flori. În colţurile cărţii erau patru simboluri din roata norocului – arătând că, la fel ca roata, lumea se rotea la infinit şi faptul că, oricât de mult ar călători cineva, într-un anumit sens ajunge mereu acolo de unde a început.

Femeia zâmbea, deşi cu o nuanţă de tristeţe. Iar în braţele ei ţinea, aproape ca şi cum ar fi legănat un copil, un glob pământesc.

Hal nu avusese nicio întrebare în minte când tăiase pachetul, şi totuşi aici era răspunsul ei.

Ştia ce-ar fi spus, dacă ar fi întors cartea asta, pentru un client din baracă.

Ar fi spus: *Această carte arată că te afli la sfârşitul unei călătorii, că ai finalizat ceva important, că ai îndeplinit ceea ce hotărâseşi să faci. Lumea s-a transformat, ciclul este complet, căutarea a luat sfârşit. Ai îndurat greutăţi şi suferinţe de-a lungul drumului, dar ele te-au făcut mai puternic – ţi-au arătat ceva, au dezvăluit un adevăr despre tine şi despre locul tău în ansamblu.*

Pentru că, în această carte, modul în care vedem lumea, privind de undeva, de sus, legănată în braţele femeii, arată că, în sfârşit, poţi să ai imaginea de ansamblu. Până acum ai călătorit, văzând doar o parte din ceea ce-ţi doreai să găseşti – acum poţi cuprinde întregul sistem, lumea şi locul ei în univers, partea ta din întreaga schemă.

Acum înţelegi.

Şi era adevărat. Totul era adevărat. Dar nu era ceea ce Hal văzuse când se uitase la carte – sau nu doar ce văzuse. Când era copil, Hal îi spunea altfel acestei cărţi, îi spunea Mama.

Nu era nicio carte Mama în tarot – cea mai apropiată carte era Împărăteasa, încuietorile ei aurite din belşug simbolizând feminitatea şi fertilitatea. Dar când Hal se uită la această carte, la femeia fără teamă, cu părul brun, legănând Lumea în braţe, văzu chipul mamei sale. Îi văzu ochii negri, plini de înţelepciune şi puţin cinici; îi văzu mâinile îndemânatice şi tristeţea din zâmbetul ei, precum şi compasiunea.

O vedea pe mama ei în Lume pentru că mama *fusese* lumea ei.

Dar adevărul era că lumea se arăta mai ciudată şi mai complicată decât îşi imaginase vreodată, copil fiind – şi aşa era şi ea.

Se simţi dintr-odată obosită, incredibil de obosită; dădu prăjitura

deoparte, împachetă la loc cărţile de tarot în cutia lor, cu excepţia celei pe care o ţinea în mână, apoi se întoarse pe-o parte, cu obrazul pe perna albă şi rece, cu cartea de tarot a lui Maggie sprijinită de dulăpior, privind-o în faţă pe Maud.

Ochii ei se închiseră şi somnul îşi intră încet în drepturi.

Stând acolo, părea să vadă imagini sub pleoape – forme înflăcărate care se transformau din puzderie de scântei în spirale de frunze şi apoi într-un stol de păsări, strălucitoare în întunericul roşu-tăciune, şi se gândi la coţofenele de la Casa Trepassen, rotindu-se şi ţipând pe cer, şi la poezioara pe care domnul Treswick o pomenise în prima zi, în timp ce mergeau spre casă.

Una pentru întristare
Două pentru bucurie
Trei pentru o fată
Patru – pentru un băiat să fie
Cinci pentru argint
Şase – aur strălucit
Şapte – un secret
Nicicând dezvăluit.

Şi se gândi la toate secretele nedezvăluite de-a lungul anilor – ale lui Maggie, rupând paginile dintr-un jurnal, ale lui Maud, minţind ca să o protejeze pe ea, s-o ţină departe de tatăl ei. Se gândi la secretele pe care le păstrase tatăl ei, ascunzându-şi vina, până când se transformase într-o otravă care-i intoxicase viaţa.

Se gândi la doamna Westaway şi la doamna Warren, trăind an după an cu groaznicul adevăr al faptelor băiatului lor drag şi cu povara care zăcea în întunericul presărat cu frunze al hangarului de bărci.

Şi auzi în ureche glasul, era glasul ei acum, ferm, nealterat, neschimbat, în ciuda a tot ceea ce se întâmplase. *Gata. Ajunge cu secretele, Hal.*

Ştia adevărul. Şi asta era tot ceea ce conta.

VIRTUAL
VP
PROJECT

RUTH WARE

CRIME

Deși nu crede în arta divinației, Hal Westaway își câștigă traiul ca ghicitoare în tarot. Când găsește în cutia poștală o scrisoare prin care este anunțată că a primit o moștenire considerabilă de la o anume Hester Mary Westaway, înțelege repede că e o greșeală. Dar știe și că poate folosi trucurile din cartomanție pentru a pune mâna pe bani.

Hal hotărăște să meargă la înmormântarea femeii, însă, odată ajunsă acolo, își dă seama că a nimerit în mijlocul unei situații încâlcite și că toți cei prezenți încearcă să pună mâna pe moștenire. Lucrurile nu sunt deloc atât de simple pe cât păreau la început. Oare ce mister ascunde moartea doamnei Westaway?

TREI

www.edituratrei.ro
ISBN 978-606-40-0655-4

